

РИДЛИ ПИЪРСЪН

СМЪРТОНОСНИ РАЗКРИТИЯ

Част 4 от „Уолт Флеминг“

Превод от английски: Иван Иванов, 2011

chitanka.info

На Луиз Марш

БЛАГОДАРНОСТИ

Специални благодарности на шериф Уолт Флеминг, жена му Джени и тяхното семейство. Както и на жителите на Ууд Ривър Вали.

1.

Поглеждайки през предното стъкло на колата, Фиона зърна отвъд четирите платна на бетонния мост дънер с размахващи се ръце... човешки ръце. Детски ръце, които се бореха с бурното течение на реката, притискани от сплетени клони.

Фиона инстинктивно протегна ръка встрани, за да предпази спътницата си от удар в таблото на автомобила, и едновременно с това натисна спирачките. Субаруто й поднесе и спря в аварийното платно току след моста. Тя дръпна ръчната спирачка и откопча колана си с едно движение, а краката й вече докосваха асфалта. Пресече четирите оживени платна сред хор от клаксони и пронизителни писъци на гуми.

През цялата тази дандания чу как спътницата й Кайра я вика. Озърна се назад и видя как тя вдига чантата с фотографските принадлежности високо във въздуха. Махна й да се връща, но Кайра не обърна внимание и продължи напред, притичвайки между минаващите коли. Отново запищяха гуми. Един мъж изпусва грубо от черния си пикап и избегна Кайра на сантиметри, автомобилът му излезе от пътя върху прашния банкет и изпод колелата полетяха пръст и камъчета.

Фиона не му обърна внимание, спусна се бързешком по речния склон и нагази в плитката, болезнено студена вода. Стъпи върху хълзгавите кръгли камъни и се олюя като пияна, докато навлизаше в по-бързите, дълбоки до коляно води. Озърна се наляво, преценявайки скоростта на приближаващите плаващи дънери, като се готовеше да се гмурне.

Стърчащите клони я удариха, Фиона изгуби равновесие и падна. Те остьргаха гърба й, разкъсвайки ризата, и я повлякоха под водата. Тя се изтръгна от хватката на преплетените клони и изскочи на повърхността, поемайки жадно въздух. Успя да се закрепи на крака и избегна следващия дънер. И по-следващия...

Към нея заплашително се носеше последният дънер — онзи с човешките ръце, който бе видяла нагоре по течението. Беше се устремил напред, протегнал един разцепен клон като копие.

Тя вече не виждаше размаханите ръце. За миг се зачуди дали наистина ги бе видяла.

Приближаващият се дънер бе огромен, вероятно тежеше стотина килограма. Тласкан от силата на юнското пълноводие, щеше да я халоса като стенобоен таран.

Кайра, вече на брега на реката, изкрещя отново:

— Фионааа! Не!

От същата посока Фиона чу плясък — шофьорът на пикапа газеше шумно към нея.

Широко разперените борови клони щяха да я съборят отново. За няколко мига беше отклонила вниманието си и сега вече беше късно да се отдръпне от пътя им. Започна да брои наум...

Десет метра... пет метра...

Пое дълбоко дъх и се гмурна към дъното, на метър и нещо под повърхността. Посегна и стисна с всички сили един голям, плосък, покрит с мъх камък, за да се задържи под водата. Клоните се плъзнаха над нея, заплетоха косата ѝ и я дръпнаха нагоре. Фиона изкрещя и от устата ѝ бъльвнаха мехурчета. Тя пусна едната си ръка от камъка, за да предпази лицето си. Бодливите клони одраха раменете ѝ, разкъсаха ръкавите на ризата ѝ.

Пред размътения ѝ поглед се появи бледо и босо детско краче. Фиона пусна камъка и сграбчи глезена с две ръце. Сетне обгърна детето през кръста, заби нозе сред плъзгавите камъни по речното дъно и се отгласна нагоре. Сплетените клони отново се впиха в ръцете и лицето ѝ, сякаш искаха да ѝ отнемат детето, но тя отчаяно го стискаше в прегръдката си.

Най-сетне дънерът отплава по течението. Фиона отвори очи и срещна ужасения поглед на едно малко момиченце, което се взираше в нея. Момиченцето премигна и се закашля, а тя усети как в очите ѝ бликват сълзи. Живо е! Появи се шофьорът на пикапа, залитайки сред бурните води, и протегна ръка на Фиона, която се бе вкопчила в плачещото дете, сякаш животът ѝ зависеше от това.

Рехави аплодисменти се разнесоха откъм малката групичка зяпачи, които бяха отбили колите си от пътя да помогнат и сега снимаха с камерите на телефоните си. Зад тях се издигаха зелените планини, които ограждаха Кечъм и Сън Вали, а над всички се простираше лазурното небе, дало името на местността^[1].

Фиона вдигна високо момиченцето, опитвайки да скрие собственото си лице от снимащите с телефоните си зяпачи.

Малкото вече плачеше с пълен глас, което бе радостен знак. Когато Фиона залитна за миг по неравното речно дъно, детето се вкопчи в нея с неочеквана сила.

— Няма да те пусна — обеща му тя.

В далечината зави сирена — приближаваше линейка от болницата „Сейнт Люк“, която бе само на около километър от мястото. Някой се беше обадил на 911. Разнесоха се още аплодисменти, когато шофьорът на пикапа изведе Фиона на сушата и тя падна на колене, без да изпуска от прегръдките си детето. А то се притисна още по-силно към своята спасителка.

— Ти си добре. Добре си — шепнеше Фиона, докосвайки с устни мократа му спълстена коса, докато няколко души се спускаха по насипа, а шофьорът на пикапа извика да им направят място.

Още камери защракаха, дори Кайра я снимаше с нейния фотоапарат. Бяха твърде много, за да могат да се контролират. Фиона предполагаше, че снимките вече пътуват по Интернет. В един момент си живееше анонимно в едно заспало градче в Айдахо, а в следващия се озова на открито...

Безпомощна да стори каквото и да било, Фиона разбра, че този миг означаваше спасяването на един живот и много вероятно загуббата на друг: нейния.

---

[1] Сън Вали се превежда като Слънчевата долина. — Б.пр. ↑

2.

Уолт Флеминг влезе в спешното отделение на болница „Сейнт Люк“, съпроводен от обичайните погледи, които предизвикваше шерифската му униформа. Реакцията никога не бе еднозначна и му влияеше различно. Хората едновременно се страхуваха и се впечатляваха от полицията. Всеки бе виновен в някое прегрешение, макар и съвсем дребно — нещата се свеждаха до това, доколко го показваха.

— Кеншоу! — извика той към сестрата на регистратурата, без да забави ход. Въпреки че бе загрижен за здравето на детето, извадено от Биг Ууд Ривър, в момента повече го вълнува състоянието на спасителката му.

— Втора стая! — упъти го сестрата по коридора след него.

Стените бяха бежови, лампите на тавана светеха ярко, мириসът на болничен дезинфектант и горчива кафе предизвикваше смътно гадене. Почти на бегом той стигна до втора стая. Отметна рязко завесата, без да иска разрешение.

— Ох, мамка му! — изтърси неволно, щом я видя. Пристъпи вътре и дръпна завесата зад себе си.

Сестрата, която се занимаваше с торбичката на системата, се обърна, готова да се скара на натрапника, но видът на униформата я спря.

— Оставете ни за минутка — помоли Уолт. Сетне срещна очите на Фиона.

— Добре съм — опита да се усмихне тя.

— Да, виждам. — Изглеждаше ужасно.

Сестрата погледна неодобрително към Уолт, докато излизаше. Явно й се искаше да го насоли хубаво, но се сдържа.

Фиона носеше синьо-бял болничен халат, а от кръста надолу бе покрита с рехаво изтъкано жълто одеяло. Лицето и ръцете й бяха ужасно надрани, върху по-дълбоките драскотини имаше лепенки. Част

от косата над лявото ѝ ухо беше обръсната и мястото — бинтовано. Той видя върху рамото ѝ огромна синина.

— Направиха ми няколко рентгенови снимки — обясни Фиона, — макар че аз не исках. Наистина съм добре. Нищо ми няма. Съзнавам, че сигурно изглеждам ужасно...

— Изглеждаш добре — каза Уолт. Рядко ѝ бе правил някакви комплименти. Думите му увиснаха неловко във въздуха. — Щом си жива, значи е добре — добави той.

Фиона никога не би спечелила конкурс за красота, но лично той смяташе, че дори и след десетилетия мъжете ще се обръщат подир нея. Имаше вид на мъжкарана, но чаровното ѝ лице нямаше нужда от хирургическа намеса, за да остане интересно. Тя често променяше външността си, сменяйки бейзболните шапки или прическата. Възрастта ѝ не можеше да се определи точно, но ако неговата преценка струваше нещо, би казал, че е над двайсет и осем и под трийсет и пет. Беше хванала силен тен през времето, което прекарваше като речен водач, но тенът ѝ стоеше добре, не караше кожата ѝ да изглежда стара и загрубяла като на някои от кечъмските жени. По някакъв странен начин раните усиливаха нейната привлекателност, придавайки ѝ загадъчност, която сякаш винаги ѝ бе липсвала.

— Е, като се имат предвид другите възможности...

— Ти какво, с мечка ли си се борила, за да се добереш до момичето?

— Мисля, че беше ела. Имаше много бодливи клони.

— Знам, че дърветата май си вървят в комплект с клоните — пошегува се Уолт. — Чух, че детето било добре.

— Така ми казаха.

— Ти си героиня.

— Може би ще имам нужда от помощта ти по този въпрос — каза тя. — Седни.

Уолт придърпа един стол на колелца до леглото и подпра ръце на рамката от неръждаема стомана. Щеше да посегне към ръката ѝ, но се спря.

Тя хвани дланта му, при което тръбичката на системата се изпъна.

— Това ли искаше да направиш?

— Да. — Той погледна към дръпнатата завеса.

Фиона пусна ръката му.

— Всичко е наред — въздъхна тя, долавяйки неговата неохота. Грешно я изтълкува като смущение.

Той съжали, че тя отдръпна ръка. Съжали, че се бе озърнал назад. Съжали, че не може да вижда на няколко секунди в бъдещето, за да знае кога да се въздържи от някое глупаво действие.

— Системата — обясни тя, като проследи погледа му — е просто предпазна мярка. Все за нещо трябва да ти вземат парите.

— Служебната застраховка ще покрие сметката.

— Глупости — възрази Фиона. — Не бях на работа.

— Ти винаги си на работа.

— Аз съм цивилна служителка, при това на непълно работно време. Работя по желание на шерифа. Последния път, когато проверих, това не носеше никакви облаги.

— Е, значи не си гледала достатъчно внимателно. Ти работиш по мое желание, а желанието ми е нашата полица да покрие разходите. Някога виждала ли си сметка от посещение в спешното отделение?

— Ще се въздържа от протести до момента, в който разбера за какво говорим.

— Така е по-добре.

— Какво беше онова „Ох, мамка му!“? За лицето ми ли се отнасяше?

— За общото състояние — рече той. — Болничният халат... Да лежиш тук така... А лицето ти... Харесвам лицето ти. Нямам оплаквания.

— Лекарят гарантира, че няма да останат белези. Някои рани ще се излекуват по-бързо, други — по-бавно, но няма за какво да се тревожа.

— Ти спаси един живот — напомни ѝ той.

— Имам нужда от помощта ти.

— За какво?

— За Пам...

Пам беше другата шефка на Фиона, редакторка и собственичка на „Маунтин Експрес“, седмичния вестник на Кечъм и Сън Вали.

— Много хора правеха снимки — поясни тя.

— Миговете на героизъм обикновено получават такова внимание.

— Не искам снимката ми да се публикува.

— Съмнявам се, че в случая ще имаш право на глас. Веднъж скромността ти и навикът ти да се спотайваш ще отстъпят пред нуждите на читателите. Предполагам, че Пам ще я пусне на първа страница.

— Не може да го направи! — рече предизвикателно Фиона.

— Но ще го стори, колкото и да протестираш.

— Вестникът се разпространява безплатно. Няма значение какво има на първа страница.

— Но когато е интересен, ще раздадеш повече бройки и следващия път ще искаш по-големи суми за реклама.

— Ти на чия страна си? Имам нужда от теб, Уолт.

— Това е фалшива скромност: спасила си живот.

— Снимката ми не може да бъде публикувана в този вестник. — Тонът и поведението й се промениха. Физическата болка и шокът в очите ѝ отстъпиха на гнева.

— Добре... Сигурно трябва да го обсъдим.

— Не мога. Тази работа няма да стане. Просто искам да говориш с нея, да я убедиш.

— И защо настояваш за това?

— Понеже съм нейна служителка. И твоя... Поговори с нея като работодател с работодател и измисли нещо, никаква причина, каквато и да е, само и само да не пускат снимка.

— Ако се опитваш да събудиш любопитството ми, успя — въздъхна Уолт. — Какво ти става, по дяволите?

Фиона като че ли бе готова да му разкрие нещо, но се въздържа.

— Защо не си откровена с мен? — попита той и гласът му сякаш споделяше нейната загриженост.

Зърна отражението си в една повърхност от неръждаема стомана. Имаше широко лице, леко момчешко, и добродушни очи. Косата му бе къса и преждевременно посивяваща. Бившата му жена го бе посъветвала да си я боядиса, но той бе устоял. Изведнъж се замисли отново върху тази идея.

— Трябва да я убедиш да не публикува никакви снимки. Напомни й, че аз съм цивилна служителка в твоя офис — на непълно работно време — и искаш да защитиш личния ми живот. Измисли каквото пожелаеш.

— Съществува една подробност, наречена свобода на пресата...

— Точно затова не мога да го поискам аз. Като идва от теб, ще има много по-голяма тежест.

— Службата ми е такава, че не мога да отправям подобни искания, без да съм в състояние да ги обоснова. Никога не съм го правил, макар че често съм бил против дадена снимка да бъде публикувана. На няколко пъти сме скривали очите на человека с черна лента. За това бих могъл да я помоля, но трябва да имам причина.

— Това само ще предизвика по-голяма сензация — рече Фиона, — отколкото просто да публикува снимката.

— Не ми даваш кой знае колко възможности.

— Не мога ли да получа услуга без никакви уговорки? Моля те. Поискай от нея да не пуска снимката ми.

Изведенъж Уолт си спомни за нещо, което дълго време не му даваше мира. И отново той го изрече на глас, без да отдели достатъчно време да помисли за последиците.

— Тази твоя параноя... дали случайно няма нещо общо с факта, че винаги се намираш от другата страна на фотоапарата, а? — Очите ѝ се впиха в него. Ако онова, което виждаше преди секунди в тях, бе гняв, сега бе ярост. — Правиш снимки, за да си сигурна, че никой не снима теб? Това ли е? Доста коварно, не смяташ ли?

— Моля те, престани — каза тя.

Сестрата почука по рамката на вратата.

— Влизам — обяви тя.

— Ще поговоря с Пам — обеща изведенъж Уолт.

И се изуми от облекчението, разляло се по нараненото лице на Фиона, както и от топлината на ръката ѝ, когато тя отново докосна неговата.

3.

Беатрис, тригодишният ирландски шпаньол на Уолт, пусна език върху снимката на Фиона на първата страница на „Маунтин Експрес“, а седне се обрна да близне господаря си, настанен зад волана на джипа. Уолт избута кучето на задната седалка и му нареди да не мърда. Избърса лигите от вестника, но бе твърде късно: Фиона, която изнасяше момиченцето от реката, сега имаше брада, която стигаше до кръста ѝ.

Той спря джипа „Чероки“ в алеята зад патрулната кола на своя заместник-шериф. Обаждането за нападение от мечка бе дошло преди трийсет минути. Застраховката на собственика на къщата изискваше полицията да потвърди причината за щетите. На Уолт не му беше за първи път. Кофи за смет или коли със спуснати прозорци бяха най-честите мишени на разлудувалите се мечки. Но рядко се случваше някоя да нахлуе в кухня и да я опустоши. И сега той трябваше да види това...

Субаруто на Фиона бе паркирано под преносимо баскетболно табло. Бяха я повикали вътре да документира щетите. В предния двор въртящите се пръскачки създаваха мъгла, зад която величествено се издигаха покритите с гъста зеленина планини. Всяка гледка тук бе достойна за пощенска картичка.

Къщата на Бъркхолдър, панелна постройка с площ 800 квадрата, заемаше задния ъгъл на парцел от пет акра в края на получастен път, дълъг четиристотин метра. Единствените им съседи — семейство Енгълтън — живееха на близо километър оттук. Фиона се грижеше за тяхното имение, настанена в бунгалото им за гости, което означаваше, че можеше да дойде и пеш.

Уолт хвърли вестника на пода на колата, подразнен от провалилия се опит да попречи на публикуването на снимката на Фиона. Опасяваше се, че това ще му излезе скъпо.

Отвори едва-едва прозореца за Беатрис, каза ѝ да не мърда от мястото си и излезе, като не бързаше особено да стигне до входната

врата. За щастие телефонът му иззвъня и го накара да спре недалеч от пръскачките.

Моментално позна изписания телефонен номер.

— Татко? — зарадва се Уолт.

— Не е нужно да звучиш толкова изненадано.

— Изненадата е по-скоро приятна. Доста време не си звънял.

— Нима? Сигурно е тъй. Честна дума, не помня.

Точно там е работата, помисли си Уолт.

— На какво дължа тази чест? — започна Уолт.

— Потърсиха ме за посредник, може да се каже. Един детектив от „Престъпления срещу личността“ тук, в Сиатъл. Знаеше, че съм ти баща, и се свърза с мен чрез един наш общ познат, Брент Страфър, мое приятелче от Бюрото.

Джери никога не пропускаше да напомни на сина си, че е бил специален агент на ФБР и че Уолт е пропуснал собствения си шанс да служи на една по-висша цел. Също така с удоволствие му напомняше, че чете местния кечъмски вестник и следи историите, засягащи отдела на Уолт. Обичаше да му натяква, че работата му включва отстраняване на овце от магистралата или автомобилен ескорт на някоя рок звезда, дошла да покара ски през уикенда.

— Той се опитва да бъде дискретен, много дискретен, заради личностите, които са замесени — поясни баща му. — Не иска да има дори запис на телефонен разговор. Схващаш картинаката, нали?

— Да. — Уолт бе имал доста работа с богатите и известните — повече, отколкото подозираше Джери.

— Би могъл да ти се обади на мобилния или пък вкъщи. Предпочита да не ти звъни в службата. Споменах му, че доколкото знам, използваш онази интернет джаджа...

— Скайпа ли?

— Точно тъй. Каза, че може да се обади и по него, ако искаш.

— Спомена ли за какво става дума?

— За убийство... Той се занимава с убийства. Болд се казва.

Говорили сме за него и по-рано.

— Така е — отвърна Уолт.

В света на убийствата Лу Болд беше жива легенда — истински Супермен. Процентът на разкриваемост за цялата му кариера бе осемдесет, докато най-близкият му конкурент имаше шейсет и

няколко. Той не само бе заловил Убиета с кръста, но и неговия имитатор. Самата идея да говори с Лу Болд го въодушеви — да бъде въвлечен в негов случай, бе рядка възможност.

— Ще се радвам да говоря с него — рече Уолт.

— И аз така си помислих, но не исках да говоря от твоето име.

Това е нещо ново, отбеляза мислено Уолт.

— Почти съм сигурен, че знам за кой случай става дума — рече Джери Флеминг. — Само предполагам, но има един, за който през последната седмица пишат няколко пъти в „Интелиджънсър“. Логично е, че Болд би го грабнал. Жертвата е жена. Пребита до смърт. Нищо сексуално — или поне няма такава информация. Причината да не слизат от вестниците е в страхотния бой, който е отнесла — било е наистина нещо ужасно... Любопитен е и фактът, че по-рано е излизала с професионални спортсти.

— Момиче на повикване ли е била?

— Така звучи, но не мисля. Сигурен съм, че Болд ще може да ти обясни. „Излизала“ в смисъл да живее с този или онзи в продължение на няколко месеца. Баскетболисти, футболисти... Изглежда, не е имало значение. Харесвала ги големи и силни. Допадали ѝ камерите и нощните клубове. Вестниците бяха пуснали слух за нейна връзка с един от собствениците на отбори, но бързо зарязаха темата. Явно си е поживяла. А после някой я смазва от бой и, разбира се, всички си мислят, че е дело на спортстист. Онези юначаги са способни да нанесат такъв зверски пердах.

— Но защо аз? — заинтересува се Уолт.

— Не знам. Той иска да знае дали би се съгласил да говориш с него. Дали ще бъдеш дискретен. Отвърнах му, че съм сигурен в това, но все пак ще те попитам.

— Разбира се — съгласи се Уолт.

— Това ми е достатъчно.

— А ти как си? — попита синът.

— Ще му дам зелена светлина и от там нататък ти поемаш нещата. Може би тоя скайп е най-дискретен.

— Би могъл да ми се обади тази вечер. Ще оставя скайпа включен. Но как си ти, татко? Как я караш?

— Той е важен човек по нашите места. Знаеш го, нали?

— Знам — каза Уолт. Нямаше да пита отново и баща му бе наясно с това.

— Обади ми се, ако мога да ти помогна с нещо — рече Джери и затвори.

— Татко? — Уолт погледна екрана на телефона: *Връзката прекъсната*.

Баща ми не се шегува — помисли си той, докато прибираше телефона в джоба си.

Почука на входната врата и влезе. Проблясък на фотосветковица привлече вниманието му и той тръгна в тази посока през хола, застлан с дебел килим. Азиатските мебели контрастираха с големи картини от съвременни художници. Уолт се насочи към проблясващата светлина, а в ума му се въртеше описанието на убийството, дадено от баща му. Той почти очакваше да види на пода в кухнята окървавено, смазано от бой тяло, макар да знаеше, че не е така — случаят бе съобщен като нападение от мечка. Уолт бе дошъл да потвърди това заключение за всякакви бъдещи застрахователни разследвания. Пролетта събудяща кафявите мечки от зимния им сън. Те се спускаха към дъното на долината в търсене на вода и обикновено биваха примамени от аромата на кофите за смет. В редки случаи някоя от тях успяваше да се промъкне в нечий гараж, а още по-рядко — в кухня като тази и да я опустоши.

Уолт подсвирна от удивление, щом видя щетите.

Фиона го погледна за миг, но очите ѝ се втвърдиха и тя продължи да снима. Той искаше да изгладят отношенията си, обаче продължи да се държи професионално и тръгна към заместник-шерифа Томи Брандън, който говореше по телефона.

Брандън моментално затвори. Всичките му дрехи бяха размер XXL, имаше набола десетчасова брада, за каквато на Уолт биха му потрябвали шест дни, за да си я пусне. Изльчваше самодоволство, характерно за човек, който цял живот е бил търсен от другите. Уолт не бе сигурен кога е започнала връзката на Брандън с жена му, знаеше само, че заместник-шерифът му дължи нещо повече от извинение, което така и не бе получил. Гейл пък по негово мнение му дължеше хонорарите за адвокатите, но той знаеше, че никога няма да ги види. А на единайсетгодишните им дъщери Гейл дължеше нещо много повече, но това трябваше да почака, докато момичетата поотраснат и осъзнаят

чудовищния egoизъм на майка си. Засега я караха, сякаш нищо не е станало.

— Е? — попита Уолт.

— Пикник у Бъркхолдър — отвърна Брандън.

Вратите на кухненските шкафове висяха отворени и съдържанието бе разпиляно по плотовете: бисквити, мляно кафе, пакетчета чай, крекери, счупени буркани, доматен сос, конфитюри, туршии — невероятна бъркотия. Хладилникът бе полуотворен и пред него имаше разкашана купчина от зеленчуци и месо, която се открояваше върху паркета от рециклирано дърво. От фризера като многоцветен водопад се стичаха замразена лимонада, портокалов сок и сладолед, които бяха оцапали всички стъклени рафтове.

Уолт не за първи път се сблъскваше с нахълтване на мечка в нечий дом. Баща му се присмиваше, че приема тези случаи като част от работата си.

— Снимала ли белезите от нокти върху...

— Да! — сопна се Фиона, като все още отказваше да го погледне.

— И върху шкафовете, и върху масата.

— А купчината пред хладилника?

— Снимах я — отвърна тя.

— Само за протокола — рече Уолт, — но трябва да знаеш, че положих големи усилия да я убедя...

— Явно са били недостатъчни — прекъсна го Фиона.

Смутен от този разговор, Брандън се опита да се изниже, но Уолт го спря.

— Как е проникнала? — попита го Уолт.

Брандън го поведе по един къс коридор към гараж за четири коли.

— Сигурно са го оставили отворен, макар собственикът да твърди, че не са. Изглежда, животното се е опитало да се промуши през кучешката вратичка... — Рамката й лежеше на парчета в коридора. — При което вратата се е отворила. Така го намерихме.

Уолт проучи касата на вратата, особено металните елементи, а после направи същото и с разбитата кучешка вратичка. Взря се в безупречно чистия гараж — голям, каки-речи, колкото първия етаж на къщата — боядисан в корабно сиво. Слезе по трите стъпала и коленичи, така че светлината да пада под необходимия ъгъл.

— Ако Фиона вече не го е направила — каза той, — накарай я да снима металните чаркове на вратата и пода на гаража от няколко ъгъла.

— Добре. Но защо застрахователите ще се интересуват от пода? — зачуди се Брандън.

— Някога бил ли си на такова място? — попита Уолт.

— Разбира се.

— Отвори си очите и си използвай...

— ... главата — довърши Брандън вместо него, цитирайки любимия израз на Уолт.

— Точно така.

Брандън огледа металните елементи, но не посмя да попита какво трябва да търси.

— Козина — поясни Уолт, без да се обръща, като се движеше по края на пода. — Животински косми. Кучешката вратичка е толкова тясна, че би трябало да има косми, заседнали във винтовете или пантите.

Той бавно се приближаваше към вратата на гаража.

— Ами, да... — Брандън изглеждаше объркан.

— Кога за последен път си виждал мечка да подмине ягодово сладко, пък дори и в счупен буркан? — удиви се Уолт. — И откога мечките не надраскват вратата, докато се мъчат да я отворят? Надраскала е шкафа по средата, но не и вратата.

— Но нали има белези от нокти — възрази Брандън.

— Виж размера им — рече Уолт. — Такава едра мечка не минава на пръсти през вратата. А след като претършува цялата храна, не излиза, без да остави диря. — Той посочи към чистия под на гаража.

— Да не е летяща?

— Добре де... — Брандън не звучеше убеден.

— Нека обработим данните — замислено продума Уолт. — Има вероятност мечката да е била двукрака.

— Каква? — недоразбра заместник-шерифът.

— И искам да разбера защо си е направила целия този труд.

4.

Уолт издърпа от барбекюто изпеченото свинско филе. Беше преметнал сакото си на облегалката на един стол в къщата и препасал престилка на „Сиатъл Сийхоукс“, за да предпази ризата и вратовръзката си. Беатрис точеше лиги в краката му. Седмицата бе минала бавно и мъчително спокойно. Той очакваше да се види с Фиона по-късно тази вечер.

— Не искам мъртво прасе — тросна се Емили, скръстила ръце. Единайсетгодишното й лице бе застинало в решителна гримаса.

— Недей така — започна да я увещава Уолт, събирайки нещата си върху дъската. — Това е вечерята ти. Обичаш бекон, нали?

— Да.

— Беконът е свинско, като това.

— Тогава защо да не ям бекон?

— То е същото — обади се сестра ѝ Ники.

— Защото това съм сготвил за вечеря — отвърна Уолт. — Мислех, че ще ти хареса. Това е любимото ти ядене.

— Не е.

— На мен ми харесва — каза Ники.

— Не си длъжна да го ядеш, Ем. Но ако не вечеряш, няма да има сладолед с Лиза.

— Не е честно.

Ники завъртя очи. Тя разбираше сестра си не повече от Уолт.

— Това е положението: няма вечеря, няма сладолед. Бях планирал вие трите да отидете с колелетата до „Петнайсетте аромата“. Но ако предпочиташ да не ходиш...

Той успя да отвори с ритник вратата, носейки дъската. Беатрис, Емили и Ники го последваха.

Лиза се втурна през входната врата и се извини за закъснението. Уолт обсъди с нея правилата за вечерта, включително времето за лягане и разходката за сладолед, което бе напълно излишно, защото Лиза познаваше ежедневието на момичетата по-добре от самия него.

— Много си се изтупал — рече тя, когато той свали престилката и облече сакото.

— Това е единственият ми костюм.

— Отива ти.

— Ха-ха. Отивам на вечерята на Защитниците. Гъзарска работа.

Уолт прегърна дъщерите си за лека нощ, като Емили почти не му отвърна, и въздъхна дълбоко, щом излезе навън. В Хейли ранните летни вечери бяха райско време и тази не беше изключение. Слънцето висеше изненадващо високо в небето за седем часа, докосвайки върховете на западните планини, и златистата му светлина придаваше на околността вълшебен, неземен вид. Косачките в квартала бръмчаха и във въздуха се носеше аромат на горящи въглени. Група деца профучаха покрай него на велосипедите си.

Докато шофираше на север, Уолт се мъчеше да съчини нещо, което да каже на Фиона и да разчупи леда между тях. Тя му бе пратила имайл със снимките от пораженията от мечката — без никакъв коментар. Той й звъня два пъти, уж да поговорят за това, но тя не му се обади. Фиона не за първи път се откъсваше от света — от време на време се случваше да изчезне за цели дни, недостъпна, непредсказуема — но този път той имаше чувството, че е лично.

Тържествената конферентна зала на Сън Вали, разположена в странноприемница „Сън Вали“, беше много луксозна, наскоро бе претърпяла ремонт за милиони долари. Беше пълна с пищно наредени маси за триста гости и имаше ниска сцена и катедра. На два прожекционни екрана течеше пауър пойнт слайдшоу на работещи жени, примесени със списъци на постиженията на нестопанска организация за подкрепа на жертвите на насилие. Всяка маса за десетима си имаше спонсор. Уолт беше гост на един генерал в оставка, който за щастие бе поел сметката.

Фиона седеше отляво на Уолт, а до нея бе Кайра Тулиевич. Двайсет и една годишната Кайра, възхитителна и прекрасна в лятната си рокля, преди две години бе станала жертва на жестоко насилие и важен свидетел за Уолт. Тази вечер тя трябваше да връчи една от двете основни грамоти. Изглеждаше нервна и объркана, докато изучаваше приборите и се опитваше да реши коя вилица да използва.

Уолт сръчка Фиона и й даде знак да я спасява. Фиона посочи на Кайра външната вилица и върху лицето на младата жена се изписа

облекчение.

- Благодаря, че ме подсети — прошепна Фиона на Уолт.
- Радвам се да чуя гласа ти — усмихна се той.
- Можем да обсъдим това по-късно — каза тя.
- Но няма, нали? Защото не отговаряш на обажданията ми.
- По-късно...

— Борих се упорито за теб. Явно не беше достатъчно, знам — ти ми го каза — но толкова, колкото посмях като шериф... Обясних ти деликатните си отношения с вестника. — Той хапна още малко салата и погледна как тя дори не посегна към чинията си. — Ти така и не ми обясни защо това е толкова важно за теб. Съдейки по държанието ти, предполагам, че става дума за нещо повече от скромност или суетност. Но убий ме, не мога да разбера какво е.

- Така е, не можеш да го проумееш... — въздъхна тя.
- Но щом е било толкова важно...
- Стореното — сторено — прекъсна го Фиона.
- Не ми изглежда така.
- Нима?
- Защо си толкова ядосана?
- Ядосана ли съм? Не е нарочно. Наистина. Не се сърдя на теб.
- Разбира се, че на мен се сърдиш.
- Не съм го искала.
- Не ти вярвам.

Той вдигна глава. Всички на масата бяха вперили погледи в тях и ги слушаха. Миг по-късно се върнаха към храната и престорените си разговори, но Уолт осъзна, че са чули всяка дума. А това означаваше, че по-голямата част от долината ще научи за какво си е говорил с Фиона. Това бе благословията и проклятието на Ууд Ривър Вали и нещо, което всички жители охотно търпяха като неизменна част от живота си.

По време на предястието Фиона подготви Кайра за речта ѝ и ето че най-сетне дойде моментът, когато младата жена бе представена.

— Много сме щастливи да имаме тази вечер сред нас — започна домакинът на вечерта — една жена с необикновен кураж, увереност и интелигентност. Кайра Туливич се обърна към Защитниците след едно изпитание, което не само подложи на проверка волята ѝ за живот, но и доведе до арестуването на местни престъпници от нашия шериф Уолт

Флеминг и сложи край на терористичното ядро, действащо в нашия щат. Това е история за сила, решителност и благополучно възстановяване и ние имаме честта да я изслушаме днес. Моля ви, нека посрещнем...

Официалното й обявяване бе заглушено от гръмките аплодисменти на гостите, които спонтанно се изправиха на крака. Историята на Кайра вече бе добре известна. Това бе първата ѝ публична поява след инцидента и аплодисментите я съпроводиха по целия път от масата до катедрата, като някои от жените не скриваха сълзите си. Тя трябваше на три пъти да помоли за тишина, докато тълпата се укроти. Накрая хората седнаха. Кайра отпи гълтка вода и започна своята кратка и емоционална реч.

По средата на речта Уолт усети, че пръстите на Фиона докосват ръката му под покривката на масата. Той я погледна, но тя не откъсваше овлажнелите си очи от сцената. Заслушан в думите на Кайра, Уолт се замисли. Наистина животът носеше неочеквани удоволствия и придаваше смисъл на ставането сутрин. За първи път му се случваше на подобно събитие да се надява речта да продължи с часове.

Фиона отдръпна ръката си от неговата и извади мобилния си телефон, който вибрираше в чантичката ѝ. Тъкмо се канеше да го изключи, когато Уолт видя как погледът ѝ попадна на екрана и на лицето ѝ се изписа ужас. Тя пъхна телефона обратно в чантичката, но близостта между двамата бе прекъсната. Фиона сякаш дори не чуваше речта на Кайра.

— Добре ли си? — прошепна той.

Тя погледна към него и кимна утвърдително, опитвайки се неуспешно да изглежда спокойна.

От катедрата Кайра говореше:

— Мисля, че главното, което искам да кажа, е да благодаря на Защитниците. Както се оказа, физическото излекуване бе лесната част, но...

Тя мърморна рязко и се втренчи в нещо.

Уолт се обърна, проследявайки погледа ѝ до една от двете централни врати на залата, която тъкмо се затваряше. Инстинктът му на шериф го подтикваше да скочи и да излезе в коридора, за да види кой е там. Но той остана на мястото си.

После очите на Кайра зашариха из залата и се спряха на Фиона, която ѝ кимна окуражително. Няколко глави се обърнаха към тяхната маса. Накрая Кайра сведе отново очи към бележките си и продължи да говори.

— Но емоционалното излекуване, истинското излекуване... Е, то наистина не е лесна работа.

Уолт се обърна и протегна ръка да поздрави Фиона за подготовката на момичето, но столът бе празен. Тя беше изчезнала.

Той зашари с очи из залата, предполагайки, че е отишла да поздрави Кайра, докато слиза от сцената, но му попречи възхитената публика, която отново се бе изправила на крака. Уолт стана и за миг се изкуши да се качи на стола си, проклинайки 170-сантиметровия си ръст.

Вместо това обаче използва момента, за да се измъкне в коридора, и се насочи към тоалетните с мисълта, че Фиона може да е отишла там. Но после видя отвън две пикола и се приближи към тях.

— Виждали ли сте една жена? — поинтересува се той. — Облечена е с кремава блуза, носи черна чанта. Може да си е тръгнала току-що.

— Не съм я забелязал.

— Не ви ли познавам отнякъде? — попита другото пиколо.

Уолт пренебрегна въпроса, като се чудеше дали момчето е имало проблеми със закона, или просто го е познало по снимката в местния вестник.

— Ами един едър мъж минавал ли е? — заинтересува се той.

— Такъв огромен ли? Да — кимна първото пиколо.

Отвътре излезе една двойка — масовото напускане на залата бе започнало — и мъжът подаде на второто пиколо билета за колата си. Момчето хукна.

— Да, този едрият — рече Уолт, като се опитваше да задържи вниманието на другото пиколо.

Напливът от хора, искащи колите си, бе задушаващ. Уолт показва шерифската си значка, като я държеше ниско долу. Момчето я зърна.

— Едрият — повтори той.

— Дойде и си тръгна. Стоя вътре не повече от една-две минути.

— Колко едър беше?

— Като Солид Снейк — рече момчето. — Сещате се, „Метал Гиър“^[1]? — Видя объркането на Уолт и добави: — Плейстейшън? Гейминг?

— Аха...

— Грамаден, адски грамаден. Истински великан. — Някой подаде на момчето билет и то го взе. — Съжалявам — каза и хукна.

Уолт си проправи път срещу потока от напускащи хора и се върна в полупразната конферентна зала. Намери своя домакин и му благодари. После се запъти към сцената и зачака реда си да поговори с Кайра.

— Виждал ли си Фиона? — попита го тя моментално.

Гостите я поздравяваха, Кайра стисна ръцете на няколко от тях. Уолт искаше да остане насаме с нея за момент, но това бе невъзможно.

— В тоалетните е — каза той. Това бе единственото разумно обяснение — Фиона нямаше да зареже Кайра. После подхвърли: — Забелязах, че ти прекъсна речта си за малко. Гледаше към вратите.

Тя поклати глава, като че ли по този начин можеше да го убеди, че това не се е случвало.

— Моля те, обясни ми защо го направи — настоя той.

— Рой Коутс... — отвърна Кайра, снишавайки глас. Това бе името на человека, който я бе изнасилил и когото Уолт бе видял да умира. — Просто ми се стори, че го виждам. Все още ми се случва. Не знам защо стана точно в онзи момент... Но предполагам, понеже говорех за това... Не го правя често.

— Някакъв мъж, който прилича на Коутс, така ли? — попита Уолт.

— Не — отвърна Кайра. — Беше той.

— Госпожице Туливич... Кайра? — Една силно напарфюмирана жена се намести пред Уолт и той изпусна мига.

Обърна се да погледне пак към централните врати, представяйки си как ли се е почувствала Кайра, виждайки двойник на Рой Коутс да слуша речта й за нейното възстановяване. Самият той живееше със собствени демони: спомени за кървави сцени на убийства, от които не можеше да се отърси; пътни произшествия; мигът, когато бе убил човек в затънтела местност; един инцидент с баща му, когато бе на девет годинки... Неща, които не споменаваше пред никого. Завиждаше

на Кайра за способността ѝ да разговаря с психолози, да освобождава напрежението, да разрушава тишината на тези ужаси.

Около него се мотаеха разни хора и за миг той изпита чувството, че не е на това място... Все едно беше маса или стол, който заобикаляха. Беше се затворил в себе си, беше се скрил под повърхността и панически размахваше ръце и крака, за да стигне догоре и да си поеме дъх.

Фиона нямаше да се върне, той го знаеше и без да я потърси. Но не можеше да си представи какво я е накарало да напусне стаята точно в този момент. Тя фактически бе осиновила Кайра, устройвайки я в къщата на Енгълтън като своя помощница. Да я изостави точно в края на речта ѝ, изглеждаше невъзможно. Немислимо.

Запита се дали пък Фиона също не бе видяла човека в дъното на залата?

Извади телефона си и ѝ се обади. Веднага се задейства гласовата поща — нейният телефон беше изключен.

Уолт си спомни реакцията ѝ на съобщението, което бе получила. То ли я бе накарало да си тръгне — някакъв спешен личен въпрос? Мина му през ума да се отбие в къщата ѝ на път за дома, но му се стори много нахално...

Той забави джипа на мястото, където от магистралата се отделяше частният път, водещ към именията на Енгълтън и Бъркхолдър. Не му бе нужно извинение, за да намире да я види, но пък тя бе жена, която ценеше личното си пространство. Накрая той неохотно се отказа.

След като разхлаби вратовръзката си и метна сакото на облегалката на кухненския стол, Уолт включи скайпа, както правеше всяка вечер от осем дни насам, и отиде да погледне момичетата.

Намери Лиза, заспала върху леглото на Ники, с книга в скута си. Макар да наблизаваше четирийсетте, Лиза изглеждаше значително по-млада и много по-енергична за възрастта си. Рядко се случваше да я свари задрямала. Той я разтърси леко, за да я събуди, и интимността на този момент не му убягна. Не бе усещал топлината на спяща жена от много дълго време.

Щеше да целуне Ники за лека нощ, но се отказа, защото тя спеше много леко. Вместо това се обърна и докосна с устни бузата на Емили. Тя можеше да проспи и земетресение. Лиза скочи и нагласи щорите, а после тихо излезе с Уолт от стаята.

— Някакви проблеми? — попита я той.

— Мина като по вода.

— Ники каза ли нещо за Гейл?

— Не я е споменавала. Поне пред мен.

Това беше нещо ново. Ники бе обсебена от идеята да използва разтрогването на брака им като извинение.

— Значи трябва да идваш по-често — рече Уолт, като твърде късно осъзна, че един мъж не казва такива работи на щастливо омъжена жена.

— Нужно им е време.

— Те никога няма да го преодолеят. А Ники може би няма дори да го приеме.

— Разбира се, че ще го приеме — настоя Лиза.

— Ем може и да крие чувствата си, но поне на външен вид не изглежда засегната. Мисля, че тя е продължила нататък.

— Със сигурност Ники е тази, която трябва да следим. Каква е програмата за седмицата?

— Има заседание на градския съвет в сряда — каза той — и учебна спасителна операция в четвъртък. А в петък вечерта има събиране на Камарата, от което се надявам да се измъкна.

— Сряда и четвъртък не са проблем и ще запазя петък свободен за всеки случай. — Тя направи пауза. — Слушай, Уолт, трябва да те помоля за една услуга.

— Само кажи...

— Услугата е голяма — предупреди го тя.

— Остави аз да преценя това.

— Става дума за дъщерята на съседката ми. На петнайсет е. Бременна е в осмата седмица. Тя хвърля вината, отговорността, или каквото е там, на своя приятел. Не познавам добре момчето, но съм го виждала и ми изглежда свистно.

— Случва се. Искаш да се погрижим да си признае ли? — попита Уолт.

Изражението, изписано на лицето й, му бе непознато. Тя му помагаше с момичетата каки-речи откакто се бяха родили, далеч преди раздялата с Гейл. Беше се научила да познава настроенията му, знаеше кога да спазва дистанция, кога да го заприказва. Той пък бе научил, че Лиза винаги е невъзмутима, че е една от онези жени, чието настроение варира между добро и по-добро. Тя не се оплакваше. Не отстъпваше. Но никак си успяваше да запази спокойствието в себе си и в околните. Сегашното ѝ изражение на объркване, загриженост и страх бе нещо ново за него.

— Или имаш предвид нещо друго... — погледна я замислено той, след като тя не продума.

— Мисля, че е на доведения ѝ баща. — Лиза сведе очи, не искаше да срецне погледа му.

— О, по дяволите...

Лиза кимна мрачно.

— Имаме котки — каза тя, сякаш това обясняваше нещо. — Веднъж една от тях не се прибра вечерта... Това беше преди доста време, някъде миналото лято... Зърнах я в двора на съседите и отидох да я взема. Беше много късно. Доста след полунощ. Тогава чух момичето... Със сигурност беше нейният глас, а не на майка ѝ... Тя стенеше... Викаше... Правеше секс с някого, но явно това не ѝ харесваше. Котката ми стоеше под онзи прозорец, сякаш гласът на момичето я беше хипнотизирал и не я пускаше да си тръгне. Не исках да оставам. Исках да взема котката и да се махна, но нещо не ми позволяваше. Това не беше воайорство, а нужда да помогна. Той заглушаваше виковете ѝ. Опитваше се да я накара да пази тишина. Не ме гледай така: една жена усеща разликата, повярвай ми. Не можех да надзърна през прозореца, а и пердето бе дръпнато. Но докато слушах стенанията и хленча ѝ, една ръка се залепи на стъклото. Голяма, мъжка ръка. С венчален пръстен. Не беше ръката на осемнайсетгодишно момче.

Загриженото изражение не беше я напуснало, но по лицето ѝ се стичаха сълзи. След малко тя сви устни и избърса очи.

— И момичето обвинява приятеля си — рече Уолт.

— Така два живота са съсипани, а виновникът се измъква невредим. Тя има деветгодишна сестричка. И още една, петгодишна. Той вече им е хвърлил око... подсигурил се е за дълго време напред.

— Един тест за бащинство ще реши въпроса — гневно изрече Уолт.

— Като че ли той ще позволи да го направят...

— Има си начини.

— Не исках да се обръщам към теб, но понякога човек не може да не бъде съпричастен...

— Стига глупости. Би било престъпление да не реагираш. Напиши ми имената. Ще видя какво мога да направя.

Той я поведе към хола, откъдето се разнасяше странен чуруликащ звук.

— Търсят те по скайпа — каза Лиза. — Ние също сме регистрирани. — Тя влезе бързо в стаята и посочи едно прозорче на монитора. — Искаш ли да отговориш?

— Да, моля те.

Тя цъкна с мишката, надраска две имена и му махна за довиждане, докато излизаше през задната врата.

Прозорчето на монитора показваше едро лице, сурово и напрегнато, с широко отворени очи и посивяваща старомодна прическа. Лицето напомни на Уолт за бейзболен рефер.

— Лу Болд. — Гласът не бе толкова груб, колкото очакваше. Беше нисък, но мек.

— Уолт Флеминг. Радвам се да се запознаем.

— Благодаря ви, че се съгласихте да разговаряме.

— Няма защо.

— Имам един проблем.

— Баща ми ме въведе накратко в ситуацията.

— Името на починалата е Керълайн Вета. Двайсет и девет годишна. — Болд разказа каквото знаеше за убийството и за връзката на жертвата с изтъкнати спортни личности от Сиатъл.

— С какво мога да ви помогна?

— Момичето е било жестоко пребито. Човек би заключил, че е престъпление от страст. Ето защо действаме дискретно, защото тя е била в приятелски отношения с някои известни хора и никой не иска да отправя погрешни обвинения.

— Деликатна ситуация...

— Така е. Трудно е да си уредиш разговор с тези знаменитости, без да намесиш поне деветима адвокати. Ако медиите надушат, ще

изглежда сякаш имаме заподозрян. А на нас не ни трябва такова нещо.

— Искате от мен да разпитам някого? Това ли е? Някого, който живее тук? — Уолт усещаше, че Болд няма да го попита направо, трябваше сам да предложи. — Има ли някаква връзка с моя окръг?

— Две връзки — рече Болд. — И за да отговоря на въпроса ви... Не искам да стоваря тази отговорност върху вас, но... Първият човек е Марти Боутрайт.

Уолт пое дълбоко дъх, едва сдържайки удивлението си.

— Притежаваше „Сийхоукс“, преди да ги продаде преди осем години — продължи Болд. — Запознал се е с Керълайн, когато е била на двайсет и две. Някои твърдят, че познанството им продължило допреди няколко месеца.

— Не го познавам лично. Работил съм малко с неговите хора. Той има щедър принос към обществения живот тук. Организира партита като за шейхове и крале.

— Можете ли да се свържете с него?

— Може би. Познавам шефа на охраната му.

— Вторият е Винс Уин.

— Спортният агент ли? Той има собственост тук?

— Мислех, че всеки има собственост... — Болд се разсмя. Смехът му бе толкова мощн, че уебкамерата се разтресе. Образът му затанцува по екрана. — Как беше онзи смешен прякор на Сън Вали?

— Лъскавото дере — рече Уолт.

— Същият.

— Уин едва ли прекарва много време тук. Той не уреди ли току-що договора на оня питчър с „Метс“^[2]?

— Четири години, сто милиона. А Уин взема лъвски пай от това само за няколко телефонни разговора и вечери. Аз също бих се навил.

— И е имал връзка с Керълайн? — попита Уолт.

— Бил е тук, в Сиатъл, в нощта, когато се е случило. Забавлявал някакви клиенти в един клуб. Тя е ходила с един — а може би и с повече — от клиентите му футболисти. Предполага се, че така са се срещнали и може би тя си е проправила път до върха на хранителната верига. Тази жена... Предполагам, ще открием, че в цялата работа има замесен бизнес. Може би е била куриерка? Или момиче на повикване? Не знам още, но като гледам как ги е въртяла непрекъснато... Сложна работа. Това не е нормално, дори в тези кръгове. Що се отнася до

целта на обаждането ми — рече Болд, — аз мисля... шефът ми мисли... че бихме могли да свършим работата... Бих могъл да свърша работата доста по-тихо. И тъй като районът е под ваша юрисдикция, не исках да ви се изтърся неканен. Освен това началството не желае аз да осъществя първия контакт, защото от отдела ни изтича информация и нито можем да разберем откъде, нито да запушим пробойната.

— Значи аз трябва да установя контакта и да уредя разговор, а вие да го проведете тук — каза Уолт.

— През някой уикенд може би. Това е време за почивка. Три телевизионни екипа ни следят каки-речи денонощно, а също и половин дузина радиоекипи, плюс журналисти от двата вестника. Според последната ми информация имате само едно седмично издание. Мога да дойда и да си тръгна когато пожелая, докато тук случаят не е такъв.

— Съгласен съм — заяви Уолт.

— Не искам да ви създавам неприятности.

— Заповядайте, когато пожелаете — рече Уолт. — Аз мога да проучва нещата.

— Работата е там, че тези хора не по-малко от нас искат всичко да мине тихо и кротко. Ще бъде съвсем неофициално, ако така предпочитат.

— Би трябало да приемат на драго сърце.

— И ние така мислим.

— Смятайте го за свършено.

— Дължник съм ви.

— Засега още не.

— Въпреки това благодаря.

— Оставяйте това чудо включено вечер. Щом разбера нещо, ще ви се обадя.

— Изумителна технология, ако питате мен — рече Болд. — А аз смятах логаритмичните линийки за впечатляващи. — Той се наведе поблизо, за да достигне клавиатурата, и уебкамерата изкриви лицето му.

— Благодаря ви още веднъж.

— Няма защо.

Еcranът почерня.

Уолт се облегна в стола. Баща му от години го укоряваше, че е приел поста на шериф в малък окръг в Айдахо, безмилостно му се

присмиваше, че се занимава с мечки, които преобръщат кофи за боклук, докато истинските пазители на закона разкриват ужасяващи престъпления. И ето че сега, една седмица след произшествието, което приличаше на опустошена от мечка кухня, той бе говорил с легендарен полицай от отдел „Убийства“, който разследваше тежко престъпление. Досега не бе осъзнавал колко сладко може да бъде отмъщението.

---

[1] Компютърна игра. — Б.пр. ↑

[2] Бейзболен тим от Ню Йорк. — Б.пр. ↑

5.

Фиона вдигна една пуканка от крачола на пижамата си и я схруска. Седеше, подвила крака под себе си, в десния край на дивана, до Кайра, която бе наметнала върху раменете си пъстроцветно одеяло. HD проекторът на семейство Енгълтън хвърляше образ с размери два на два метра върху екран, който се спускаше от тавана, така че главата на Мерил Стрийп изглеждаше висока около метър и двайсет.

— Гледала съм го поне три пъти — въздъхна Фиона.

— Обожавам последната сцена, когато тя е в колата и очите и усмивката ѝ разкриват всичко, а после тя казва на шофьора да потегли.

— Най-добрата е.

— И дрехите на Ан Хатауей.

— Абсолютно. И Стенли Тучи на официалния обяд.

— Направо ми се доплаква — каза Кайра. — Трябва да го правим по-често.

— Не възразявам.

Фиона чакаше сцената, в която Мерил Стрийп хвърля мълчаливо сако след сако върху бюрото на Ан Хатауей.

— Мислех си, че трябва да се махнем за малко оттук — предложи тя.

— Звучи интересно. Разходка през уикенда ли? Къде?

— Може би за седмица или две. До Йелоустоун, Глейшър^[1] и обратно. Или да си организираме поход из Сотуутс^[2].

— Мислех, че сега е разгарът на риболовния сезон. Не е ли това времето, когато бизнесът ти върви най-много?

— Писна ми от риболов.

— Откога? — Кайра за първи път откъсна очи от филма.

Фиона посегна към дистанционното и спря на пауза. На екрана застинава обърканото лице на Ан Хатауей.

— Само че трябва да подсигурим къщата срещу мечки, преди да тръгнем. Майкъл и Лесли биха искали да направя всичко възможно.

— Омръзнал ти е риболовът? Тогава защо те нямаше до единайсет часа снощи? И предишната нощ? Защо ми разправяше колко невероятно било? Хей, която и да си ти, какво си направила с Фиона? Върни я, моля те.

— Лятото продължава около осем седмици...

— Максимум.

— А през последните две лета не съм отделяла и пет минути за себе си.

— И използваш мен като извинение?

— Да, използвам те като извинение.

— В такъв случай ще ме намразиш през септември, когато осъзнаеш, че си разорена. За тези осем седмици печелиш колкото за осем месеца. Ако искаш да отидеш, върви без мен.

— Без теб ли? Не. Няма да стане.

— Не ми трябва бавачка. — Кайра остави купата върху масичката за кафе пред тях. — Извинявай, не исках да прозвучи така.

— Мога да го понеса.

— Оценявам всичко, което си направила и продължаваш да правиш за мен.

— Но имаш чувството, че се държа прекалено покровителствено.

— Не. Не е така. Не исках да кажа такова нещо. — Тя изгледа Фиона. — Заради мечката ли е? Тревожиш се за мечката? Те нападат боклука, а не домакините. Сама го каза.

— Може би ще е по-добре просто да се махнем оттук, докато я заловят.

— Какво става?

— Просто имам нужда да се махна оттук.

— Тогава върви. Наистина! Аз ще се оправя. Трябва да отидеш! През цялото време само работиш. Въртиш три професии. Не знам как се справяш. Вземи си почивка. Аз мога да се погрижа за нещата тук. Обещавам ти, че няма да се крия в кофите за боклук нощем.

— Трябва да отидем заедно — настоя Фиона.

— Но това е невъзможно. Наистина. Аз започнах работа тук преди седем седмици. А сега е разгарът на сезона. Биха ли ми дали двуседмична ваканция? Не, няма да ти позволя да ходатайстваш. Всички бяха толкова мили с мен. Но не мога да го използвам вечно като извинение, нали? Не ми ли повтарят непрекъснато точно това —

че трябва да го преодолея... Е, мисля, че съм го преодоляла. Няма да приема специално отношение, искам да се отнасят с мен като с всички други. Писна ми да ме гледат като развалена стока. Е, случило се е. Но всичко свърши. Трябва да продължа нататък.

— Добре — кимна Фиона. Самата тя не можеше да забрави отвратителните кадри от видеозаписа на отвлечането и сексуалното насилие над Кайра. Това бе нещо незаличимо. Непростимо. Макар да знаеше, че чудовището, което го е сторило, е мъртво, това не ѝ помагаше много.

— Говоря сериозно — рече Кайра.

— Значи оставаме — заключи Фиона.

— Мисля, че ти трябва да отидеш, ако искаш.

— Добре съм си и така.

— Какво става? Не те разбирам... — подозрително я изгледа Кайра.

— Ами ако не е било мечка?

— Какво намекваш...

— Шерифът е стъкмил доста убедителна теория, макар да е базирана на косвени улики. Според него в кухнята на Бъркхолдър не е вилняло животно. Моите снимки също подкрепят това. Мечките оставят следи. Но такива не бяха намерени. Шерифът смята, че някой е нагласил нещата така, че да изглежда сякаш е била мечка — даже е донесъл мечи нокът... А всъщност това е работа на човек, дошъл да краде храна.

— Човек ли?

— Може би живее някъде в гората наоколо.

— Сега вече започваш да ме плашиш. — момичето се втренчи дълго и настойчиво във Фиона. — Затова ли ме лъжеш, че искаш да подсигуриш къщата срещу мечки? А всъщност имаш предвид срещу крадци...

— Мисля, че и двете ще постъпим по-умно, ако се подкрепяме и просто се махнем оттук.

— Защо ме изльга?

— Не съм те лъгала. Просто не исках да се тревожиш за нещо, което е само предположение...

— Значи крадецът живеел в гората, така ли?

— Тъй мисли шерифът. По това време на годината — през лятото — разни скитници излизат по горите. И престъпници... Хора, които няма къде да живеят. Или бягат от нещо... Шерифската служба смята, че броят им възлиза на стотици.

— Стотици ли? — удиви се Кайра.

— Без никой да ги знае, просто си лагеруват там някъде, из шубраците...

— И крадат храна от къщите.

— По-евтино е, отколкото да я купуват.

— И така правят всяко лято?

Фиона кимна тъжно.

— Ти не се плашиш много лесно. Но защо сега си толкова разтревожена? — Кайра я изгледа подозрително. Фиона не биваше да крие нищо от нея.

— Не подхващай тази тема.

— Коя?

— Моля те.

— Добре, ще защитим къщата от мечки... — съгласи се Кайра.

— Може би онзи курс по боравене с огнестрелно оръжие сега ще mi послужи.

— Знаеш какво беше мнението ми по въпроса.

— Когато баща ми го прихване нещо...

— Казвала си ми.

— Целта на курса беше да те научи, че трябва да знаеш по какво стреляш, преди дори да докоснеш с пръст спусъка.

— И въпреки това не mi харесва.

— Спя по-спокойно, като знам, че пистолетът ми е подръка.

— Аз пък не — възрази Фиона. — Един пистолет не притежава чудодейна сила.

— Само че ако се появи някой натрапник, върши работа...

— Нито ти, нито аз имаме нужда от това. Никога повече. Защо да оставаме тук? Ела с мен. Ще се махнем, докато шерифът Уолт претърси гората. След това пак ще бъде безопасно и ще се върнем.

— Няма да позволя да има такава власт над мен някакъв кокошкар, дето тараши хладилниците. Говорили сме за това. Ти ме убеждаваше: „Веднъж си била жертва, но никога повече няма да бъдеш“. Няма да се дам на някакъв призрак да ме изгони...

— Ами ако не е призрак? — попита Фиона.

Двете се спогледаха. За миг изглеждаше, че Кайра се кани да попита нещо, но се въздържа.

— Къщата, в която е влязъл крадецът, е на по-малко от километър оттук — каза тя. — Кой ще е толкова тъп, че да нахлуе после при най-близките съседи.

— Тези хора не мислят много...

— Има нещо, което не ми казваш — въздъхна Кайра. — Виждам го и не се опитвай да ме убеждаваш в противното.

— Ако ти останеш, оставам и аз — каза Фиона.

— Глупости. Ще се оправя.

— Какво ще кажеш да се върнеш при своите роди...

— Изключено. Дори за седмица. Не искам да се мяркам там.

Знаеш какво е мнението ми по въпроса.

— Поне за една седмица...

— Обичам ги, но не искам да живея с тях. Баща ми изглежда толкова депресиран... Не го прави нарочно, но явно трудно преживява това, което стана с мен. Въздейства ми потискащо.

Фиона посегна към дистанционното на DVD-то. Кайра се приведе напред и докосна ръката ѝ.

— Благодаря ти — каза тя. — Знам, че се опитваш да ме защитиш. Знам колко ужасно ще се чувстваш, ако се случи нещо. Но нещата са наред. Сега аз държа живота си под контрол. Благодарение на теб. И на Защитниците, и на моите родители, и на хората от цялата тази долина. Но няма да бягам от някакъв апаш, който краде консерви. „Веднъж съм била жертва, но никога повече няма да бъда“ — повтори тя.

— Но също така казват: „Бъди разумен и няма да пострадаш“.

— Оставам — рече Кайра. — Освен ако не ме гониш.

— Добре — въздъхна примирително Фиона. Натисна дистанционното и филмът продължи.

Кайра отново се намести удобно на дивана и взе купата с пуканки в скута си.

— Обичам момента, когато отиват в Париж — каза тя.

Но не искаш да отидеш в Йелоустоун, помисли си Фиона. Обаче не го изрече на глас.

- [1] Национални паркове в САЩ. — Б.пр. ↑
- [2] Район от Скалистите планини. — Б.пр. ↑

6.

Уолт, Фиона, Томи Брандън и Гилермо Менкез вървяха по пътеката през тъмната гора, предвождани от Беатрис. Изкачваха един северен склон, по който растяха ела, бял бор и трепетлика. Всъщност кучето не водеше, а следваше миризмата от кутия кондензирано мляко, която заместник-рейндър Менкез от Отдела за защита на рибата и дивеча бе открил на сто метра от къщата на Бъркхолдър. Фактът, че по кутията имаше чужда миризма и тя ги водеше навътре в гората, вдъхваше на Уолт надежда, че са попаднали на следа.

— Не виждам никакви мечи следи — рече Менкез. Той бе набит мъж с големи мустаци и пълно лице.

— Няма и изпражнения — съгласи се Уолт. — Нито козина по храстите или по откършнените стари клони...

— Голям специалист си... — измърмори Фиона.

Уолт не ѝ обърна внимание.

— Няма признания, че някаква храна от кухнята е била изядена тук. — Той очакваше Беатрис да ги отведе до човек, незаконно лагеруващ в местността. А Менкез — специалистът по мечките, бе дошъл с тях за в случай, че срещнат някоя. Ако пък теорията на Уолт се окажеше вярна, „мечката“ щеше да има нужда от преводач.

През последното десетилетие испаноезичното население в долината бе нараснало лавинообразно. Все по-често неговата служба и Отделът за защита на рибата и дивеча си имаха работа с мексиканци, заселили се в държавната гора, докато се местеха от една черна работа на друга. С рухването на икономиката се бяха появили цели незаконни селища от по двайсет, четирийсет, шейсет наемни работници.

Фиона бе включена в групата, за да записва всичко, което открият. А и през последните няколко дни тя постоянно тормозеше Уолт да намери крадеца, за когото се предполагаше, че живее в горите край дома на Енгълтън.

Уолт протегна ръка и даде знак на другите да спрат. Сетне коленичи и съсредоточи вниманието си върху кафявите борови

иглички, които покриваха едва забележима дира.

— Брандън! Подай ми една пръчка — каза той, протягайки назад разтворената си длан.

Томи Брандън намери един паднал клон, отчупи от него суха пръчка и я подаде на Уолт като медицинска сестра, асистираща на хирург.

— Снимка, моля — рече Уолт.

Фиона се промъкна напред и направи няколко снимки на земята пред него.

— Може би щеше да ми е от полза — каза тя, — ако знаех какво снимам.

— Точно тук — рече той, като повдигна с върха на пръчката крайчеца на едно паднало листо. Избута го настрани, хвана го с два пръста и го хвърли зад себе си. — Още една снимка — нареди той.

— Какво е това? — попита Фиона. Засне отблизо боровите иглички и за първи път забеляза през обектива, че част от тях са начупени. — Не може да си видял това — промърмори тя.

— Тук — каза Уолт, като посочи с пръчката. — Това е отпечатък от човешки крак. Носил е ботуши или обувки с твърда подметка. Не е от маратонка. — Той погледна към собствените си ботуши. — Десети или единайсети размер. Имаме късмет, че през последните две седмици не е валяло. — Взря се нататък по пътеката и подсвирна на Беатрис да спре. Щом кучето погледна към него, Уолт му даде знак с ръка и то клекна отстрани на пътя. — Не искам да развали следите. Те са на мъж. — Той погледна назад. После хвана туристическата обувка на Фиона и я отмести. — Тежи приблизително около осемдесет килограма. Висок е метър и осемдесет или малко отгоре.

Фиона се обърна към Брандън, който ѝ кимна, сякаш за да я увери, че шерифът говори сериозно.

— Беатрис... — досети се Фиона. — Видял си промяна у Беатрис, когато мина оттук.

— Много добре, госпожице Кеншоу — похвали я Уолт.

— Носът ѝ? Опашката ѝ? Какво забеляза?

— И двете — отвърна Уолт. — Беа е моят гайгеров брояч. В момента тя е шефът и го знае. Погледни я.

Кучето клечеше гордо край пътеката, с изражение, което сякаш питаше защо се бавят.

— Виждала ли си някога нещо по-сладко от това? — рече Уолт.
— Показва нетърпението си!

— Честно казано, малко съм изумена — призна Фиона.

— Това ми е работата — каза Уолт. — Моята и на Беа. Не е кой знае какво.

— Напротив, невероятно е — възхити се Фиона. — А височината как я определи?

— По размера на обувките, комбиниран с теглото — отговори Брандън. — Големи стъпала, не много тежък. Значи е висок и слаб.

— Не е латиноамериканец — рече Менкез. — Не е много вероятно, щом е над метър и осемдесет.

— Не, Гили — каза Уолт. — Какво ще кажеш да се отклоним от пътеката?

— Посочи накъде — рече Менкез.

Брандън, който разглеждаше една топографска карта, каза:

— На около двеста метра пред нас има равна площадка с големина половин акър.

— Водоизточник? — попита Уолт.

— Пресъхващо поточе, което извира от далечния ѝ край.

Уолт вдигна поглед към дърветата.

— Тече от северозапад на югоизток — каза той.

— Точно така — отвърна Брандън.

— Искаш да ме смаеш, нали, Уолт? — рече Фиона. — Бил си тук и преди.

— Едва ли — намеси се Брандън, преди шерифът да успее да отговори.

Уолт я накара да мълкне с поглед.

— Ще навлезем тихо — каза той, обръщайки се към всички. — Брандън, ти ще поемеш нагоре по потока от тази страна. Гили, ще ти дадем преднина. Ти заобикаляш от север и искам да се прехвърлиш през билото и да излезеш на площадката едновременно с мен. Ще използваме шести канал. Ще ви подам сигнал с две цъкания. Ако сте на позиция, ще ми отговорите с две; ако ви трябва още минута, три цъкания; за две минути — четири.

Менкез кимна и потъна в гората, без да каже нищо повече. Движеше се безшумно като котка.

— Ти — каза Уолт на Фиона — ще спреш, когато ти дам знак. Искам да се прикриеш зад някое дърво, в случай че започне стрелба. Няма да мърдаш, докато не те извикам. Най-добрият начин да ми помогнеш сега е, като не разсъждаваш, а просто като следваш заповедите ми. Знам, че това не ти е в нрава, но се налага.

— Няма проблем. Разбирам.

— Добре. — Той се обърна към Брандън. — Да вървим.

Уолт получи три цъкания от Менкез, изчака, следейки часовника си, и минута по-късно изпрати сигнала отново. Когато му бе отговорено с две цъкания, той се изкатери по последния склон и излезе от гората на ярката слънчева светлина, която го заслепи. Примижа, сякаш беше попаднал под блясъка на прожектори. Сложи си пилотските слънчеви очила и зърна с периферното си зрение Менкез.

Брандън, който бе изпреварил и двамата, излезе иззад едно дърво до ромолящото поточе, на петдесет метра вляво от Уолт.

В другия край на малкото сечище, близо до хълма, обрасъл с трепетлики, имаше заградено с камъни огнище. Личеше, че наскоро в него беше горял огън. Наоколо бяха разхвърляни боклуци. До един навес се забелязваше малка купчина съчки и цепеници. Мъжете се приближиха от три страни с енергична походка.

Уолт приклекна, опира камъните на огнището, после поднесе ръка над пепелта и докосна овъглените дърва. Вдигна дясната си длан с разперени пръсти: пет минути. Мълчаливо даде знак на Брандън да се изкачи по хълма. Брандън тръгна.

Уолт се обърна и пое към гората, а Беатрис се втурна към него с всички сили. Той я накара да седне с жест, даде ѝ да подуши отново кутията кондензирано мляко, за да си припомни миризмата, и посочи към гората.

— Намери го! — прошепна той.

Кучето бързо се отдалечи в същата посока, накъдето бе тръгнал Брандън.

Уолт разрови боклуците с пръчка, търсейки някаква следа, но не откри нищо.

— Нашето момче ли е било тук? — попита Менкез, оглеждайки открития навес. Сетне се замисли. — По-скоро са били двама души...

Спали са тук. Достатъчно скоро, за да не може вята да заличи следите.

Уолт отиде при него.

— Например снощи — каза той.

— Така предполагам.

— Двама? Това не се връзва.

Тъкмо посягаше към радиостанцията, когато Брандън се обади.

— Виждам двама души — изрече той приглушено, като се стараеше да говори тихо. — Беа ги засече безпогрешно. Мъж и жена. Намират се на около осемстотин метра пред мен и вървят по пътека, която се вие на юг, изкачва се и се прехвърля в Грийнхорн. Да ги последвам ли?

— Спри ги, ако можеш — каза Уолт. — Ние идваме.

Повика Фиона и миг по-късно вече тичаха.

Двамата бяха към трийсетте. Оказаха се природолюбители. Мъжът носеше червена кърпа на главата; жената мъкнеше хидратиращ пакет и раница. Придружаваше ги женски лабrador, който веднага се сдуши с Беатрис. Кучетата се гонеха из гората, като размятаха сухи иглички и ръмжаха.

— Само снощи преспахме тук — рече мъжът.

— Сутринта станахме рано — обясни жената. — Ще заобиколим по края на Грийнхорн, а после ще се отклоним по тази пътека.

— И в какво състояние открихте лагера?

— Боклуците не са наши — каза мъжът. — Изгорихме, каквото можахме...

— А аз прибрах някои неща — добави жената.

— Но просто беше прекалено много — оплака се мъжът.

— Мога ли да видя какво сте прибрали? — попита шерифът.

Жената му даде една найлонова торбичка, Уолт изсипа съдържанието ѝ и затършува из него. А жената се втренчи дълго и настойчиво във Фиона.

Брандън попита:

— Среќнахте ли някакъв мъж през последния ден?

— Не — отвърнаха те.

— А диви животни? — обади се Менкез.

— Нищо по-голямо от катеричка — каза жената. — За какво е всичко това?

— Когато сте пристигнали в лагера — каза Брандън, — в какво състояние го заварихте? Получихте ли някаква представа откога е изоставен?

— Отскоро — обади се Уолт, като вдигна с пръчката малка кутия от соево мляко, предназначена за един човек.

— Прибрах това, защото е покрито с нещо като фолио и не гори добре — обясни жената. — Открихме голямо количество от същия материал, разтопен в огнището.

По молба на Уолт Фиона направи поредица от снимки. Шерифът бе съbral стопените остатъци на купчинка.

— Много добросъвестно от ваша страна — каза Менкез. — Де да имаше повече лагеруващи с такова чувство за отговорност.

— Датата на годност — каза Уолт — е ноември.

— Трайността обикновено е шест месеца — допълни Фиона. Никой не оспори това. — Трябва да е бил продаден в края на май или юни.

— Но не и юли, така ли?

— Спорен въпрос — каза тя. — Възможно е, но това е популярна марка. Съмнявам се, че остава по рафтовете толкова дълго. Можеш да провериш.

— Бъркхолдър — рече замислено Уолт.

— Соевото мляко е пастьоризирано. Може да се съхранява дълго — каза Фиона.

— Какво става тук? — повтори жената. — Търсите ли някого? — Тя среща погледа на спътника си, който също изглеждаше объркан.

— Малко помош ще ни е от полза — рече Брандън.

— Хей — възклика изведнъж жената, обръщайки се към Фиона. — Сетих се откъде ви познавам. Вие не сте ли...? Вие не спасихте ли онова дете, което се давеше?

— Всичко, което можете да ни кажете — прекъсна я Фиона, — ще остане строго поверително и би могло наистина да ни помогне. Това е важно. Този човек е окръжният шериф. Дошъл е тук лично, което би трябвало да ви говори нещо. Помислете си.

Жената отново погледна въпросително към мъжа. Той поклати глава почти недоловимо, но Фиона забеляза това.

— Какво премълчавате? — попита тя. — Защо не сте откровени?

— Аз... — започна жената, но мъжът отново ѝ даде знак да мълкне. — Тук всички сме зрели хора — продължи тя. — Аз се печах на слънце. Без риза. Сещате се — обърна се към Фиона. — Беше прекрасен следобед. Едното доведе до другото... Джими и аз... се наслаждавахме заедно на свежия въздух. Там, по средата на сечището. Върху надуваем дюшек. Може да съм станала малко прекалено шумна, струва ми се... — Тя се изчерви. — Работата е там, че и двамата... И на двамата ни се стори, че чухме нещо. Горе на хълма. Замряхме неподвижно... и аз... знаете... не исках да...

— Мълкни — ядоса се Джими.

Жената се изсмя нервно и сви рамене.

— Но истината е, че и двамата го чухме — призна мъжът.

— Сигурно е била някоя сърна — предположи жената.

— Не беше! — настоя Джими. — И ти го знаеш много добре.

— За вчерашния следобед ли става въпрос? — уточни Уолт.

— Може би около четири часа — каза жената. — Слънцето все още печеше силно.

— Той се е връщал в лагера — предположи шерифът, обръщайки се към хората си.

— Може да сменя два-три лагера — рече Менкез. — Често се сблъскваме с това. Такива като него заобикалят петдневното ограничение за престой, като се местят на всеки пет дни. Не можем да направим кой знае какво.

— Мъж ли беше? — попита Уолт.

— Сега тя не иска да си признае — обясни Джими, — но тогава ми каза, че имала чувството, че някой ни наблюдава.

Жената се смути още повече. Погледна към Фиона.

— Понякога човек просто изпитва това шесто чувство — че някой го гледа... — рече сконфузено тя. — Знаете за какво говоря. Почти винаги ме побиват тръпки от него. Почувствах го и вчера и, честно казано, не знам, може би заради мястото, на което бяхме, заради обстановката... Но това май ме възбуди.

— Божичко — простена Джими. — Май? Защо просто не опишеш всички подробности?

— Затова не спряхме — призна жената. — Нещо не ми се искаше да спираме.

— А сега може ли да спреш? — сопна се Джими. — Моля те.

— Моят заместник ще запише показанията ви.

— Много ни помогнахте — усмихна се Фиона. — Знам, че не е лесно...

— Да не би тук да обикаля някакъв ненормалник? — разтревожи се мъжът. — Това ли ни намеквате?

— Честно казано, ако бях на ваше място — рече Уолт, — бих тръгнал към Пайъниърс или към Боулдърс^[1]. Някъде на север.

— Виждаш ли? — обърна се Джими към жената, сякаш обвиняваше нея за всичките им проблеми. Повика кучето и погне по пътеката.

Жената остана за малко, за да даде на Брандън имената и телефонните им номера.

— Съжалявам за това — рече Брандън.

— Няма нищо — каза тя. — Ще му мине.

— Аз мога да остана в този лагер — предложи Менкез. — Току-виж извадим късмет и той се върне.

— Само наблюдавай — каза Уолт. — Не прави нищо. Такива хора... Човек като този, Гили...

— Да, разбирам, шерифе. Ако е същият, който нахлува по къщите, ще искам подкрепление. Не се тревожи.

— Не можете ли да претърсите района? — попита Фиона. — Другите лагери?

— Предполагам, че бихме могли, но са твърде много — обясни Уолт. — Ще използваме много хора и ресурси само заради една дребна кражба.

— Ами ако той го знае и разчита на това? — възрази Фиона.

— Значи е прав — рече Уолт. Подсвирна на Беа.

Кучето дотича, захапало кокал от сърна.

Докато жената се отдалечаваше по пътеката, четиридесета се втренчиха в устата на кучето. Някой беше убил сърната... Никой не изрече онова, което им се въртеше в главите, но Уолт впери поглед подир туристката, като се надяваше, че тя и Джими ще се вслушат в съвета му.

---

[1] Планини в Айдахо. — Б.пр. ↑

7.

Фиона прекара пръст през парата, издигаща се от чашата чай до компютъра ѝ. Парата се завихри в отделни струйки. Тя се зачуди дали да се опита да направи снимка, да улови този образ и да го спре във времето. Именно това я запленяваше във фотографията: възможността да спреш времето, да притежаваш определен момент завинаги. Композицията и цветовете оставяше на другите, а себе си възприемаше като архивар.

Тя погледна монитора, издърпа с мишката една снимка на опустошения хладилник на Бъркхолдър до своята папка „Най-доброто“ и се възхити как тя внесе нещо ново в колекцията.

Докато цъкаше с бутона, чу как нещо се удари отвън в стената на бунгалото. Отначало си помисли, че е трепетликата, която растеше много близо до стената и при вятър клоните ѝ често се бълскаха в нея.

Само че тази нощ няма вятър, разтревожи се Фиона.

Горите бяха пълни с подобни звуци — необясними скърцания, пращене... Вече се беше научила да разпознава шума от падащи клони или разцепени борове от звуците, издавани от животни. Но това, което долови сега, беше много странно...

Мечка! Фиона се завъртя в стола си, лакътят ѝ закачи чашата и разплиска малко чай върху масата. Тя скочи. Нещо — или някой — се отдалечи бързо през гората, кършайки клонки и шумолейки в храстите. Тя бързо загаси лампите и включи прожекторите навън. Мониторът на компютъра хвърляше сиянието си в стаята, докато Фиона внимателно надзърташе през прозореца. Но беше твърде късно. Ако навън беше имало нещо, то отдавна си бе отишло, скривайки се сред преплетените тъмни сенки в гората.

Не може да бъде!

Сърна или лос да удари рогата си в стената на бунгалото — това изглеждаше логично. Но шумът при бягството бе по-сilen, като от много по-тежко животно. Това я върна отново към мисълта за мечката... Само че Уолт вече я бе убедил, че опустошението у

Бъркхолдър е дело на крадец, който така е разхвърлял нещата, че кухнята да прилича на поломена от мечка.

Не може да бъде. Гърдите ѝ се стегнаха, гърлото ѝ се присви. Усети, че я залива гореща вълна, последвана миг по-късно от пронизващо студена.

А ако беше мъж, който се е прокрадвал около бунгалото ѝ...

Невъзможно.

Тя погледна тревожно към входната врата и се втурна през стаята към телефона, натискайки бутона на интеркома.

— Кайра! Вдигни! Вдигни!

— Да? — чу се гласът на Кайра по говорителя от главната къща.

До нея се долавяше бръмчене на телевизор.

— Заключи вратите. Пусни щорите. И остави телефона отворен, докато правиш всичко това.

— Но какво става?

— Просто го направи! Веднага! Има... мечка — изтърси Фиона.

— Мисля, че ей сега мина под прозореца ми.

— Не може да бъде!

— Кайра, послушай ме!

— Добре, добре...

Тя чу как момичето обикаля из стаите, дърпа пердетата и пуска щорите. После стъпките се върнаха към телефона.

— Не виждам как спуснатите щори могат да ме предпазят от една мечка — каза Кайра.

— Вратите заключени ли са?

— Да. Но защо ми звучи толкова изплашена?

— Така ли? Извинявай... Просто се стреснах, това е всичко.

Не може да бъде. Не и отново.

— Аз пък мисля, че е супер да видя мечка на живо.

— Не се приближавай до вратите и прозорците.

— Боже... Я се успокой.

— Бейзболната бухалка при теб ли е?

— Стига си драматизирайла — скара ѝ се Кайра.

— Идвам при теб. Вземи бухалката, застани до входната врата и бъди готова да я отключиш, за да вляза.

— Какво? Ама сериозно ли? Няма нужда да правиш това, Фиона.

Добре съм. Не ми трябва бавачка.

— Знам, че не ти трябва — каза Фиона. Мълкна за малко, докато търсеше маратонките си край вратата. — Но мисля, че ми трябва на мен.

8.

Младежът не бе подготвен за официалната обстановка в стаята за разпит точно както се бе надявал Уолт. Придружаваха го баща му, който бе атлетичен мъж, излъчващ сюрова красота, и адвокатът му Тери, към когото Уолт изпитваше голям респект. Момчето бе наследило хубавата външност, широките рамене и дълбокия глас на баща си, макар че тази комбинация бе в разрез с наивните му момчешки очи.

Тери Хог — едър, добре облечен мъж с властен вид — издаваше спокойствието на академик.

— Що се отнася до същността на този разпит, шерифе, бих искал отново да подчертая, че моят клиент, г-н Доналдсън, е тук по своя собствена воля, тоест доброволно, и не е обвинен в никакво престъпление.

— Точно така, Тери.

— Г-н Доналдсън има желание да сътрудничи на разследването ви и нищо, казано тук днес, няма да бъде записвано и не може да бъде използвано срещу него.

— Съгласен съм.

— След като уточнихме това — продължи Хог, — помолих клиента си да сверява отговорите си с мен, преди да ги даде, така че той може да търси моя съвет и аз съм тук, за да му го дам. Предварително се извинявам за забавянето, което това може да предизвика.

— Разбирам.

— Можете да започвате — каза Хог.

— Г-н Доналдсън... Мога ли да ви наричам Брайън? И така, Брайън, имате ли връзка с Дион Фанчели от „Алтурас Драйв“ номер осемнайсет?

Нервният хлапак погледна към Хог, който кимна утвърдително.

— Да. Ние с Ди сме гаджета.

— И всички тук сме наясно със състоянието на г-ца Фанчели — заяви Уолт. — Тоест знаем, че е бременна.

Момчето кимна със съжаление, без да се обръща към Хог. Бащата се размърда в стола си.

— Шерифе — рече Хог, — нека да изясним, че признаването на бременността на младата жена по никакъв начин не означава, че моят клиент има някаква връзка с това.

— Точно затова сме тук, Тери. Нали?

— Тук сме вследствие на вашата покана — уточни Хог.

— Имали ли сте сексуални отношения с г-ца Фанчели? — попита Уолт момчето.

То погледна към Хог, който отговори вместо него.

— Клиентът ми няма да коментира интимната страна на отношенията си с г-ца Фанчели.

— Предполагам, всички сме наясно, че г-ца Фанчели твърди, че детето е на клиента ви — каза Уолт на адвоката, след като Хог бе този, който отговаряше.

— Запознати сме с нейните твърдения — каза Хог, — но пак повтарям, няма да даваме изявления за сексуалната страна на отношенията им.

— Също така всички знаем, че г-ца Фанчели е на осемнайсет.

Настана тишина.

— Предполагам, г-н Хог ви е разяснил особеностите на закона в Айдахо — обърна се Уолт към момчето. — Айдахо приема сексуалните връзки между непълнолетни с малка възрастова разлика. Но трябва да си поне на осемнайсет години, за да правиш секс по взаимно съгласие с възрастен. Тоест с мъж над осемнайсет. А ти си над осемнайсет, Брайън. И следователно, ако си прониквал в г-ца Фанчели орално, вагинално или анално, нарушаваш щатския закон.

Хог понечи да се намеси, но се отказа и остави Уолт да продължи, като явно искаше да види накъде клони той.

— Следователно, след като момичето твърди, че има проникване, щатът може да повдигне обвинение срещу теб и да остави съда да решава въпроса. Не се изисква веществено доказателство, макар че не знам дали ти е известно, г-ца Фанчели е запазила електронна кореспонденция — имейли и есемеси — в която обсъжда сексуалната

ти връзка с нея, а твоите отговори не го отричат. Всъщност даже напротив...

— Какво намекваш с всичко това, Уолт?

— Искаме да вземем проба.

— В никакъв случай — рече Хог. — Покажи ни съдебна заповед и клиентът ми ще се подчини.

Уолт срещна погледа на адвоката.

— Искам твоят клиент да даде проба доброволно и да помогне на полицията да се сдобие с косъм или друг материал от г-ца Фанчели, който да съдържа нейното ДНК. Може би той вече разполага с нещо такова.

— Това е абсурдно! — подскочи в стола си бащата. — Между тях няма нищо! Това не може да стане.

Без да откъсва очи от Уолт, Хог даде знак на мъжа да остане седнал и най-вече да мълчи.

— Не разбирам — каза Брайън.

Бащата не можеше да се сдържи.

— Той иска да свърши работата вместо него. Да се махаме оттук.

Хог се обърна към бащата.

— Вие можете да напуснете стаята или да останете тук и да мълчите, но във всеки случай това е последното, което чуваме от вас.

Бащата се навъси, но остана на стола си.

— Дайте да се уточним — предложи Хог. — Искате от моя клиент да участва и да сътрудничи в събирането на доказателства. И в съответствие с поверителния характер на настоящия разпит заявявате, че всяко доказателство, придобито в резултат на това сътрудничество...

— Няма да влезе в официалните бумаги — довърши Уолт. — Не че в момента имаме такива.

Озадачен, Хог се вгледа в него, без да откъсва очи.

— Напуснете стаята, моля. И двамата.

— Аз ли? — учуди се бащата.

— Да — рече Хог.

Двамата станаха и излязоха.

След като вратата се затвори плътно, Хог заговори.

— Имаш друг заподозрян.

— Трябва ми сътрудничеството на момчето — каза Уолт.

— Нали съзнаваш, че ако и когато отново поискаш каквото и да е веществено доказателство от клиента ми, аз ще се боря срещу всяко позоваване на...

— На този етап дело срещу твоя клиент ще е в най-добрия случай рисковано — прекъсна го Уолт. — Ще съм компрометиран доказателството. Вероятно ще загубя възможността да водя съдебно дело срещу него.

— Не вероятно, а със сигурност.

— Колко жалко — въздъхна Уолт.

Хог се облегна, потърка гушата си с голямата си длан и се изкиска.

— С теб човек не скучae нито за миг...

Уолт остана безизразен.

— ДНК-то на момичето... — рече замислено Хог. И присви вежди. — Подозираш бащата.

— С теб човек не скучae нито за миг, Тери.

— Доколко си сигурен?

— За какво да съм сигурен, господин адвокат? Не мисля, че сме обсъждали други заподозрени.

— Щом искаш ДНК-то на момичето и на моя клиент, значи трябва да имаш достъп до ДНК-то на зародиша. Как така имаш ДНК-то на детето, но не и на майката? — Той отново размишляваше на глас.

Уолт оставаше все така безизразен.

— Ако ме прецакаш с това... Винаги си бил честен с мен — смекчи тон адвокатът.

— Късно ми е да се променям.

— Ще поемем голям риск.

— Риск, че ще компрометирам доказателството и че клиентът ти ще се измъкне. Имам нужда от неин косъм. Или фас от цигара. Или следи от телесна течност. Той трябва да ми го даде доброволно.

— И пак повтарям: намекваш, че можеш да се сдобиеш с... околовплодна течност, но не и с ДНК-то на момичето? Как така? — Той мълкна за малко. — Имаш свидетел. Можеш да получиш съдебна заповед за вземане на околовплодна течност, но не си толкова уверен, че можеш да вземеш ДНК-то на непълнолетна.

— Няма нужда да се тревожиш какво имам или нямам, господин адвокат. Това, от което се нуждая, е сътрудничеството на клиента ти.

— И ще го имаш.

— Мислех си, че може да се получи.

Прекъсна ги чукане по вратата.

— Съжалиявам, че се намесвам — каза една заместник-шерифка, като промуши глава през вратата. — Имаме стрелба в Лейк Крийк.

Уолт веднага стана и протегна ръка на Хог.

— Направи каквото можеш — каза той.

— Ще ти се обадя — отвърна адвокатът.

9.

— Тя не отговаря — докладва заместник-шериф Линда Чалмърс.

— Опитай пак — нареди Уолт.

— Вече опитах... А за какво са ни изобщо снимки? Това са две гилзи в тревата.

Уолт ѝ отговори с втренчен поглед.

— Слушам, сър.

Намираше се в трудно положение. Беше наредил да повикат Фиона най-вече заради собственото си желание да я види и сега нямаше как да отстъпи, без първоначалните му намерения да станат явни. Отиде до багажника на черокито, сякаш бе решил да свърши работата сам, взе фотоапарата от раницата за спешни случаи, която държеше там, и се върна на притъмнялата ливада. Направи серия от снимки на употребените гилзи, като постави химикалката си в тревата за сравнение на размера.

Чалмърс бе първата, отзовала се на повикването, след като в Спешния център бяха получили обаждане на номер 911 от някакъв съсед. Тя следваше като сянка Уолт, докато той отиде до джипа и се върна.

— Предупредителни изстрели ли е произвел? — попита Уолт.

— Не, сър. Там е работата. Той не опита да се извинява. Каза, че е стрелял право в него.

— „Него“?

— В натрапника. Да, сър, той каза „него“.

— По посока на къщата на съседите?

— Точно така.

— Някакви съобщения къде са попаднали куршумите?

— Не, сър. Съдейки по дъха му, това не ме изненадва. Лъхаше ми на алкохол.

— Как, каза, му е името?

— Винсънт Уин — рече Чалмърс.

Уолт замръзна. Уин беше в късия списък на Болд за възможни разпити.

— Онзи Винс Уин ли?

— Някаква голяма клечка е. Или поне се държи като такъв. Стори ми се, мислеше, че трябва да съм наясно кой е, а пък аз, честно казано, нямам представа. Повечето знаменитости тук не искат да ги знаеш кои са. Но как можеш да се преструваш, че не познаваш Том Ханкс? Аз го обожавам! Бих нарушила брачните си обети заради него. Обаче този мухльо... Съжалявам, нямам представа.

Уолт никога не бе чувал толкова много думи от заместник-шериф Чалмърс. Тя явно бе изнервена и се беспокоеше, че той може да развали мнението си за нея, задето не познава Уин.

— Той е спортен агент. Голям спортен агент.

— Това обяснява нещата.

— В неговия свят той е нещо като Том Ханкс.

— Не и с това лице. Ако не възразявате, че го казвам.

— Не възразявам — кимна Уолт.

— Мога ли да престана да звъня на г-ца Кеншоу, след като сам направихте снимките?

— Можеш. Защо не ми събереш всичко каквото успееш за г-н Уин? Всякакви по-ранни оплаквания от съседи. Пътни нарушения. Глоби за паркиране. Проучи го.

— Дадено — каза тя и се отдалечи забързано.

Уолт почука по рамката на вратата, защото тя зееше отворена към нощта. Нямаше мрежа. Комарите се появяваха за около десетина дни в края на юни; после студените нощи прекъсваха размножителния им цикъл. Някоя или друга нощна пеперуда можеше да се вмъкне вътре, но Винс Уин като че ли не се притесняваше особено от това.

Той говореше по мобилния си телефон, хванал в ръка тежка коктейлна чаша, пълна до половината с тъмна течност.

— Добре. Трябва да затварям — каза и прибра телефона. — Винс Уин — представи се, прехвърляйки пitiето в лявата си ръка, и се здрависа с Уолт.

— Аз съм почитател на някои от вашите играчи — каза Уолт, смятайки, че така би могъл да накара Уин да се отпусне, преди алкохолът да свърши тази работа. — Договорът на Суганума Сакатура с „Маринърс“ беше една от най-големите сделки на всички времена.

— Благодаря.
— И онази четиристранна сделка с „Брейвс“ и „Филис“.
— Виждам, че следите бейзбола.
— Играя по малко. Софтбол. В местните лиги.
— Нека да позная. — Той измери с поглед Уолт. — Кетчър или полеви играч? Бих заложил на кетчър.

Уолт поклати глава.

— Вие сте професионалист.

— Това ми е работата.

— А пък моята работа — каза Уолт — е да се занимавам с оплаквания на съседи, които са чули стрелба в задния си двор.

— Моят заден двор, но иначе разбирам какво имате предвид.

— Няма да споря с вас — примирително рече Уолт, като още полагаше усилия да изглежда пълен с благоговение. — Вие едва не убедихте Стайнбренър да напусне Алекс Родригез. Как бих могъл да споря с такъв човек?

— Изобщо не бях толкова близо. Преувеличиха нещата.

— Ами тази нощ? Колко близо бяхте тази нощ?

— Моля?

— Има закони за оръжейната стрелба на определено разстояние от жилищни сгради.

— Някакъв човек обикаляше наоколо.

— Казахте го вече.

— Той беше в моята собственост. Промъкваше се някъде там. — Уин махна напред с чашата, за да посочи, и разплиска съдържанието ѝ върху ръката си.

— Нека да позная — каза Уолт. — Човекът, с когото говорихте току-що, беше адвокатът ви?

Уин облиза алкохола от китката си.

— Да, адвокатът ми. Но не стрелях по него. Беше Мартел Гейл — каза той. — Следите ли футбола?

— Не много. Никога не съм чувал за Мартел Гейл. А трябва ли? Аз съм изцяло посветен на бейзбола.

— „Ню Орлиънс Сейнтс“. Играеше централен защитник в мача на звездите. Феноменална бързина. Страхотни ръце. А имаше и поглед върху играта — за един защитник най-важното са бързината и погледът. Гейл ги притежаваше.

— Притежаваше — отбеляза Уолт. — Оттеглил ли се е?

— Влезе в затвора. Наскоро го освободиха условно — каза Уин.

— Аз съм включен в електронен списък с имейл адреси за уведомяване. Това е някаква измислица на Министерството на правосъдието от Луизиана. Защото съм в опасност — възможна мишена. Оказва се, че Гейл е бил освободен преди две седмици. Когато го осъдиха, съдът реши дължимите му премии — много пари — да бъдат дарени за достойни каузи, център за възстановяване на малтретирани жени и фонд за жертвите на насилие. Аз надзирах разпределението на тези суми. Гейл беше против. Сега обвинява мен. Мисли, че съм го измамил. Той смяташе, че премиите трябва да бъдат внесени в спестовната му сметка. Затова ме заплаши и ме вкараха в списъка. Оттам получих имейл, че е бил освободен. Голяма работа, че го пратиха с две седмици закъснение.

— И имате причина да смятате, че Мартел Гейл се намира тук, в Сън Вали?

— Чуйте ми думата: онзи там, отвън, тази нощ беше Гейл. Ако съм го улучил, арестувайте ме, шерифе. Ако съм го убил, устройте празничен парад. Проверете му досието. Можете да направите това, нали? Издирете жертвите му и вижте в какво състояние са били. Потърсете едно момиче на име Керълайн Вета.

— Убийството в Сиатъл — каза Уолт и го обля гореща вълна. Бе търсил начин да насочи разговора към Болд и Уин току-що му го бе предоставил.

— Впечатляващо.

— Исках да поговоря с вас за това.

— С мен ли? Че защо ще искате да говорите с мен за Керълайн?

— Той изглеждаше сепнат.

— Тя беше ли в електронния списък? — попита Уолт, мъчейки се да навърже нещата. — Имаше ли причина да се страхува от Мартел Гейл?

— Всяка жена на тоя свят има причина да се страхува от Гейл. Той ги хапва за закуска. Отнася се с тях като със свои лични боксьорски круши. Дали Гейл я е познавал? Не бих се изненадал. Готините мацки се лепяха по него като мухи по лайно. Но и да е била в списъка, това не ѝ е помогнало с нищо, нали? Предупреждението дойде с две седмици закъснение. Можете ли да повярвате?

— Един детектив от Сиатъл, сержант Болд, би искал да поговори насаме с вас за Керълайн Вета. Предлага да се срещнете тук, не в Сиатъл, с цел избягване на пресата.

Уин нададе кашлящ смях.

— Мамка му, ама вие всичките сте голяма работа. Казвате ми, че трябва отново да се свържа с адвоката си?

— Ако искате да намесите адвоката си в това — рече Уолт, — мисля, че ще можем да го уредим. Идеята е да не попадне информация в пресата, а не да ви прецакаме.

— Като че ли на ченгетата им пука.

— На Болд определено му пука. Ако предпочитате, би могъл да го направи и открыто, пред всички камери и фотоапарати.

Уин вдигна поглед от питието си.

— Не виждам защо да не уредим нещо. Нека се обадя по телефона и ще говорим пак.

— Съгласен съм — каза Уолт. Мъжът пред него гълташе алкохола като вода. — Имате ли причина да смятате, че Мартел Гейл е в Сън Вали?

— Вече ме попитахте за това.

— И вие казахте, че сте стреляли по него, а не че знаете, че е тук.

— Слушайте, възможно е няколко жени да са свидетелствали срещу Гейл. Нали? Тогава защо не и Керълайн? Тя може да е била едно от момичетата. Вероятно той ѝ е отмъстил. — Начинът, по който Уин го гледаше над ръба на чашата, разтърси Уолт като електрически ток. Трябаше да се погрижи Болд да разговаря с този човек.

— Колкото по-скоро ми съобщите кога можете да се срещнете с детектива, толкова по-добре. Той ще долети специално за това.

— Трябва да го сметна за някаква чест ли? Нека прави, каквото се налага.

— Бих искал да разгледам оръжието ви — настоя Уолт.

— Жалко, то е в сейфа в спалнята, а проклет да съм, ако помня комбинацията. Точно затова се обаждах на адвоката си. Знаех, че вие сигурно ще пожелаете да го видите, и не исках да ядосвам никого... Но то е заключено там и ще получа комбинацията чак утре по някое време, когато офисът ми е отворен.

— Горе-долу по времето, когато кацне самолетът на адвоката ви, а? — подсмихна се Уолт.

— Груба откровеност от един окръжен шериф.
— Защо да усложняваме нещата повече от необходимото?
— За да могат адвокатите да си заслужат парите, предполагам.
— Не можете да стреляте в задния си двор.
— Казахте го вече. Но Гейл беше някъде там. Не смятах да рискувам.

Уолт чу името на мъжа и се сети за жена си. Гейл беше някъде там. Той никога нямаше да се освободи напълно от нея и това бе най-трудното от всички неща, с които трябваше да свикне — като някой от онези стомашни микроби от Мексико.

Ако в долината имаше убиец на свобода, трябваше да знае.

— Może да е бил някой турист — предположи Уолт. — Или съсед.

— Гейл е пречукал Керълайн — рече Уин. — Аз бях следващият в списъка. Повярвайте ми. Човек като него си ureжда сметките. Такива са си футболистите. Помнят всяка дреболия от предишния сезон и следващия път, като се изправят срещу същия играч на терена, го карат да си плати. Така се играе тази игра. Това им е в природата.

— В такъв случай или сте го ранили, или сте го ядосали още повече. А пистолетът ви е заключен в сейфа — каза Уолт. — И вие не помните комбинацията.

Уин хвърли поглед към къщата, а после пак към Уолт.

— Това е проблем — каза той. — Może би ще оставите тази адски готина заместник-шерифка пред вратата ми през цялата нощ.

— Заместник-шериф Чалмърс е женена и има пет деца. Съпругът ѝ ръководи школа по бойни изкуства в Хейли. Най-големият ѝ син е на осемнайсет и вече има черен колан.

Уин сякаш не го чу. Уолт бе загубил част от вниманието му още щом спомена Болд.

— Повторна злоупотреба с оръжие може да доведе до повдигането на обвинения. Нито вие, нито аз искаме това. Może би е добре, че сте забравили комбинацията на сейфа.

— Ако видя някого там, навън, първо ще стрелям, а после ще задавам въпроси. И ще се надявам, че съдията може да е спортен фен.

— Уин не заплашваше, само излагаше фактите. — Когато човек като Гейл ти е вдигнал мерника, не получаваш втори шанс. Питайте Керълайн. Питайте другите жени, които е пратил в спешното.

Прякорът му в лигата беше Гейл Стихията. Раздаваше мозъчни сътресения наляво и надясно като визитни картички. Питайте Трент Грийн, Кърт Уорнър. Хора като него ги наричаме „змийски зъб“ — трябва им само един удар, за да те убият.

Гейл Стихията. Уолт скри усмивката си, като се чудеше защо не се е сетил сам за това^[1].

- Повече никакви пистолети.
- А какво ще кажете за мачете или бейзболна бухалка?
- Следващия път опитайте с телефона. Ние затова сме тук.
- За да защитавате и да служите. Нали, шерифе?
- Да.
- Ами защитавайте ме.
- Опитайте с телефонния указател.
- Намерете Гейл и ще направите услуга на всички ни.
- Съобщете ми за кога да уредя срещата с Болд. Колкото по-скоро, толкова по-добре.
- Двеста и осемдесет? — подхвърли Уин, когато Уолт се обърна да си тръгва.
- Тази забележка го накара да се извърне рязко.
- Средният ви успех в отбитите топки. Използвате и двете ръце — каза той. — Мазолите. — Посочи към дланите му.
- Уолт сведе поглед към ръцете си.
- Може пък да съм градинар — каза той.
- Да бе, веднага си личи — рече саркастично Уин. — Двеста и осемдесет — повтори той уверено.
- Двеста осемдесет и пет — отвърна Уолт. Беше впечатлен, но се опита да не го показва.

---

[1] На английски думата „гейл“ означава „буря“. — Б.пр. ↑

10.

Изкушението се оказа твърде голямо и Уолт се отклони от Щатска магистрала 75 при дъсчената ограда. Мина през голямата дървена порта и сви наляво и нагоре по хълма към няколко ели.

Приближи се към бунгалото за гости на Енгълтън, мислейки какво извинение да даде за посещението си. Спра и се върна при чероките, за да си вземе фотоапарата.

Някакво движение привлече погледа му и той се озърна към главната къща навреме, за да види женски силует, застанал на прозореца на първия етаж. Беше Кайра. Държеше нещо в ръка, напряко на гърдите си — той осъзна, че е бейзболна бухалка.

Фиона отвори вратата на бунгалото. Носеше тениска, тъмносин клин и джапанки. Косата ѝ беше прибрана нагоре и хваната с две пластмасови щипки.

— Проблеми ли има? — попита тя.

— Ти не отговаряше на обажданията — каза той.

— Не — отвърна тя.

— Стана произшествие: един човек стрелял в задния си двор, убеден, че негов клиент го преследва. Трябаха ми няколко снимки. Направих ги сам, не е кой знае какво.

— Брокер ли? Не бих искала да съм финансов консултант в този град точно сега. Не мога да си представя какви суми трябва да са загубили хората.

— Не, не е инвеститор, спортен агент е. Сторило му се, че някакъв бивш футболист се промъква в задния му двор, и решил, че е по-безопасно да го гръмне, отколкото да му каже здрави. — Подаде ѝ фотоапарата си, за да покаже, че посещението е делово, а не лично. Не беше сигурен защо смята това за толкова важно.

Тя се олюля и направи крачка назад, изгубила равновесие. Той я хвана за лакътя и я задържа.

— Казваш, че е видял този... футболист? — попита Фиона.

— Не. Мисля, че му се привижда от уискито. По-вероятно е бил някой съсед.

— Влез — каза тя, като взе фотоапарата. — Искаш да ти ги разпечатам ли?

— Да, моля. — Уолт пристъпи вътре.

— Кафе? — попита тя.

— Да, ще пийна...

— Седни.

— Хубаво място — каза той.

— Никога ли не си идвал тук?

— Не.

— Колко неучтиво от моя страна. Не мога да повярвам, че ти е за първи път.

Бунгалото бе построено в стил на английска вила. Лесли Енгълтън имаше добър вкус и дълбоки джобове.

— Разтревожих се за теб — изтърси Уолт.

— За мен ли? Много мило. Но съм добре. Просто съм се усамотила. Познаваш ме. — Фиона напълни чайника. — Правя го от време на време.

Тя запали печката и седна пред един лаптоп на масата. Порови в една кутия с жици в краката си и свърза фотоапарата с компютъра.

— Ти ли си я правила? — попита той, възхищавайки се на снимката на чернокожа жена, застанала на една веранда и държаща в ръце уплащено детенце.

— Да. Точно след урагана Катрина.

— Силна е.

— Благодаря. Та кой беше този с пистолета? Спортният агент?

— Повярвай ми, не те интересува. Просто още един човек с пистолет, който не бива да пие. Отправих му предупреждение.

Тя като че ли се готвеше да каже нещо, но си замълча.

— Доколкото разбирам, наоколо не са се мяркали натрапници? — попита той.

— За протокола: опитах се да накарам Кайра да отидем на пътешествие. И това беше преди лагера и туристите. Просто предпочитах да не оставам тук. Заради нея, не заради мен — добави Фиона, като набледна на тези думи. *Може би малко прекалено силно*, помисли си той. — Тя няма нужда от повече стрес.

Уолт си спомни как бе видял Кайра с бухалката, и чак сега разбра смисъла на това.

— Гили е добър следотърсач — каза той. — Мисля, че ще хванем нашия човек.

— Не бих се оплаквала. Но сериозно, агентът знаеше ли със сигурност, че е бил онзи футболист? Не ти ли се вижда странно?

Водата вече завираше. Тя се върна при печката.

— Има някаква стара история между тях двамата.

— Каква история?

— За пари. Тази нощ определено си доста любопитна — забеляза той.

— Обичам да съм в час със случайте ти, да знам какво правиш.

— Откога? — попита Уолт.

— От... не знам. Просто е така. Особено след онзи натрапник у Бъркхолдър или сега с този, другия.

— Предполагам, че може да е един и същи човек, макар че разстоянието е голямо.

— Не чак толкова...

— Освен това къщата на Бъркхолдър е била празна. При толкова много празни къщи в околността защо да напада онази, в която има възможност да налети на някого?

— Защото е по-добре заредена. С прясна храна.

— Значи вече се правиш на детектив? — усмихна се той, но веднага се поправи. — Това беше шега.

— Ха-ха-ха... — засмя се пресилено Фиона.

— Слушай, двамата с Гили намерихме едно място пред къщата на Бъркхолдър, където тревата беше утъпкана. Този човек е проучил нещата и е избрал момент, когато в дома е нямало никого. Та недей да се притесняваш, че ще се появи тук.

— Затова ли паркира джипа си на върха на хълма, където всеки може да го види?

— Забелязала си — учуди се той.

— Имам око на фотограф. Не изпускам много.

— Не, наистина не изпускаш.

Снимките му вече се бяха прехвърлили. Фиона заработи на лаптопа. Уолт стана и надникна над рамото ѝ, впечатлен от начина, по който тя дооправяше всяка.

— Това е изумително — възкликна тихо той.

— Човек може да направи абсолютно всичко с една снимка.

Знаеш го.

— Ти можеш. Но не и аз.

— Това типично ли е за незаконно пребиваващите в гората? — попита Фиона. — Да проучват къща по този начин?

— Вероятно не.

— И аз мисля, че не е.

— Хубаво е, че държите всички лампи светнати — каза Уолт. — Така той ще стои настрани, ако вече не е напуснал района. — Замълча за миг. — Защо все говорим на служебни теми? Не дойдох тук, за да ти дам апарата си. Това ми хрумна в последния момент.

— Тогава защо дойде?

Той не се поколеба. Толкова време бе прекарал в обмисляне на този момент, на правилната ситуация, а не бе измислил нищо.

Наведе се и я целуна. Очите й отразиха изненадата й, но устните й, топли и сладки като вино, се притиснаха по-силно към неговите. А после тя затвори очи, ръцете й обхванаха главата му и тялото й се разтресе като от гърлен смях.

Той се дръпна, но тя не го пусна и каза:

— Не... Не смей да спираш — и продължи да го целува жадно.

Столът й се катурна назад и Уолт я сграбчи в ръце, за да не падне. Усещаше тежестта и топлината на тялото й, притиснато към него, докато я отпускаше леко на пода.

Косата й се разпила като ветрило върху килима. Тя се смееше като дете, което отваря неочекван, но отдавна жадуван подарък. Телата им се докосваха, ръцете им започнаха да проучват другия с наслада. Тя прокара пръсти покрай ухото му, държейки лицето му близо до своето, и успя да промълви:

— Защо чакаше толкова...

Уолт отговори с усмихнати очи. Изтри с пръсти една сълза, търколила се по бузата й.

— Ще посмеем ли да направим това? — прошепна той.

— И още как — отвърна тя задъхано, като издърпа ризата от колана му и плъзна ръце нагоре по гърба му, от което го побиха тръпки.

Времето спря всички мисли. Уолт се откъсна от себе си, от всичките си планове и предварителни решения. Събориха една ваза от масата. Когато той поsegна да я изправи, Фиона се изсмя по-силно и го плесна по ръката, а после я хвана и насочи пръстите му надолу. Уплашен и въодушевен, намирайки се едновременно там и някъде другаде, той усети как тя отклика на докосването му, разтваряйки крака, и топлината ѝ бе всепогълщаща. Ароматът ѝ, свещен и загадъчен, го потопи и опияни. Беше замаян от нея, завладян, ала не докрай подготвен, боеше се от неопитността си. Но изведнъж ѝ се отдаде изцяло, като внезапно се озова отвъд пределите на всяка въображавана логика или мисъл, тласкан от изначалната човешка жажда да се съедини с нея.

Когато всичко свърши, когато по лицето ѝ запламтя червенина и голата ѝ плът настръхна, Фиона отвори очи, взря се в тавана и се усмихна дяволито, после се засмя.

— О, боже — въздъхна тя. Хвана го за косата и дръпна, отново се изсмя, а после повтори по-тихо: — О, боже.

Той ѝ отговори, но не с думи — не можеше да намери такива, всичките го бяха изоставили... Вместо това стисна ръката ѝ и както лежеше до нея, докосна с нозе тънките ѝ глезени, така че краката им се преплетоха, както допреди миг се бяха преплели телата им. Заедно се втренчиха в тавана.

— Трябва да ми обещаеш — каза тя, — че никога няма да се преструваш, че това не се е случило. Само това искам от теб.

— Обещавам.

Минутите се низеха бързо... Фиона го докосваше леко, сякаш искаше да се увери, че той още е там, до нея.

— Има моменти, които никога не забравяш — прошепна тя. — Този е един от тях.

— Съгласен съм.

— Не казвам, че трябва да се случи отново. Нито пък, че няма да се повтори. Просто трябваше да стане сега. И стана. И не бива да изпитваме никакви съжаления.

— Не. Нямам такива. Не и аз — каза той.

— Не си длъжен да ме ухажваш, но не бива да ме пренебрегваш.

— Никога. Не е възможно.

— А аз обещавам да се държа с теб напълно делово пред хората. Знам, че няма да ти е лесно. Не искам да се тревожиш за това.

— В момента дори не го мисля. И със сигурност не се тревожа за нищо, освен да не те разочаровам, защото не искам това да стане никога. Ако можех да опаковам цялото щастие на света и да ти го подаря, бих го направил. Каквото и да означава щастието за теб, каквото и да искаш — бих ти го дал.

— Тогава ще трябва да опаковаш себе си — каза тя, а пръстите ѝ намериха лицето му и го опипаха като пръсти на слепец. Щом усети, че се усмихва, тя отдръпна ръката си. — Знам, че не можеш да останеш — каза Фиона, — но ми се ще да бъдем заедно колкото може повече. Искам да заспя в обятията ти и никога да не се събуждам.

— А аз искам да се изкъпем заедно — рече той. — Да насапунисам тялото ти.

— Сега ли?

— Защо не?

По-късно Уолт слушаше все още къкремата в чайника вода, концерта на нощните създания — щурци и жаби, които огласяха нощта. Сред всичко това долавяше непрестанно, успокояващо котешко мъркане и очите му най-сетне се спряха на раираната котка, която лежеше свита върху една възглавница на дивана. Не я бе видял досега.

— Как се казва? — попита той.

— Ейнджъл — назова я Фиона. — Женска е.

Той кимна.

— Никога не е зле да имаш един ангел наоколо — каза тя. Носеше хавлиен халат, пристегнат здраво около тънкия ѝ кръст, докато приготвяше чай за двамата, и му донесе една чаша. Той отново бе облякъл униформата си, овлажняла по раменете от мократа му коса.

Фиона седна с кръстосани крака на дивана. Той се втренчи в нея. Котката стана и се покатери в скута ѝ.

— Това ми харесва в теб...

— Че съм мълчалива ли?

— Да.

— И на мен. — Тя се поколеба. — Тази нощ ти се държа като осемнайсетгодишен.

— Имала си няколко такива, а? — дяволито я изгледа Уолт.

Тя го замери с лъжичката и го улuchi в гърдите. Той я улови, докато падаше, и я остави на масичката за кафе.

— Не се задълбочавай много върху това — предупреди го тя.

— Изкушавам се — каза той, — но не смятам да го правя.

— Ти си добре дошъл тук по всяко време. Когато поискаш.

— Също и под душа ли?

— Не бъди нахален.

— Ами ако те помоля?

Тя се изсмя.

— Тази нощ те чух да се смееш повече, отколкото през всичките две години, откакто те познавам.

— Не си ме познавал достатъчно...

— Може би — призна той. — Макар че в библейския смисъл...

— Млъквай! Ако имах друга лъжичка, щях да те замеря и с нея.

Той ѝ подаде лъжичката. Очите ѝ засияха ярко, докато тя се преструваше, че ще я хвърли пак, после я остави.

Той въздъхна доволно.

Двамата се втренчиха един в друг.

— Искам да знаеш — каза тя. — За мен нещата са сериозни. Но това не значи, че и за теб трябва да е така. Сега ти давам възможност да се измъкнеш. Тази нощ. В този момент. Без последици. Все едно нищо не е станало. Но ако не се възползваш, ако останеш и решиш да си пробваш късмета, това е съвсем друга работа.

— Разбрано — каза той. Не искаше такава възможност. Щеше му се да спи тук. И да ѝ каже, че е мечтал за това, фантазирал си е за него и то е надхвърлило всичките му очаквания, защото не би могъл да си представи колко спокойно ще се чувства с нея. Усещаше се преобразен. Ако не бяха децата, щеше да избяга с нея, при условие че тя е съгласна да го вземе. И изведенъж осъзна, че тя би се съгласила, би го взела... Това го натъжи.

— Върви си вкъщи — каза тя.

— Винаги ли си такава командаджийка?

— Само когато се страхувам да не изгубя нещо.

— Това няма да стане.

Той оставил студената чаена чаша, отиде до нея, за да я целуне по бузата, но тя му предложи устните си и те се целуваха, докато котката не слезе възмутено от ската ѝ.

11.

Уолт получи пистолета на Уин следобед на другия ден и прекара трийсет минути с адвоката му, уреждайки условията за разговора с Болд. Пистолетът бе конфискуван временно, докато Уин завърши доброволен еднодневен курс по боравене с оръжие през следващата седмица.

Същата нощ Уолт се свърза с Болд по скайпа и му обясни, че е получил отговор от Марти Боутрайт, собственик на тим от Националната футболна лига, и че двете беседи вече са уредени. Болд му каза, че ще планира пътуването си и ще му се обади пак.

Уолт позяпа „Дисни Ченъл“ с дъщерите си, почете заедно с тях преди сън, а после се залови да прегледа натрупаните в пощенската кутия имейли, докато Беатрис се навърташе около краката му. Това беше първата му нормална вечер от известно време насам и той си обеща, че ще го прави по-често. Бързо осъзна, че Фиона бе права за неговата нетърпимост към тишината, макар да не смееше да я изпита. Продължи да се занимава с разни дребни задачи, докато капна от умора и заспа в леглото, което някога бе делял с Гейл. Кучето задряма преди него. Той спа дълбоко и не си спомняше да е сънувал нещо.

На следващия ден, един юлски вторник, му съобщиха, че при него е дошъл Тери Хог. Тери направи комплимент на Уолт за декорираната пушка „Ремингтън“ с ролков затвор, окачена в стъклена кутия на стената. В продължение на десетина минути обсъждаха огнестрелните оръжия и Уолт не изпитваше нужда да притиска адвоката.

Накрая Хог извади запечатан найлонов плик и го побутна по бюрото към Уолт. В него имаше чифт черно дантелено бельо.

— Принаадлежи на Дион Фанчели.

— Не очаквах точно това — призна Уолт.

Хог пълзна към него подписан и нотариално заверен документ.

— Заявлението на моя клиент за това как бельото се е окказало у него и че е било предадено директно на теб.

Уолт прочете внимателно документа.

— Любовен сувенир, така ли?

— От втория им път, който е бил и последен — каза Хог. — Разпитах неколкократно момчето, Уолт. Имали са полов контакт два пъти. Други неща сигурно са правили. Но това е било само два пъти, последния път преди осем месеца. Клиентът ми е готов да сътрудничи напълно. Не е той. И аз му вярвам, в случай че те интересува.

— Интересува ме.

— Така си и мислех.

— Това, което ти казах, беше истина. Не той е целта ми.

Хог извади втори найлонов плик. Той съдържаше памучен тампон.

— Това приключва нашата част от сделката — каза Хог. — Предполагам, че трябва да ти пожелая успех. Клиентът ми ще се зарадва, че е отхвърлен като заподозрян.

— Тя споменавала ли му е нещо за проблеми вкъщи?

— Знаел е, че има проблеми — рече Хог. — Двата пъти, когато са опитвали да правятекс, било пълен провал. И не заради него, а заради нея. Емоциите я обхващали толкова силно, че той прекъсвал, въпреки че ползвали презерватив.

— И после не са опитвали пак?

— Не. И не са говорили за това. Той повдигнал въпроса само веднъж. Тя избухнала. После не си говорили с дни. Младежът не е достатъчно опитен и не е забелязал предупредителните знаци. Просто си помислил, че е прекалено малка и е било глупаво от негова страна да опитва.

— Бил е прав.

— Наистина.

— Добре — съгласи се Уолт, като прие и втория документ, придружаващ тампона.

— Ако можем да ти помогнем да спипаш копелето, Уолт...

— Благодаря. Мисля, че вече ми помогнахте.

Уолт нареди двата найлонови плика да бъдат опаковани и изпратени в лабораторията в Меридиън, като знаеше, че ще получи резултатите най-рано след няколко седмици, ако има късмет.

Предродилната проба от майката трябваше да бъде взета през следващите няколко седмици — между десетата и тринайсетата — и

щеше да е по-проблематична. След четири найсетата седмица единствената възможност беше амниоцентеза — процедура, която щеше да подложи плода на известен риск, така че той не би настоявал за нея. Трябваше да действа бързо със съда.

На обяд посети „Ротари Клуб“, срещна се с двамата разследващи заместник-шерифи, за да направят преглед на случаите, и отговори на дузина имейли, преди да се отправи към вкъщи, при Лиза и момичетата.

Беше в черокито, когато чу повикване от диспечера. Имало обаждане за забелязан неканен гост в имението на Роджър Хилабранд. Той работеше по договор с военните, продължаваше да проявява интерес към Фиона и за известно време бе заподозрян по един друг случай на Уолт. Но което бе по-важно, живееше само на километър и половина — по права линия — от ранчото на Енгълтън и на около километър от лагера в гората, който Гилермо Менкез държеше под око.

Заместник-шериф Чалмърс отговори на повикването на диспечера и миг по-късно Уолт се обади, че ще провери оплакването. Чалмърс щеше да се отзове колкото можеше по-скоро. Щеше да заобиколи портала, за да не го отваря, и да се изкачи пеш по дългата три километра автомобилна алея, оглеждайки се за натрапника. Ако стигнеше до къщата преди Уолт, трябваше да уведоми Хилабранд, че шерифът е на път.

Той се обади на Лиза и й съобщи, че ще закъсне. Ники взе телефона.

— Защо лицата ни изглеждат обратно в огледалото? — попита тя.

— Време е за лягане, миличка. Ще се опитам да ти го обясня на сутринта.

— Ама защо е така?

— Заради начина, по който рефлектира светлината.

— Както когато докторът те удари по коляното ли?

— Не, онова е рефлекс^[1].

— Но нали ти каза същото.

— Не, различни думи са.

— Звучат ми еднакво.

— Да, така е. Ще ти обясня утре.

— Обещаваш ли?

Ето я и нея — думата, която бе оказала по-силно влияние на живота му от всяка друга. Боби. Гейл. Значката му. Баща му. Той чу собственото си дишане в телефона. Пожела й лека нощ и незнайно защо усети горчивина. Това ли бе тишината, за която го бе предупредила Фиона? От която той бягаше? Дали не трябваше да ѝ се обади?

Десет минути по-късно стигна до портала в подножието на името Хилабранд — двеста акра частна собственост, граничеща с маршрута Колд Спрингс на скиорската планина на Сън Вали. Кацнала на 2400-метров планински връх, на три километра нагоре по един чакълест път, се издигаше дървената „хиж“ на Хилабранд, с площ 900 квадратни метра, паметник на един ерген с твърде много пари и достатъчно ум, да наеме архитект с вкус.

— Вината е моя — призна Хилабранд. Той носеше безупречно изгладена небесносия риза с къси ръкави, намачкани сини джинси и зелени обувки „Кийн“. Със загорялата си кожа, сините си очи и скептичната си усмивка постоянно му се налагаше да отклонява сравненията с Робърт Редфорд. — Бях погълнат от работа. Оставил всички лампи загасени, така че в къщата бе тъмно като в рог — боя се, че е изглеждало като покана. Чух нещо... И погледнах... — Той поведе Уолт по истински лабиринт от коридори и стигнаха до огромна кухня. Там дръпна завесата на вратата. — Беше се заел с тази врата. Опитваше се да я разбие. — Той я отвори и показа на Уолт къде нарушителят беше мъчил да я изкърти, ползвайки вероятно някакво желязо. — Аз включих външната лампа. Надзърнах и го съзрях. Беше на ръст около метър и осемдесет, с широки рамене. Не му видях лицето. Само гърба. Носеше джинси и тъмен суитчър. Изчезна за миг. Беше много бърз.

— Видяхте ли цвета на косата? — Уолт си водеше бележки.

— Не. Носеше бейзболна шапка, предполагам.

— Сигурно имате оръжие тук — каза Уолт.

Хилабранд бе бивш армейски генерал, който се бе оттеглил, за да се включи в неправителствена организация. Поддържаше охранителен отряд от военни ветерани, които му бяха верни до гроб.

— Разбира се. Питате дали съм тръгнал да го гоня в гората? Стига, шерифе. Не ме подценявайте.

— Първо сте се обадили на своите хора, така ли да разбирам?

— Вие наистина не гледате на мен с добро око, а? — Той се облегна назад. — Не. Обадих се на 911 и съобщих за натрапника. Не държа около себе си хайка. Това ли си мислите? Имам служители. Разбира се, че имам. Но те спазват обичайния работен ден.

— Заместник-шериф Чалмърс ще остане с вас, за предпочтане в стая без прозорци — някоя стая на втория етаж ще свърши работа.

— Сигурно се шегувате — засмя се Хилабранд.

— Човек във вашето положение, сър... Първата ни работа е да ви защитим. — Уолт съпостави това с отговора, който бе дал в подобна ситуация в къщата на Винс Уин. В онзи случай бе предположил, че изстрелите са прогонили крадец, но осъзна, че и личното му отношение се е намесило, а това беше лошо.

— Смятате, че... — усъмни се за миг Хилабранд, но бързо се поправи. — Глупости. Аз мисля, че е като у Бъркхолдър...

— Може и да е само това, но ще направим, както казах.

Чалмърс стоеше в готовност. Хилабранд ѝ махна да го последва и двамата излязоха. Уолт прекрачи през вратата на кухнята и насочи запаленото си фенерче към росната трева.

Проследяването на дири за него не бе хоби, нито професионално изискване. Това беше наука, страсть. Той приближи синкавата халогенна лампичка на фенерчето към тревата и видя как стотици перлени капчици блеснаха и заискриха. Сред тях, като верига от езерца, имаше тъмни овални форми, отпечатъци от стъпките нарушителя. Вървейки отстрани, той ги проследи по лекия наклон на ливадата до края на гората и продължи навътре в тъмното. Търсеше разместени листа, наскоро пречупени клонки и огънати стъбла на растения и диви цветя. Спускаше се все по-надолу по хълма, съсредоточен и развълнуван от решаването на загадката. На някои места губеше следите на непознатия и съжаляваше, задето не взе Беатрис със себе си, а я оставил в черокито. Изкуши се да се върне и да я вземе, но се съмняваше, че тя ще може да улови миризмата от самата земя, затова реши, че не си струва да си прави този труд.

Изминаха двайсетина минути. Теренът се спускаше неотклонно, като тук-там следите на натрапника заобикаляха или пресичаха животински пътеки. Създаваше се впечатление, че той е знаел накъде отива, че теренът е бил предварително разузнан. Невидимият път, следван от Уолт, престана да се спуска, заобиколи северния склон на

един хълм, а после се насочи нагоре. Шерифът забеляза, че се изкачва към хребета, отвъд който се намираше речната долина, където живееха Бъркхолдър и Енгълтън. Долината, в която върху отсрещния северен склон, бяха открили лагера.

Прониза го безпокойство. Там живееше Фиона. Когато Уолт се изкачи на билото и погледна към светлинките долу, ранчото на Енгълтън му се наби в очите като цел. Теренът бе такъв, че ако не се спуснеше на магистралата долу, нямаше как да стигне от мястото, на което стоеше, до другия край на долината, без да прекоси имението на Енгълтън.

Той се намираше по средата между домовете на Хилабранд и Енгълтън. Замисли се върху възможните варианти и реши да се върне при черокито, където имаше пушка и раница за спешни случаи, с поголямо фенерче, батерии, сателитен телефон и топли дрехи. Можеше да му отнеме десетина минути повече заради изкачването и пътуването с колата след това, но изглежда, си струваше.

Краката го боляха от катерене, но все още му служеха добре. Той щурмува отново планинския склон, като вървеше на зигзаг, за да се настрои на удобен ритъм, и хвана първата животинска пътека, на която попадна. Дивите животни инстинктивно проправяха удобни, макар и понякога криволичещи, пътеки през гората и пущинака. Уолт следва пътеката в продължение на двеста метра, а след това пое пак през дърветата, като бързо набираше височина. Минути по-късно, останал без дъх, стигна до дома на Хилабранд. Обади се по радиото на Чалмърс и й каза да позволи на Хилабранд да се движи из къщата си, но засега да остане с него.

— Улових дирята му и смятам, че се насочва към следващата долина. Отивам към имението на Енгълтън.

По пътя се обади за подкрепления. Най-близкият патрул беше на двайсет минути оттам. Той им каза да пристигнат без сирени и светлини, като очакваше, че ще е приключил с първата част от обиколката, докато се появят.

Беатрис усещаше кога Уолт е развълнуван. Кучето се провря между седалките, опря лапи на централната конзола и го близна под ухото.

— Назад! — извика той.

Песът изскимтя и отстъпи, но продължи ентузиазирано да тупка с опашка по задната седалка, сякаш в синхрон с биенето на сърцето на Уолт.

Трикилометровата автомобилна алея на Хилабранд бе посипана с натрошен камък и бе стръмна, с много остри завои. Колкото и бързо да караше Уолт, не бе достатъчно. Той извади с една ръка телефона и се зае да търси номера на Фиона в указателя, като се чудеше защо не е програмирал бързо набиране с нея. Това изглеждаше съвсем логично, но в същото време му се струваше твърде лично и той се зачуди дали не се е страхувал да го видят как я набира с един бутон. Ако бе тъй, то какво беше породило този страх...

Чувствата му към Фиона, към Гейл и Брандън понякога се преплитаха дотолкова, че му се струваше невъзможно да ги разплете. Не можеше да рискува повторно да се разкрие пред някого другиго, както бе сторил с Гейл. Това го бе оставило уязвим — не се бе чувствал така от юношеските си години, което бе твърде отдавна, за да си припомни как беше постъпил тогава и да си направи изводи. Като тийнейджър се бе лутал в ранните си връзки, без да разбира себе си достатъчно, за да може да предложи кой знае какво. Когато съзря, след двайсетгодишна възраст, усилията му бяха насочени към граденето на кариера и не можеше да посвещава много време и енергия на илюзорната задача да вниква в душата на Гейл. Бяха се любили, бяха се смели, бяха яли и пили заедно и ходили по партита, но никога не бяха говорили за нещо съществено. Не се бяха разкривали изцяло един пред друг. А Уолт не беше сигурен как точно трябва да се действа в една такава сериозна връзка. Тя се оказа единствена и рухна неочеквано за него. Това го оставил с потискащото чувство, че същото може много лесно да се случи отново.

Телефонът звънеше, притиснат до ухото му. Уолт се молеше тя да вдигне. После се включи гласовата поща и ругатните му изпълниха колата, а Беатрис заскимтя. Той заби спирачки пред портала на Хилабранд и изчака електронното око да регистрира движението на черокито и да отвори. Стоманената греда се вдигна и Уолт даде газ, мятайки камъчета изпод гумите. Излетя навън, взе завоя сред облак прах и се понесе надолу по пътя. Намери зеления бутон на телефона и набра отново номера на Фиона.

Никога не бе осъзнавал как няколко минути могат да се разтеглят в часове, но сега го усещаше. Краткият път продължи твърде дълго. Черокито се изкачи по алеята на Енгълтън и Уолт удари спирачките. Поколеба се, после изключи двигателя, излезе и се затича към вратата на Фиона.

Спра точно преди да стигне до нея. Сърцето му бе свито, макар че тук не се забелязваха никакви тревожни признания.

Той почука леко и когато не получи отговор, потропа по-силно.

Но в къщата цареше тишина.

Уолт извика:

— Фиона! Аз съм!

Викът му отекна и заглъхна. В лятната вечер се чуваше само хорът на жабите и щурците.

Колко настоятелен трябваше да бъде?

Мина от едната страна на бунгалото. Лек ветрец раздвижи листата на дърветата. Венецианските щори с дървени летви бяха пуснати, но той притисна очи към пролуката отстрани.

Това беше дневната. Той си спомни как двамата лежаха прегърнати на пода, а косата й беше разпиляна като ветрило. Спомни си усмивката ѝ и дяволития блясък в очите ѝ, когато тя се изви и устните ѝ се впиха в неговите. За миг спря да диша. От този ъгъл почти не можеше да види дивана, но му се стори, че я съзира, свита отгоре му.

Потропа тихо по прозореца. Фиона го бе поканила да дойде по всяко време. Искаше да я види. Искаше вратата да се отвори.

Тя не помръдна. *Може би са само одеяло и възглавници*, помисли си Уолт. Отиде до следващия прозорец, но оттам ъгълът също не беше добър. Посегна да почука по стъклото, но се поколеба. Отдръпна ръката си, върна се на входната врата и потропа леко за последен път.

Нямаше отговор.

Беше изправен пред избора или да разбие вратата, или да огледа наоколо и да си тръгне. Изкушението да нахлуе вътре бе неустоимо, но дали беше правилно? Ала защо не му отговаряше, по дяволите? Да не си бе променила решението? А изобщо тя беше ли на дивана?

Отстъпи и обиколи бунгалото, а после и главната къща, която също бе тъмна. Почука на предната и на задната врата, но нямаше

отговор. От задния двор се взря в малкото езерце, чиято повърхност се къдреше от лекия ветрец.

Погледна нагоре по хълма, към мястото, където бе стоял преди двайсетина минути. Непознатият, който беше опитал да влезе в дома на Хилабранд, вероятно щеше да мине през имението, без да се отклонява от пътя си, за да се мотае наоколо.

Уолт огледа стръмния планински склон и си спомни за лагера. Това изглеждаше правдоподобна цел.

Обади се на диспечера по радиото.

— Намери ми Гили Менкез. Бързо. — Даде номера на радиоканала, който Менкез да използва за връзка, след което включи радиостанцията си на него.

Върна се в черокито, но не бе в състояние да напусне имението на Енгълтън. Обади се на Фиона за трети път. Пак гласова поща.

Отново трябваше да се бори с изкушението да разбие вратата ѝ. Тя се отнасяше сериозно към правото си на личен живот и страстно се наслаждаваше на свободното си време. Ако беше на дивана и не искаше да му отвори, той можеше да вика, колкото си ще, но тя нямаше да промени решението си. Насилственото нахлуване можеше да издигне непреодолима стена между тях. Заедно с това дойде и осъзнаването, че решението му не е професионално, а лично. Той изпита неприязнь към себе си. Не трябваше да се държи така.

Запали двигателя, превключи скоростите и потегли на заден. Фаровете му внезапно огряха млада жена — Кайра Туливич — която се криеше зад едно дърво току зад бунгалото, стисната здраво в ръце бейзболна бухалка. Стоеше съвсем близо до мястото, където Уолт бе надзъртал през прозореца. Той усети да го побиват тръпки. Какво, по дяволите, означаваше това?

Уолт натисна спирачките.

Но точно тогава един глас се обади по полицейското радио.

— Шерифе, не можахме да открием рейнджър Менкез. Обадих се в дома му. Жена му няма вести от него. Притеснена е, защото той закъснява.

Когато Уолт вдигна отново поглед, Кайра беше изчезнала. Той даде газ и стигна до края на алеята на Енгълтън. Вместо да свие надясно към магистралата, завъртя волана наляво, насочвайки черокито нагоре по хълма, към изоставения лагер.

— Кажи на подкреплението, че ще намерят черокито ми нагоре по стария миньорски път срещу Ред Топ. Да ме настигнат по пътеката. Канал шест — каза той.

Беатрис отново заудря бясно с опашка по задната седалка, разбрала по някакъв начин, че отиват на разходка в гората.

Преди около час бе отминала вечерната буря и капките по прозорците на бунгалото приличаха на низове кристални мъниста. Луната надзърташе през бързодвижещите се облаци, хвърляйки причудливи сенки в гората.

Фиона виждаше мъже в тези сенки. Не можеше да се откъсне от прозореца и така беше вече от дни. В продължение на часове се взираше над облегалката на дивана, отدادена на въображението си. Тя и по-рано бе попадала почти в същата ситуация, което я караше да се пита как може за втори път в живота си да се сблъска с такова нещо... А повечето жени не го бяха изпитвали и веднъж. Дали сама не предизвикваше съдбата, както твърдяха някои? Дали не търсеше и не искаше точно това подсъзнателно? Ако бе така, тогава що за странна личност беше? Как можеше сама да не се познава?

Сякаш беше изпаднала в транс... Объркана и изпълнена с омраза към себе си, понякога в продължение на минути се взираше напред, без да вижда и да чува нищо, но въпреки това не можеше да отмести очи. Това приличаше на същото нездраво влечење, което хората изпитваха към филмите на ужасите. Болезнено любопитство. Тя имаше да довърши проекти, да отговаря на обаждания. Имаше нужда от душ, от храна. Обаче седеше, присвила крака към гърдите си и опряла брадичка на облегалката на дивана.

Ужасът, който бе изпитала преди няколко нощи, не беше привичен за нея. Напоследък рядко чувстваше такива неща. Те бяха изхвърлени от нея, сякаш тялото ѝ си бе изработило имунитет към страха. Не че се чувстваше смела — нищо подобно. По-подходящата дума беше *решителна*. Въпреки целия труд и така наречения „напредък“ — безбройните часове, вложени в това, да не гледа на себе си като на жертва — резултатът не бе кой знае какъв. Един имейл и един удар по стената, и тя се бе свила и отдръпнала, беше се върнала в

предишното си състояние. Не беше успяла да се измъкне от него, защото знаеше със сигурност за какво става дума. И за кого...

Ето защо, когато чу приближаващата се кола, изкачваща се по алеята, моментално осъзна ясно какво ще стане, но се чувствуше безсилна да го предотврати. Не вярваше в съдбата — това бе нещо, което всеки можеше да контролира донякъде. Без съмнение съществуваха външни сили и човек трябаше да се съобразява с тях, но освен това имаше решителност и упорит труд, и вяра, скрита в дълбоките кътчета на съзнанието й. Въпреки че многократно си бе повтаряла, че трябва да отвърне на удара, ако някога получи този шанс, сега бе по-склонна да приеме неизбежното. Чудовищата бяха истински.

Знаеше това от собствен опит.

Почукване по вратата...

Тя стисна по-здраво облегалката на дивана.

Шумолене в храстите...

Когато към стъклото се притисна лицето на Уолт, разделено на ивици от щорите, и той се взря в тъмната стая, тя едва сподави изненадата си. Закри устата си с ръка и се снижи, надявайки се, че той няма да я види.

Разликата между онова, което бе очаквала, и образа на Уолт бе твърде голяма, за да може да я преодолее толкова бързо. Затова тя замръзна, надявайки се, че той ще си тръгне. А после, когато дойде на себе си и й се прииска да го види, беше прекалено смутена, за да се раздвижи. Как би могла да му обясни поведението си, когато най-силното й желание, целта на всичките й усилия, беше да не се налага да се обяснява пред никого? Да я приемат такава, каквато е, а не каквато е била.

Той почука по стъклото. Тя мислено го подтикваше да си тръгне.

И този път волята й се оказа по-силна. Стори й се, че чува вратата към главната къща да се затваря, но не стана да види. Знаеше, че му дължи поне едно извинение, но не вдигна телефона.

Двигателят заработи отново и фаровете на чероките блеснаха ярко срещу щорите. Ивици светлина бликнаха в стаята и тя сведе глава, проклиняйки се, че е изтървала шанса си.

Звукът на двигателя се смеси с бръмченето на хладилника и бученето на кръвта в ушите й, докато накрая загълхна. През

следващите двайсет минути тя хлипаше под одеялото. Съвсем сама.

Когато тихото бучене на кола отново наруши тишината, тя помисли, че той се връща, и безгласно му благодари, че й е дал втори шанс. Забърза към огледалото и пооправи косата си, лицето й изглеждаше ужасно. Чу как отвън се захлопна вратата на автомобила. Тя направи каквото й бе по силите: избърса очите си с кърпичка, сложи си малко червило и излезе да го посрещне...

Уолт и Беатрис се катереха по пътеката. Кучето вървеше отпред и криволичноше наляво-надясно по непредсказуем начин, забило нос в земята. Единственият доловим звук бе неговото сумтене, докато душеше боровите иглички. Уолт никога нямаше да проумее как точно кучешкото обоняние можеше да дава такива резултати, но го бе виждал прекалено често, за да се съмнява в успеха. Единствената команда, която даваше на Беатрис, беше: „Намери го“. Вълшебна дума, насадена по време на обучението, когато й казваше да търси миризма на човек, жив или мъртъв. Беатрис можеше да го прави с изумителна точност. Като се има предвид сегашното й вълнение, още не бе засякла някоя важна миризма... Това караше Уолт да поглежда назад, към светлините в имението на Енгълтън, и нагоре по склона, към хребета, зад който се намираше имението на Хилабранд. Ако не бе мълчанието на Менкез, по-умната стратегия щеше да е да насочи Беатрис нагоре по хълма в опит да улови миризмата на нарушителя. Но тревогата му за Гили отхвърляше подобна идея.

Той напрегна сили и се закатери по-бързо, затрудняван от тежката и неудобна раница за спешни случаи, както и от пистолета в ръката си. Прозвуча обажддане по радиото — подкреплението тъкмо пристигаше до черокито, на петнайсет-двойсет минути път зад него.

Беатрис спря рязко и вдигна глава. Уолт също спря, загледан в нея. Тя подуши въздуха, озърна се назад към него и очите й блеснаха в светлината на фенера, после продължи напред. Фалшива тревога.

Четиристотин метра по-нататък се отклониха от пътеката и Беатрис започна да души встрадни. Трябваше да е сигурно, че не са пропуснали някоя миризма. Скоро тя отново се отдели напред, боровите иглички хрущяха под лапите й, чуваше се шумното й сумтене. Понякога изчезваше за няколко минути, а после се връщаше,

за да прецени накъде се движи стопанинът й. Уолт цъкваше с език, за да ѝ съобщи, че я е видял. Беше прекалено тъмно, а и той много бързаше, за да търси следи. Оставяше цялата работа на нея.

Мислите му се отнесоха назад към Фиона и поредица от образи минаха през ума му: тъмната ѝ фигура, свита на дивана; столът, преместен по средата на стаята; непрогледната тъмнина в бунгалото за гости и в главната къща. Светеха само външните лампи с детектори за движение. Той си спомни спокойствието на езерото, огласяно от нощните звуци. Беше ли видял колата ѝ? Като че ли беше там, но не можеше да си спомни точно къде. А защо Кайра се криеше зад онова дърво с бейзболна бухалка?

Беатрис изскочи от мрака и побутна ръката му: бе открила нещо. От колко време я нямаше? Една или две минути. Уолт ускори ход, а тя във вълнението си се втурна напред, извън обхвата на фенера му.

Трийсет секунди по-късно се появи отново и пак побутна ръката му, махайки бясно с опашка.

— Добро момиче! Намерѝ го! Намерѝ го!

Уолт вече тичаше и раницата му подскачаше, а в снопа светлина пред него цялата гора играеше, сенките се удължаваха и танцуваха. Обувките му хрущяха по пътеката, дишането му бе накъсано и учестено.

Той позна мястото. Намираше се точно до равната площадка на нелегалния лагер. Беа го бе отвела до северния край.

Там, пред него, се виждаха непогрешимите очертания на човешка фигура, полегнала до едно дърво. Неподвижна. Той тихо подсвирна на Беа да се отдръпне. Помисли си, че това е местопрестъпление, че са намерили труп. Тя отскочи, сякаш ѝ бяха дръпнали каишката, върна се и тръгна редом с него. Той я погали по главата.

В светлината на фенера изникна Гили Менкез. В ръката си, отпусната до тялото, държеше нещо. Пистолет?

Не, бутилка от вино...

Празна.

Уолт се надвеси над него. Менкез хъркаше. Бе заспал дълбоко. Уолт го побутна с върха на обувката си. Менкез изсумтя, но не се събуди.

Очите на шерифа се пъзнаха обратно към тъмната гора и той си представи светлините в имението на Енгълтън, черната перла на малкото езерце на хълма. В него се надигна гняв. Той отстъпи назад и се свлече край едно дърво, вече извадил радиостанцията.

---

[1] Игра на думи чрез редуване на reflect (отразявам) и reflex (рефлекс). — Б.р. ↑

12.

Фиона се събуди, усещайки как грапавият език на Ейнджъл лиже ръката ѝ.

Птичето чуруликане отвън ѝ извести, че е ранно утро. Докато опитваше да се разсъни, посегна да погали котката. И внезапно осъзна, че усеща нещо като махмурлук — главата я цепеше, устата ѝ бе пресъхнала, погледът ѝ беше размътен. Опита се да седне, но ѝ се зави свят и се отказа. Посегна към тила си и откри дълга хоризонтална подутина в основата на черепа, после вдигна поглед, видя ръба на кухненския плот точно над себе си и направи връзка между двете неща. Отляво сгъваемата табуретка бе преобърната и това също се вписваше в картинаката.

Ейнджъл се възползва от случая, за да се покатери върху гърдите ѝ, и се настани там, мъркайки доволно. Фиона пак я погали замислено. Опита се да си спомни, да разкрие мистерията защо се е озовала на пода с цицина на главата, но нищо не ѝ идваше наум. Там, където трябваше да има образ, имаше само тишина. От тази тишина се разнесе бръмченето на кола, сетне си спомни за лицето на Уолт, който надничаше през прозореца... После се беше появил друг автомобил... Но дали това се случи през същата нощ? Или през друга...

Тя вдигна котката и я остави внимателно на пода, после отново се опита да седне, като този път успя да се опре на лакти. Виеше ѝ се свят, повдигаше ѝ се и всеки момент можеше да повърне. И макар че болката туптеше силно в тила ѝ, карайки цялото ѝ тяло да изтръпва, тя разбра, че страхът ѝ е предизвикан от необяснимата тишина. Той я заливаше като вълна и я давеше. Тя повърна и за момент изпита надежда, че това може да прочисти главата ѝ и да ѝ помогне да се ориентира — да си спомни нещо, каквото и да е. Но сякаш някой я бе сложил на пода, беше ѝ скроил някакъв ужасен номер, оставяйки я да гадае за причината за нейното състояние. Усещаше се като жертва на шега, която обаче бе твърде злобна...

Миризмата на повърнато я погнуси и я накара да се раздвижи. Тя се отгласна от пода и запълзя напред на четири крака. Ако не беше напипала цицината, би се заклела, че има тежък махмурлук, и нямаше да се изненада, ако откриеше полупразна бутилка на масичката. Няколко пъти през живота си се бе напивала до безсъзнание, но не и след колежа. Не можеше да си представи, че си е причинила това, но на този етап би приела всякакво обяснение с радост. Всичко щеше да е по-добре от ужасната тишина, която обгръщаше стаята и потапяше всичките й спомени от изминалата нощ...

Изправи се мъчително на крака и като се подпираше на облегалката на един стол, на стената и на дръжката на вратата, се добра до банята, където се съблече и си взе душ. Зрението й ту се избистряше, ту се замъгляваше отново и когато повърна за втори път, си каза, че трябва да отиде в болницата. Тъй като не се доверяваше на способността си да шофира, се обади в главната къща с надеждата да намери Кайра, но тя не вдигаше телефона.

Болницата беше на не повече от километър и половина, така че Фиона тръгна бавно към своето „Субару“, но по едно време осъзна, че е само по хавлия. Обърна се и се възхити на бунгалото, като че ли го виждаше за първи път. Застананата с плочки алея беше като малко дворче между главната къща и бунгалото и тя се взря натам, с надеждата да попадне на нещо, което да навърже изгубените й спомени. Отново се опита да запълни пустотата за събитията, които навсярно се бяха случили, преди тя да падне. Реши, че точно това е станало, след като не намери празна бутилка или други доказателства за препиване. Най-вероятно се беше спънала в табуретката. Умът ѝ работеше достатъчно трезво, за да осъзнае, че това е единственото разумно обяснение за цицината на главата й. Сигурно е вървяла заднишком... Отстъпвала е от нещо... И това нещо трябва да е обсебило цялото й внимание, за да не забележи табуретката зад себе си.

Но докато изкарваше колата от имението, даже тези неща си ги спомняше трудно. Не можеше да каже с увереност къде точно се бе събудила. Докосна косата си и откри, че е мокра, но не си спомняше да е вземала душ.

Стисна по-здраво волана, така че чак пръстите й изтръпнаха, и опита да се съсредоточи, сякаш за първи път шофираше сама. Това бе

единствената ѝ искрица надежда: спомняше си с абсолютна яснота как на шестнайсет години седи ужасена в автомобил, а на седалката до нея баща ѝ я наставлява...

Тя се убеждаваше, че не губи разсъдъка си. Беше загубила само една много важна част от него, която много се надяваше да си възвърне.

13.

Докато гледаше през задния прозорец на къщата как трепетликите се полюшват на лекия ветрец, Уолт си спомни времето, когато двете момиченца си играеха също като сега, но с друга жена до тях. Беше благодарен на Лиза за помощта ѝ, за неуморното ѝ търпение, за желанието ѝ едновременно да възпитава и да утешава момичетата, но би предпочел Гейл въпреки всичките ѝ несполуки като майка. Предната нощ бе гледал заедно с дъщерите си едно DVD, попаднало на бюрото в кабинета му — документален филм за някаква монголска камила, която не искаше да има нищо общо с потомството си. Историята имаше щастлив край: молитва, събиране на майка и дете и плачеща камила. Но нямаше да има щастлив край за неговото семейство, за дъщерите му. От сега нататък момичетата щяха да се мяят между два живота, две съвсем различни домакинства, и колкото и упорито да се мъчеше да им го обясни, от тях самите щеше да зависи да оправят нещата, да осмислят пукнатините, с които щяха да се сблъскат в идните години. Той се надяваше да бъде спойката, която ще държи всичко заедно, да запълни пукнатините или поне да им попречи да се разширят. Можеше да поддържа всекидневната рутина, познаваше я и знаеше колко е важна. Но докато гледаше как Лиза се смее и играе с момичетата, неволно си представяше Фиона там, отвън — и четирите се смеят, закачат се и изграждат наново нещо. Беше абсурдно да направи такъв скок, но след като вече бе пресякъл една линия, другата не бе толкова трудна, разстоянието не бе толкова голямо.

Скоро щеше да си освободи един ден и да заведе момичетата на излет с палатки — макар че те вероятно биха предпочели пазаруване в моловете в Бойси. Или може би пазаруване, кино и мотел с басейн.

— Добре ли си? — Беше Лиза. Не я бе видял как се приближава.

— Да. Добре съм. Наистина съм добре — каза той.

— Изглеждаш ми малко отнесен.

— Мисля, че току-що осъзнах нещо важно — отвърна Уолт. — Все ме потиска идеята, че аз и момичетата трябва да страдаме, защото Гейл я няма. А сега ти ми показва нещо...

— Аз ли?

— Веселбата си е веселба — каза той. — Ще започнем да се веселим в този дом.

— Харесва ми как звучи — рече Лиза, — а знам, че и момичетата ще го харесат.

— Благодаря ти — усмихна се Уолт, като се постара тя да усети искреността му. — Ти вече от доста време на практика живееш тук. Това ще се промени.

— Няма проблем — отвърна Лиза. Обърна се да повика момичетата.

Уолт се хвани, че поглежда към телефона на стената и мисли за Фиона.

Бяха минали две нощи от появата на крадецата у Хилабранд и за цялото това време бе успял да размени с нея само няколко съобщения по гласовата поща. Тя се държеше достатъчно любезно, но не и въодушевено, както очакваше Уолт. Не се чувствала добре, но не искала той да я посещава. Уолт се опита да приеме това спокойно. Не му беше лесно.

Замисли се дали да не ѝ остави още едно съобщение, но не можеше да си представи по-хлапашка постъпка.

Върна се в кабинета и седна на бюрото си, без да може да свали поглед от телефона и имайла. Прегледа едно предложение, поставено в момента пред окръжния съвет — да се даде частен прием на Далай Лама в Сън Вали, събитие на открито, което се очакваше да привлече публика между двайсет и петдесет хиляди души, от които поне десет хиляди извън града. Нямаше начин малкият му участък да се справи с трафика и същевременно да гарантира безопасността на Далай Лама; нямаше начин и да прехвърли тази отговорност на частна охранителна фирма, както се предлагаше. Той се канеше да напише един имайл, но промени решението си. Това можеше да почака.

Вместо това прегледа другите книжа. Някакъв мъж бе получил конвулсии в изтрезвителното и се опитваше да съди местната власт. Друг, заподозрян за изнасилвания, трябваше да бъде прехвърлен в окръг Ейда. Той подписа няколко документа, прати няколко имайла и

проведе няколко телефонни разговора. Но всеки път като посягаше към телефона, се сещаше за нея и се чудеше дали да не отиде с колата дотам.

Неговата асистентка Нанси се появи на вратата.

— Открили са труп. До километричен знак сто двайсет и пет. Някакви деца, почистващи край магистралата, са го намерили. Томи Брандън прие сигнала и отиде да провери. Казва, че гледката не е приятна.

Уолт погледна часовника. Трябваше да вземе сиатълския детектив Болд от летището.

— Добре, кажи му, че съм на път — каза Уолт. — И прати някого да посрещне полета и да настани сержанта, моля те.

— Няма проблем.

Обикновено вестта за нечия смърт предизвикваше у него прилив на ужас, защото винаги се сещаше първо за покойния си брат. Но този път не беше така. Вместо това бе необичайно радостен, че го вдигат от бюрото и го спасяват от това еднообразие. Докато излизаше през вратата, погледна за последно към телефона на бюрото. С копнеж.

— И се обади на Кеншоу — добави той, като се опита да прозвучи така, сякаш му е хрумнало в последния момент. Беше благодарен, че има повод да се свърже с нея. — Кажи ѝ да дойде при нас и да си донесе оборудването. Също и на съдебния лекар. И на Бардж Леви. И по-добре провери в Меридиън дали са свободни. — Щатската криминална лаборатория щеше да се намеси, ако решаха, че има извършено престъпление.

Докато вървеше към джипа „Чероки“, забеляза лекотата, с която крачеше, и се опита да я потисне.

Няколко коли и камиони бяха наредени в аварийните ленти от двете страни на Щатска магистрала 75. Субаруто на Фиона не беше сред тях.

На банкета, зад патрулката на Брандън, имаше два пикапа, единият с шестима бойскаути в каросерията, всичките въоръжени със заострени пръчки и торби за боклук. Уолт се почувства зле при мисълта, че те са открили трупа, и накара Брандън да ги освободи и „бързо да ги разкара оттук“.

Брандън беше скальпил преграда от полицейска лента, опътайки я между една табела, гаечен ключ и счупена щека за ски. Уолт забеляза тялото в центъра на оградената площ.

Нареди на Беатрис да остане в джипа. Кучето търкаше нос в стъклото, рисувайки китайски йероглифи, копнееше да се присъедини към него.

Тристаметровата планина — сипей от натрошени червени камъни — свършваше на трийсет метра от магистралата, където преминаваше в поле от кафяви, изсушени от слънцето бурени и степна трева. Отворените очи на трупа, ако имаше такива, щяха да гледат нагоре, към червените скали, към наситената зеленина на иглолистните дървета и невъзможно синьото небе, характерно за високите планини.

— На това му се вика пластична операция — каза с горчивина Уолт, приближавайки се към тялото. То бе ужасно нагризано от хищници.

— Не съм го пипал — каза Брандън. — Исках да изчакам теб. Но е очевидно, че няма да сравняваме тази физиономия с докладите за изчезнали лица.

Уолт се приближи към небрежно опънатата полицейска лента.

— Има следи от гуми, така че стъпвай леко — предупреди го Брандън.

— Виждам ги.

Уолт заобиколи отпечатъците от гуми и коленичи.

— Камион е. Може би пикап. — Той огледа положението на тревата. — Три... Не, четири деца и един възрастен са се приближавали до трупа... Тоест, ако ти си дошъл оттам. — Той посочи.

— Така е.

Уолт разтвори тревата и използва една пръчка, за да повдигне част от сплетените бурени.

— Хищниците са били семейство лисици и куче с големината на лабrador. Кучето е тичало. Може да е гонило лисиците, без да се интересува от трупа.

Тялото, изглежда, бе захвърлено в плетеница от клонки и бурени, която минаваше в подножието на сипея, на места бе висока над метър и се простираше на петдесетина метра.

Вместо очи нагоре се взираха две окървавени дупки. Част от носа липсваше. Мъжът бе едър — около метър и деветдесет, сто и двайсет килограма. Добре сложен. Широки рамене. Огромни бедра в джинси, които сигурно бяха шити по поръчка.

Уолт отказа да местват тялото, преди да са направили няколко добри снимки.

Сякаш по поръчка субаруто на Фиона спря до тях. Тя слезе, махна на Уолт и заобиколи отзад, за да си вземе апаратурата.

Той си спомни как му бе казала, че моментът на близост не бива да пречи на професионалната им работа, но имаше нещо нередно в това, че тя не отговаряше на обажданията и имейлите му, а сега се появяваща слънчева и весела. Всъщност беше възмутен и ако Брандън го нямаше тук, щеше да се втурне към нея и да ѝ поисква обяснение. Едва тогава разбра, че той е този, на когото ще му е трудно да запази отношенията им професионални.

Докато Уолт стоеше замаян, Брандън бе достатъчно съобразителен да накара Фиона да заобиколи оградената площ и да ѝ помогне да прескочи обезопасителната лента.

Тя изглеждаше уморена, но решена да не го показва.

— Здрави! — каза му, сякаш бяха съседи, засекли се в супермаркета.

Уолт изсумтя нещо неопределено.

— Боже мили! — Тя отстъпи със залитане назад, щом забеляза тялото сред съчките и отпадъците. Погледна остро към Уолт, после към трупа, а сепак към Брандън. Изглеждаше уплашена и объркана и сякаш щеше да ѝ призлезе. — Мили боже! — Тя направи още една крачка назад, коленичи и повърна.

Когато вдигна очи, в тях имаше сълзи.

Уолт бързо пристъпи към нея, обхванат от желание да я утеши, но спря като състезател, който се е отгласнал от блокчетата преди изстрела.

— Добре ли си? Трябваше да те предупредя. Съжалявам. Не си длъжна да правиш това — каза той.

Брандън го изгледа така, сякаш е полудял. Уолт никога и по никаква причина не разрешаваше някой да напусне мястото на престъплението, особено пък фотографът.

— Някой трябва да направи снимките — напомни му Брандън, изричайки мислите си на глас. Липсваше му най-елементарна тактичност. Имаше навика да казва каквото му е на ума.

— Добре съм — рече тя. — Мога да го направя.

— Не ми изглеждаш добре — възрази Уолт.

— Свиквай — каза Брандън, като се опитваше да звучи съчувственно, но излезе грубо.

Сълзите ѝ нараниха Уолт най-силно. Беше забравил какво потресаващо въздействие може да има един труп върху несвикналите с подобна гледка.

Тя се залови за работа, като насочи вниманието си към съдържанието на фотографската си чанта, сменяйки лещи и проверявайки филтри. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че изпусна една леща. Припряно я вдигна, дъхна върху нея, така че стъклото се замъгли, и я огледа, но направи всичко това с пресилените движения на човек, който знае, че го наблюдават.

Уолт чу как се затвори вратата на кола и се обърна в тази посока. Усети как косъмчетата по ръцете му настръхват, когато една массивна фигура застана на края на асфалта. Зад мъжа една шерифска патрулка се бе присъединила към аварийната лента и сега властният силует придобиваше смисъл. Уолт вдигна ръка към сержант Лу Болд. Чувстваше едновременно въодушевление и ужас. Учителят бе дошъл да разгледа недовършения му научен проект.

Разкъсан между желанието да утеши Фиона и да приветства сержанта, Уолт тръгна към магистралата. Болд се спусна по насила. Беше широкоплещест, някъде към края на четирийсетте, а посивяващата му къса прическа датирала от 50-те години на миналия век. Главата му изглеждаше твърде голяма — впечатление, което се усиливаше от късия му врат. На този врат бяха окачени очила за четене, които подскачаха по червена вратовръзка и снежнобяла риза, върху която имаше кафяво спортно сако, разнищено по ръкавите. Когато мъжът се приближи до Уолт, бледосивите му очи се изпълниха с топлота. Заприлича му на хъски или на вълк. Те си стиснаха здраво ръцете като отдавна изгубени приятели. Болд се извисяваше над Уолт. Гласът му бе дълбок, но изненадващо мек за такъв едър мъж.

— Надявам се, че не се натрапвам.

Уолт си помисли колко по-впечатляващ бе този мъж на живо, в сравнение с образа му на монитора.

— Нищо подобно — каза той.

И двамата знаеха, че лъже.

— Никога не съм бил от хората, които си седят в мотелските стаи.

— Чувството ми е познато.

— Може ли? — попита Болд, като кимна към местопрестъплението.

Уолт го покани с жест и погледна към Фиона, като се чудеше как се справя тя. Чудеше се дали ще му покаже с поглед или знак, че наистина е същата жена, която охотно и жадно му се бе отдала само преди няколко дни. Но тя продължаваше да се държи професионално, забила поглед в апаратата си — или може би още бе твърде зашеметена от гледката на трупа, за да вдигне очи.

Болд изслуша разясненията и после тихо, едва ли не почтително, се приближи до тялото. Не коментира аматьорската работа по заграждението. Не размени реплики с Фиона или Брандън. Вместо това се огледа наоколо, изследва земята също както бе сторил Уолт, обръщайки внимание на преплетените клонки и бодливи храсти, които скриваха отчасти тялото.

— Не ми позволяйте да ви се пречкам — каза той накрая.

— Щастлив съм, че сте тук — изльга Уолт. Искаше му се да бе останал още няколко минути насаме с тялото, преди пристигането на Болд.

Болд пристъпи по-наблизо, движейки се бавно и внимателно.

— Мразя случайте на открито — каза той. — На мен ми дай някое хубаво малко апартаментче.

— Има много променливи фактори — рече Уолт.

— Твърде много.

Предпазливостта на мъжа впечатли Уолт. Вниманието, с което правеше всяка стъпка. Подробното оглеждане на околнния терен.

Брандън улови погледа на Уолт и повдигна вежди, също впечатлен.

— Койоти? — попита Болд.

— Семейство лисици и едро едро куче — отвърна Уолт.

— Онзи ястреб участвал ли е? — заинтересува се Болд.

Това дойде като изненада за Уолт и лицето му поруменя. Болд посочи към топка сплъстени червеникави пера, оцапани с кръв, на десетина метра на юг, в края на една купчина от свлекли се камъни.

— Червеноопашат мишеволов — каза Уолт, познавайки моментално птицата. — Изглежда е умрял скоро. Прав сте.

Нареди на Брандън да прибере в плик мъртвата птица. Заместникът му не изглеждаше никак въодушевен.

— Мислите ли, че е бил изхвърлен тук? — попита Уолт.

— Май така изглежда — рече Болд. — Тези следи от гуми на пикап ли са?

— Ще трябва да ги измерим, за да го потвърдим, но така мисля.

— Едър момък е — констатира Болд. — Била е нужна голяма сила, за да го метнат толкова далеч.

— Прав сте.

— Странно място да изхвърлиш труп, ако действително така е станало — рече Болд, поглеждайки към шосето. — Тук имате толкова много диви местности, а някой да избере да го остави край магистралата.

— Может да е турист. Может да се е спуснал по планинския склон. Но в този район няма истински пътеки. А ако е цепил през храстите, чорапите му щяха да са покрити с овсига и с добрия стар прах от Айдахо. А те са твърде чисти. Не ме разбирайте погрешно — той си е оцапан. Но не е бил на туризъм.

— Харесва ми начинът ви на разсъждаване — каза Болд.

Човек като него никога нямаше да види първо злополука. Щеше да търси престъпление, да измисли дузина различни сценарии, а после бавно и охотно да отстъпи, за да стигне до смърт при злополука или естествена смърт, само че това щеше да стане много по-късно.

— Может би... — каза Уолт — някой го е убил в колата, паникъосал се е и го е изхвърлил тук. Действието е било по-скоро емоционално.

— Възможно е. — Не звучеше никак убеден и Уолт се зачуди защо бе изтърсил това. По-добре да си държи устата затворена в близост до Болд.

Когато Болд мина от дясната му страна, коленичи, а после пак се изправи, неохотата, с която Уолт бе посрещнал намесата му, премина

във възхищение. Беше все едно да гледа играч от висшата лига по време на тренировка.

— Вижте какво — каза Болд, — работете си както обикновено. Не ми позволяйте да ви се пречкам.

— Обикновено бихме изчакали Фиона — г-да Кеншоу — да ни даде зелена улица — отвърна Уолт. — Когато приключи да го снима в тази поза, ще го обърнем, ще го претърсим за документи и ще изследваме терена сантиметър по сантиметър за улики.

— Карам ви да се чувствате неудобно — каза Болд.

— Труповете ме карат да се чувствам неудобно, а не гостуващите детективи.

Фиона отпусна фотоапарата.

— Приключих засега. Ще продължа, когато мога да дойда по-наблизо.

— Ръкавици? — попита Уолт госта си, като извади хирургически ръкавици и му ги предложи. Но Болд махна с ръка, бръкна в джоба на спортното си сако и измъкна оттам един чифт.

— Ще приема, че следите от гуми са важни, и ще се опитам да ги свържа със случая, така че засега, Фиона, направи им колкото можеш по-хубави снимки и гледай да стоиш по възможност настрани от тях. Брандън, ти ще ми помогнеш да претърколим тялото. Ще го направим от другата страна. Фиона, не пропускай да снимаш отблизо пръчките и всичко това около него.

— Откъде са се взели толкова камъни и отломки? Свлачище ли е? — попита Болд.

— Лавини — обясни Уолт. — Всяка зима наоколо има лавини. Напролет, когато снегът се разтопи, откриваме немалко трупове на сърни и лосове.

— Прелест.

— Лавините помитат пред себе си всички паднали клони, по-малките дръвчета, каквото се сетиш. Камъни, отломки и всичко друго се струпва тук, в подножието.

— Изглежда все едно е паднала бомба — рече Болд.

— Доста близо е до истината.

Болд обмисли чутото и го съхрани в паметта си. Човек можеше да го види как разсъждава. През цялата си кариера Уолт бе разследвал дузина убийства или подозителни случаи на смърт. Болд вероятно

имаше по толкова за един месец, и то ако месецът е бил лош. Занимаваше се с това вече от четвърт век.

Брандън намери път нагоре, през отломките, и поведе Фиона, която се катереше неуверено. От начина, по който се движеше, Уолт позна, че тя още не се е съвзела. Трябваше да се възползва от предложението му и да си тръгне, той все щеше да скальпи няколко снимки.

— Вие забелязахте червеноопашатия мишелов. Ястrebът — поясни Уолт. — Да съм пропуснал нещо друго?

Фиона бе застанала на едно коляно и снимаше, донякъде скрита от стърчащите клони. Привела глава, тя или нагласяше апаратата, или се мъчеше да запази самообладание.

— Може ли смъртта да е причинена от злополука? — попита Болд. — На това място?

— Напълно възможно.

— Но обувките и дрехите не изглеждат съвсем наред — рече Болд, като се опитваше да познае накъде бие Уолт.

— Те биха ме възпрели да направя твърде прибързано заключение, ако за това ме питате.

— Така е. — За първи път от няколко минути насам Болд пристъпи по-близо до купчината тръннаци и клечки. — Аз може би щях да увия с торби главата, дланите и стъпалата му — позволи си да отбележи той, въпреки че явно не му се щеше да говори. — С хартиени торби. Преди да го обърна. Местенето на толкова едър човек, изваждането му оттам ще е трудна работа... Със сигурност ще има сътресения.

— Томи! — извика Уолт.

— Хартиени торби — каза Брандън. — Ясно.

— Ако нямаш, вземи от багажника на черокито ми. Отляво. В раницата.

— Отивам.

Фиона срещна погледа на Уолт през плетеницата от клонки. Все още изглеждаше малко бледа и доста дезориентирана. Щеше му се да може да направи нещо за нея. Искаше му се да я освободи и да не я кара да гледа през лещите увеличения образ на мъжа с липсващите очи. Нейните собствени очи бяха отнесени и нефокусирани. Не бе сигурен дали тя изобщо го видя...

— Може би стига толкова — каза ѝ той. — От тук нататък ние можем да поемем нещата.

Тя поклати глава.

— Добре съм — отвърна.

— Едър човек като този не се поваля лесно — каза Болд.

— Не.

— Виждате ли раната на главата, точно където започва косата? Няма достатъчно кръв.

— Мислите, че е нанесена след смъртта ли? Може би когато са го хвърлили.

— Именно „те“. При толкова едър мъж трябва да са били нужни поне двама.

— Може да е обир — предположи Брандън, като се върна с хартиените торби и лентата. — Вижте ивицата без загар на лявата му китка.

— Да, аз също я забелязах — кимна Болд. — Показва не само, че часовникът му липсва, но и че е бил голям, много голям.

— Може би „ТАГ Хойер“. Нещо от този тип. Каза ли му за разбитите къщи? — попита Брандън.

Уолт изгледа с укор своя заместник. Нямаше намерение да обсъжда всеки разследван случай.

— Той говори за два случая на незаконно проникване в къщи от нашия район. Направени са да изглеждат като нападения на мечки. Вероятно са някакви скитници. Лете тук се мотаят много такива, а пък тази година са още повече заради кризата.

— Обаче е съмнително, че този е бил на туризъм — каза Болд, повтаряйки чутото.

Вдигна поглед към негостоприемния сипей. Ниски кълбести облаци се носеха бързо от север на юг на фона на неподвижния планински връх. Беше дезориентиращо, за момент на човек му се струваше, че се движи планината, а не облаците.

Уолт не приемаше теорията за туризъм. Горе, където дърветата стигаха до сипея, нямаше утъпкани пътеки. Не очакваше едно градско ценге да го разбере, но не смяташе да се повтаря. Можеше да измисли нещо, което да обясни следите от гуми: шофьорът може да е кривнал от пътя, за да не бълсне някоя сърна, и следите да нямат нищо общо с трупа; или пък някой шофьор може да е видял тялото и като не е знал

какво е, да е отбил да погледне по-отблизо, а после да е потеглил пак; или пък пикапът може да е изхвърлил трупа.

— Вземи името на ръководителя на бойскаутите — човека, който ги вози — и да ги разкараме оттук — нареди Уолт на Брандън. — Подобре да не видят как обръщаме тялото. И сега нещата не са за гледане.

Вероятно съдебният лекар щеше да успее да даде по-добро обяснение.

— Нараняванията може да разкрият някои неща — каза Уолт.

— Вярно е.

Двамата с Болд тръгнаха през струпаните клони и камънци и се приближиха към трупа от страната на склона.

— Брандън! — извика Уолт. — Дай мушама. Има отзад в черокито.

Брандън махна с ръка.

Още коли забавиха ход. Той видя как хората правят снимки с мобилните си телефони. Болд също ги забеляза, докато чакаха мушамата. Посочи към един черен път, който водеше към разсадник на юг от мястото, където се намираха.

— Ще разпитаме из района и ще пуснем някакво съобщение по радиото — каза Уолт. — Това е единственият път за влизане и излизане от долината. Лесно ще намерим свидетел, който да е видял как камионът излиза от шосето.

Когато Брандън се върна с мушамата, тримата я постлаха на нужното място и претърколиха трупа върху нея. Задната част на черепа бе смазана. Ударът бе нанесен с нещо доста широко, дълго и твърдо.

— Е, ето я нашата причина за смъртта — каза Болд.

— Тези джинси струват една седмична заплата — отбеляза Брандън, като забеляза кожения етикет на колана. — А обувките са „Ван Горком“. Изработени по поръчка, за планинско катерене. Хиляда и петстотин долара парчето.

— Олеле! — възклика Болд. — Значи този е бил конте.

— Явно не е единствен — каза Уолт. — Аз например никога не съм чувал за „Ван Горком“.

— Кой размер носи? Петнайсети? — предположи Брандън. — Хора като него и мен не могат да си купуват нещата от магазина.

— Но вие не носите „Ван Горком“ — отбеляза Болд.

— Аз ли? Туристическите обувки ми ги прави един майстор на седла в Шошони. Бива ги, но не траят дълго и ми изкарват мазоли, докато ги разтъпквам.

— Не мисля, че детективът се интересува от това, Томи.

Една бледа линия на задния джоб на джинсите подсказваше, че там се носи портфейл, но когато Уолт го потърси, не откри такъв.

— Липсващ портфейл, липсващ часовник — каза Болд.

Уолт поклати глава.

— Сигурно става въпрос за кражба на кола... — досети се детективът.

— Това май е най-доброто обяснение при наличните улики — рече Уолт, макар че не му бе приятно да го признае.

— Казвате, че пикапът е бил негов? — Брандън изглеждаше впечатлен. — Стопаджия може би или някой, който е инсценирал авария и го е накарал да спре. Той излиза да помогне и получава удар с щанга по тила за това, че се прави на добрия самарянин. Вземат му портфейла, часовника и колата, и всичко свършва за три минути.

— Ударили са го малко силничко и са се отървали от тялото по най-бързия възможен начин — каза Болд.

И двата ръкава на ризата на мъртвеца бяха разкъсани. Уолт посегна да отгърне малко повече левия и разкри недодялана татуировка. Приличаше на два инициала: КК. Той разкъса още малко ризата: появи се втора, лошо очертана татуировка на бузесто херувимче под буреносен облак, което раздухва буря.

На Уолт му се стори, че чу ахването на Фиона, докато тя направи още няколко снимки на преобрънатото тяло. Привлечен от звука, Уолт погледна към нея, но тя не желаше да се покаже иззад апарата. Ръцете й трепереха твърде силно, за да се получат свестни снимки. Не биваше да я моли да снима отблизо. Бе постъпил невнимателно и жестоко и му се прииска да бяха само двамата, за да ѝ се извини.

— Стига толкова снимки — каза той, макар вече да бе прекалено късно. Искаше да я разкара оттук. — Хайде, привършвай. Ако можеш, донеси ми ги утре сутринта по някое време.

— Няма проблеми, шерифе.

Ако Брандън бе усетил, че тя използва чина вместо името му, го скри доста успешно, макар че Уолтолови колко фалшиво прозвучава

това от устата ѝ. Не искаше Брандън да разполага с нещо срещу него и се зачуди дали вече не е изостанал в резултата.

Фиона сложи капачката на обектива и се добра до колата си по дългия път, като заобиколи оградената площ.

— Това определено прилича на затворническа татуировка — каза Болд. — Може би отпечатъците ще го идентифицират.

— Аз знам кой е — обяви изведнъж Уолт, когато всичко се навърза в ума му.

— На мен също ми изглежда познат — рече Брандън, смятайки, че шерифът ще назове някой местен жител. — Но не мога да се сетя точно.

— „Ню Орлиънс Сейнтс“ — каза Уолт. Знаеше, че Брандън е любител на футбола.

— Мамка му, прав си! Гейл Стихията. Марвин Гейл. Защитник.

— Мартел — поправи го Уолт, — не Марвин.

Двамата с Болд по-рано бяха обсъдили обвиненията на Винсънт Уин към пуснатия от затвора защитник.

— Това той ли е? — попита Болд с огромно разочарование в гласа. Кимна, след като прецени размерите на мъжа и прибави към тях грубите татуировки. — Разбира се.

— Мисля, че можем да отпишем версията за кражба на кола — каза Уолт.

Усети я, преди да я види. Фиона стоеше на банкета на магистралата, до своето „Субару“, и вятърът развяваше косата ѝ. Ръцете ѝ бяха отпуснати край тялото, а раменете — примирено увиснали. Без съмнение потресена от гледката на смъртта. Натъжена. Но също така като че ли чакаше. „Мен ли?“ — зачуди се Уолт. Надяваше се, че е така. Изпитваше болезнено желание да иде при нея, да зареже това място, да ѝ продума нещо.

Фиона се качи в колата и потегли.

14.

Уолт и Болд се приближиха до разсадника пешком по черния път, който започваше на четвърт миля южно от трупа. Слънцето грееше ярко и блестеше по найлоните на шестте 15-метрови оранжерии, покриващи лехите като малки полуцилиндрични хангари. Един очукан зелен пикап бе паркиран в края, където пътят се разширяваше в кръгла площадка. Малък багер стоеше пред барака, достатъчно голяма да подслони две машини. До бараката имаше стара каравана със зацепани стъкла и отворен катинар, който висеше на ръждясала халка.

Уолт потропа на вратата, докато Болд отиде да надзърне в най-близката оранжерия.

— Голяма дейност се развива тук — рече той.

— По тези места почти нищо не може да порасне без много труд и малко късмет — поясни Уолт. — През зимата е трийсет градуса под нулата. През лятото стига до плюс четирийсет. Земята е страшно суха.

Вратата бе отворена от сънлива жена на около трийсет и пет, която явно беше ходила твърде много на слънце и твърде малко на фризьор. На зелената ѝ тениска имаше картичка на дърво, под което бе избродиран надписът: „Развъдник Голдън Ийгъл“.

— Мога ли да ви помогна, шерифе?

— Надявам се — каза Уолт.

Тя слезе по грубите дървени стъпала. Беше по-ниска от Уолт, слаба и жилеста.

— Маги Шарп — каза тя, като му стисна ръката.

Уолт представи Болд като колега от Сиатъл.

— Тук съм само на гости — каза Болд.

— Какво става? Какви са всичките тези коли там?

— Искам да ви попитам дали през последните два дни не сте видели пикап да излиза извън магистралата, от западната ѝ страна?

— Там горе ли? Не знам... Не.

— Всичко, което можете да ни кажете, ще ни бъде от помощ — рече Уолт, доловил колебанието на жената. — Няма да ви замесваме

лично.

— Не е бил моят камион — каза тя, когато Болд се приближи до превозното средство.

— Не — съгласи се Уолт. — Гумите са по-широки от тези на вашия шевролет. — Болд погледна към него, безмълвно впечатлен от това, че той вече е огледал камиона. — Няма закон срещу карането извън пътя — каза Уолт, като пусна една насиленна усмивка.

— Не съм била аз — отвърна тя с ненужно отбранителен тон.

— Мисля, че това вече го установихме.

— Тогава?

— Вие се намирате най-близо до мястото. Може да сте видели някакви хора там горе? Или да става нещо — каквото и да е.

— Вероятно през нощта — подхвърли Болд, който се бе приближил към тях.

— През нощта не работя. Кой казва, че работя през нощта?

Болд и шерифът се спогледаха.

— Един ваш съсед от... Голдън Ийгъл... казва, че му се сторило, че видял пикап от лявата страна на пътя — заговори Болд. — Но ние забелязахме този ваш път, водещ дотук, и помислихме, че може да е видял вашия камион и да го е събъркал с камиона, който ни интересува.

Уолт стрелна Болд с озадачен поглед: откъде бе измислил всичко това?

— Наистина ли? — Очите ѝ издаваха, че печели време.

— Фаровете на колите могат да играят номера на очите през нощта — каза Уолт. — Влият на възприятието за дълбочина. Ако е бил вашият камион, а не този, който ни интересува, това ще ни помогне.

— Какво ще правя тук през нощта? — попита Маги Шарп. — Да не би някой да ми плаща извънредно? Работя по десет часа, пет дни в седмицата. Като стане шест вечерта, изчезвам. Не ме разбирайте погрешно, харесвам си работата. В момента няма много работни места наоколо. Не се оплаквам. Само казвам, че ако е било след шест часа, не съм била аз.

— Добре — съгласи се Болд. — Това е логично. Ами шефът ви? Или някой от колегите?

— През нощта? Вижте, ако се очакваше да има замръзване или нещо такова, може би щяха да останат. Шерифът ще ви каже, че

целогодишно ни сполетяват силни студове. Но са по-малко, откакто започна глобалното затопляне. Нали? И нито веднъж през последния месец и нещо. Лятото е горещо. И още по-сухо от обикновено.

— Тези неща издържат ли на бури? — попита Уолт, поглеждайки към оранжериите.

— Поне досега устояват — каза тя.

— Преди две нощи имахме доста сериозна буря — спомни си той. — С градушка, нали?

Очите на жената се присвиха. Усещаше капан, но не можеше да го види ясно.

— Не мога да говоря от името на собственика — рече тя. — Мога да ви кажа само, че ако някой е видял пикап след шест часа, не съм била аз. Не е бил моят.

— Ясно.

— Значи трябва да говорим със собственика — каза Болд. — За камион, видян тук през нощта.

— Не. Тоест, разбира се... От вас зависи, нали? Какво ме интересува мен?

И все пак явно я интересуваше. И двамата мъже усетиха опасенията ѝ.

— Ако си спомните нещо — каза Уолт, — номера ни го има в указателя.

— Да, мисля, че ще успея да ви намеря. — Усмивката не стоеше добре на лицето ѝ, бе толкова не на място, колкото и престорената увереност в гласа ѝ.

Мъжете ѝ благодариха и тръгнаха по пътя обратно към магистралата.

— Откъде знаете, че не е бил нейният камион? — попита Болд.

— В момента вървим по доказателството — поясни Уолт. — Като идвахме насам, забелязах, че само два камиона използват често този път. Един пикап с по-тесни гуми — нейният — и камион с двойни гуми на задната ос, вероятно за доставки. Има и други следи, но повечето са стари и са на коли, не на пикапи.

— Работата на окръжните шерифи се оказва по-сложна, отколкото предполагах — рече Болд.

— Баща ми все ме упреква. Той е бивш служител на Бюрото, както може би вече знаете. Смята, че си губя времето тук. За нас

голямо събитие е сбиване в бара.

— Всекиму своето. Деца имате ли?

— Две момичета. Близнаки. На единайсет, но се държат като петнайсетгодишни.

— Предполагам, че мястото е добро за тях.

— Затова съм тук.

— Не всеки има такава възможност — каза Болд.

— Ами вие?

— Момче и момиче, горе-долу на същата възраст. Де да можех да измисля начин да живея на място като това — въздъхна той, гледайки към небето. — Да. Тук човек няма много грижи. Доколкото разбирам.

— Ако някой ден решите да се пенсионирате, елате тук — отвърна Уолт. Каза го по-скоро като шега, но после си помисли колко ценен би бил човек като Болд като щатен сътрудник и това му даде някои нови идеи. Мъжът веднага му бе допаднал. Той се беше подготвил да посрещне някакъв надменен градски детектив и бе смаян да открие, че човекът е толкова отзивчив.

— Какво мислите за жената? — попита Болд.

— Не мога да кажа кой знае какво. Страхува се от нещо. От значката, предполагам. Често се случва по тези места. Ами вие?

— Същото. Не ѝ вярвам.

— Толкова упорито настоява, че не работи нощем.

— Да. Значи знаем две неща — каза Болд.

— Видяла е нещо, и то през нощта — рече Уолт. — И това представлява проблем за нея.

— И за нас.

— И за нас — съгласи се Уолт.

Болд спря някъде по средата на черния път и бавно се завъртя в пълен кръг.

— Боже — каза той. Пое си дълбоко дъх, толкова дълбоко, че се закашля. — Това е невероятно.

Шерифът обгърна с поглед панорамата на обраслите с градински чай хълмове, вечно зелените дървета и синьото небе.

— Понякога забравям, че е толкова хубаво... — призна той.

— Наоколо не се виждат никакви къщи, откъдето да има добър изглед.

Уолт осъзна, че детективът преценява вероятността да има свидетели.

— Аз не ходя често по домовете да разпитвам — обясни шерифът. — Ще задействаме местните медии. Ще пуснем съобщение. Хората ми ще обиколят от врата на врата Голдън Ийгъл, Рейнбоу Бенд и може би част от Гимлет — всичките близки подокръзи. Има няколко частни имения, забутани зад планината, от тази страна. Точно затова там горе няма пътеки — голяма част от земята е частна собственост. — Те стигнаха до банкета на магистралата и свиха на север към колите, пръснати край пътя. — Камион, излязъл от магистралата през нощта — каза Уолт. — В този участък гъмжи от лосове и сърни. Имаме доста инциденти тук.

— Мислите, че може да е вървял пеш? — попита Болд.

— Някой завива, за да избегне сърна, и бълска мъжа, който е вървял край пътя?

— Може да го е помел странично. Мъжът е паднал надолу с главата — каза Уолт. — Не е бил нужен силен удар.

— Тогава защо онази Марта Стюарт^[1] не искаше да ни каже какво е видяла?

Уолт потули усмивката си.

— Ще се оправим — каза той.

— Вдругиден ще престана да ти досаждам — напомни му Болд.

— Ами ако те помоля да останеш?

Болд се засмя. Двамата мъже продължиха на север. Колите забавяха, за да могат шофьорите да зяпат полицейските патрулки. Уолт си помисли, че трябва да състави екип, който да обходи местността и да гледа за фасове, бирени кутии и всякакви отпадъци.

После си спомни, че бойскаутите бяха събирали боклук, преди да открият трупа, и се втурна нагоре по пътя, вадейки радиото си, за да се обади на Брандън.

Болд го последва, без да бърза особено. Вече кроеше планове как може да удължи престоя си.

---

[1] Известна американска бизнес дама, която през 2004 г. е уличена в даване на лъжливи показания. — Б.пр. ↑

15.

Заедно с трима заместник-шерифи Уолт грижливо преравяше боклука, разпръснат върху големи найлони, залепени към пода на полицейския гараж. Четирите купчини боклук бяха разположени в отделни квадрати, разделени със синьо тиксо. Един по един отпадъците от магистралата — бирени кутии, фасове и цигарени пакети, вестници, останки от храна и даже някой друг сбръчкан презерватив — бяха избутвани и отстранявани от мястото, където бе изсипано съдържанието на четирите яркооранжеви торби.

Уолт бе наясно, че тези купчини вероятно представляват най-добрата му и единствена възможност да залови един убиец; че група добронамерени момчета бяха събрали вероятно единственото сигурно доказателство в случая.

Беше седем вечерта, далеч след края на работното време. Подчинените му съзнаваха това и то без съмнение допринасяше за задружните им усилия. Настроението, което отначало бе разведрявано с шеги за боклука, с напредването на времето бе станало сериозно. Уолт продължаваше да стои наведен и разделяше с пръчка отпадъците на три различни купчини: *безполезни, лични вещи, възможно ДНК*. Пликчетата от чипс и хранителните останки отиваха при *безполезните*; всякакви писани или печатни документи — при *лични вещи*; празните кутии от бира и сода, фасовете и презервативите — при *възможно ДНК*. Бойскаутите си бяха свършили съвестно работата и макар че Уолт възложи на петима от своите заместник-шерифи да претърсят района за улики, не очакваше да открият много.

Нанси също бе останала до късно, без изобщо да го обсъжда. Тя се приближи към Уолт с лист хартия в дясната си ръка и той, без да пита, разбра какво е. В този ден имаше само един лист хартия, едно късче информация, което би я накарало да дойде лично в гаража.

— Отпечатъците? — извика той през целия гараж и гласът му отекна в гофрирания стоманен покрив.

Тя уверено кимна:

— Той е.

Уолт изпита странна смесица от ужас и облекчение: радващо се, че е отгатнал правилно, и бе разстроен от потвърждението. Мартел Гейл.

— Съобщи на Болд — каза той. — И го питай дали иска да вечеряме заедно.

Уолт не можеше да си спомни кога за последен път е вечерял насаме с друг човек, нищо че беше работна вечеря. По някаква причина това нямаше значение. Не бе въпрос на политика. Не беше семеен ангажимент. Не се налагаше да го прави. Той бе тук по собствено желание.

Болд имаше властно присъствие, независимо дали стоеше над труп, или бе седнал от другата страна на масата в „Зу 75“ — тежкарски азиатски ресторант в северния край на главната улица на Хейли. Това се дължеше донякъде на размерите му, както и на факта, че лесно можеше да бъде събъркан с Брайън Денехи — същото усещане за знаменитост витаеше около него. Но още по-важна бе енергията, която излъчваше — сякаш бе обкръжен от някакво силово поле, което караше дори най-гръмогласния човек да шепне, децата да го зяпат, а възрастните да се чудят кой ли може да е този.

Уолт, който бе свикнал да привлича погледите винаги когато е в униформа, се бе научил да пренебрегва това, но с Болд на масата усещаше по-ясно от всяко, че двамата са център на вниманието.

Те започнаха с обичайните празни приказки, поговориха за семействата си, за любовта си към природата и за остров Уидби, където детективът обичаше да ходи на почивка, а Уолт от време на време посещаваше баща си. Много рядко.

— Четох препис на една от твоите лекции — каза Уолт. — „Жертвата говори, ако искате да я слушате“.

— Не си съставяй лошо мнение за мен. Не съм кой знае какъв оратор.

— Сметнах я за интересна и трябва да кажа, че в работата си използвам повечето от това, което проповядваш.

— Повярвай ми, не казвам нищо ново. Само преразглеждам стари идеи.

— И какво ни казва Мартел Гейл, след като вече знаем, че това е той?

— По-рано разгледахме някои добри версии — рече Болд. — Кражбата на часовника и портфейла може да е за заблуда, а може и да е истинска.

— Винсънт Уин заплаши, че ще го убие и ще рискува да бъде осъден — напомни му Уолт. Бяха обсъдили това по-рано, при един разговор по скайп.

— Трябва да кажа, че на това може да се гледа по няколко начина, ако вземем предвид Керълайн Вета. Сигурно убиецът на Керълайн е мъртъв. А може да е лесна изкупителна жертва. Или пък Уин или Боутрайт са имали собствени причини да премахнат Гейл, които нямат нищо общо с Керълайн. Съществува и вероятност всичко да е свързано с Керълайн — някой от тях е приписал смъртта й на Гейл и е решил сам да въздаде правосъдие.

— Разполагаме с шест броя отпадъци, по които може да има ДНК — каза Уолт. — Без да броим кутиите от бира и безалкохолни, защото те могат да създадат трудности на лабораторията. С тях стават дванайсет.

— Излиза прекалено скъпо да ги изследваме, без да имаме заподозрян — каза Болд.

Уолт сви рамене, без да е сигурен дали няма да прибегне и до това на по-късен етап. Съществуването на национална база данни с ДНК на престъпници правеше изкушението още по-силно.

— Освен това да не забравяме и твоите случаи с незаконно проникване в къщите — напомни детективът. — Може той просто да е налетял на неподходящ човек в гората.

— Утре би трябвало да свършим с разпитването по домовете — каза Уолт. — Може би ще открием нещо. А и молбата към шофьорите ще бъде пусната в сутрешните новини. Има реален шанс някой да е видял нещо. Магистралата е оживена. Но не чакам със затаен дъх.

— Ако искаш да присъстваш на разговора ми с Уин утре, нямам нищо против.

— Благодарен съм ти. Да видим сега как ще постъпим. Ще скрием, че сме идентифицирали Гейл. Бих искал да го държим в тайна за ден-два, така че да можеш да разпиташ Уин и Боутрайт, без те да го знаят. Аз може би ще те придружа — ще те откарам с колата — и ще

поговоря с някои от съседите. След онази заплаха, която той отправи открито пред мен, би било безответно да не проучи нещата. Но разговорът си е твой. Така ще е по-добре.

— В случай че размислиш...

— Благодаря.

— Ами следите от гуми?

— В момента извършваме сравнение на нарезите. Забелязахме някои характерни белези на гумите от дясната страна: ако открием камиона, ще можем да го свържем с местопроизшествието, но още сме много далеч от намирането на заподозрян. Много далеч.

Те довършиха предястията. Болд си поръча чаша мляко и когато тя пристигна, привлече нови любопитни погледи от околните маси. Уолт си взе още една бира.

— Какво пропускам? — попита той. — Какво е това, което ти би сторил, а аз не?

— Не анализирам действията ти — каза Болд.

— Все пак, ако ги анализираше?

— Но не го правя. Слушай, аз уважавам юрисдикцията, повярвай ми. Например онази работа, която ти свърши на черния път. Аз не бих могъл да го направя. В тези неща си по-добър от мен.

— Като оставим настрани фалшивата скромност, хрумва ли ти нещо друго?

Болд хапна още малко от своето пиле „Терияки“ и избута настрани маринованите водорасли.

— Работя с една криминална психоложка на име Дафни Матюс, която знае как да разчепка жертвата, само че не по доказателствата, както правя аз, а с логична мисъл. При такъв случай, с толкова много променливи фактори, при възможната връзка с Керълайн Вета, усложнението от заплахата на Уин... Ако беше на моя територия, щях да се обърна към нея и да я накарам да проучи Гейл. Тя работи върху Вета, откакто започна всичко това, и може би ще засече някоя връзка. Кой знае? Но по отношение на полицейската работа, дотук те подкрепям напълно. Обаче на твоето място не бих отписал онзи разсадник. Само ще го сваля по-надолу в списъка си, особено при ограничените ресурси, с които разполагам.

— Можем ли да я помолим да проучи Гейл, или не бива да искам такова нещо?

— Това е свързано с Вета, ако питаш мен. Мога да поискам от нея да го направи. Разбира се.

— Досега само два пъти съм работил с профайлър и само в единия случай разполагах с арестуван заподозрян.

— Тя не е профайлър. Не точно. Интересното в Матюс е, че тя може да ти каже що за човек е била жертвата и в какво емоционално състояние се е намирала около времето на смъртта. Може да провери миналото на някой заподозрян и да ти даде неестествено точен процент на вероятност той да е извършителят. Постиженията ѝ са страховитни.

— Всичко това би ни помогнало.

— Да, във всеки случай няма да навреди.

— Ще ѝ се обадиш ли?

— Да — кимна детективът.

— Трябва да опиташ водораслите — рече Уолт. — Много по-вкусни са, отколкото изглеждат.

— В никакъв случай — отвърна Болд и отпи от млякото, наслаждавайки му се като на отрано вино.

16.

— Изглежда, не се чувстваш много комфортно — каза жената.

Фиона огледа кабинета — медицинските дипломи и снимките с изгледи от няколко различни планински върха, които оцени с критичното око на фотограф.

— Така е.

— Някога по-рано ходила ли си на психолог?

— Да. Преди няколко години. Не ми хареса.

— Сега е различно — предупреди я жената.

Беше дребна и слабичка и сивата ѝ коса бе подстригана по мъжки. За миг Фиона се зачуди за секуналната ѝ ориентация, а после се запита защо си мисли такива неща.

— Работата е там, че... Просто имам бяло петно в паметта и искам да си я върна. Мислех, че за ден-два ще си спомня всичко.

— За съжаление не става така. Травмите по главата могат да засегнат както краткосрочната, така и дългосрочната памет. Аз определям като краткосрочна паметта, обхващаща последните трийсет минути. Макар че е минал само малко повече от ден, бялото петно, за което говориш, спада към дългосрочната памет.

— Не помня какво се е случило... Къде съм била, какво е ставало. Дори не помня как съм паднала. Само как се събудих и котката ме близеше по ръката.

— Това не е необично.

— Необично е, ако си на моето място.

— Да, можем да разгледаме това беспокойство. В медицинския смисъл.

— Не искам да го разглеждаме. Искам да си върна паметта.

— Тя ще се върне. Почти винаги се връща. Имала съм пациенти, преживели пътни злополуки, на които им са се губили спомените за периоди от няколко минути до няколко месеца преди катастрофата, но винаги накрая са си спомняли. Има упражнения, които можеш да правиш.

— Ами ако причината не е изцяло физическа? — попита Фиона.

— Емоциите могат да блокират паметта. Напълно вярно. Ако за това ме питаш. Страхът може да промени спомените. Един мъж влиза в банка и размахва пистолет пред петима души, а после получаваш пет различни обяснения за случилото се. Често става така.

— Ами ако след това мъжът удари с пистолета някого от петимата?

— Намекваш, че някой те е ударил? Че ти е нанесъл тази рана?

— Жената се приведе напред в стола и заговори по-меко. — Написала си... Прочетох, че било злополука.

— Сигурна съм, че е било злополука. Просто не помня, това е всичко.

— Тук си в безопасност, Фиона. Можеш да говориш с мен. От тази стая няма да излезе нищо, което ти не пожелаеш. Трябва да знаеш това и да ми вярваш.

— Не, няма нищо такова.

Катрин я изгледа замислено.

— Как спиш?

— Немного спокойно.

— Сънят и умората също влияят на паметта.

— Тези упражнения... Те могат ли да върнат липсващите минути?

— Те ще ти помогнат да запазиш сегашните си спомени. Найдоброто, което можеш да направиш по отношение на липсващите минути, е да се върнеш към редовния си ритъм на живот, да преодолееш нараняването и да продължиш нататък. Мозъкът има изумителната способност да запълва празнините, да се възстановява. Да презарежда. Ти си била в безсъзнание за известно време. Не знаем колко дълго. Събудила си се на сутринта, така ли?

— Да.

— Значи си била в безсъзнание цяла нощ?

— Спала съм.

— Не знаем дали е така. Това, което ти наричаш сън, може да е резултат от травмата. Сътресение от този тип, със силен удар по главата, може да причини странни неща на паметта. Кое е последното, което помниш от онази нощ? Ако определим границите, може би ще успеем да запълним периода между тях.

— Кола на алеята. Това го помня. Гласът на един мой приятел, струва ми се, но не мога да бъда сигурна.

— А защо не говориш с него? Да го попиташ дали е идвал да те види?

— Предполагам...

— Може да сте разговаряли. Мислиш ли... Възможно ли е да...

— Не. Не и той. Не. Не ме е бълснал, ударил или нещо такова, ако това намекваш.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

— Тогава на твоето място щях да го питам.

Фиона кимна.

— Спомняш ли си да си говорила с него?

— Не. По-скоро го чувам как ме вика. Не съм сигурна дали не съм си го въобразила. Всичко ми е като сън. Не ми изглежда реално, разбиращ ли?

— На твоето място бих говорила с него. Има ли причина да не го направиши досега?

Фиона усети как лицето ѝ пламва. Надяваше се Катрин да не го е забелязала, но тази жена не пропускаше нищо.

— Това ли са емоциите, за които говореше? — попита Катрин.

— Нещата са сложни... — отвърна уклончиво Фиона.

— Исках да кажа, че е напълно възможно да има два фактора за загубата на паметта: физически и емоционален. Ако успееш да преодолееш емоционалния, физическият може да се излекува по-бързо.

— Ами ако не искам да знам?

— Може ли загубата на паметта да ни защити? Без съмнение. Като оставим настрана физическата, органична причина за такава загуба, смятаме, че това е важен фактор: замъгляването на спомена за инцидента, за болезнената физическа травма. В началото сме неспособни да се справим с всичко това. Тялото трябва да се изцери, да мине известно време от инцидента, преди мозъкът да ни позволи да го изживеем отново. Но паметта се връща. И този път ще стане така.

— Ами ако съм неспособна да се справя с всичко това? Тогава какво?

— Фиона, имам чувството, че знаеш много повече, отколкото споделяш. Няма нищо лошо в това да говориш за страховете си. За подозренията си. Затова съм тук. Моля те, недей да си съставяш предварително мнение. Не мисли, че можеш да ме шокираш или че по някакъв начин ще съдя за теб по онова, което си мислиш. Нещата не стоят така. Аз съм тук, за да ти помогна. Подгответа съм да се справя с всичко, което би могла да ми разкриеш. Искам да ти помогна. Моля те.

Фиона се втренчи в нея и в очите ѝ имаше страх.

— Мъжът, който е замесен. Разкажи ми за него — настоя Катрин.

— Не, много е лично...

— Каза, че ти е приятел. Или нещо повече от приятел?

— Да, но само от скоро.

— От нощта, когато...

— Не. Но от скоро.

— И ти се страхуваш да го попиташи дали е идвал, дали ти се е обаждал. Виждам това. Не искаш да разбере, че имаш нужда от него. Не желаеш да изглеждаш наранена или уязвена.

— Не е това.

— Тогава...? — Катрин я изгледа със съчувствие.

— Нещата са сложни — каза Фиона. — Обясних ти го.

— Женен ли е? Нещо такова?

— Не. Тоест да, но не... не е това.

— Сигурна ли си?

— Да. Така съм добре.

— Напротив, нямаше да си тук, ако беше добре. Мога да ти предложа да се срещнем пак скоро. Да се свържеш с приятеля си и да видиш дали нещо от онова, което той ти каже, ще ти помогне. Мога да ти предпиша сънотворно, ако...

— Не, благодаря.

— Както желаеш.

Фиона погледна към часовника си.

— Имам предостатъчно време — каза Катрин. — Но изучавам езика на тялото и познавам кога пациентът иска да си тръгне.

— Личи ли ми?

— Повечето от това, което ти казах, би могла да го прочетеш и в Интернет, а пък вероятно и си го прочела, знам ли? Това ме кара да мисля, че си дошла да търсиш нещо повече от версията в Уикипедия за

загубата на памет. Предполагаш, че е напълно възможно да има замесен емоционален фактор, но въпреки това нямаш желание да обсъждаш какво би могъл да включва той. Била си блъсната или ударена и имаш спомен за някакъв мъж, който вика името ти... А освен това трябва да кажа, че проявяваш някои от признаците на малтретирана жена. Включително упоритото отричане, че този твой приятел би могъл да ти причини подобно нещо. Това е като по учебник, Фиона.

— Знам.

— И откъде знаеш?

— Просто знам — въздъхна тя.

— От опит — каза Катрин. — Поправи ме, ако греша.

Фиона се втренчи ядосано в нея.

— Грешиш — рече тя.

— Добре, значи греша.

— Нещата са сложни.

— Това не оправдава нищо. А обикновено не го и обяснява.

— Не съм си го и помисляла. Ти сигурно често се сблъскваш с такива неща.

— Работата ми е да разплитам сложното. Да го опростявам. Всъщност да помогна на теб да го опостиш. Мозъкът ти може да стегне възел около паметта ти, Фиона. Ние работим заедно, за да разплетем този възел, и е възможно паметта да се върне много по-бързо.

— Ами ако не искам да си спомням?

— Смяташ да го блокираш вечно? Не. Съмнявам се в това.

— Не, нямах такова намерение.

— Искаш ли помощта ми?

— Мислех, че я искам. Вече не съм толкова сигурна.

— Трябва да я искаш.

Фиона стисна челюсти.

— Страхът е толкова странно нещо — каза Катрин. — Той си пада малко магьосник. Може да изглежда далеч по-голям, отколкото е всъщност. Нашето нежелание да го погледнем, да се опълчим срещу него, му позволява да се раздува. В повечето случаи, когато се изправим срещу страховете си, им изпускаме въздуха и осъзнаваме, че в края на краишата не са били нещо особено.

— Ами когато страхът е оправдан? — попита Фиона.

— Е, тогава нещата наистина са по-сложни...

— Именно — кимна Фиона.

— Но началото е да започнеш да говориш за тях. Ако държиш всичко в себе си, предвид сегашното ти положение, това няма да ти помогне с нищо. Ще бъда искрена с теб: паметта ти ще се върне — това е моето заключение, основано на немалък опит. Ако говориш с мен, това може да ускори връщането или да не го ускори. Но като споделиш страховете си, като обсъдим емоционалния контекст, това силно ще увеличи способността ти да се справиш със спомените, когато се върнат — гарантирам ти го. Не е нужно да го правиш сама.

— Напротив...

— Аз съм тук — каза Катрин. — Денем или нощем, аз съм тук.

Фиона прехапа долната си устна, защото усети, че трепери и че очите ѝ се наливат със сълзи. Стана от стола, обърна гръб на Катрин и се опита да запази спокойствие, докато излизаше от стаята.

17.

— Добре ли си? — попита Болд, който седеше отдясно в джипа.

Беатрис дремеше на задната седалка, местейки мързеливо очи, докато мъжете говореха.

— Да. Извинявай... — рече Уолт. — Поисках от съда разрешение за вземане на ДНК проба и ми отказаха. Става дума за случай със сексуално насилие над малолетна.

— Те са най-трудните.

— Така е. Затова съм малко разстроен.

— Разбирамо е. Няма ли начин да го заобиколиш?

— Може би. Разполагам с дреха — чифт гащички. Но в крайна сметка ще имам нужда от ДНК-то на зародиша, а това явно няма да стане.

— И още един мръсник остава на свобода.

— Нещо такова... — въздъхна тежко шерифът.

— Винаги би могъл да изльжеш копелето и да се надяваш, че ще се прекърши, макар че такива хора рядко го правят. Освен това никога не подценявай един добре подготвен капан. Важното е да го уличиш в престъпление, независимо какво — посъветва го Болд.

И двамата се изсмяха силно.

— Предложението да присъстваш на разговора с Боутрайт още важи.

— Всичко е наред — каза Уолт.

— Няма нужда да ме возиш насам-натам. Мога да си взема кола под наем.

— За мен е удоволствие. Мислех, че бих могъл да разпитам съседите или служителите му дали знаят нещо за Гейл, или за никакви посещения в къщата. Иска ми се да започна да елиминирам възможните заподозрени. Тоест, ако ти ми разрешиш.

— Не ти трябва разрешението ми — каза Болд. — Точно обратното. Аз съм гостът тук и съм ти благодарен, че ми помагаш.

— Ще ми се да поговоря с Матюс — призна Уолт, — ако смяташ, че е възможно.

— Лесно ще го уредя.

— Мога да ѝ платя, ако трябва. Да я докарам тук, ако мислиш, че може да стане.

— Няма нужда — прекъсна го детективът. — Сигурен съм, че ще се радва да помогне. Ако спипаш заподозрян и той се окаже костелив орех, тогава може да я повикаме. Тя е много добра в разгадаването на характери и умее да ги манипулира, използвайки слабите им места. Но това е за по-нататък.

Шерифът забеляза, че Болд се отнесе нанякъде, зяпайки през страничното стъкло. Отначало си помисли, че пейзажът е грабнал вниманието му, обсебил го е, което бе напълно възможно. Но колкото по-дълго продължаваше тишината, толкова повече Уолт подозираше, че има нещо друго... Явно беше дръпнал съвсем неволно някаква струна.

— На страхотно място живееш, шерифе — рече накрая Болд след една дълга въздишка.

Никой мъж над седемдесет не изглеждаше като Марти Боутрайт без помощта на пластичната хирургия. Само воднистите му очи и петнистата кожа по опакото на дланите му го издаваха. Той посрещна джипа на алеята, поздрави и двамата и въведе Болд в къщата. Докато Уолт паркираше черокито, си помисли, че детективът може да бъде сигурен — хора като Марти Боутрайт не посрещаха никого на алеята. Предстоящият разговор изглежда бе стреснал мъжа и го бе поставил в отбранителна позиция още преди да е започнал.

Дървената къща, с площ около 1000 квадратни метра, бе разположена върху три акра, издълбани в хълма, и даваше на Боутрайт открит изглед към района Уорм Спрингс от ски пистите на Сън Вали. Имението бе разположено на две тераси, укрепени с каменни стени, високи около метър и двайсет. По тях едно тясно поточе образуваше водопади и водата му се събираще в езеро с площ половин акър, най-долу, точно до хеликоптерната площадка, която бе предизвикала насмешки от страна на съседите.

В горната част на ливадата, където се издигаше голяма, застлана с плочи тераса и двор за вечеря, един градинар се бореше с някакъв дебел корен, навлязъл в първата от три поредни цветни лехи. Ръчна количка, препълнена с прясна пръст, стоеше до парче найлон и различни градински инструменти.

— Как върви? — попита Уолт и моменталноолови смущението на човека. Реакцията не беше нетипична. Той се опита да разведри атмосферата. — Аз имам същия проблем в задния си двор. Не мога да ги спра тези неща.

— Пресадих една местна трепетлика преди седем години и оттогава всеки ден се проклинам за това решение. Ако бях взел от разсадника... Те не пускат такива корени. Тези, местните... проклетиите им изскачат отвсякъде и през повечето време ги оставям на мира, но не и когато навлизат в цветните ми лехи.

— Разсаждате, значи.

— Да. — Мъжът вече изглеждаше по-отпуснат.

— През юли? — Уолт се стараеше да звуци по-скоро любопитно, отколкото обвинително.

— Г-н Боутрайт поиска да го направя.

— Лош избор на време.

— На мен ли го казвате? Тия дни е прекалено горещо, за да може нещо да се хване както трябва. По мое мнение лилиите се справяха добре. Ще я запълня с едногодишни растения, а другата година вече ще му мисля.

— И другите лехи също ли?

— Кой знае? Следите ли футболната лига? — попита неочеквано градинарят.

— Предпочитам бейзбола.

— Е, нека ви кажа нещо: когато работите за г-н Боутрайт, научавате, че той е едновременно треньор и защитник. Като каже да направите нещо, правите го, иначе отивате на пейката. В моя случай това означава опашката за безработни. Затова изпълнявам.

— Разбирам. — Уолт се замисли как да подхodi. — Понякога виждате ли тук някои футболисти?

— Майтапите ли се? Това място е като хотел.

— Някой, когото може би познавам?

Градинарят изглеждаше горд от положението си на вътрешен човек.

— Треньорът и няколко от помощниците му бяха тук миналия уикенд. Чух, че собственикът щял да идва за търга на вино тази година. Знаете ги тези хора, шерифе. Приеми всяка вечер. После хоп в самолета и обратно. Не се спира на едно място, а и по-млад няма да стане.

Мъжът обичаше да приказва. Уолт нямаше нищо против.

— А някои играчи?

— Проведе разговори с неколцина нападатели по време на селекцията. И с един атакуващ полузащитник, същото момче, за което написаха онази книга — „Сляпата страна“ — горе-долу по същото време. Но напоследък не е идвал никой или поне аз не знам. — Загорелият от слънцето мъж се подпря на лопатата, явно доволен, че има повод да си почине. — Но трябва да питате Мери — секретарката му. Тя е наблизо. Офисът ѝ се намира на долнния етаж, в северното крило.

— Сигурно ще ми е нужна карта.

— Тука сте прав.

— А като шеф добър ли е?

— Ами аз всъщност отговарям пред Деби, една от трите помощнички на Мери. Нямам контакт със самия г-н Боутрайт. Деби е свястна. Дават ми на практика неограничен бюджет. Това е работа мечта. Заплатата е отлична, получавам много допълнителни облаги, а и през повечето време не се занимават с мен.

— Искаш ли да се сменим? — попита Уолт и си спечели едно кискане. — Има ли нещо, което един шериф трябва да знае за г-н Боутрайт, а аз да не го знам?

— Казах ви, това е работа мечта.

— Интересувам се от един защитник. Вече не играе. Може би е идвал по някое време през последните два дни. Едър мъж, то се знае. Може да е бил сам. Може да е носил джинси и кожено палто. Казва се Мартел Гейл.

— Гейл Стихията? Мамка му, мисля, че щях да го позная. Обичах да го гледам. Слушайте, аз не виждам гостите толкова често, пък и правичката да си кажа, не им обръщам кой знае какво внимание, освен ако случайно не позная някого. Обичам спорта и бих казал, че съм

голям фен, но половината от хората, дето идват тук, не ги познавам по физиономия. С момичетата е друго. Трудно е да не ги гледаш, нали разбирате за какво говоря...

— Момичета или жени?

— Вече ви казах достатъчно. Трябва да се връщам на работа.

Уолт не погледна веднага зад себе си, но бе забелязал трепването в очите на мъжа и подозираше, че той е видял някой да ги наблюдава. Може би Мери или някоя от трите й помощнички.

Изкушаваше се да попита за Керълайн Вета, но нямаше нейна снимка, пък и това беше работа на Болд, не негова.

— Как мислите, бихте ли могли да попитате Деби така, неофициално, дали Гейл се е мяркал през последната седмица?

— Ами предполагам, че да. — Градинарят изглеждаше изненадан.

— Бих могъл и аз самият да го направя — каза Уолт, макар да не беше сигурен в това, — но искам просто да взема автограф за племенника ми и затова се опитвам да хвана Гейл, докато още е в града. Обаче, когато шериф пита за нещо, хората смятат, че работата е важна, а няма такова нещо, та това ме затруднява.

— Разбирам.

— Вече питах Винс Уин, но той не е в толкова добри отношения с Гейл.

Градинарят се извърна и продължи да се бори с корена.

— Не трябва да се размотавам — каза той.

Дали не е заради споменаването на Уин, зачуди се Уолт. Или мъжът бе получил втори сигнал от къщата?

— Приятно ми беше, че си поговорихме — каза Уолт.

— Ще питам, ако мога — обеща градинарят, без да откъсва поглед от разровената леха.

— Сигурен съм, че не ви казвам нищо ново — рече Уолт, — но съм чувал, че водата спира корените. Сложете проблемното дърво на островче и всичко ще е наред.

Градинарят вдигна глава и изгледа единствената група трепетлики в избуялата трева между ливадата и автомобилната алея.

— Може да ми свърши работа — каза той.

— Просто хрумване — рече Уолт, но умът му се бе отнесъл към Боутрайт, Уин и мъртвия мъж, Гейл. Също както с дърветата, ако той и

Болд успееха да им попречат да се разпрострат и свържат с помощниците и адвокатите си, може би щяха да имат малък шанс да измъкнат някаква истина от тях. Отговорът вероятно беше в изолацията, само че Уолт нямаше представа как да го постигне при наличието на имейли и мобилни телефони и предвид сложната природа на бизнеса им. Освен ако не намереше начин да настрои единия срещу другия. Някой от двамата трябваше най-малкото да се е чул с Гейл, независимо дали имаха връзка със смъртта му, или не. А след като Боутрайт разчиташе на екип от лични секретарки, сигурно дори имаше нещо документирано на хартия, за което да се хванат.

Той тръгна из имението, чудейки се дали и Гейл не е правил същото някоя нощ, след като са му отказали среща с Боутрайт, и дали не се бе случило именно това с Уин в нощта, когато агентът бе стрелял в мрака.

Четирийсет минути по-късно Болд се качи в джипа, Уолт запали двигателя и потегли от имението.

— Всеки си има тайни — промърмори най-сетне Болд. — Но този е ненадминат. Предполагам, че е натъпкал няколко мазета с тях.

— Толкова добре ли мина?

— Отнасяше се с мен, сякаш съм момче за всичко.

— Има ли някаква връзка с Керълайн Вета?

— Той знае много повече, отколкото казва — рече Болд, — това е сигурно. Но е правил толкова много сделки в продължение на толкова много години, разправял е толкова много лъжи, че е истински спец. Или може би е одъртял дотам, че вече сам си вярва.

— Приключи ли с него?

— Сигурно се шегуваш?

— Има ли някакъв шанс да изискаш по съдебен ред календара с личните му задачи?

— Гейл?

— Да, за това си мислех — призна Уолт. — Казаха ми, че секретарките управляват живота му и се разпореждат с всяка секунда от времето му. Заобиколили са го отвсякъде.

— Може и дотам да се стигне — каза Болд.

Свали прозореца и сложи ръка отвън, протегнал пръстите си срещу вятъра.

Беатрис стана и побутна с нос задния прозорец, така че Уолт също свали своя.

Детективът повиши глас над свистенето на вятъра.

— Ако поискам съдебно разпореждане срещу такъв човек, съдът ще се мотае дълго, преди да реши, а накрая ще ми откажат. Всеки е футболен фен, дори съдиите.

— Но ние и двамата искаме, нуждаем се от едно и също нещо: календара с личните му задачи. Така че аз намеря начин да надзърна в тефтерчето му, ти също ще извлечеш полза. Гарантирам ти го.

— Разполагаш ли с някакво средство да постигнеш това?

— Не. Не още. Но може би Уин ще ми го даде — или по-точно на теб. Ако той може да свърже Гейл с Боутрайт... Ами, един от съдиите тук е рефер в местната лига по софтбол.

— Какво общо има това с цената на петрола? — попита скептично Болд. — Мрази футбола.

Беатрис изляя срещу вятъра.

За миг на Уолт му се стори, че това може да е бил детективът.

18.

Въпреки трите фейслифта кожата по врата на Марти Боутрайт висеше като парцал, докато той набираше номер по мобилния си телефон. Боутрайт бе висок мъж с остри очи и раздвоена брадичка и през по-голямата част от живота му го бяха бъркали първо с Кърк Дъглас, а после и със сина му Майкъл. Един от неговите адвокати му бе обяснил, че мобилните телефони са цифрово криптирани, така че няма начин да ги подслушат случайно, и макар че правителството можеше да следи всеки разговор по всеки телефон, изискванията за получаване на такова разрешение бяха много строги, което означаваше, че мобилните телефони са най-предпазени от нежелани уши. Така че това обаждане бе от мобилен до мобилен.

- Аз съм — каза той, когато Винс Уин вдигна.
- Здрави, Марти.
- Онова ченге току-що беше тук.
- После ще дойде при мен.
- Нищичко не съм му казал. Оставих моите момчета да приказват.
- Добре.
- Не знаят нищичко за нея. Просто опипват почвата, доколкото мога да преценя. Изглежда мислят, че е било самоекс срещу власт и че може би е имало някакви финансови възнаграждения. Това означава, че тя трябва да е сложила парите на депозит. Можеш ли да повярваш? Що за тъпачка би дала парите в банка?
- Керълайн...
- Без имена, глупако!
- ... може да е била много неща, но не беше тъпачка.
- Това ще го драскаш на стената на килията си, ако не се вземеш в ръце.
- Добре съм, Марти.
- И двамата знаем за какво става дума.
- Да.

— И каквото и да се е случило с нея... тя... Говорихме по въпроса.

— Да.

— Но не е нужно това да включва нас. Не включва нас.

— Правилно.

— И нека си остане така.

— Разбира се.

— Това ченге е умно. Изглежда голямо и тъпло, но в никакъв случай не е такова. Прилича повече на Хауи Лонг, отколкото на Лайл Алзадо^[1].

— Ясно.

— Обмисляй внимателно отговорите си, само това искам да ти кажа.

— При мен всичко е наред, Марти.

— Щом е толкова наред, защо миналата нощ си гърмял с пистолета?

За миг отсреща настана тишина.

— Мислеше, че няма да чуя за това ли? — продължи ядосано Боутрайт. — Целият град вече знае. Що за тъпа постъпка...

— Беше въпрос на лична сигурност, Марти. Един недоволен бивш играч. Изстрелите бяха само предупредителни.

— Кой е той?

— Няма значение.

— Дръж проклетия пистолет в шкафа, глупако. Не ни трябва повече внимание от това, което вече сме привлечли. Тази работа... с нея... Хората влизат в затвора за такива неща. В затвора, ясно ли ти е?

— Знам.

— Не и аз. Чуваш ли ме? Не и аз!

— Ще го имам предвид.

— Гледай да отговаряш с по една дума. Не се разпростирай. Тази твоя бъбрива уста. И не си длъжен да...

— Стю е тук — каза Уин. — Той ще говори.

— Стю ли? Поздрави го от мен.

— Добре.

— Онзи човек е вълк в овча кожа. Внимавай с него заради самия теб.

— Ще внимавам. Аз си вадя хляба с преговори, Марти. Никой никога не знае какво точно си мисля.

Марти Боутрайт се изсмя сухо. Смехът му премина в силна кашлица и започнал веднъж, той не можеше да спре. Прекъсна разговора, без да се сбогува, и се отпусна на стола зад бюрото, понасяйки несгодите на старостта. Очите му се насълзиха, но сът му потече и бельото около чатала му се затопли.

В затвора ли? Дума да не става.

---

[1] Бивши играчи по американски футбол. — Б.пр. ↑

19.

— Не го правиш от благотворителност — заяви Болд, когато Уолт спря джипа пред портала от ковано желязо, преграждащ алеята на Винс Уин. Шерифът свали прозореца и се представи по говорителя.

— В никакъв случай — каза Уолт.

— Искаш да присъстваш на този разговор. Затова ме придружи.

— Не е съвсем вярно — възрази шерифът. — Интересувам се от Уин заради Гейл. Без съмнение. Той го заплаши пред мен. И съм любопитен също как ще реагира, като започнеш да го разпитваш за Вета.

— Не мога да си представя, че човек като Винс Уин ще захвърли тяло край магистрала, особено пък край най-оживения път наоколо. В основите на строяща се сграда може би, но по-скоро би го откарал или би платил на някого да го извози надалеч в пущинака и да го остави на дивите животни.

— Съгласен съм. Но пък мога да си представя как ще го халоса с тояга отзад. Уин е прекалено умен, за да се изправи лице в лице срещу човек като Гейл. Удриш го, когато е с гръб към теб, и после правиш нужното, за да си сигурен, че няма да оживее.

— Може да е станал жертва на грабеж, шерифе. Говорихме за това. Вероятно са го подмамили да излезе от колата. Ударили са го отзад. Все по-трудно става да тълкуваме събитията другояче. Трябва да открием онзи джип.

Липсващият джип на Гейл, взет под наем от „Авис“, бе обект на голямо обсъждане. Патрулите претърсаха паркинги, мотели и места за лагеруване. Щатската полиция бе уведомена и обявиха колата за издирване в шестте щата около Айдахо. Уолт се бе надявал досега да има някакъв резултат, но вече с Болд тайно се опасяваха, че са изгубили колата завинаги.

— Ти смяташ, че е инсценирано да изглежда като кражба на автомобил — рече детективът.

— Мисля, че хора като Уин знаят какво бихме очаквали да видим. Агент от неговия ранг се занимава с продажба на впечатления за нещо, което може и да не е вярно или пък не е съвсем каквото го изкарват.

— Така че ни дава това, което искаме. Възможно е.

— Представя го по начин, който ни е удобен.

— Кражба на кола, при която нещата са се объркали — кимна Болд.

— Всичко става след извършване на престъплениято — каза Уолт. — Той е натрякан и ликвидира Гейл, а после трябва да замазва нещата. Но човек като него чете тукашния вестник. Знае с какви престъпления се сблъскваме и колко често. Имахме кражба на кола преди по-малко от шест месеца. Бяха халосали шофьора с щанга, докато сменял гумата. Не беше точно като при Гейл, но нещо подобно. Нападателят сложил новата гума и потеглил, без да знае, че преди това човекът се е обадил на „Пътна помощ“. Дадоха ни GPS координатите и за час го спипахме.

— Ами трупът?

— Беше натъпкан в дренажна тръба на пет-шест метра от мястото. Уин лесно би могъл да прочете за случая и да го имитира.

— Ако е от хората, които убиват... — замислено подметна Болд.

Електронният механизъм отвори портала. Уолт мина през него и паркира до едно баскетболно табло.

— Точно това сме дошли да разберем.

— Така е.

— Ако е започнал с Керълайн Вета, тоест направил е вече сефтето, тогава за него не би било голям проблем да пречука и Гейл.

Болд се усмихна мрачно.

— Двамата с Матюс ще си допаднете — каза той. Погледна замислено към къщата и на Уолт му се стори, че се опитва да придобие някаква първоначална представа за Уин. — Добре си дошъл, ако искаш да присъстваш.

— Само ще объркам нещата — възрази Уолт. — Това е игра за двама души. Ще оставя предварителната работа на теб. Може да му извъртим някой номер в стил „Коломбо“ — когато ти приключиш, да го притиснем с теб и да го изненадаме с вестта за Гейл. И то веднага след като е престанал да се отбранява за Вета.

— Планът звучи добре. — Болд излезе от колата. — Ако искаш да си тръгнеш, мога да те извикам по-късно. Няма смисъл да ти губя времето.

— Не се тревожи. Ще го използвам добре.

Най-близките съседи имаха спортна площадка зад къщата, която включваше тенискорт и игрища за баскетбол и волейбол върху една-единствена асфалтова плоча. Уолт прекоси площадката, а после и ивица зелена трева, за да стигне до едноетажната кирпичена къща с четири крила, разположени във формата на X. Там, където крилата се срещаха, имаше централна жилищна площ, чийто гръб представляваше шестметрова стена от цветно стъкло, обърната към планината. Той намери входната врата в края на автомобилна алея с формата на подкова, която заобикаляше наглед вековна пагода; същият поток, който течеше през имението на Уин, ромолеше покрай нея и се виеше сред азиатска каменна градина.

Жената, която отвори, можеше да е към шейсетте, но изглеждаше по-скоро на четирийсет и нямаше признания да е ползвала услугите на пластични хирурзи. Всичко във фигурата ѝ говореше, че се занимава с йога, пие плодови сокове и си прави акупунктура. Тя носеше избелени сини джинси и пътно прилепнала тениска. Не можа да скрие изненадата си, когато видя униформен шериф пред вратата си.

— Какво ще обичате?

Уолт се представи с чина си.

— Гуен Уолтърс. Познавам лицето ви от вестниците — каза тя.

— Гласувах за вас!

Уолт ѝ благодари. Често му го казваха, но той се чудеше в колко от случаите е вярно.

— Бих искал да ви задам няколко въпроса, ако ми отделите минутка.

— Разбира се. — Тя го покани с жест да влезе. — Чай? Сок?

— Не, благодаря.

Холът бе облян в слънчева светлина. Дворът отвън бе голям горе-долу колкото парцела с дома на Уолт. Двамата седнаха на тапицирани столове край една тикова маса.

— Винс Уин... — започна Уолт.

— Да — прекъсна го тя. — Досетих се. — Присви очи и се размърда неловко в стола. — За стрелбата ли става дума?

— Да. И за други неща.

— Аз не съм клюкарка, шерифе. И уважавам правото на съседите си на личен живот. Това е важно за всички нас.

— Съгласен съм.

— Винс е преуспял човек, постигнал го е със собствени сили.

— Така е.

— Макар че съпругът ми нарича всички агенти кръвопийци. Той е във филмовия бизнес. Но няма откъде да го познавате. Режисьор по ефектите е.

— Г-н Уин твърди, че в имението му нахълтал непознат мъж. Миналата нощ. Когато беше стрелбата.

— Не знам нищо за това — рече тя.

— За стрелбата или за непознатия?

— Не съм видяла никого. — Жената заря поглед навън, към слънчевия двор, а после се взря в Уолт, все още присвила очи. И продължи да говори, подбирайки внимателно думите си. — Винс е доста общителен... Предполагам, че в неговия бизнес човек трябва да забавлява много хора.

— Доста е оживено тук горе — рече Уолт.

— Така е.

— По всяко време на денонощието.

— Да. По всяко време. Има доста... купони.

— Какви са гостите? Мъже? Жени?

— Всякакви. И много.

— Инцидентът с пистолета. За първи път ли се случва такова нещо?

— Винс... Как да се изразя? Забавите могат да продължат до късно. Могат да станат... Мисля, че той се наслаждава на купоните като всеки друг. Понякога нещата стават по-грубички, продължават до среднощ и са доста шумни. И ако трябва да правя догадки, бих казала, че Винс невинаги успява да контролира буйния си нрав.

— Луда глава ли е?

— Май не описвам добре картината.

— Бие ли се?

— Крещи. Спори. Но може да го прави по телефона, знам ли?

Изглежда, по-често говори с хората по телефона, отколкото на живо, и съм забелязала, че обича да го прави на открито. А и работата му по

природа е конфликтна, нали? Всички тези сделки. И сумите! Марк, моят съпруг, следи всичко това. Той е спортен фен. Много се радва, че живее до Винс. Но, божичко, какви цифри чуваме понякога...

— Говорехме за споровете — напомни Й Уолт.

— Может да бъде много шумен — рече тя.

— Наркотици?

Жената присви очи и явно ѝ бе трудно да заговори.

— Виждала ли сте да използват наркотици в къщата?

Тя се поколеба и накрая кимна. Уолт усети прилив на адреналин — ако можеше да я накара да го изрече на глас, щеше да има достатъчно основание да претърси дома на Уин.

— Това „да“ ли означава?

Тя кимна отново.

— Трябва да ми отговорите с думи.

— Той ми е съсед.

— Той живее на метри от децата ви — каза шерифът, като се сети за спортната площадка.

Жената леко наведе глава и го изгледа с любопитство.

— Видях отвън баскетболната площадка. Предполагам, че...

— Децата ни са тийнейджъри. Две момчета и едно момиче.

— Такъв съсед не е най-добрият пример за подражание — каза

Уолт.

— Не се дръжте покровителствено, шерифе.

Губеше я. А бе стигнал толкова близо.

— Той... има ли никакви контакти с тях?

— Отнася се много добре с момчетата. Дава им топки с автографи и други неща. Но Винс... се гордее със спортната си фигура. Обича да се разхожда полуугол. Аз лично го смятам за възмутително и не ми харесва дъщеря ми да гледа такива неща...

— А в нощта на стрелбата?

— Да, аз се обадих на 911, ако за това питате. Или може би вече го знаете. — Тя го изгледа замислено, но не получи никакъв отговор.

— Изкара ни акъла, на мен и на Марк. Пиенето. Стрелбата. Искам да кажа, не сме толкова далеч.

— Употребата на наркотици. — Уолт го изрече без въпросителна интонация.

Гуен Уолтърс като че ли се канеше да каже нещо, но си замълча.

Шерифът порови в джоба на ризата си и извади снимка на Гейл.
Постави я на масата.

— Виждали ли сте го по-рано?

Тя поклати глава.

— Изглежда ми смътно познат, но не, не мога да кажа, че съм го виждала.

— Гостувал е на г-н Уин? Оттам ли ви е познат?

Тя отново поклати глава.

— Не мога да кажа със сигурност. Идват толкова много хора.

— Може би е гостувал наскоро?

— Не, наскоро не е.

— Ами тази? — Уолт ѝ показва копие от вестникарска снимка на Керълайн Вета.

Жената тъкмо отпиваше от чая си с лед, когато застинава в тази поза, вперила очи в снимката. Остави чашата, погледна към Уолт, а после пак към снимката.

— Не мога да кажа със сигурност... — повтори тя, далеч по-неубедително.

— Идвали ли е при г-н Уин?

— Не зная... — отвърна тя за пореден път. — Има... Винс има много приятели. Голяма част от тях са жени.

— Но ви изглежда позната — притисна я Уолт.

— Да не е Керълайн? — попита жената.

— Тя е. — Шерифът се постара по лицето му да не проличи никаква реакция, но отвътре цял се тресеше от вълнение. Гуен ѝ знаеше малкото име.

— Когато я познавахме, беше с различна прическа. А тази променя изцяло лицето ѝ.

— Познавали сте я като приятелка на г-н Уин?

— По едно време идваше тук често. Това беше миналата година. Приключи около Коледа, струва ми се. Чухме какво ѝ се е случило. Бедничката. Беше мило момиче. Хубава като картичка.

— Как бихте описали взаимоотношенията им? Топли? Враждебни?

— Като на всички други, предполагам. Ту така, ту инак... — Очите ѝ блеснаха. — Нали не мислите, че...

Уолт запази лицето си безизразно.

— Винс? — Тя беше на ръба да избухне.

— Вие как смятате? Възможно ли е?

— Те идваха у нас на вечеря. На барбекю. Винс винаги беше толкова забавен. Какви истории разправяше само!

— Ами Керълайн?

— Керълайн умееше да се оправя с мъжете. Обичаше да флиртува. Беше привлекателна.

Тя го изгледа преценяващо и на него му се стори, че я видя да кимва лекичко, макар че можеше и да си го е въобразил. Вените на шията ѝ едва забележимо се издуха.

— Въпросът, който трябва да бъде зададен — продължи Уолт, — е дали г-н Уин някога е избухвал в нейно присъствие. Споровете, които сте дочули, включвали ли са г-ца Вета? — Беше по-добре да остави разпита на Болд, но вече не можеше да отстъпи.

— Винс спори с всички, шерифе. Той си е конфликтен по природа.

— Включително и с г-ца Вета.

— Разбира се! Да. Те спореха. Винс никога не се е боял да заеме никаква позиция. Не се свенеше насила.

Отначало Уолт чу грешно думата. Стори му се, че жената казва „не се свенеше от насилие“. Трябваше му секунда, за да осъзнае какво изрече в действителност. А после още няколко, за да си събере мислите.

— Някога да я е удрял или заплашвал във ваше присъствие? И ви моля добре да обмислите отговора си.

— Винс заплашва всички — каза тя сухо. — Той ругае, хвали се и се заяждва с всеки, с когото пожелае. Такъв си му е характерът. Когато влезе в стаята, веднага го забелязваш. Някои хора просто са си такива.

— Нуждая се от прям отговор — настоя Уолт. — Керълайн Вета е била брутално пребита до смърт. Трябва да имате предвид това.

Сломена, Гуен Уолтърс се помъчи да спре треперенето на устните си. Тя сведе очи и кимна.

— Разбирам. Бедничката. — После поклати глава. — Но дали действително съм виждала Винс да я удря? Не. Нито пък съм го забелязвала да удря някого другого. Никога.

— Обаче сте чували някои неща — предположи Уолт.

— Съседи сме. Съседите знаят много повече, отколкото трябва.

Тогава на Уолт му просветна, една мисъл го прониза като мълния... От самото начало бе подходил грешно. Уин знаеше за това семейство нещо, което те не желаеха да се разчува. Децата? Креватни тайни? Употреба на наркотици? Кой знае... Но тази жена имаше нещо за криене, също като съседа на Лиза, също като Уин, и не искаше да развърти кранчето, защото водата можеше да плисне и в двете посоки...

Тя стана от стола си, изведнъж коренно променена. Протегна му ръка.

— Шерифе.

— Тя е мъртва — напомни й шерифът.

— Не ви завиждам за работата. Ако се сетя за нещо, ще ви се обадя — изрече жената неубедително.

Те си стиснаха ръцете. Нейната бе студена и тя бързо я отдръпна.

Не размениха нито дума повече. Сънчевата светлина заслепи очите му, когато той пое към входната врата. Удиви се, че хората живеят по този начин.

Спра се на прага, обърна се и срещна погледа ѝ. Не каза нищо, но и не помръдна. Времето се проточи.

— Не знам дали това ще ви свърши някаква работа, но отношенията между Керълайн и Винс изглеждаха по-скоро бизнес, отколкото удоволствие. Съпругът ми неведнъж се чудеше на глас дали тя просто не му е любовница, а не приятелка, ако разбирате за какво говоря...

— Момиче на повикване ли?

— Платена компаниянка. Когато бяха заедно, усещането бе различно. Това е всичко. Сякаш споделяха обща тайна, но не такава, каквато имат двойките. Не мога да го обясня.

— Мисля, че го обяснихте много добре — рече шерифът. И ѝ благодари.

— Трябваш ми — каза Болд.

Двамата с Уолт разговаряха под баскетболния кош на Винс Уин.

— Толкова зле ли мина? — попита Уолт. — Искаш да го притиснем двамата?

— Избягва въпросите. При него има един адвокат на име Евърс. Истински майстор. Уин иска да припише смъртта на Вета на Гейл. Всичко да бъде чисто и спретнато.

— Знае ли за Гейл?

— Не му личи да знае, но той е човек, с когото не би искал да играеш покер.

— Отправи ли директни обвинения към Гейл?

— Адвокатът не би му позволил да стигне толкова далеч, но щеше да го направи, ако беше сам. Скоро ще се разчуе, че трупът е на Гейл. Ако искаме да притиснем Уин, преди Евърс да е подготвил отбраната, сега му е времето.

— Как смяташ да процедираме? — Уолт не щеше да изглежда наивен, но същевременно показваше уважение към мъжа.

— Те се бяха подготвили много добре за случая с Вета — призна Болд. — Не съм сигурен, че ще е така за Гейл. Аз бих намекнал за улики — ще поискам да видя колите му, ще проверя дали има абонамент за местния вестник, ще подметна, че разполагаме с косми и тъкани, и ще се опитам да установя кога са се срещали за последно.

— Да го постреснем малко.

— А после може би ще прекъсна и ще се върна към Вета. Човек като Уин е свикнал да върши много неща наведнъж и да работи под непрекъснато напрежение. Няма да получим нищо, което дори бегло да наподобява самопризнание, но може би ще си проличат някои пукнатини, които да използваме по-късно.

— Той се съгласи да се срещне с теб най-вече защото не желае публичност. Това е в наша полза. Доколкото разбирам, разполагаме с косми и тъкани от случая Вета?

— Харесва ми начинът ти на мислене — рече Болд. — Не се колебай да използваш това, ако сметнеш за нужно. — Той го потупа по рамото.

Уин изглеждаше изненадан, когато отвори вратата и видя шерифа и детектива пред себе си.

— Харис — извика той към вътрешността на къщата.

Харис Евърс бе оплешивяща мъж, един от онези градски хора, които не се чувстват удобно, когато се правят на провинциалисти. Джинсите му бяха намачкани, голите му глезени имаха нездрав блед

цвят, а черният му кожен колан с тока серийно производство изобщо не пасваше на панталоните му.

— Шерифе? — каза Евърс.

— Чудех се дали не мога да разменя една-две приказки с клиента ви.

— За какво?

— Може да се каже, допълнителни уточнения за изстрелите от миналата нощ.

— Няма да стане — заяви Евърс.

— Сигурно знаете, че вашият клиент, г-н Уин, заплаши човек в мое присъствие. Закани се, че ще го убие и ще поеме риска да бъде осъден.

Евърс хвърли скрит поглед към Уин, без да може да скрие разочарованието си.

— Този човек е мъртъв — продължи шерифът. — Вчера Мартел Гейл беше открит край Магистрала седемдесет и пет.

— Чакайте малко, по дяволите! — извика Уин, като направо подскочи от пода. — Казвате ми, че Гейл е мъртъв?

— А вие заплашихте да го убияте.

— Аз... Ох, мамка му... Това си бяха само дрънканици. Аз съм си такъв.

— Изрекохте го пред мен — напомни му Уолт.

Евърс се напрегна, очите му зашариха.

— Какво ще кажете всички да поседнем за малко?

— А какво ще кажеш нашите приятелчета тук да си вървят, откъдето са дошли? — рече Уин, който започваше да се разгорещява.

— Бихме могли да направим всичко и по официалния път — каза Уолт, — но тогава не мога да обещая, че от спортните новини няма да чуят, че определен агент се разследва.

— Ах, ти... — изсъска Уин.

— Винс! — Евърс покани с жест всички в хола. Седнаха около масичка за кафе с формата на слонско седло, под полилей на Дейл Чихули. От хола се откриваше панорамен изглед към недалечната планина.

Уолт се сещаше за дузина начини да започне разпита, но се вслуша в съвета на Болд за уликите и нагази в територия, която не му

бе съвсем позната. Надяваше се, че детективът ще му се притече на помощ, ако се наложи.

— Колко бейзболни бухалки притежавате, г-н Уин?

— Какво?

— Бейзболни бухалки.

— Що за въпрос е това?

— Съвсем прост. Някои хора колекционират електрически китари — обясни Уолт. — Други — вино. Деми Мур има триетажна викторианска къща в Хейли, пълна само с кукли. И то няколкостотин. Назначила си е иконом, който живее там и се грижи за колекцията ѝ. Мисля, че човек като вас, като се има предвид работата ви, вероятно притежава повече бейзболни бухалки от нормалното. Бъркам ли?

Уин погледна към Евърс, който кимна.

— Имам колекция от бухалки с автографи.

— Тя тук, в Айдахо, ли се намира? Или в Лос Анджелис?

— И тук, и там. Разделена е между дома и офиса ми.

— Шерифе — каза Евърс, — това е от значение, защото...? За оръжието на убийството ли говорим?

Уолт не му обрна внимание.

— Колко са бухалките?

— Тук имам може би около дузина.

— Ами колите? Колко регистрирани или нерегистрирани превозни средства притежавате тук, в Айдахо?

Уин присви очи.

— Включително мотоциклетите ли?

— Вие имате достъп до тази информация — намеси се Евърс. — Не се налага клиентът ми да отговаря на това. Проверете.

— Три — каза Уолт, — без да се броят четирите мотоциклета. „Порше“, ретро „Роудстър“ и „Форд F-100“.

— Тогава защо питате? — изгледа го подозрително Уин.

— И двамата с шериф Флеминг имаме интерес към случая „Вета“, който още се разследва — обади се Болд. — Кога за последен път вие или някой от вашите служители сте карали форда?

— Пикапът ли? Нямам представа. Никаква. Аз не го карам кой знае колко. Веднъж в седмицата може би... Служителите ми си имат собствени коли. Не карат моите.

— Винс — повиши глас Евърс. — Няма да отговаряш, освен ако аз не ти кажа. — Беше разбрал каква грешка допусна Уин току-що, независимо дали неговият клиент го съзнаваше, или не. Отричайки, че служителите му ползват колата, той бе уличил себе си, в случай че откриваха някаква улика по пикапа му.

Това бе голяма победа и Болд погледна тържествуващо към шерифа.

— А вие кога сте го карали за последно? — попита Уолт.

— Не, Винс. Достатъчно за пикапа — каза Евърс.

— Че какво? — сопна се Уин на адвоката си. Сетне се обърна към Уолт и каза: — С него закарах мотоциклетите до Копър Бейсин. Това беше може би преди десетина дни. Бяхме с един приятел. Тръгнахме след обяд, върнахме се някъде по залез-слънце. Преминахме Трейл Крийк точно по залез. Колко часа прави това: девет — девет и половина? Беше в четвъртък. Поминалия четвъртък.

— И оттогава не сте го карали?

— Не съм.

— А сменяли ли сте гумите на пикапа?

— Боже! — възклика Уин.

— Недей да отговаряш на това! — посъветва го Евърс.

Уин започваше да схваща.

— Ще се радваме да ви сътрудничим, шерифе — каза адвокатът.

— Но ако се интересувате от такива подробности, ще посъветвам Винс да не отговаря, преди двамата с него да сме проучили и обсъдили възможностите му.

Уолт забеляза, че детективът се облегна в стола, и го прие за знак, че той се опитва да изглежда удобно настанен, все едно ще се задържат тук още известно време, в което се съмняваше.

— Вие обвинявате Гейл за убийството на Вета — каза Болд.

— Мисля, че звуци логично, да — отвърна Уин.

— Тогава кой е убил Гейл? — попита Болд.

— Откъде да знам, баси...

— След инцидента миналата нощ — стрелбата с пистолета — имали ли сте някакъв контакт с Мартел Гейл? И трябва да ви предупредя, че разполагаме със списък на разговорите му.

Объркан, Уин погледна към адвоката си.

— Клиентът ми няма да отговори на това — каза Евърс. — Господа, трябва да остана насаме с клиента си. Ако искате да продължите този...

— Бих ви предложил да дойдете до участъка — каза Уолт. — Какво ще кажете за след един час?

От вълнение бузите на Уин пламнаха.

— Искате това да се разчуе. Искате да стигне до телевизията.

— Искаме отговори — поправи го Уолт.

— Трябва да отбележим, че нашите два отдела виждат връзка между тези смъртни случаи — добави Болд — и ще продължат да си сътрудничат и да обменят ресурси и улики.

— Това излиза извън всякакъв контрол! — избухна Уин. — Вие, хора, сте адски далеч от истината.

— Тогава просветлете ни, г-н Уин — отвърна Болд. — На всяка цена.

— Заплаших го. Бях бесен, така де... Бях уплашен. Тоя човек е — или беше, няма значение — шибан изрод. Последния път, като го видях, беше толкова напомпан със стероиди, че приличаше нашибания Хълк, и то след като стане зелен. Ясно ли ви е? Такива ми ти работи. Но това значи ли, че съм го очистил? Айде стига глупости!

— Доколкото ви е известно — каза спокойно Уолт, — през последните две седмици сменяни ли са гуми на пикапа ви?

— Не, не, не — намеси се Евърс, отнемайки на Уин всякаква възможност да отговори. — Няма да навлизаме в такива подробности.

— Защо? Какво ми пuka? — прекъсна го Уин. — Не. Не са сменяни, доколкото знам.

— Винс! — съмри го Евърс. — Няма да се разберем така.

— По-рано заявихте — каза Болд, — че сте дошли направо от Сиатъл, прав ли съм?

— Да. И?

— След пристигането си забелязали ли сте — тогава или сега — нещо от вещите ви да липсва? — поинтересува се Болд.

Уин погледна към Евърс.

— Тук или в Хейли — напомни му Уолт.

Евърс кимна на клиента си.

— Не — отвърна Уин.

Болд надраска нещо в бележника си.

— Добре — каза Евърс, — засега приключихме. Ще се съобразим с всички съдебни разпореждания или писмени искания, които представите.

— Харис, няма да правим цирк от всичко това — каза Уин. Обърна се към Уолт и детектива. — Не съм се виждал или говорил с Гейл повече от година. Начало и край на заявлението. Нищичко не знам за смъртта му или дори, че е бил тук.

— Въпреки това стреляхте по него миналата нощ — напомни му шерифът.

— Стрелях по някого.

— Казахте ми, че бил Гейл.

— Казах ви, че мисля, че е бил Гейл...

— А сега той е мъртъв.

— Толкова по-добре.

— Винс, моля те! — намеси се отново Евърс.

— Вярвате ли, че Гейл е бил в този район? — попита Болд.

— Получих онова съобщение по имейла — обясни Уин. — Това ми беше достатъчно. Реших, че вероятно Керълайн е била в списъка, и знаех какво се случи с нея. Нямах намерение да рискувам.

Уолт си помисли, че ще се окаже трудно, ако не и невъзможно да се сдобият с имената от електронния списък, но изглежда си струваше да опитат. Ако Гейл наистина беше търсил отмъщение, вероятните му жертви щяха да са вътре.

— Ще ви помоля да не напускате окръга, без да съобщите в шерифската служба — каза Уолт.

— Глупости! — ядоса се Уин. — Аз движа дузина сделки. При повикване трябва моментално да замина за Ел Ей.

— Съобщете в участъка преди заминаването — повтори Уолт, обръщайки се към адвоката.

— Аз не съм убил Гейл! — заяви гневно Уин.

Болд се приведе напред.

— Кажете ни всичко, което знаете за връзките си с Керълайн Вета и Мартел Гейл още тук и сега, и имате шанс да се отървете от цялата тази работа. Усещам обаче, че това вероятно е последният ви шанс да го сторите тихо и тайно.

— Заплашвате клиента ми, така ли? — обади се Евърс. — Правилно ли чух?

— Опитвам се да ви спестя пътуване до Сиатъл — рече Болд. — Но мисля, че услугите, които ви правя, бяха дотук. — Той се изправи.

Уолт също стана от дивана, чудейки се как може да измъкне заповед за обиск, преди Уин да се е сетил да почисти всяка бейзболна бухалка в колекцията си. А какво ли би си помислил баща му за това, че работи заедно с ченге като Лу Болд? Сетне се запита защо това изобщо го вълнува.

20.

Сред завихрените цветове на съня изникна образ и ехо на далечен глас. Неземен, зловещ, той приличаше повече на призрак, отколкото на ангел, и тя се извърна от него.

— Съжалявам. — Дълбок мъжки глас, който тя почувства като пронизващ, хладен, сексуален и опасен.

Запълзя на четири крака по-надалеч от него, усещайки, че това отстъпление е по-скоро спомен, а не се случва сега. Зърна себе си гола, с изключение на една памучна кайшка. Мъчеше се да избяга. После усети как той я хвана за глазена и я задърпа назад. Посегна и сграбчи крака на един стол само за да го събори върху себе си.

— Върни ме в този момент. — Женски глас, нежен и милостив като тишината.

Нямаше представа откъде идва той. Дали Господ беше жена с глас като летен бриз? Защо изпитваше такова желание да се подчини, да направи онова, което гласът искаше от нея?

— Има ли някой в стаята при теб? — Беше отново жената.

— Дължа ти това. И много повече. — Сега бе мъжкият глас и силуетът му затъмняващ светлината от един прозорец. Тя познаваше този прозорец — той съществуващ в сегашната ѝ памет.

— Виждам прозорец — чу се да казва. — Той стои пред един прозорец.

— Разкажи ми за него.

Но когато погледна пак, тя трепна и побягна от онова, което видя, което чу. Отстъпи назад, протегнала ръце зад себе си като ангелски криле.

— Той казва, че съжалява. — Тя разпозна своя глас, но не знаеше дали някой го чува, или за кого е предназначен.

— Съжалява за какво? — Беше отново жената, притискаше я деликатно. Не спираше да я притиска.

— Лъже. Той винаги лъже.

— Познаваш ли го?

- Да.
- Не е непознат?
- В никакъв случай.
- Той е в стаята с теб?
- Да. Аз... — Силуетът се разтегли и се раздели на две черни топки. Тази ефимерност я накара да се усъмни в неговата истинност.
- Познаваш ли го?
- Да го познавам? Него? О, да.
- Казва ли нещо друго?
- Той... идва към мен. Идва за мен. Не! Не! Не отново! Не това!

Той ще ме убие! Този път ще ме убие. Трябва да...

Звънна звънче. Малко звънче. Като онова, което баба й държеше на полицата на камината и за което ѝ разказваше приказки, невероятни истории за Индия и за слонове, и тя можеше буквално да усети миризмата на тамян. Очите ѝ се отвориха и тя видя мека светлина и едва различимия образ на слаба жена с посивяваща коса, седнала неподвижно на един стол срещу нея. Баба й? Не, тя бе умряла отдавна...

Темето я сърбеше. Усещаше капчици пот върху горната си устна, които имаха вкус на сол, когато ги облиза. После откри източника на тамяна: малка керамична съдинка отляво на слабата жена.

- Уф — изпъшка тя. — Хипнозата получи ли се?
- Струва ми се, че да. Да, Фиона.
- Казах ли нещо?
- Ще стигнем и дотам — рече Катрин.

Фиона огледа кабинета и в първия миг не можа да си спомни да е идвала тук за този сеанс. И отново изпъшка.

- Първия път може да е малко изненадващо — обясни ѝ Катрин.
- Напълно съм дезориентирана.
- Разбирамо е. Току-що беше на съвсем друго място.
- Нищичко не си спомням.
- Така и трябва. Можем да работим върху това.
- Спомних ли си нещо? Разбра ли как съм си ударила главата?

Узна ли какво е станало?

- Важното е, че ти знаеш...
- Така ли? Спомних ли си?
- Да, струва ми се.

— И казах ли ти нещо полезно?

— Всичко е полезно. Но по-добре да не прибързваме.

— Имаше някакъв мъж. Мисля, че ми говореше... казваше ми нещо... макар че не знам точно какво.

Докато се опитваше да свърже думите на Катрин с неохотния спомен, Фиона се почувства сякаш навлиза в тъмна вода.

— Не се насиливай — рече Катрин. — Няма защо да бързаме. Същественото в случая е, че ще стигнеш дотам, ако е нужно. Ще го откриеш, ако е важно.

— Разбира се, че е важно. Липсва парче от живота ми.

— Может би си има уважителна причина за това.

— Единствената причина е, че съм си ударила главата.

— Не само. Обсъждали сме го вече.

— Защитавам се от самата себе си... Не, това не мога да го приема.

— А аз не те убеждавам, само се опитвам да ти помогна да намериш решение на проблема.

Фиона усети как се успокоява. Каквото и да беше, трябваше да е нещо важно, щом толкова се палеше заради него. Но какво точно, нямаше представа.

— Имам нужда от това — каза тя.

— Обикновено получаваме онова, от което имаме нужда. Само че много често хората бъркат нужното с желаното.

— Внимавай какво си пожелаваш.

— Мъдри думи — каза Катрин.

— Может ли да опитаме пак?

— Не днес. Но скоро.

— На сеанса в четвъртък?

— Ще видим.

— Трябва да знам. — Тя наведе глава. Това бе единственото, което можеше да направи, за да не заплаче.

21.

— Не, аз ще свърша тази работа — каза Уолт по телефона си „Блекбъри“, докато се взираше в хладилните витрини на супермаркета „Аткинсън“. — И без това отивам натам.

В другия край на линията Томи Брандън не отговори нищо.

Уолт разбираше защо заместникът му е объркан: шерифът почти никога не отказваше да му помогнат. Беше претоварен и преуморен от работа, поради което с радост приемаше такива предложения и даже често говореше за нуждата от тях. Но ето че сега отблъскваше Брандън. И заместникът му не го разбираше — или пък го разбираше твърде добре, помисли си Уолт. Брандън не беше глупак — вероятно можеше да прозре нещо през оправданията му.

Той прокле досетливостта на Брандън. Докато беше разглеждал топографски карти и снимки от „Гугъл Щрт“ на района около мястото, където бе открит трупът на Гейл, за да разшири зоната на проучване, Брандън бе направил интересно и може би вредно откритие: имението на Енгълтън — където живееше Фиона — се намираше практически в съседство с местопрестъплението, ако се изключи разстоянието от сто и двайсет метра по вертикалата. Гледано отгоре, ги делеше само размазаният образ на сипея.

Ако Гейл не бе изхвърлен от пикап, вероятно бе намерил смъртта си, падайки от източния край на имението на Енгълтън, макар че, съдейки по дрехите му, не беше се отдал на туризъм. Тези противоречия трябваше да бъдат изяснени.

Налагаше се някой да разпита Фиона — а вероятно и Кайра — и Уолт не смяташе да остави тази работа на друг.

Брандън продължаваше да мълчи от другия край на линията. Уолт потърси правдоподобен, пък макар и неелегантен начин за измъкване.

— Тя трябва да ми даде някои снимки на местопроизшествието — каза той и миг по-късно осъзна колко глупаво звучеше това: Фиона пращаше снимките по имейла в службата. Трябваше да сложи край на

разговора, и то бързо. — Слушай, аз съм в „Аткинсън“ и търся да купя кашкавал. Ники е много капризна, а убий ме, не мога да се сетя каква марка харесваше. За нея други марки не съществуват. Аз ще поема дома на Енгълтън. Ти разпредели останалите хора и да се надяваме, че някой е видял нещо.

— Яс-но — изрече Брандън, умишлено отсичайки сричките, за да не пропусне Уолт неизказаното му послание.

Един мъж се приближи и почти без да гледа, грабна кутия мляко от витрината и я хвърли в количката си, върху няколко опаковки по 12 бири и половин дузина пакета телешка пастьрма.

Уолт го позна веднага от снимката на шофьорската му книжка: Доминик Фанчели, доведен баща на Дион Фанчели, бременната гимназистка. Умът му се изпълни с дузина възможности за действие: конфронтация, арест, сплашване. Вероятно би могъл да го замъкне някъде в дъното и да го спука от бой, поемайки риска да отблъсне гласоподаватели. Без да обръща внимание на кашкавала, Уолт го сложи в количката, като не откъсваше очи от мъжа.

Забута я напред, следвайки го покрай рафтовете за хартия. Видя как той натовари своята количка с домакинска и тоалетна хартия и се поколеба за един освежител за въздух. Уолт стоеше и го гледаше, надявайки се, че мъжът ще се обърне и ще го провокира. Малко неща можеха да подложат на изпитание търпението му, но от този човек сърцето му прескачаše в гърдите.

Фанчели продължи към касите, а Уолт — подире му. Сякаш извършваше професионално следене — държеше се на разстояние, но бе изцяло съсредоточен върху обекта. Напомни си колко безотговорно би било да се счепка с мъжа и извърна количката към пресния хляб под знака на „Кънтри Бейкъри“. Оглеждаше един самун със стафиди, когато Фанчели се появи в периферното му зрение — излизаше от магазина с торба покупки. Размина се с момиче на не повече от трийсет, което в същото време влизаше, и похотливо огледа голите ѝ крака и прилепналия ѝ потник. Още преди Уолт да успее да осмисли станалото, вече бе зарязал количката и се бе втурнал през люлеещата се врата.

Фанчели бе прекосил половината паркинг и се приближаваше към един натрурен пикап, размахвайки торбата като ученик.

— Фанчели! — Уолт вървеше с дълги, сковани крачки и настигна мъжа, докато онзи се обръщаше.

Очите на Фанчели се ококориха при вида на униформата. Той сбърчи чело. Торбата увисна в ръката му.

Уолт пристъпи пътно към мъжа и навря лице в неговото, без да се смущава от разликата във височината им.

— Как е Дион? — попита той, леко задъхан.

Фанчели се отдръпна от него, но без да прави крачка назад. Очите му се присвиха, а устните му заприличаха на безкръвни линии. Ноздрите му се издуха.

— Предай й много поздрави.

Мъжът кимна почти недоловимо.

Уолт отстъпи и му обърна гръб, поемайки обратно към магазина.

— Няма проблем — изграчи Фанчели.

Уолт спря, извърна се и отново погледна към него, а пред очите му танцуваха образите на Емили и Ники. При толкова много причини да се произвеждат курсуми, това му изглеждаше най-доброят начин да вкара един от тях в употреба. Усети как ръката му докосва дръжката на пистолета. Той обърна гръб на мъжа и продължи нататък. Беше минала само частица от секундата, но му се струваше цяла вечност.

Уолт стигна до края на автомобилната алея на Фиона, до избуялите в жълто цветни лехи на Енгълтън. Въздухът бе прозрачен и изпълнен със светлината на късния следобед. Чувстваше се леко задъхан и замаян, и ушите му бучаха от напрегнато очакване.

Почука по вратата на бунгалото. Тя отвори, прекрачи прага.

— Липсваше ми. Много се криеш напоследък.

Погледът ѝ, пълен с надежда, но и с тъга, го подканваше. Той хвана брадичката ѝ и я прегърна през кръста, сякаш танцуваха. Фиона не възрази и макар че Уолт видя дистанцираност в очите ѝ, докато я целуваше, тя отговори на целувката, сякаш точно този отговор бе чакала. Двамата се завъртяха и жената избута вратата с длан, после се стовариха с тръсък върху масичката за кафе и паднаха на дивана, този път без помен от веселие. Тя вложи в действията си сериозност, безстрастна отданост и той усети риска на момента, но не можеше да се сдържи. Ако бяха нужни приказки, вече бе късно и за двама им.

Ако се бе смятал за неуязвим, лъжеше се. Тя стисна здраво очи, когато той се сля с нея, и лицето ѝ изразяваше колкото удоволствие, толкова и болка. Това го накара да се разколебае, но отново не можа да се спре. Накрая се отпусна с въздишка върху нея, изненадан и разтревожен от порива си и от непоклатимата увереност, че някъде на сред бурните им действия тя можеше да поиска от него да спре, ако така решеше.

— Уха — засмя се Фиона и това го обърка, защото звучеше толкова щастлива. — Трябва по-често да отварям вратата.

— Не го бях планирал... — Думите му прозвучаха като оправдание.

— А от това стана още по-хубаво.

— Не ми е в стила да правя такива неща.

— Е, тогава може би ще се промениш. — Тя го целуна.

— Може вече да съм се променил.

Фиона го остави и тръгна към задната част на къщата, като по пътя събираще дрехите си. Няколко минути по-късно на печката вреще вода, двамата бяха облечени и все едно нищо не се бе случило. Лицето ѝ беше поруменяло, когато тя седна до него. Изгледа го със съниливи очи и той я пожела отново, тук, на място. Но се сдържа, ограничавайки се с чая и с няколкото минути прелестна тишина помежду им, в която се чуваше само затихващото бълбукане на изстиващия чайник.

— Кажи ми, че това беше приятелско посещение — усмихна се Фиона.

Той усети болезнено пробождане в гърдите. Необичайно желание да излезе. Само няколко дни, и вече бе покварен, готов да направи компромис с разбиранятия си заради тази жена. За втори път в рамките на броени часове се мърна предупредителният знак за опасност: тя го обсебваше. Ако продължеше напред непредпазливо, необуздано, трябваше да приеме, че в това има нещо не обратимо, че другата страна на такова щастие и лудо вълнение е бездната.

— Не съвсем — каза той, очаквайки тя да стане по-резервирана, и се зарадва, когато това не се случи. — Брандън забеляза на картата, че това име, а донякъде и името на Бъркхолдър, се намират доста близо до мястото, където откряхме трупа. — После добави: — Поне от птичи поглед, а труповете не са птици. — Мислеше си, че може да изтръгне усмивка от нея, но тя бе охладняла. Уолт си спомни как се бяха занимавали с трупа и отново съжали, че я бе задържал

толкова дълго на местопроизшествието. Тъкмо се канеше да ѝ се извини за това, когато тя проговори.

— Тогава за какво се отнася?

— Исках да попитам теб и Кайра дали сте виждали някого, който да отговаря на описанието на Гейл, но предполагам, че щеше да го споменеш, когато намерихме тялото. Ще поговоря набързо с Кайра...

— Няма я тук.

— Тогава ще поогледам наоколо и това е... Също и у Бъркхолдър. Въсъщност това беше само повод да те видя.

— Виждаш ме често... — Обхванала с длани чашата чай, тя го изгледа с дразнещо окуражителен поглед.

— Нещата стават много сложни — каза той.

— Така е.

— Повече за теб, отколкото за мен.

— Това определено не е вярно. Ти трябва да мислиш за момичетата. Разбирам го. Не може да ти е лесно. Това е неудобната тема, която избягваме. Защо?

— Може да почака.

— За кога?

Той смръщи вежди.

— Мислиш, че това между нас не е сериозно, така ли? — попита Фиона. — Между нас има нещо вече цели две години. Много е сериозно. Поне за мен. Ако за теб не е, важно е да го разбера. Голямо момиче съм. Схващам нещата.

— Сериозно е.

— Да, наистина. Така че момичетата са важна част от него и искам да знаеш, че оставям на теб да решиш как ще се справим с този проблем. Не е нужно те да узнаят, не бива да узнаят, докато не сме съвсем сигурни накъде отиваме. Стана ли веднъж част от техния живот, ако това се случи, няма да е честно към тях да се оттегля, така че е по-добре да сме абсолютно сигурни, че знаем какво правим. Ти знаеш ли какво правиш?

— Гледам напред, не назад. Опитвам се да запазя пулса си нормален, защото всеки път, като те погледна, излиза от контрол. Виждам бъдеще, вместо да се страхувам от него, и сякаш за пръв път от години съм гладен. — Той се замисли върху това. — Искаш ли да си вземем нещо за ядене?

- Смятах, че ще провеждаш разпити.
- Кога ще се върне Кайра?
- Не ѝ съставям графика.
- Ще пообиколя къщата и двора. Няма следи от човека мечка, нали?
- Кайра ще ти каже, че чува разни неща, но тя си е такава...
- Ами ти? Чуваш ли разни неща?

Фиона се извърна и Уолт си помисли, че може би я смути. И се зачуди как е успял да го стори. Гейл бе напусната живота му отдавна и сега момичетата обсебваха цялото му внимание, така че бе забравил колко невероятно различно е да си имаш работа с жена.

— Може да ми отнеме известно време да му хвана цаката — каза той. — Твърде дълго съм живял под похлупак. Сигурно ще ми е нужно време да си припомня, че не всички жени са единайсетгодишни.

Получи усмивката, на която се бе надявал по-рано.

— Някои от нас са на седемнайсет — усмихна се тя.

— Разбрано.

— Поогледай наоколо. Аз ще почистя и ще си вземем някаква вечеря. Тоест, ако искаш?

— Идеята беше моя.

— Не бързай. Дай ми петнайсет минути.

Жена, която може да почисти за петнайсет минути? Беше попаднал на златна жила.

— Връщам се след малко — каза той.

До залез-слънце имаше още два часа, но вече бе почнало да се здравча. Светлината бе отслабнала, планината хвърляше дълги сенки през тясната долина и оцветяваше въздуха в прашно сиво. Уолт обиколи имението, възхищавайки се на градинските лехи, буйно обрасли с ярки лилии, и педантично оформената зеленина, като за кратко завидя на демонстрираната заможност. Долината беше място за развлечение на богати наследници и понякога тези незаслужени, получени наготово пари го влудяваха. Зоркото му око забеляза следи от човешка дейност нагоре по хълма, към източния хребет, където откри купчина от изсъхнали клонки и листа. Обиколи високо над къщата и бунгалото, а после се спусна по тревистия склон над малко езерце с форма на сълза. Мина откъм гърба на къщата и стигна до прилежащия

гараж, надзърна през прозореца и видя, че в първото от трите отделения липсва кола.

Когато се върна при Фиона, реши да спомене за това.

— Кайра използва ли този автомобил?

Фиона го погледна изненадано и пресече алеята. Набра кода и първата от гаражните врати се отвори, откривайки празно място. Тя сложи ръце на кръста си, но не каза нищо.

— Не, забранено ни е да ползваме колите, освен в спешини случаи. Макар че би трябвало тя да я е взела, защото съм сигурна, че не е открадната или нещо такова. Мога да ѝ се обадя да я питам, но по-рано ѝ звънях и тя не вдигаше телефона.

— Не е толкова важно — каза Уолт, като влезе в гаража и се възхити от двете луксозни коли в другите отделения. Зърна лист хартия, залепен в дъното на шкаф за инструменти. — „Лоджак“ — каза той.

— Какво?

— Изглежда, Енгълтън са абонирани за услугите на „Лоджак“. GPS кутии, чрез които колата може да бъде проследена, ако я откраднат.

— Това изглежда напълно в стила на Майкъл. Да им се обадя ли да ги питам?

— Може, ако искаш. Не ми се ще да забърквам Кайра в неприятности. Тя и без това си има достатъчно. И което влошава още повече нещата, ако е заминала, вероятно е загубила работата си.

Фиона стоеше неподвижно, докато Уолт обикаляше гаража.

— Мислиш, че трябва първо да се обадя на компанията? — попита тя.

— Смятам, че ако се обадиш, Енгълтън със сигурност ще разберат, защото може да има такса за проследяването на кола. Обзалагам се, че автомобилът на Кайра е в сервиза, затова е взела тази и не е посмяла да ти каже.

— Вероятно.

— Знаеш ли, ще трябва първо да намерим нея.

— Добра идея.

Той ѝ отвори вратата на джипа си, за да влезе. Тя се поколеба малко, като че ли не знаеше какво да прави.

— Внимавай... — каза му.

- Защо?
  - Ще взема да свикна.
  - Това не е толкова лошо.
  - Глезиши ме, ще ме развалиш.
  - Когато оставиш храна на рафта без надзор, тя се разваля.
- Когато обръщаш внимание на някого, той става по-добър.
- Никога не бих решила, че си сладкодумен.
  - Подозирам, че ни предстои да узнаем още немалко неща един за друг. Не трябва ли това да е забавната част?

Фиона не отговори. Дръпна вратата и той ѝ помогна да я затвори. Едва когато я погледна през стъклото, докато заобикаляше джипа от предната страна, му хрумна, че тези думи някак я бяха засегнали. И осъзна, че има много да учи.

22.

Фиона се върна от вечерята си с Уолт и се запъти право към телефона, замаяна от непрестанното флиртуване, двете чаши вино и неизречената ѝ загриженост за Кайра. Инстинктът ѝ подсказваше да се обади на Катрин, за да разбере дали безпокойството, което изпитва, може да е резултат от загубата на памет, но не искаше отново да я анализират и някой да поставя под въпрос решение, което вече бе взела. Затова тя намери в Гугъл името на компанията от листа в гаража и попита каква е процедурата за проследяване на липсваща кола.

Ейнджъл се отърка топло в прасеца ѝ. Фиона вдигна котката в ската си, като се зачуди дали Ейнджъл и Беатрис ще се погаждат и дали изобщо ще се стигне дотам.

Мъжът, който се обади, говореше английски със силен индийски акцент и на нея ѝ бе трудно да го разбере. Тя често се повтаряше, като понякога за кратко губеше нишката на разговора, и накрая установи, че компанията прави разлика между липсваща и открадната кола и предлага услугите си само за откраднати.

Искането за проследяване на задигната кола трябваше да дойде от полицейска служба. Посъветваха я да докладва в полицията и оттам да отправят искане към компанията колкото може по-скоро. Бе статистически доказано, че автомобилите, за чиято кражба е съобщено през първите три часа, са най-малко пострадали от вандализъм.

Тя затвори. Опита за кой ли път през последните два дни да се свърже с мобилния телефон на Кайра и чу как той веднага включи на гласова поща. Фиона прекъсна, без да оставя десето поред съобщение, на което никой няма да отговори.

Замисли се дали да не позвъни на родителите на Кайра, но знаеше за обтегнатите им отношения и не искаше да създава излишни проблеми на момичето. Но ако нещо беше станало? Съвпадение ли беше, че Кайра липсваше, откакто Фиона се бе събудила от кошмар на комата? А може би не се беше спънала, а Кайра я бе бутнала? И вероятно после се бе паникьосала и бе избягала, без да повика

линейка? Какво ли скарване би могло да доведе до такава постъпка? И защо Катрин бе казала, че извинението, разкрито при хипнозата, е дошло от мъж, а не от жена, ако ѝ се бе извинявала Кайра? А и за какво ще ѝ се извинява?

И двете избягваха да карат колите на Енгълтън заради застраховката. На Фиона ѝ бе трудно да повярва, че Кайра ще вземе някой от автомобилите. Ако го бе направила, това ясно показваше емоционалното ѝ състояние в онзи момент. Сега беше по-важно от всяко да намерят пикапа.

Усети вина, задето умишлено бе пропуснала да каже на Уолт, че липсващата кола е пикап.

Тя заключи вратата на бунгалото, грабна фотоапарата и го включи отново към лаптопа. Зае се да преглежда бързо снимките от мястото, където бе намерен трупът на Гейл, и накрая пръстът ѝ застинава над мишката, когато на екрана се появява поредица от снимки с кални отпечатъци от гуми.

Уолт ясно бе заявил, че отпечатъците на местопрестъплението са оставени от пикап.

Дали това е липсващият пикап? — зачуди се тя.

Цъкна два пъти върху първия от четирите образа и снимката се отвори в отделен прозорец. Тя се приведе напред да я разгледа по-добре.

23.

— Няма приложена снимка — докладва заместник-шериф Дейвид Бломпие, застанал от другата страна на бюрото на Уолт.

Той бе оплешивящащ мъж с дружелюбно лице и издупо коремче. Вече бе получил второ предупреждение да започне режим с физически упражнения и Уолт се страхуваше, че скоро ще се наложи да го отстрани за неизпълнение.

Шерифът гледаше разпечатка на доклада за трансакциите по банковата сметка на Мартел Гейл, която му бе пратена по имейла от „Пърчис Банк“ в Мобайл, Луизиана.

— Гейл е използвал банковата си карта в деня след смъртта си — отбеляза той.

— Изтеглил е целия лимит от четиристотин долара. А на следващия работен ден — още четиристотин.

— И няма снимка.

— На банкоматите на „Сотуут Нешънъл“ има лепенки, на които пише, че се използват камери, но всъщност няма такива. Не помните ли? Това излезе наяве миналата година при...

— ... онзи случай с бракониера. Издирването му. Да, помня — каза Уолт.

— Мислите, че е бил убиецът? — попита Бломпие.

— Все още нямаме достатъчно информация за подобно заключение — каза Уолт. — Но е напълно възможно. Добра работа, Дейвид.

— Благодаря. Аз само...

— Свържи се с банката и виж дали има някакъв начин да се следи в реално време използването на банкоматите им. Искаш ли да изкараш малко пари от извънреден труд?

— И още как.

— Съобщи ми отговора на банката.

— Да, сър.

— И, Дейвид? — Уолт го спря на вратата.

Бломпие се обърна в профил — гледката бе впечатляваща.

— Да?

— Ходи във физкултурния салон и зарежи поничките. Последно предупреждение. Трябва да покриеш норматива при третия опит, иначе автоматично си отстранен.

— Да, сър.

— Аз съм с вързани ръце в случая.

— Да, сър.

— Имаме нужда от теб. Нали разбиращ?

— Ясно.

Уолт повъртя в ръце листа, като се чудеше дали някой е намерил трупа и го е ограбил, или пък портфейлът на Гейл е бил взет от убиеца му. Сякаш в отговор телефонът иззвъня. Д-р Ройъл Макклуър, който работеше като съдебен лекар, го информира, че са пристигнали резултатите от аутопсията.

Уолт потърси Болд по мобилния и го намери на главната улица, където разглеждал витрините. Взе го с джипа и потеглиха на север.

— Радвам се, че остана — каза Уолт, докато шофираше.

— Жена ми ми отпусна малко почивка. Реших, че след като вече съм тук, защо да не добавя един дълъг уикенд. Не получавам такъв шанс всеки ден. Не съм бил по тези места от години, а и вероятно няма да се върна скоро.

Уолт знаеше истината — Болд подозираше, че смъртта на Гейл е свързана с тази на Вета, и разбираще, че напусне ли веднъж района, ще му бъде по-трудно да се сдобива с информация. Той с нетърпение чакаше резултатите от аутопсията на Гейл и кръвната проба.

Нито един от двамата не споменаваше за тези неща и Уолт се зачуди защо ли, но същевременно се колебаеше сам да заекне въпроса. Събитията от последната седмица го бяха накарали остро да осъзнае, че съществуват тайни, големи и малки, и те имат сериозна роля в неговия живот и в живота на другите. В известен смисъл всеки играеше някаква роля, крийки много по-сложна самоличност: проблеми, връзки, фантазии, страхове, фобии... Често те бяха сдържани под повърхността, а човекът живееше в постоянни преструвки, като с всички сили се опитваше да попречи на истините да изскочат наяве в неподходящия момент.

Уолт паркира пред медицинската сграда в съседство с болницата и двамата влязоха.

Външният вид на д-р Ройъл Макклуър бе подвеждащ. Бялата коса и старческите петна сочеха, че е около шейсетгодишен, но имаше стегнато тяло и ясни очи. Движенията му бяха живи, а гласът — спокоен, и двете неща някак си успяваха да се съчетаят, за да създадат впечатление за гъвкав ум в улегната личност. Преди няколко години той бе зает на ротационен принцип позицията на съдебен лекар и бе свършил толкова добра работа, че Уолт го взе на постоянен договор.

Беше им спестена процедурата с докарването на тялото на количка. Макклуър изкарваше тялото само ако Уолт поиска — което той рядко правеше — знаеики, че шерифът предпочита посещение в кабинета пред моргата на болницата.

— При предварителния оглед — започна Макклуър, след като с Болд бяха представени един на друг — ви казах за травмата от тъп предмет върху теменната и тилната кост на черепа. — Той вдигна ръка и докосна собствения си тил. — И подозренията ми се потвърдиха: действително това е причината за смъртта. Човекът е бил ударен силно. Ударът е чист. Било е нещо гладко. Няма частици от дървесна кора или камък в косата или в скалпа. Ударът е бил един. Не мога да ви кажа много други неща. Кръвта му е чиста. Няма наркотици или алкохол, тютюн, трева, нищо. Доколкото мога да кажа, човекът се е въздржал от такива неща. Информацията ми се базира на предположения и не е безспорна, но въпреки това е интересна, поне за мен, затова реших, че може би ще искате да я чуете.

— Разбира се — каза Уолт.

Макклуър сложи на масата купчина от снимките на Фиона.

— Снимки на раната на главата и на отличителните белези, включително няколко татуировки. А от дрехите — каза той, като извади найлонов плик от една кутия и го оставил на бюрото, — пръст, заседнала в задните джобове на панталоните и в обувките. И не просто пръст, а чиста, примесена с торфен мъх, предполагам. Макар че вие можете да поискате лабораторията да го анализира, за да даде по-точна информация. Но мисълта ми е, че това не е обикновена суха пръст, каквато често виждаме тук. Повече прилича на градинска.

— От разсадник? — попита Болд, привличайки острия поглед на шерифа.

— Защо не? Разбира се. Разсадник. Прилича на пръстта, която ние с жена ми използваме в зеленчуковата ни градина: черен компост, смесен с торфен мъх, за да задържа влагата. Но със сигурност не е типичната крайпътна пръст, която виждаме наоколо. Далеч по-фина е и няма никакви камъчета, листа или клечки. Чиста е.

— Това ще ни помогне — каза Уолт. — И то много.

— Този факт ме отвежда до единственото друго нещо, с което разполагам — рече Макклуър. — И, честно казано, сигурно нямаше да го забележа, ако не беше пръстта, или може би щях, кой знае... — Той се изсмя неловко. Хуморът, с който омаловажаваше усилията си, бе едно от неговите качества, които Уолт харесваше най-много. Това бе рядкост у един лекар. — Ушна кал — каза той, като извади от същата кутия малко пластмасово блюдо петри. То съдържаше четири памучни тампончета върху хартиени клечици.

— Ушна кал — повтори Уолт.

— Полени — каза Болд, като наведе едрото си тяло над бюрото, за да види по-добре.

— Наградата отива у сержанта — усмихна се Макклуър. — Много добре, детектив.

— Използвали сме го няколко пъти. Веднъж при труп, открит в реката.

— Полените най-често полепват по мем branата на синусите преди смъртта или по ушната кал след смъртта. — Той произнесе последната дума отсеченно, придавайки й звучене на окончателност. — Извадих ушната кал, но не открих нищо по синусите. Следователно...

— Значи са го влачили през градина или леха или са го хвърлили от камион в купчина градински останки — рече Уолт.

— Аз бих казал, че е първото, но не бих изключил и второто — отвърна лекарят. — По силния оранжев цвят си личи, че полените са много и очевидно еднотипни. Трябва да са били в изобилие.

— По това време на годината? — попита Болд. — Не е ли късничко?

— В природата, да — каза Макклуър. — Тук бих се съгласил. Доста късно е. Но при нас сезонът на растеж е много кратък, детективе. Изключително кратък. Предполагам, че някои зеленчуци или други цъфтящи растения биха могли да изпускат полени по това време, но не съм ботаник. Слънчогледите може би? Лабораторията

вероятно е в състояние да идентифицира вида на полените. Но рещих, че си заслужава да привлече вниманието ви върху тях. — Тези думи лекарят отправи към Уолт, който кимна и посегна към блюдото петри да го разгледа.

— Ще ги накарам да побързат — каза той.

— Единственото друго нещо, което си заслужава да се спомене и смяtam, че би могло да ви заинтересува, е, че доста от контузиите и ожулванията също са получени след смъртта. Макар че драскотините по коленете и лицето са получени, докато още е бил жив.

— Борба ли е имало? — попита Уолт.

— Ако трябва да правя предположения, бих казал, че ударът по тила е бил достатъчен, за да го убие, но може би не го е убил моментално. Той е паднал. Получил е кръвоизлив в мозъка, но през няколкото съзнателни секунди, преди налягането върху мозъка да го надвие, може би е успял да се обърне и да нанесе няколко удара на нападателя си. Може да са се сбили. Не знам. Състоянието на ръцете и устата му показва признания за такава битка, може би размяна на удари. После ефектът от първоначалната травма го е застигнал. Според мен всеки друг веднага би загубил съзнание от такъв удар, цяло медицинско чудо е, ако при него не е станало така, но той има дебели кости и черепът може да го е предпазил до известна степен. Мозъкът му се е изпълнил с кръв и той е умрял.

— А после са го влачили през градина — каза Уолт.

— Или разсадник — добави Болд.

— Лабораторните изследвания би трябвало да ви помогнат в това отношение — обясни им Макклуър. — Ще опаковам материалите и ще ви ги пратя.

— Ще накарам някого от моите хора да ги закара следобед до лабораторията — каза Уолт, като разиграваше във въображението си борбата и със смущение осъзна, че не бе видял у Винс Уин никакви признания да е участвал в такава схватка.

— Ако е имало борба — каза Макклуър, като умело изчака вниманието на двамата, — човек с такива размери би могъл да нанесе някои сериозни удари. Може би си заслужава да проверите в спешното отделение.

— Или денонощните магазини — допълни Болд, вперил очи в шерифа. — Тук имате ли такива?

— Добри предложения — кимна Уолт.

Докато двамата се приближаваха към джипа, Болд спря и изчака шерифът да се обърне.

— Жената в разсадника...

— Маги Шарп.

— Тя носеше доста грим. Забеляза ли това?

— Да.

— Тогава ми се стори странно човек, който работи на открито, да си прави труда да се гримира. Ами ако е криела нещо?

— А докато ти си мислеше за това, аз си мислех за Боутрайт. Градинарят разваляше съвсем хубава леха и я засаждаше наново — каза, че било по искане на Боутрайт.

— Сега това определено стои в друга светлина.

— Удар с тъп предмет — разсъждаваше Уолт. — Все се връщам към мисълта за бейзболна бухалка. Марти Боутрайт се занимава с футбол и е стар. Не си го представям да цапардоса Гейл изотзад.

— Може да е градинарят му? Да е използвал дръжка на брадва.

— Ами ако Уин е бил прав? Ако Гейл е бил тук, за да разчовърква стари рани? Уин го подплашва, затова той отива при Боутрайт. Градинарят вижда неканения гост и го халосна с тояга по главата, без да се представи. Боутрайт осъзнава кой е убитият и по никакви лични причини не иска да се забърква, затова нареджа на градинаря да изхвърли тялото и да оправи лехата, която е била разровена при боричкането.

— В такъв случай ще има цял куп улики — каза Болд. — Ако Боутрайт или неговият човек имат пикап, бих започнал оттам. После ще мина към дрехите и дома на градинаря.

— Интересно ще е, ако се окаже, че името на Боутрайт е в същия електронен списък като това на Уин: хората, за които се смята, че са застрашени от Гейл. Този списък би ни помогнал.

— Аз имах един случай, който включваше пансион за сираци. Влязох в контакт с някои хора. Бих могъл да им се обадя.

— Този случай не е твой — напомни му Уолт. — Не бих могъл да искам това от теб.

— Не си го искал. Поне аз не съм чул такова нещо. Както е тръгнало, нищо чудно смъртта на Гейл да се свърже с тази на Керълайн Вета, а това значи, че съм заинтересован.

— Боутрайт няма да ни пусне доброволно — каза Уолт. — А презасаждането на една градина не ми дава достатъчно основание да вляза сам.

— Когато лабораторията установи от какви растения са полените, ще получим места на първия ред или за разсадника, или за дома на Боутрайт.

— Мога да ги накарам да побързат. Но ще започнат най-рано в понеделник. И то само ако им извия ръцете.

— Изглежда ни предстои връзка от разстояние, шерифе. А ти знаеш как свършват те.

— Наистина ми беше много приятно.

— И на мен.

Уолт тръгна към вратата на колата. Болд остана на място.

— Не че ми влиза в работата — рече той. — Но как да го кажа? Баща ти... когато говорихме...

— Баща ми може да бъде истински задник.

— Държеше се доста високомерно — не към мен, а по отношение на теб. Все едно бих могъл да те науча на нещо, като дойда тук. Както казах, не ми влиза в работата...

— Извинявам се заради него.

— Исках да кажа, че греши. Адски греши. Бих могъл да му се обадя и да му разкажа как са минали нещата. Но не желая да го правя без твоето разрешение и да се бъркам където не ми е работа.

Уолт едва видимо се усмихна. Стана му приятно. Казаха му много повече неща за самия него, отколкото би искал да признае.

— Бъркай се където искаш — рече той, усещайки как го облива топла вълна на сладко задоволство. — Даже ми се ще да има начин да подслушам този разговор.

Болд се изсмя гръмко. Когато се качи в джипа, колата за миг се наклони към неговата страна. Детективът закопча колана, въздъхна и каза:

— Ще ми липсва това място.

24.

— Каква приятна изненада — възклика Уолт, когато влезе в кабинета си и видя Фиона да го чака.

— Казах на Нанси, че е свързано със снимките — рече тя, като вдигна калъфа с фотоапарата. — Излъгах.

— Приятелско посещение, а? — Той я целуна по бузата. Ответната целувка бе сдържана и хладна. Той отиде зад бюрото си почти без да мисли за друго.

— Де да беше така. Не. Имам нужда от услуга... а не съм сигурна дали е честно да те моля за това. Не искам да се възползвам от нашата... знаеш... миналата нощ, но в същото време се нуждая от нещо.

Уолт стана, внимателно затвори вратата на кабинета и се върна да седне на стола до нея вместо зад бюрото.

— Кажи ми — рече той.

— Аз... работата е там, че... — Тя срецна погледа му и бързо отмести очи.

— И двамата сме възрастни хора.

— Не е това — каза Фиона. — Просто... не се познаваме истински. Не чак толкова добре.

Уолт усети, че го обзема странно напрежение. Това не му се случваше често. Учуди се, че не може да се овладее.

Опита да ѝ заговори със спокоен глас.

— Именно това ще правим. Нали? От сега нататък. Ще се опознаем по-добре. Ще си споделяме неща, които не сме разкривали на никого. Точно това прави връзката уникална. Заслужава си. Аз искам да те познавам. Искам да знам всичко за теб.

Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Може да се изненадаш...

— Изprobvай ме. Аз обичам изненадите.

За миг зърна у нея надежда или мечта, но после нещо премина като сянка между тях и това изражение изчезна, заменено от друго, по-

защитно и дори подозрително. Подобно нещо му се бе случвало по време на разпити, когато заподозреният бе готов да изпее всичко, но изведнъж прехапваше устни и се вгълбяваше в себе си. Беше я загубил. Вместо да притиска или да подпитва заобиколно, което му бе в природата, той се облегна в стола и се опита да изглежда като пример за търпение.

— Обадих се на компанията. Онази, която може да проследи пикапът на Майкъл и Лесли.

Той запази мълчание, преценявайки нейната уязвимост по неспокойните ѝ очи и шепнешния глас.

— Казаха, че трябва да подам жалба в полицията. Да съобщя, че колата е открадната. Иначе нямало да я проследят.

— Това е нещо обичайно за тези компании — обясни той. — Искат кражбата да е реална. Работата им не е да проследяват липсващи тийнейджъри.

— Но аз имам нужда именно от това. Да проследя Кайра.

— Защо?

— Не съм я виждала от два дена, Уолт. Това се случва понякога. Може да не се засечем през по-голямата част от седмицата. Но пикапът липсва. Това не е хубаво. Тя знае правилата. Последното, което ѝ желая, е да си навлече неприятности с Майкъл и Лесли и може би да си загуби работата. Но ако искам да я проследя, трябва да обявя колата за открадната, а ако я обявя за открадната...

— Семейство Енгълтън ще разберат.

— Точно така.

— Обаче ако се обадя аз...?

— Нещо такова. Да.

— Няма проблем.

— Какво? Наистина ли? — зарадва се тя.

Той видя как товарът се смъква от плещите ѝ: главата ѝ се надигна, раменете ѝ се поизправиха.

— Не е кой знае какво — рече скромно Уолт. — Мога да накарам Нанси да се обади.

— Но дали... Не знам. Възможно ли е да си навлечеш неприятности?

— Не мога да си представя как. Доста често се обаждаме за такива неща. Наистина не е голяма работа.

— За мен е от значение.

— Е, тогава смятай го за свършено.

Очите ѝ омекнаха.

— А опитала ли си нещо по-старомодно, като например да ѝ позвъниш? — попита Уолт.

— Включва се гласовата поща.

— Не ми харесва, че тя е изчезнала в момента, когато претърсваме гората във вашия район.

— Знам.

— Мислиш ли, че има някаква вероятност... Някаква минимална възможност заминаването ѝ да е свързано с...

— Не! — прекъсна го остро Фиона. — Мисля, че Кайра просто е потеглила с пикапа. Та тя е още дете... Между нас бе възникнало известно напрежение. Беше бясна, че съм си тръгнала от вечерята на Защитниците.

— Това изненада и мен.

— Явно по средата на речта си тя е преживяла ярък спомен...

— Да, каза ми.

— И това ѝ е изкарало акъла. Мисля, че е разчитала да съм там, за да ѝ помогна. А аз не бях. Много ми е съвестно, но това е положението.

Уолт се бе надявал, че Фиона може би ще обясни внезапното си тръгване онази нощ, но тя бе предпочела да не го прави — и той мислеше за това именно по този начин: че тя бе решила да не го споделя с него. И прие това за лоша поличба. Едва не ѝ го каза. Може би щеше да го стори, ако тя не бе прекъснала мислите му.

— Искам просто да я открия и да върна пикапа, преди да е загазила.

— Опита ли се да позвъниш на родителите ѝ?

— Отношенията ѝ с тях... са сложни.

Уолт забеляза, че тя звуци някак неестествено, по-скоро като психоложка...

— Тогава ще се обадя на компанията. До довечера би трябвало да узнаем нещо. Не им отнема много време.

— Да изчакам ли?

— Не. Ще минат поне няколко часа. Може да стане и утре. Ще ти звънна.

— Много мило от твоя страна — каза тя и очите ѝ омекнаха.

— Радвам се да ти помогна.

— Бих могла да се реванширам с една вечеря.

— През следващите няколко дни ще прекарвам вечерите с момичетата. Посещението на Болд ме ангажира и не можех да им обърна внимание.

— Той отиде ли си?

— Заминаva на сутринта.

— Как беше?

— Интересно. Може да се каже, че в момента работим заедно.

— По случая „Гейл“ ли?

Той я изгледа.

— Добра памет имаш.

— Името се помни лесно.

— На мен ли го казваш! — Всеки път като говореше за мъртвеца, се сещаше за бившата си жена. — Болд много ми помогна. Имаме няколко сериозни следи.

— От разпита в моя дом, без съмнение — каза тя, като се насили да се усмихне. Усмивката не дойде лесно.

— Точно така. Подозирах те от известно време. — Той сниши играво глас. — Може би ще се нуждая от още една среща на четири очи, за да те отстрания от подозрението.

— Говори с адвоката ми — каза тя, запазвайки сериозно изражение. Надигна се от стола, приведе се напред и го целуна. — Благодаря ти — повтори. Придърпа главата му към устните си и прошепна: — Харесвам методите ти на разпит. Много ми допадат.

Остави го, прикован върху стола, а лицето му пламтеше от усещането за близостта на нейните устни.

Същия следобед съдът нанесе смазващо поражение на Уолт, като му отказал достъп до медицинската информация на Дион Фанчели и така му попречи да се сдобие с ДНК проба от детето, която тя носеше. Той разполагаше с бельото ѝ, на което вероятно имаше нейното ДНК, както и с проба от обвинения тийнейджър, но му липсваше ДНК-то на детето. Държавата, която ставаше все по-агресивна в случаите на възможно сексуално насилие и бащинство, въпреки това действаше

непоследователно. Той обмисляше стратегията, когато по интеркома се разнесе гласът на Нанси.

— Обаждат се репортер от „Стейтсман“, Пам от „Експрес“ и две телевизионни станции. Сложила съм всички на изчакване. Нападнаха ни вкупом.

— За какво става въпрос?

— За Мартел Гейл.

Уолт преглътна. Самоличността на Гейл още не бе обявена. Бе очаквал, че информацията ще изтече, но не чак толкова бързо, и без да иска се зачуди дали това не е дело на Харис Евърс, адвоката на Винс Уин. Не можеше да си представи, че Уин ще иска новината да получи публичност, но съвпадението му се струваше твърде голямо.

— Кажи, че не коментираме.

— Ясно.

Главата му се замая. Смъртта на една спортна знаменитост щеше да привлече и националните новинарски канали. Това на свой ред щеше да доведе до натиск от кмета на Хейли, щатския конгресмен Клинт Стенет, а скоро и от губернатора. Спокойствието, на което се бе надявал, вече го нямаше. Колкото повече се проточваше случаят, толкова по-напрегнато щеше да става. Щяха да пристигат все повече настоявания за арест. Някой добър журналист скоро щеше да направи връзка между Гейл, Уин и Боутрайт, а може би и Керълайн Вета, което още повече щеше да затрудни разследването му. Един такъв способен журналист бе истински трън в задника, защото можеше да открие информацията преди теб, за него не важеше никое от законовите ограничения, наложени на полицията, и често разполагаше с повече ресурси. Обаждането от Нанси бе прозвучало за Уолт като стартов изстрел. Той се отвращаваше от идеята, че разследването току-що се е превърнало в надпревара, но нямаше как да го отрече.

Изпрати имейл на Болд с надеждата да му даде малко преднина. Той бе следващият, когото ще потърсят. После привика при себе си офицера за връзки с обществеността.

Изпълняващата тази длъжност, заместник-шериф Ив Санчез, имаше нужната външност и ум, за да се нрави на тълпата. Владееше два езика, бе млада, красива и фотогенична. Камерите я харесваха, а също и Уолт.

Той я въведе в случая „Гейл“ и й описа „възможните взривоопасни точки“. През последните няколко дни бяха говорили редовно за случая, но без да обсъждат подозренията му и разговорите на Болд с Боутрайт и Уин — цялата информация, от която тя се нуждаеше. Пред обществеността щяха да заемат позиция „разследването продължава“ и следователно „без коментари“. Но Макклуър трябваше да бъде предупреден, а Томи Брандън и Фиона да минат през инструктаж с Ив. Определиха да се срещат два пъти дневно и той обеща да й съобщава новините, щом се появят. Засега не искаше да отговаря на никакви въпроси и да дава интервюта, но когато тя го притисна, се съгласи да присъства на пресконференцията на следващата сутрин, в десет часа. Ив щеше да го посети вкъщи покъсно вечерта, за да го подготви.

Когато Санчез си тръгна, Уолт се обади на Ройъл Макклуър, за да го предупреди, и помоли Нанси да извика при него Фиона и Брандън колкото може по-скоро.

Прегледа имайлите и собствените си бележки по случая, разигра наум разговорите си с Болд и се опита да сглоби парчетата на пъзела.

Едно от нещата, които му дойдоха наум, бе за хората, приети в спешното отделение в ноцта на смъртта на Гейл. Ако оттам изскочеше нещо обещаващо, трябваше да ги открие. Тормозеше го мисълта за електронния списък в Луизиана с всички засегнати от делото срещу Гейл. Точно на такова нещо би се нахвърлил един журналист. Той прати втори имайл на Болд, питайки го дали би могъл да задейства връзките си, както бе предложил.

Затвори телефона, след като се бе обадил пак на Нанси, за да поискава данните от спешното отделение за въпросната нощ, и усети, че главата му се замая.

Имаше нужда от храна. Имаше нужда от време.

Поръча си ядене по телефона, обади се на Лиза и я помоли да остане с момичетата.

Нанси влезе в кабинета му, размахвайки лист хартия.

— Данните от спешното отделение — каза тя и го сложи пред него.

Уолт вдигна листа и зачете. Двама приети, едно дете със счупен глезен и един случай с рана от брадва в крака. Взираше се в листа, а в главата му се въртеше острият сарказъм на баща му за това, колко неистинска е работата на сина му в сравнение с тази в големия град. Всяка болница в Сиатъл вероятно приемаше по дузина случаи на нощ, а някои и много повече.

— Това ли е всичко? — попита той.

— Пред очите ти е.

— Не ми помага особено.

— И аз така предположих.

Той приглади уморено косата си.

— Един от нашите щеше да обиколи магазинчетата и аптеките и да разпита дали някой помни нещо от онази нощ. Можеш ли да провериш какво е станало?

— Няма проблем.

— Чакай! — каза той. Държеше листа в ръце и му се искаше да може да удуши виновника за цялото това напрежение. — От полунощ до полунощ.

— Моля?

— Гейл беше открит на четиринайсети и го прибрахме на четиринайсети. Но Ройъл не можа да определи точното време на смъртта. През нощта температурата пада твърде ниско. Той предположи, че е прекарал там поне ден, и това изглежда се подкрепя от нахапаните от хищници лице и крайници. Така че нека приемем, че е умрял на дванайсети или тринайсети.

— Добре... — каза тя внимателно. Беше свикнала той да ѝ излага идеите си и знаеше, че не бива да му пречи.

— Ето защо поисках дванайсети — обясни Уолт, като размаха листа. — Но отчетът започва в полунощ. Ако Гейл е бил убит...

— Късно вечерта на дванайсети — каза тя, без да може да се сдържи.

— Именно. Тогава трябва да гледаме тринайсети, а не дванайсети.

— Ще се обадя.

През следващите двайсет минути той не можеше да си намери място от нетърпение. Опита се да отговаря на имейли, но откри, че непрекъснато ги треи и започва отначало. Прегледа „горещия си

списък“ от неща, които трябваше да свърши преди пресконференцията, но беше блокирал.

Компютърът му извести, че е дошъл имейл от Болд. Прочете го. Детективът бе успял да се свърже с човек от офиса на министъра на правосъдието на Луизиана, адвокат на име Робърт Корнел — Бъди. Корнел смяташе, че може да намери най-малко имейл адресите на хората от електронния списък на Гейл, и се надяваше да ги прати на Болд до понеделник сутринта.

Уолт натрака едно „благодаря“ и го прати.

Нанси стоеше на вратата с нов лист в ръце. Изглеждаше различна, като че ли бе изяла нещо с особен вкус. Закачливият доктор Уотсън, с когото бяха общували преди двайсетина минути, бе изчезнал.

— Май имаш нужда да хапнеш нещо или да си починеш — каза той. — Ако искаш да се прибереш вкъщи, мога да се справя сам от тук нататък.

Тя не отвърна нищо, само пристъпи напред и плъзна листа по бюрото му. Отгоре на хартията бе логото на медицинския център „Сейнт Люк“ в Ууд Ривър.

— Така е по-добре. — Той забеляза на мига, че има десет — не, единайсет! — човека, приети в спешното отделение на тринайсети.

Вдигна поглед към Нанси, която стоеше и се взираше към него, все още бледа като платно.

— Казвам ти, че не изглеждаш добре — рече той.

— Вторият ред от долу на горе — посочи тя и продължи да го гледа, докато Уолт търсеше с очи реда на разпечатката.

Дебелият му пръст се плъзна по листа. Той вдигна очи към Нанси, после се взря в листа и пак обрна поглед към нея.

— Рана на главата — каза той.

Тя кимна.

Въпреки цялата си загриженост не бе готов да проведе този телефонен разговор.

25.

Фиона позна номера — беше централата на участъка — и вдигна мобилния си телефон, като очакваше да чуе гласа на Уолт. Разочарова се, щом откри, че е Нанси, секретарката му. Застанала в малката кухня на бунгалото, тя погледна през прозореца над мивката към горичката от трепетлики и ярко пламтящите лилии между белите стволове.

— Нанси?

— Трябва да ми разясниш една дреболия. Току-що получихме GPS координатите на пикапа, които поиска...

— О, слава богу.

— Работата е там, че координатите се намират в имението на Енгълтън.

— Какво?

— Има възможност за грешка от около пет метра, или нещо такова, така че... Не съм съвсем сигурна как да процедирам. Искаш ли да пратя някой заместник...

— Не, не! — каза Фиона, отиде бързо до другия край на хола и погледна към къщата. — Не мога да повярвам. Толкова съжалявам. Нека поогледам наоколо и ще ти се обадя. Показва ли къде в имението се намира? Има ли такива подробности?

— Има смесен изглед: сателитна снимка, наложена върху компютърна карта. Показва, че пикапът е в къщата. Може и да е в хола — засмя се Нанси. — Но все пак има някаква допустима грешка.

— Ще погледна.

— После ми се обади, става ли?

— Обещавам. Дай ми пет минути. — Тя затвори и замислено пъхна телефона в джоба си. Прекоси алеята, без да обръща внимание на игривите катерички и на червения парапланер, носещ се по топлите течения над северния хребет. За нея съществуваше единствено гаражът. Колкото повече се приближаваше до него, толкова по-голямо вълнение я обземаше.

Може би устройството е било свалено от пикапа и оставено в гаража. В такъв случай какво говореше това за изчезването на автомобила? Двамата с Уолт бяха проверили празното отделение.

Фиона се надигна на пръсти, надникна през прозорчето на гаражната врата и видя каросерията. Пикапът бе паркиран точно където му бе мястото. Тя се почувства глупаво, задето бе накарала Уолт да поискава проследяване по GPS. Кайра явно бе взела автомобила и после го бе върнала. Фиона откри, че я обзema гняв. Беше бясна на момичето, задето й бе причинило толкова тревоги и притеснения.

Отиде до предната врата на къщата и я намери заключена. Почука силно. Кайра не отговори. Тя опита отново дръжката, а после, ядосана, изтича до бунгалото да вземе ключа си. Върна се, отключи вратата и нахлу вътре.

— Кайра! Кайра? — Тя минаваше от стая в стая и все повече побесняваше. — Кайра! — Втурна се нагоре по стълбите. Вторият етаж, втората врата вляво. Отвори я рязко.

Стаята бе празна. Нямаше и следа от момичето. Изглеждаше точно така, както я бе видяла последния път. Лек страх пробяга през нея. Не ѝ бе хрумнало, че може някой друг, а не Кайра, да е върнал камиона. Някой друг, а не Кайра, да е в къщата. Мъжът от планината например — дали за него бе говорила, докато беше под хипноза? Той ли ѝ бе причинил сътресение на мозъка?

Фиона тръгна крадешком по коридора към елегантното стълбище, водещо към хола на приземния етаж. Стисна перилото и заслиза предпазливо стъпало по стъпало, озвъртайки се, за да държи всичко под око. Доскорошният ѝ гняв, предизвикан от безответната Кайра, се беше стопил и сега тя отново бе загрижена за липсващото момиче. Усети, че се паникьосва. Чудеше се как бе позволила на емоциите да я направляват. Нанси щеше да прати някой заместник-шериф, ако бе поискала. В упоритото си желание да защити Кайра и семейство Енгълтън бе действала припряно и глупаво.

В подножието на стълбите се поколеба. Чуваше лекото бръмчене на двата хладилника, цъкането на часовника над камината. Ушите ѝ бучаха, сърцето ѝ биеше като полудяло. Къщата бе огромна, многоетажна и с няколко крила, с винена изба, сауна, физкултурен салон. Фиона ужасно се страхуваше, но знаеше, че ако Кайра бе върнала пикапа, трябваше да говори с нея преди хората на шерифа.

Входната врата я мамеше. Навън щеше да се чувства по-сигурна. Вместо това тя заобиколи основата на виещото се стълбище от черешово дърво и тръгна по един коридор, покрай който се редяха килерите, а между тях висяха семейни снимки. Стигна до задното стълбище и слезе по него на долнния етаж. Претърси физкултурния салон, двете бани и сауната. Двете спални за гости. Едно служебно помещение, което се ползваше и за склад. Пералнята. Върна се горе и отиде до южното крило, което бе предназначено за гости и се състоеше от два апартамента с по две спални. Провери всички килери и четирите бани.

Когато се върна в хола, ужасът в нея се сгъсти: имаше чувството, че я наблюдават. Грабна един кристален куб с оловна тежест — награда за благотворителност, дадена на Майкъл и Лесли от някаква калифорнийска болница — стисна го, сякаш бе топка за бейзбол, сетне го вдигна до рамото си като оръжие.

— Знам, че си тук — каза тя, макар че не проумяваше нищо. — Усещам присъствието ти.

Вгледа се в широкия коридор, водещ към гаража. Той се простираше напред и изведнъж ѝ се стори много по-дълъг. Покрай него се редяха още килери и кухненски склад — зад всяка от тези врати някой можеше да се крие. Тя се опита да овладее дишането си, да се успокои, но безрезултатно. Притисна гръб към стената и се запромъква към първата врата, претича през коридора и прилепи гръб към отсрецната стена. Продължаваше да държи високо кристалния куб, представяйки си как го стоварва в лицето на натрапника. Премина по коридора, като непрестанно се mestеше от стена на стена, нащрек през цялото време. Стигна до вратата на гаража и я бълсна.

Тя се удари в стопера и се върна към нея. Фиона я спря с крак. Един фризер в гаража избоботи и тя изведнъж си го представи като ковчег. Тръгна внимателно към него, промъквайки се покрай пикапа, който изненадващо се беше появил на мястото си. Опря гръб във фризера, набра кода на ключалката му и я отвори, после вдигна слепешком капака и най-сетне събра сили да погледне вътре. Видя само парчета замразено месо в бели хартиени опаковки.

Едва сега усети, че нервите ѝ се успокояват. Последният ѝ голям страх беше, че ще открие Кайра в пикапа. Тя събра кураж, стъпи на страничната подпора, хвана се с лявата ръка за огледалото, докато в

дясната продължаваше да стиска стъкления куб, и притисна лице към стъклото, опитвайки се да надзърне в купето. Огледа предната, а после и задната седалка. Беше празно.

Покатери се в каросерията и се поколеба само за миг, преди да повдигне капака на сандъка, прикрепен под задното прозорче на кабината. Вътре имаше инструменти и акумулаторен кабел. И никакъв труп. Тя седна в каросерията и изпусна шумна въздишка, изчака да ѝ мине замайването и опита да се стегне. Гневът ѝ към Кайра бавно се връщаше и това бе всичко, което можеше да направи, за да го потисне.

Трябваше да се обади на Нанси. Дължеше обяснение на Уолт. Но въображението ѝ я бе завладяло. Беше се съредоточила върху опитите да си обясни какво ѝ се е случило, къде бе отишла Кайра, кой беше изхвърлил трупа в подножието на планината...

Тъй като знаеше, че Нанси чака обаждането ѝ, тя се разбърза, внезапно изпълнена с енергия, освободена от товара на предишните си страхове. Действаше така методично, като че ли го бе репетирала.

Намери чисти листове хартия и тиксо в офиса на Майкъл. Акрилна боя в ателието на Лесли. Когато се върна, вдигна вратата на гаража, качи се в пикапа и откри ключовете в поставката за чаша. Пъхна ключа в стартера и оставил вратата на шофьора отворена. Алармата запища, докато тя слагаше слепените листове копирна хартия зад всяко едно от колелата. Смеси тъмнолилавата боя с малко вода и старательно намаза гумите, сякаш го бе правила стотици пъти. Качи се зад волана и даде на заден, после събра листовете хартия и хареса три от четирите отпечатъка. Повтори процедурата за предната дясната гума, след което избръска всички гуми с мокър парцал, паркира пикапа и затвори автоматичната врата. Върна се в бунгалото и принтира снимките на отпечатъците от гуми, открити близо до трупа на Гейл.

Машабът не беше правилен и тя принтира повторно две от снимките, като този път ги увеличи дотолкова, че не бяха съвсем ясни, но достатъчно широки.

После сложи снимките до отпечатъците, които бе направила в гаража, и се зае да изследва шарката. Взе една рулетка от кухненското чекмедже и забеляза, че ръцете ѝ треперят, докато броеше редовете на шарката и се опитваше да изчисли ширината. Накрая обърна наопаки

снимката отляво, плъзна я покрай слепените листове копирна хартия и това, което видя, я накара да ахне...

Тя стреснато подскочи и изпища, когато телефонът в джоба ѝ иззвъння. Бръкна да го извади, като знаеше кой е още преди да види екрана.

Палецът ѝ се поколеба над бутона, докато тя се чудеше да отговаря ли, или не.

26.

Уолт седеше срещу компютърния еcran на масата в трапезарията, когато чу ритмични звуци от стъпки по стълбата на верандата. Тъкмо пращащ имайл на Болд и се надяваше да поговори с детектива по скайпа, за да обсъдят фактите по случая и да види дали за него те също клонят към една точка. Бяха върнали от лабораторията отпечатъците от гуми, класифицирани като „БФ Гудрич“ с дълги радиални нарези. Полените от ушната кал на Гейл бяха идентифицирани като произлизаци от жълта лилия. Той бе видял как градинарят на Боутрайт разкопава цветна леха. Дали не го правеше, за да прикрие напоената с кръв пръст? Ако тръгнеше срещу човек като Боутрайт, щеше да му е нужно нещо повече от полени и предчувствия — по-скоро армия от адвокати.

Стъпките утихнаха и Уолт се подготви да чуе звънеца или почукване по вратата. В девет и половина вечерта бе късно за неканени гости и колкото повече се удължаваше паузата, толкова по-сигурен ставаше той, че на прага го чака една неуверена Фиона. Отблъсна стола си назад и бързо се насочи към входната врата, тъй като не искаше тя да се разколебае и да си тръгне. Отвори рязко и усети как очакванията му се сгромолясват, когато се озова срещу непозната жена.

— Кого търсите? — попита хладно той.

Жената изглеждаше около трийсетте и имаше уморен вид: с несресана кестенява коса, без грим, а по хрущяла на лявото ѝ ухо се забелязваха седем празни дупчици за обеци.

— Шерифе? — Гласът ѝ бе дрезгав, като на пушач.

— Да. Мога ли да ви помогна?

— Трябва да говоря с вас.

— Имам приемни часове. Ако не възразявате...

— Извън офиса — прекъсна го жената. — Една приятелка знаеше къде живеете. Съжалявам за беспокойството.

Той я покани с жест да влезе и ѝ посочи дивана. Предложи ѝ нещо за пие с надеждата, че няма да приеме, а тя поискава кафе.

— Каквото и да е... И нескафе става.

Той използва пресата, за да направи две кафета, и ѝ сервира в чаша със семейство Симпсън. Неговата беше с лого на застрахователната компания „Стейт Фарм“.

Беатрис се промъкна с дебнеща стъпка до краката на жената и въздъхна, за да е сигурна, че ще я забележат. Жената се наведе и погали кучето. Беа се настани удобно и опря муциуната си в края на дивана.

— Съжалявам — каза жената, — не е правилно да идвам тук. Но не бива да ме виждат в офиса ви, или поне не искам да ме забележат.

— Няма нужда да се извинявате.

— Става въпрос за мъжа... За мъртвия мъж.

Външно Уолт запази спокойствие, макар че го обзе страховто вълнение.

— Мартел Гейл ли имате предвид?

— Мартел, да. Тогава не знаех фамилията му.

— Познавали сте го, така ли? — Уолт сръбна от горещото кафе, донякъде, за да запази безгрижния си вид.

— Шерифе, аз съм член на АН — Анонимните наркомани. Най-важното в цялата идея е анонимността, затова идването ми тук е абсолютно неправилно. Но щом видях статията във вестника... Когато пуснаха негова снимка — онази, футболната — се почувствах задължена да изляза на открито.

— Радвам се, че го направихте.

— Той посети нашата група миналия вторник вечерта. Тогава имаше лекция, така че не споделяхме много, но накрая остана на кафе и аз поговорих с него. При нас идват много гости и искаме да се чувстват комфортно.

Уолт се зачуди дали нейното дружелюбие не е имало нещо общо с хубавата външност на Мартел Гейл.

— Той се задържа известно време — продължи жената — и се поразговорихме. И макар че не го каза направо, мисля, че беше дошъл в Сън Вали за деветата стъпка...

— Знаете ли, запознат съм с програмите „Дванайсет стъпки“ — най-вече с тази на анонимните алкохолици — и, повярвайте ми, оценявам техния успех, но не съм наясно с конкретните стъпки.

— Бихте могли да я наречете изкупление — каза тя. — „Лично изкупуваме вината си пред тези хора, щом е възможно, освен в случаите, когато това би наранило тях или други.“ В общи линии това е шансът ни да се освободим от излишния товар и да разчистим пътя към пълното си възстановяване.

— Съзнавам, че се предполага анонимността да бъде запазена — рече Уолт, подбирайки внимателно думите. — Ала след като г-н Гейл е мъртъв, надявам се, че можем да пренебрегнем това и да mi кажете каквото знаете.

— Бих го направила, само че последната част от стъпката донякъде mi пречи. Няма как да знам кого може да нарани такава информация. Не е редно дори това, че съм дошла тук и говоря за тези неща, камо ли пък случайно да засегна някого с тези свои действия. Това трябва да бъде решено от самия наркотично пристрастен. Не смяtam да играя ролята на висша сила.

— Да се върнем малко назад — предложи Уолт. Постара се в гласа му да не проличи никаква настойчивост. Бързо влезе в професионалния си образ, колкото и странно да му изглеждаше да го прави в собствената си къща. — Той е дошъл на сбирката ви. След края ѝ двамата сте се срещнали. Ходихте ли някъде? Или всичко това се състоя на самата сбирка?

— Отидохме да пием по чаша кафе. В „Тъли“.

— И от това, което vi каза той, решихте, че е дошъл в града за деветата стъпка.

— Да.

— Значи е трябало да се срещне с някого — предложи шерифът.

— С повече от един — изтърси тя, преди да присвие обвинително очи срещу него.

— Работата е там — каза Уолт, — че ние неискаме да нараняваме хората...

— Ельн.

— Ельн. Ние... шерифите... нашата работа е точно обратната. Ние пазим хората. В този случай обаче е твърде късно да предпазим г-н Гейл. Затова сега задачата ни се свежда до това, да разследваме смъртта му. И както можете да предположите, това често се оказва много трудно. Този случай не прави изключение, имайки предвид

факта, че г-н Гейл е гост в нашата долина и ни е сравнително непознат. Като добавим и славата му на спортна звезда, нещата стават още по-сложни.

— Което е една от причините да не мога да дойда в офиса ви. Не искам името или лицето ми да се появят по новините. Никой не знае, че съм вземала наркотици, шерифе. Нито шефът, нито семейството ми. АН ми спаси живота, но ако ме изгонят оттам...

— Това няма да стане.

— Ще се изненадате колко лесно става.

— Тук сте в безопасност.

— Докато не открия, че някой журналист се спотайва в храстите.

Тя беше права. Журналистите понякога душеха около дома му. Анонимността ѝ никъде не бе гарантирана.

— Мислех да ви се обадя по телефона — призна жената. — Но ми се стори страхлива постъпка. Не че очаквам това да има някакво значение за друг, освен за мен. Искам да кажа тук съм, но не мисля, че мога да ви помогна кой знае колко.

— Кое създаде у вас впечатлението, че е дошъл тук за деветата стъпка? — попита Уолт, страхувайки се, че тя започва да му се изплъзва.

— Вече казах твърде много.

— Той спомена ли имена?

— Не! Разбира се, че не.

— Но все пак е казал нещо.

— Каза, че е пристигнал тук да оправи нещата, и поговорихме за някои други стъпки. В общи линии схванах, че той е дошъл тук за деветата.

— Поиска ли от вас да му помогнете да открие някого?

— Откъде знаете? — попита тя.

— Почти всички тук получават кореспонденцията си на пощенска кутия. Да намериш истинския адрес, може да се окаже сложно.

Жената го изгледа с подозрение.

— Казвам ви много повече, отколкото възнамерявах. — Тя остави кафето и отново погали Беа по главата. — Май е по-добре да си вървя.

Уолт не разполагаше с нищо, за което да се залови. Знаеше само малкото ѝ име. А дори и то можеше да не е истинско. Нямаше как да я остави просто да си тръгне...

— Стори ли ви се, че е гневен или отмъстителен?

— Той ли? Не. Точно обратното. Шегувате ли се? Беше разкаян. Докато стигнем до деветата стъпка, всички сме разкаяни. Когато използваш наркотици, причиняваш зло на хората, които най-много обичаш. Крадеш от тях. Лъжеш ги. Мамиш ги. Правиш каквото е необходимо, за да си набавиш дозата. Използваш това като извинение, за да вършиш щуротии. Наркотиците са невероятно удобни в това отношение, шерифе. Можеш да правиш практически каквото си поискаш и винаги обвиняваш дрогата, а не себе си. А нещата, които правиш, те карат да се чувстваш толкова лайняно... Простете за израза. Надрусваш се, за да забравиш, и всичко се завърта отначало.

— Но предполагам, че с времето се натрупва някаква злоба. Ревност или гняв към онези, които престават да ти помагат или спират да ти се обаждат.

— Запознат сте с нещата — каза тя. — Личи си.

— В моята работа човек се сблъсква понякога и с наркомани...

Тя се изсмя и почеса нервно кучето по козината.

— Предполагам, че наистина е така. — Пролича ѝ, че се почувства неловко.

— Но това не важеше за Мартел Гейл.

— Той беше от възстановяващите се. Беше си сложил нещата в ред, както се казва, или поне на мен така ми се видя. Беше дошъл много отдалеч, за да си изкупи вината. Повечето хора пишат писма. Някои се осмеляват да се обадят по телефона, но и това не е лесно. А да пропътуваш половината страна, за да го направиш лично, значи, че много държиш на този човек. Появрайте ми. Или пък хора, както вероятно е в неговия случай. Бил е totally смачкан, докато е употребявал наркотици, стероиди, хормони за растеж и всякаакви химикали за подобряване на формата. И то в големи количества, както чух от него. Бил съвсем избеснял. Натровен. Маниак. Имел тестостерон в излишък. Разбивал с юмрук прозорци на коли. Такива ми ти работи. В стила на Хълк. Истински ужас.

— Човек би си помислил, че това вероятно е било придружено с известен гняв — каза Уолт, представяйки си как Винс Уин гърми

напосоки в тъмното с надеждата да уцели Мартел Гейл. — Известна ярост...

— Той нямаше да дойде тук, ако беше изпълнен с гняв. Няма логика. Точно обратното. Той не беше дошъл, за да обвинява, повярвайте ми, а за да се подложи на тежко изпитание, макар то да не засяга само него. Пристигна, за да оправи нещата...

— И някой не е поискал да го изслуша?

— Откъде да знам...

— Той показваше ли никакво беспокойство, никакви резерви?

— Всички имаме резерви, шерифе. Ужасяващо е да се разголиш така, да отидеш при друго човешко същество, да си признаеш слабостите и да поемеш отговорност за злините, които си извършил.

— Ами ако го изненадаш? — попита той.

— Как така?

— Какво става, когато се освобождаваш от мръсните си тайни, а другият не е знаел, не е бил наясно с половината от нещата, които си вършил?

— Случва се, ако за това ме питате.

— Не си представям, че ще мине страшно добре.

— Може да е неловко. Меко казано.

— А опасно?

— Предполагам...

Уолт се замисли върху думите й.

— Не казвам, че тук се е случило това — рече бързо жената.

— Но ако Мартел Гейл е пристигнал неочеквано при някого, който не е знаел, че е бил наранен от него по време на периода му на пристрастване, това може да е било смущаващо или дори трудно за въпросния човек.

— Точно затова тази девета стъпка е много ясна по въпроса. Не я прилагаш към някого, ако това ще го нарани или съществува някаква опасност.

— Ами ако не знаеш?

— Знаеш — каза тя уверено. — Някои от нас имат кратки списъци, а други — невероятно дълги. Но внимателно преценяваш всеки човек. Споделяш със своя настойник. И определяш към кого трябва да направиш стъпката и към кого не.

— Със своя настойник?

- Да. Или поне аз така направих.
- Как да открия настойника на Гейл?
- Няма да го откриете. Точно в това е анонимността.
- Но как бих могъл да го намеря?
- Не можете.
- Загинал е човек. Може да е бил убит.
- Знам това. Защо мислите, че дойдох?
- Или пък настойникът би могъл да се свърже с мен — предложи Уолт. — Ако поиска. Ако някой му каже, че трябва да говоря с него. Или с нея.
- Вероятно няма да го направи.
- Но има шанс, нали?
- Предполагам, че е възможно...

Уолт зачака предложението. То не дойде. Двамата се взираха един в друг над масичката за кафе. Опашката на Беа потупваше по крака на масата.

— Моля ви — настоя шерифът. — Знам, че ако организацията ви прилича на „Анонимните алкохолици“, трябва да имате връзки. Някой познава някого, анонимен или не. И Гейл. Настойникът му знае какво е станало с него до този момент. Имам нужда само от някого, който да ни запознае.

— Неговата група е от Ню Орлиънс. И при това се състои от бивши затворници.

Уолт скътъа тази информация в ума си. Бивши затворници. Значи би могъл да проучи нещата и без нея.

— Вероятно можете да се обадите на някого — рече умолително той, защото искаше да щурмува от колкото може повече страни.

— Вярно е, всички познаваме някого, който познава някого...

— Става дума за един погубен човешки живот.

— Знам това, шерифе. — Жената остави чашата. — Кафето наистина е хубаво — каза тя.

27.

— Сигурен ли си в това? — попита Брандън от дясната седалка на джипа.

— Играят всеки понеделник. Уин е в групата. Има две мацки и всичко, което се полага. Ние разполагаме с твърдението на анонимната наркоманка и може би полените. Изглежда, нещата се навързват.

— Смяташ ли да им развалиш играта?

— Не, макар че това ще ми даде повод да ги доведа в офиса и да ги разпитам официално. Не бих имал нищо против. Но никой няма да подкрепи обвинението. Ще изглеждам като идиот. — Той почти не се поколеба. — Ще се ожениш ли за нея?

— Какво? Не питаш ли грешния човек?

— Гейл невинаги поставя момичетата на първо място, Томи. Знаеш го. Може да имам нужда от помощта ти за това. Смятам, че трябва да го обмислим.

— Ние?

— Нещата трябва да се уредят, Томи. Единайсетгодишните отлично знаят какво правите с майка им в онази каравана и че на мен това не ми харесва.

— А знаят ли какво правиш ти с твоята фотографка?

Джипът се люшна. Уолт стрелна с укорителен поглед Брандън.

— Нямаш никаква представа за какво говориш.

— Така ли? Добре. Тогава си вземам думите назад.

— Напълно способен съм да водя личен живот, без да замесвам дъщерите си.

— Щом казваш.

— Стъпваш по опасен терен, Томи.

— Не аз повдигнах въпроса. Не аз се обадих на „Лоджак“, без да имам подадена жалба за открадната кола.

Уолт беше дал на компанията директния си номер, но незнайно как те се бяха обадили да докладват в централния офис и Брандън бе вдигнал телефона.

— Ако двамата сте сериозни, тогава чудесно, помогни ми. Ако не... За момичетата в момента е трудно да се справят с всичко това.

— Виж, знам, че е... Знам, че не е лесно за никого от нас. Разбрах те...

Въпреки цялото си перчене Брандън изведнъж му заприлича на инатливо дете. Добър, стабилен заместник-шериф, на когото можеш да се довериш. Смел до глупост. Но млад. Уолт го уважаваше, даже се радваше на компанията му, но сега, донякъде благодарение на Фиона, му се стори, че го вижда по-ясно, и едва не се изсмя. Гейл бе яхнала първия кон, излязъл от конюшнята, но по някое време щеше да разбере, че не е обязден. Томи имаше нужда от известна тренировка.

Уолт спря джипа пред внушителния портал на Боутрайт и тъкмо щеше да позвъни на апаратата, когато градинарят, с когото бе разговарял преди, се приближи от вътрешната страна. Носеше на гърба си пластмасов резервоар за пръскане, беше с очила и маска за лицето. Смъкна маската.

— Ще му кажа, че сте тук — рече той.

— Предпочитам да не го правите.

— Той има гости, шерифе.

— Той е домакин на редовната игра на покер в понеделник вечер. Това ми дава достатъчно основание да вляза. Искам само да говоря с него. Ако се вдигне голям шум, това само ще усложни нещата.

— Искате да ви пусна просто така? Това значи, че утре сутринта ще си търся работа.

— Ако не ни пуснеш, ще си търсиш адвокат. Не се беспокой, той няма да те уволни.

— Не познавате Марти Боутрайт.

— Аз мога да бъда доста убедителен.

Мъжът натисна бутона и порталът се отвори. Уолт вкара колата през него.

— Гумите на онзи пикап са „БФ Гудрич“ — каза Брандън. — Същата марка като в доклада на лабораторията, който пристигна току-що.

Уолт зърна пикапа, паркиран на тревата до една леха. Зачуди се дали самият той щеше да познае марката на гумите, както ги бе познал запаленият по колите Брандън.

— Добър улов — отбеляза той.

Брандън, все още разгорещен от предишната им дискусия, не отговори веднага. Накрая каза:

— Искаш ли да направя нещо по въпроса?

Уолт усети болка в слепоочията и откри, че се чуди какво ли би сторил Болд, което бе ненужно разконцентриране. Разполагаше с показания, които поне косвено свързваха Мартел Гейл с Боутрайт и Уин; разполагаше с полените и разкопаната леха в имението; а сега имаше и пикап със същата марка гуми като онези, които бяха оставили отпечатъците край трупа на Гейл.

— Не можем да вземем отпечатъци без съдебна заповед — каза Уолт, продължавайки да седи зад волана, докато градинарят нетърпеливо чакаше до джипа. Изглежда, напрягаше слух да чуе за какво си говорят, което бе загубена кауза. — Не и ако искаме да надвием адвокатите на Боутрайт. С такива хора трябва да пристъпваме много внимателно, Томи...

— „Гудрич“ са, шерифе. Оттук ги познавам.

— Не трябва да разберат, че знаем това. Защото ще сменят гумите. Ще унищожат възможни доказателства. Мисля, че засега ще оставим нещата така.

— Можем да поискаме съдебна заповед.

Съдия Олбан играе волейбол в понеделник вечер, а Ситър участва в собствена игра на покер. Никой от тях няма да се зарадва, ако го прекъсна. Ще трябва да се върнем в долината, за да вземем заповедта, при условие че някой от тях пожелае да издаде такава, а ще ни е нужно нещо повече от марка гуми, които ги има на няколко милиона коли, за да ги накараме да подпишат заповед срещу човек като Боутрайт. А междувременно, ако Боутрайт дочуе какво сме намислили, вероятно ще изгубим доказателството.

— Тогава защо сме тук?

— Една анонимна наркоманка, позната на Гейл, спомена, че бил дошъл тук за деветата стъпка — да изкупи вината си. Обадих се отново на съседката на Уин и я притиснах по темата за наркотиците в имението му, за които бе споменала при първия ни разговор. Тя издаде, че с мъжа й са присъствали достатъчно често на тази игра в понеделник вечер и че на нея винаги се пуши трева.

— Трева ли? На кого му дреме за тревата, шерифе?

— Слушай, знам, че ситуацията не е идеална, но хора като Боутрайт и Уин... Те бранят личния си живот. Ти хвани градинаря и си побъбри с него. Накарай го да се поизпоти.

— Ясно.

— После ще си сверим бележките.

Брандън слезе от джипа.

— Може ли да поговорим за малко? — извика той към градинаря.

— През предната врата ли? — попита Уолт мъжа, който изведнъж бе станал нервен.

— В задния двор — каза градинарят.

Това улесняващо шерифа — нямаше да има нужда от покана.

Той мина през портата на дървената ограда и заобиколи зад къщата. Задният двор беше с размери на тенискорт и включващо джакузи. Боутрайт го забеляза и направи жест с ръка, но бе прекалено късно. Уолт се пъхна под четириметровия зелен чадър, където осемте мъже седяха около тикова маса, осияна с чаши бира и вино, и пепелници, в които се пушеха кубински пури. Уолт забеляза един джойнт, който бе грабнат бързо от пепелника и изчезна в нечия ръка, преди да бъде захвърлен в тревата.

— Господа — кимна той.

— Вие не чукате ли, шерифе? — попита Марти Боутрайт.

— Градинарят ви ми каза къде да ви намеря. — Формално Уолт можеше да извърти това в покана, ако го притиснха да го стори.

Той разпозна Алекс Макдоналд, Ричи Фабиано и Винс Уин, но човекът, който накара сърцето му да подскочи, беше двукратният носител на наградата „Сай Йънг“^[1], седящ до Алекс. През цялото си детство го беше гледал да играе за „Ред Сокс“ и фактът, че сега седеше на метър и половина от него, че го гледаше, че му се усмихваше, едва не накара дъхът му да спре. Знаменитостите в Сън Вали — политици, филмови звезди, поп величия — никога не му въздействаха кой знае колко. Но двукратен носител на „Сай Йънг“? Шерифът едва не получи сърден удар.

— Познавате ли Манди Халифакс, шерифе? — попита Уин, забелязал смаяното изражение на Уолт. На Халифакс Уин обясни: — Нашият шериф е кетчър и капитан на тукашните шампиони. Коефициентът му е двеста осемдесет и пет.

— Радвам се да се запознаем — каза Халифакс.

Уолт заобиколи масата и стисна ръката на мъжа, чувствайки се за момент отново осемгодишен, само за да осъзнае, че именно тази ръка бе грабнала джойнта от масата.

— Г-н Боутрайт, г-н Уин, може ли да разменим няколко думи насаме? — попита шерифът.

— За вас съм Марти, шерифе. Тези тук ме наричат с далеч по-лоши имена, но Марти ще свърши работа.

Това се хареса на групата. Боутрайт пиеше, както и Уин. Уолт забеляза как те си размениха заговорнически погледи и се зачуди как да тълкува това и доколко има основание. За миг си представи заговор в стила на Агата Кристи, как двамата се съюзяват срещу Мартел Гейл, и осъзна, че четивата му включват твърде много от криминалните романи на дъщерите му.

Боутрайт се изправи с мъка. Халифакс скочи да му помогне и Уолт си помисли колко добре се вписва тази постъпка в онова, което знаеше за човека. Манди Халифакс беше нещо много повече от спортна легенда. Прииска му се да можеше да измисли начин да го включи в разпита, само и само да прекара повече време с него.

След като Халифакс бе станал от стола си, Уолт демонстративно вдигна димящия джойнт, подуши го и го прибра в пликче за доказателства. Извади една химикалка и го надписа.

Дружелюбието около масата секна. Боутрайт грабна една от бутилките вино и я понесе със себе си, което накара останалите да избухнат в смях.

— Аз бих го държал под око, шерифе — извика Макдоналд.

Уин, който бе тръгнал редом с Боутрайт, въведе Уолт в една слънчева стая встрани от кухнята. Донесе му винена чаша и Боутрайт я напълни с червено вино.

— Имам много добра ръка, шерифе — каза Боутрайт. — Първата свястна ръка за тази вечер. Прецакахте ми късмета и ще съжалявате.

— Марти! — сгълча го Уин. А на Уолт каза: — Тази вечер Марти се е натрясал здравата.

— Не мога да изпикая колкото да напълня и един напръстник — рече Боутрайт. — Не мога да се надървя, без да яхна някой проклет шейкър за боя. Не ми говори за натрясване.

Уин завъртя очи, опитвайки се да извини мъжа.

— Мартел Гейл е дошъл в Сън Вали, за да изкупи вината си пред вас — каза Уолт. — Да изкупи вината си, не да ви заплашва, нито да предявява никакви финансови искания. В момента проследяваме разговорите му и ще открием, че се е свързвал с вас двамата, или поне с вашите асистенти или секретарки, и това може да ви постави в сериозно затруднение. Затова дойдох тук, за да ви дам възможност да си признаете предварително.

— По-полека, шерифе — каза Уин. Личеше, че са го хванали неподготвен, точно както се бе надявал Уолт.

Лицето на Боутрайт почервена. Воднистите му очи играеха. Той поsegна към виното, но Уин го докосна по ръката и го спря.

— Кой иска да е пръв? — попита Уолт.

— Знаете в какво положение се намирам... — оправда се Уин.

— Имате предвид г-н Евърс ли? Искате ли да вървим по този път?

— Това не е „път“ — оплака се Уин.

— Отречете го — каза Уолт. — Отречете, че той се е свързвал с вас. — Местеше поглед от единия към другия.

— Мартел Гейл беше бомба със закъснител — рече Боутрайт.

— Мълквай, Марти — ядоса се Уин. — Няма нужда да казваш нищо. Ти си пиян. Не бива да казваш нищо.

— Беше — повтори Уолт. — В минало време или в сегашно?

— Че каква е разликата? — отвърна Боутрайт, заваляйки думите.

— Проблемът си е проблем.

— И как реагирахте вие на този проблем? — попита Уолт.

— Марти! — предупредително го изгледа Уин.

— Да, да — каза Боутрайт. — Знам. Знам.

— От свое име мога да кажа, че Мартел Гейл не се е свързвал с мен — рече Уин. — За последен път говорих с него точно след произнасянето на присъдата, мисля, че вече ви го съобщих. Това беше преди около две години. И, Марти, настоятелно те съветвам да не казваш нищо. На сутринта ще ми благодариш.

— Да, да — каза Боутрайт. Вдигна сълзящите си очи към Уолт.

— Кво зяпаш бе?

— За първи път от дълго време чух за Гейл, когато получих съобщението по имейла — продължи Уин, като внимателно се придържаше към първоначалните си показания.

— Гейл се е появил тук, нали, г-н Боутрайт? — Уолт бе убеден, че друг път няма да го хване толкова уязвим.

— Марти, не отговаряй на това.

— Г-н Уин, ако обичате, бих искал да говоря насаме с г-н Боутрайт.

— Не — възрази Уин. — Няма да стане.

— Нека ви обясня какво е положението — каза Уолт, като потупа по джоба, в който бе приbral джойнта. — Откритото пущене на марихуана е достатъчно, за да лепна на всички ви обвинение за употреба на наркотици и да ви прибера в ареста. Докладите ми за арестите са публично достояние. Утре сутринта ще бъдат пратени на пресата и публикувани на уебсайта ни. Ще прекарате нощта зад решетките. Това вероятно ще ми даде и достатъчно основание да претърся не само дома на г-н Боутрайт, но също и вашия, г-н Уин, защото имам свидетели за многократна употреба на наркотици в името ви. Така че нещата могат да се развият по два начина. Признавам това. Но може би ще е по-добре да се замислите колко силно ще ме вбесите, преди да ми откажете сътрудничеството си. — Той изгледа двамата и видя, че бойният им дух се е изпарил. — Ако искате, можете да останете, но ако ще се правите на адвокат, изчезвате оттук. Ясен ли съм?

Уин кимна неохотно.

— Ето какво знаем — каза Уолт, овладявайки гнева си. — Мартел е освободен условно и на следващата седмица Керълайн Вета си го отнасялошо. Десет дена по-късно самият Гейл е мъртъв. Това е или раздаване на правосъдие, или съвпадение, или невероятно удобно за някого... Смятам да разбера какво точно е и за кого. Вие, момчета, знаете някои от отговорите. И аз ще ги получа.

Уин беше прекалено голям професионалист, за да отстъпи дори на сантиметър пред Уолт. Остана външно спокоен, демонстрирайки нещо като изненада. Боутрайт беше замаян от виното. Уолт не бе сигурен дали той изобщо го е чул.

— Не искам да карам гостите да чакат — рече Боутрайт.

— Имали ли сте някакъв контакт с Мартел Гейл преди откриването на трупа му? — попита Уолт.

Боутрайт погледна към него, после се озърна към излъчващия неодобрение Уин и се навъси.

— Той беше истинска напаст, шерифе. Съжалявам, че е мъртъв, но не съжалявам, че се махна от живота ми.

— Бих искал да получа отговор на въпроса — каза Уолт.

— Сигурен съм в това.

Уолт дочу звън на метал откъм двора и по звука позна, че се приближава някакво куче. Обърна се, очаквайки да види кучето на Боутрайт. Но той нямаше куче. Това беше Беатрис, която душеше килима, търсейки миризми, както бе обучена. Сигурно Брандън бе оставил вратата на колата отворена или бе свалил някой прозорец. Малко неща можеха да задържат Беа далеч от Уолт и явно отворената порта към двора не бе сред тях.

Беа си беше любопитна по природа и изглежда бе уловила някаква миризма. Той познаваше тези нейни наглед случаини, но всъщност методични движения — тя работеше. Потисна изкушението да я спре, когато лапите ѝ затупкаха по камъка и тя обиколи масата за покер, а после драсна право към Уолт.

Само че не беше към Уолт. Забила нос в земята, тя стигна с душене до Уин, а после изтича до Уолт и побутна ръката му с нос. Отстъпи назад, седна и погледна господаря си, махайки с опашка.

За миг Уолт остана вцепенен, взирайки се в кучето, след това погледна към обувките на Уин и отново към кучето. Беа току-що му бе съобщила нещо толкова ясно, все едно говореше на английски, само че шифърът бе неразгадаем за Боутрайт и Уин. Само Уолт и Беатрис разбираха казаното. Той обмисли съобщението, а сърцето му биеше учестено. Беше достатъчно умен да не говори, преди да е сигурен какво ще каже.

Боутрайт и Уин усетиха промяната в Уолт. Над тримата увисна тишина, нарушавана само от учестеното дишане на Беа и шума от мъжки гласове откъм двора.

— Не обичам кучета — каза накрая Боутрайт. — Разкарай това животно от дома ми.

— Г-н Уин — рече шерифът със зловещо спокойствие в гласа. — Чудя се дали не бих могъл да погледна обувките ви?

— Какво? — зяпна Уин, свеждайки поглед към ръчно изработените си италиански чепици.

— Обувките ви.

— Не — отдръпна се изненадано той. — Защо?

За първи път в кратките си отношения с Уин шерифът видя по лицето му да пробягва паника. Не продължи дълго, но достатъчно.

— Бих искал да погледна обувките ви, ако може.

— Не може — каза Уин, втренчен в кучето. После си събра ума.

— Имате ли заповед за обиск, шерифе?

— Мога да си издействам, ако е необходимо, въз основа на притежанието на марихуана. Вие си решавате. Това вече го уточнихме.

— Отправи тази реплика към Боутрайт, предполагайки, че мъжът ще сметне за отблъскваща мисълта да бъде арестуван и криминален екип да рови из дома му.

Никой не продума.

Уолт наруши мълчанието.

— Вероятно ще мога да ви ги върна до един ден. Не повече.

— Искате да ми вземете обувките? — уточни Уин. — Да не сте се побъркали? Аз какво, бос ли да се прибирам? Що за дивотии, шерифе?

— Най-много два дни — рече Уолт.

Той срецна погледа на Уин, впечатлен от способността на мъжа толкова бързо да скрива паниката си. Сега виждаше само презрение и раздразнителност, отличителните белези на човек, който професионално се занимава с преговори.

— Няма да стане. Но благодаря все пак.

Уолт трепна.

— Нека стане на вашето. — Посегна към радиото си.

— Винс — обади се Боутрайт. — Няма да оставя онази ръка на масата. И няма да се примиря с някаква скапана нощ в ареста. Дай на човека обувките си.

— Не мога да го направя, Марти — каза Уин.

— Ще ти дам пантофи, с които да се прибереш.

Огорченото изражение на Уин говореше много на Уолт. Беше го притиснал — и двамата го знаеха. Шерифът щеше да получи обувките му.

— Ще ви задържа тук — обясни Уолт, — и то разделени, докато получа заповедта за обиск и пристигнат криминалистите. Екипът ще пътува от Меридиън, за ваша информация. И няма да потеглят преди девет сутринта.

Боутрайт каза строго:

— Дай обувките на човека, Винс. Не бъди стипца. Там отвън е Манди Халифакс. Той е мой гост.

Двамата впиха погледи един в друг, водейки мълчалива борба. Уин явно обмисляше все по-намаляващите варианти. Можеше да ядоса Боутрайт и да накара Уолт да мине през процедурата със заповедта за обиск и накрая все пак да предаде обувките си или можеше да ги даде още сега.

— Това куче нямаше работа в къщата ти — обясни Уин на пияния Боутрайт.

Уолт усети тръпки. Как точно Беатрис се бе измъкнала от джипа? Мина му през ума, че това може да не е случайност и тогава кървавата улика можеше да бъде оспорена в съда. Той си запази устата затворена.

— Ти не разсъждаваш трезво, Уин — нападна го Боутрайт. — Не ме слушаш. Тези хора са мои гости. Това е моят дом. Дай на човека проклетите обувки.

Безсилието и гневът върху лицето на Уин отстъпиха на примирение и той изрита обувките от краката си. Но не беше щастлив.

По-късно, докато караше джипа през града, Уолт най-после се осмели да изрече на глас онова, което го тревожеше. Беатрис стоеше между седалките, сложила предните си лапи върху поставките за чаши.

— Томи, нали разбиращ как подхождам към работата?

— Да, шерифе.

— Ние не фабрикуваме доказателства. Не извъртаме истината. Не и в моя отдел.

— Не съм сигурен за какво говориш...

— Не искам никога някой от моите заместник-шерифи да лъже заради мен, да дава фалшиви показания.

— Шерифе?

— Затова няма да те питам, защото не искам да знам отговора. — Уолт протегна ръка и погали Беатрис по главата.

Брандън премести поглед от кучето към шефа си.

— Добре. Ясно.

— Трябваше да се посъветваш с мен, преди да предприемеш такова нещо, Томи.

— Ясно.

— Впрочем беше гениално — каза Уолт. — Но съдът не би го одобрил.

— Луната изгрява — рече Брандън. — След ден-два ще бъде пълна.

— Няма нищо по-красиво от това — отвърна Уолт.

— Тя е добро куче.

— Така е.

Беатрис започна да бие с опашка. Беше разбрала, че говорят за нея.

— Но не отваря врати на коли — каза Уолт.

Чуваше се само свистенето на гумите.

— Ако искаш да поговоря с Гейл как да оправим нещата, ще го сторя.

— Не биваше да натреса това на теб.

— Така е.

— Аз ще се оправя — каза Уолт.

— Благодарен съм ти, шерифе.

Уолт изви шия, за да погледне през предното стъкло към луната, подаваща се над планинския връх.

— Няма нищо по-красиво от това.

---

[1] Награда за най-добър питчър в бейзбола. — Б.пр. ↑

28.

— Остави ме до „Гръмпис“ — каза Брандън.

— Защото? — попита Уолт.

— Обадиха ми се, докато ти беше в къщата. Главанака.

Хората познаваха Милър Главанака като колоритен барман в местното заведение за хамбургери. Шерифската служба го познаваше като двукратен нарушител, който сега беше осъден да полага общественополезен труд и същевременно действаше като информатор.

— За какво става въпрос?

— Остави ме там и ще ти кажа.

Ако някоя от дъщерите му му бе говорила с такъв тон, Уолт щеше да я смъмри. И сега също се замисли дали да не го стори, защото прокраднеше ли се веднъж в отдела такова неуважение към висшестоящите, щеше да е много трудно да се изкорени. Но отношенията му с Брандън изискваха по-специален подход и всички в службата го разбираха. От това, колко свобода му позволяше Уолт и колко натиск оказваше върху него Брандън, в крайна сметка щеше да зависи престоят на заместник-шерифа в службата и вероятно самата кариера на Уолт, защото той започваше да усеща, че ако възникне никаква реална конкуренция при изборите, тя ще дойде от собствените му хора. А кой би бил по-подходящ от един млад и опитен юначага като Томи Брандън? Замисли се върху иронията, че един ден Гейл може за втори път да се окаже съпруга на шерифа, и се зачуди дали тя ще е тази, която ще накара своя любовник да се кандидатира.

Малко от другите заместник-шерифи на Уолт се радваха на такава популярност като Брандън. Хората бързо се предразполагаха към него, а и той към тях. Този човек редовно превръщаше арестантите и дори осъдените престъпници в информатори за отдела. Повечето слухове и сигурна информация идваха през Брандън или Ив Санчез. Докато Уолт го гледаше как крачи напето по „Уорм Спрингс Роуд“ и се насочва към гърба на дъщчената барака, която представляваше „Гръмпис“, се зачуди дали като проводник на

информация Брандън не притежаваше твърде много власт и какво изобщо би могъл да направи самият той по въпроса.

Брандън прати един есемес и зачака край зловонния контейнер за смет зад заведението. В лятната жега над боклука трептеше омара.

Милър подходящо бе именуван Главанака заради издаденото си чело и дълбоко хълтналите си очи. Мръсната му, дълга до раменете руса коса бе напъхана под бейзболна шапка на „Кардиналс“. Носеше лекъосана престилка върху тениска без ръкави, която разкриваше няколко избледнели татуировки. Имаше един сребърен зъб — всички останали бяха нащърбени — и козя брадичка, която приличаше на телена четка за скара.

Нямаше встъпителни реплики. Той подаде на Брандън чийзбургер с кетчуп, туршия, чушлета и швейцарско сирене, увит в амбалажна хартия, и Брандън се зае да яде, докато Главанака говореше.

— Времето ми тече, нали?

— Ммм — отвърна Брандън, като обърса с пръст една капка.

— Това ще ти хареса. Очаквам да ми съкратиш от присъдата някой друг час за тази информация.

Главанака винаги очакваше повече от това, което щеше да получи.

— Разбира се — изльга Брандън с пълна уста, като си мислеше: „Ще получиш колкото аз сметна, че струва, тъпако“. Ако питаха него, човек, хващан два пъти за наркотици, щеше да я кара така до живот. В неговия свят нямаше място за хора като Милър Главанака.

— Веднъж-дваж тутка идваше един човек и аз поразпитах аверите, и доколкото разбрах, доста се въртял наоколо. Много е гнусен. В сравнение с него аз приличам на шибан Доналд Тръмп. Вони ужасно. Живее в гората. Чух, че търсите някакъв, дето живее в гората и бърка амфетамини. Правилно ли съм чул?

— Продължавай... — изрече Брандън с пълна уста, наслаждавайки се на най-добрая бургер в града. Беше го преполовил.

— Прилича на Том Ханкс в оня филм, дето беше изхвърлен на оня остров.

— „Корабокрушенецът“ — каза Брандън.

— Същият. Идва ми тука, вонящ на пикня и пушек, поръчва бургер и бира и дава стотачка. Хич нямаше да ми направи впечатление, ама Гарвана ми спомена, че и при него някакъв шматък платил за бира с Франклин^[1], и се поразговорихме, и изглежда, че е същият гъз.

— Франклин, в смисъл Бен Франклин, в смисъл стотачка — рече Брандън просто за да изясни фактите.

— Нали това ти казвам. Работата е там, че беше на същия ден, пич. Значи тоя дава франклини само за да го видят, че ги дава. Нали? Ама че скапаняк.

— И това ме интересува, защото...

— Знам ли, мамицата му. Просто не ми се връзва, а ти все повтаряш, че искаш да ти казвам за неща, които изглеждат странно.

— Вярно е.

— Търсите някакъв, който прави амфетамини, нали?

— Нищо не съм казал. — Брандън смачка амбалажната хартия и я хвърли през рамо в контейнера, без да гледа. Винаги търсеха производители на амфетамини. Освен това диреха онзи, който бе преобърнал дома на Бъркхолдър и го бе направил да изглежда като нападение на мечка. Дали беше един и същи човек? Или двама?

— Ако ти не го искаш — рече Главанака, — хич не ми пука. Може би Джими Джонс ще го поискат.

Джонс беше заместник-шериф в Кечъм.

— Не хапи ръката, която те храни, Главанак. Ще си получиш наградата, ако от това излезе нещо.

— Какво да излезе?

— Разгласи, че искам да говоря с този човек, ако се появи някъде. Можеш ли да го направиш?

— Мога.

— Направи го и ще спечелиш повече. Чат ли си?

— Чат съм. Може да е вашият бъркач на амфетамини, а?

— Възможно е.

— Може да струва пет часа, а?

— Възможно е.

— Мяркал се е наоколо. Мога да ти го намеря.

— Направи го. — Брандън извади петдоларова банкнота. — За бургера — каза той.

— Заведението черпи.

— Не мога да приема. Знаеш това.

Главанака взе парите.

— Защо винаги си толкова изряден? Другите вземат бургера и бирата.

— Ще ти смъкна десет, ако ми го докараш през следващите двайсет и четири часа.

— Десет? — Главанака повдигна вежди толкова рязко, че целият му скалп се размърда. — Кой е тоя, че да е толкова важен, мамка му?

— Хващай се за работа — посъветва го Брандън.

— Изглеждаш като ударен с мокър парцал — рече Брандън, щом се качи обратно в джипа.

Отпуснал ръце върху долната част на волана, Уолт се мъчеше да овладее гласа си. За човек на неговия пост бе изключително важно да запазва спокойствие в хаоса.

— Отнело им е само около петнайсет минути да се свържат с Анстед. — Анстед беше окръжният прокурор. — Той блокира обувките като улика, поне временно, докато не се изясни какво е правило кучето ми в къщата, след като не съм разполагал със заповед за обиск.

— Бърза работа.

— Той ще те разпита, Томи.

— И аз ще му отговоря. Познавам Дъг отдавна. Далеч преди да си спечели прокурорското място. Свестен е. Ще разбере.

— Ще му отговориш, без да забравяш за какво приказвахме одеве — напомни му Уолт.

— Без да забравям, че имаме следи от кръв по обувките на един основен заподозрян.

— Истината е като стъкло, Томи. Или е цяло, или е напукано и строшено. Няма средно положение.

— Прозорците на колите ги запояват — рече Брандън. — Запълват драскотините с епоксидна смола и стават като нови.

Уолт се намуси.

— Мислиш ли, че той ще пусне уликата? — попита Брандън. — Че ще ни позволи да я задържим?

— Не и без борба. Уин ще се бори.

— Не съм чувал Дъг да бяга от битка.

Уолт запали джипа и потегли. Улиците на Кечъм бяха тихи, имаше хора само пред няколкото бара и ресторанта по главната улица.

Брандън го осведоми за разговора с Главанака.

— Мислиш ли, че е добра следа? — попита Уолт.

— Така ми се стори.

— Имаш кетчуп. — Уолт посочи към бузата си и Брандън се избърса.

— Може да е същият човек, който е бил у Бъркхолдър.

— Не за това си мислиш — каза Уолт.

— Изпитваш ли ме? Добре де, има вероятност парите да са от портфейла на Гейл. Знаем, че той е живял нашироко и сигурно е носил някоя пачка. Може да е нашият производител на амфетамини. А може и да е един и същ човек.

— Точно за това говоря.

— Във всеки случай не е онзи, който е използвал кредитната карта — рече Брандън. — Банкоматите не дават стоточки.

— Сега вече разсъждаваш правилно.

— Значи са двама различни.

— И можем да предположим, че онзи, който е взел портфейла, който е открил трупа на Гейл или сам го е пречукал, е човекът с картата.

— Значи вероятно нашият бъркач на амфетамини разбива къщи за удоволствие или за храна, попада на парите и почва да ги харчи. Не е задължително това да го свързва с Гейл.

— Каквато и да е работата, той е важен за нас. Играе голяма роля във всичко. И според Главанака се намира тук, в града.

— Отседнал е в града? Или идва и си отива? Набарал е някакви пари и си живее живота, така ли?

— Или пък слиза от планината нощем, за да си продава стоката и да харчи спечеленото. Ще дам на Гили някакви прибори за нощно виждане и ще го помоля да наблюдава пътеките — каза Уолт. *Дължи ми го*, помисли си той. Уолт му бе дал втори шанс, като не докладва за пиянството на рейндъйра по време на работа.

— Обещах на Главанака, че ще съмъкна десет часа от общественополезния му труд, ако хванем човека.

— И той какво каза?

— Ами обзе го дива радост...

— Трябва да внимаваш с такива оферти. Те могат да дадат обратен резултат. Сега той знае, че човекът е важен за нас. Може да се опита да му вземе пари, за да си трае.

Брандън се засегна от укора и впери поглед през страничния прозорец.

— Слушай — каза Уолт. — Информацията е добра.

— Ти никога няма да ми го простиш, нали, шерифе?

Не говореше за Главанака.

Уолт продължи да кара още пет минути, мина по моста над Биг Ууд, непосредствено на юг от Голдън Ийгъл, на километър и половина южно от отбивката към дома на Фиона. Докато я подминаваха, трябваше да положи усилия да не погледне натам.

— Нещата са такива, каквите са — каза той.

— А какви именно?

— Свършени — каза Уолт. — Всичко вече е свършено.

Брандън скръсти ръце, облегна глава назад и затвори очи.

---

[1] Върху стодоларовата банкнота стои образът на Бенджамин Франклин. — Б.пр. ↑

29.

Уолт остави момичетата в ученическия лагер „Рейнбоу Трейл“, като на сбогуване получи по една прегръдка от тях, както и тъжен кучешки поглед от Ники, който не знаеше как да изтълкува. Не беше сигурен дали е резултат от някакъв мъжки недостатък, или отричане, или пък ако поначало нямаше никакъв смисъл, чудесна актьорска игра от страна на една дъщеря, която иска майка ѝ да се върне. Беатрис скимтеше на предната седалка. Явно не ѝ се искаше да се разделя с момичетата и Уолт не за първи път се зачуди дали кучето не отразява неговата собствена съвест. Поколеба се още малко, като си мислеше дали да не ги повика обратно в колата, да изкърьшкат за един ден и да ги заведе в парка на сладолед или да поплават в обществения басейн на гимназията. Но те обичаха лагера много повече, отколкото да прекарват деня с него, или поне той се убеждаваше, че е така, за да оправдае факта, че си тръгва и оставя на Лиза да ги приbere... Защото именно това направи.

Като се изключи хаотичната пресконференция, която мина щогоде сносно, и някои новинарски коли, спрели на служебния паркинг пред участъка, предишният ден бе минал бавно и монотонно. Уолт се застоя на бюрото си, отхвърляйки натрупаните задачи, като се надяваше нещо да даде тласък на разследването по случая „Гейл“. Окръжният прокурор бе решил, че наличието на лилии в градината на Боутрайт и фактът, че гумите на камиона са на същия производител — „Гудрич“ — като отпечатъците, оставени на местопрестъплението, са достатъчно основание, за да спечелят на Уолт заповед за обиск. Но го предупреди да не бърза много. Адвокатите на Боутрайт щяха да окажат сериозен отпор, щом се стигне дотам, и той искаше време, за да се подготви. Искаше също така да съгласува действията си с прокурора на окръг Кинг, за да не подложат неволно на риск разследването по случая „Вета“, като действат твърде прибързано.

С всеки изминал ден шансовете намаляваха. Колкото повече време минаваше от откриването на тялото, толкова по-малка бе

вероятността случаят да бъде решен.

Днешният ден мина горе-долу по същия начин: Уолт имаше чувството, че ръцете му са вързани от предпазлив адвокат и косвени улики. Обади се два пъти на Фиона и й остави съобщения. Страхуваше се, че тя избягва обажданията му от смущение заради появата на „откраднатия“ пикап на Енгълтън, затова й каза, че не му пушка и просто се радва да разбере, че Кайра явно се е върнала. Нежеланието на Фиона да отговаря на обажданията му го дразнеше и смущаваше, но тя трябваше да направи следващата крачка. Тя.

Когато момичетата вече спяха и чиниите бяха измити, той седна пред компютъра, за да навакса с имейлите.

Телефонът в кухнята иззвъня и Уолт го грабна.

— Открих колата му, шерифе.

— Гили?

— Открих джипа. Има стикер на „Авис“ на бронята. Регистрационните номера още са на него. Това е колата, наета от Гейл.

— Къде е?

— Далеч от пътя, иначе щях да я намеря по-рано. Помогна ми този бинокъл за нощно виждане. Сънцето е нагрявало метала цял ден и след мръкване колата излъчваше топлина. Стоя пред нея и я гледам. Искаш ли да я отворя?

— Не пипай нищо. Обясни ми как да стигна дотам. Ще ми отнеме около час. Ти не мърдай никъде.

— Ясно.

Уолт позвъни на Лиза и я помоли да го смени. Обади се в офиса и им каза от какво има нужда, включително Фиона, и ги инструктира да не общуват по радиото и да пускат колите една по една, за да избегнат нашествие на пресата. Пое си дълбоко дъх и се преоблече в прясно изгладена униформена риза.

Надзърна при момичетата точно преди Лиза да пристигне, облечена в халат и джинси. Изглеждаше уморена и се насочи право към дивана.

Уолт й предложи леглото си, като каза:

— Чисти чаршафи.

— Колко ще се забавиш?

— Лягай си — рече той.

Тя кимна и пое нататък, почесвайки гърба си през халата, и това го накара да се зачуди дали двамата не се познават твърде добре.

Гили Менкез изглеждаше дребен и блед в ярката светлина на фаровете, докато мижеше срещу прожектора на черокито на Уолт.

- Това е хубаво, нали, шерифе?
  - Много хубаво.
  - За миналата седмица...
  - Забрави за това, Гили. Вече е минало.
  - Имам жена и четири деца. Чакам още едно.
  - Добра причина да не пиеш на работа.
  - Можеше да накараш да ме уволнят.
  - Само гледай да не стане „трябващ“.
- Гили се взря в него с любопитство.
- Няма значение, Гили. Само внимавай да не се повтаря.
  - Няма.

От уважение Уолт скри усмивката си. Гили изглеждаше капнал, лицето му се бе сгърчило сякаш ще заплаче. Шерифът сложи ръка на рамото му, зарадван, че има пред себе си човек с неговия собствен ръст, но се зачуди дали Гили бе отдален повече на господ, или на бутилката.

- Точно така ли го намери? — попита шерифът.

Мъжът кимна хрисимо и Уолт изпита неудобство. Опитвайки се да му даде някаква работа, го накара да претърси терена от дясната страна на джипа. Той пое гората отляво. Изчакваше да се появят Фиона с фотоапарата и поне един заместник-шериф, преди да влезе в колата. Освети през стъклото с фенерчето си и видя, че джипът е празен, а ключовете са на стартера. По тях може би имаше латентни отпечатъци, а той с нетърпение чакаше да се заеме с това.

С фенерчето в ръка, Уолт се движеше методично през храстите. Чу как Беатрис дращи по страничния прозорец на черокито и му се прииска да можеше да я пусне. Наётата от Гейл кола бе зарязана в една долчинка между два обрасли с дървета хребета, разположени в посока изток-запад. При този покров от елхови клони изглеждаше истинско чудо, че Гили е забелязал топлинното излъчване, и Уолт прие това за

знак, че е настъпил поврат в разследването. Случайте се обръщаха или в твоя полза, или в твоя вреда и с времето той бе станал суеверен.

Видя го като бял проблясък — цвят, на който не му беше мястото в горската палитра. Приближи се със затаен дъх и за малко да повика Гили при находката си.

Отмести папратите, разкривайки гладката ръкохватка на бейзболна бухалка. Наведе се и се протегна по-напред, за да издърпа преплетените растения и да открие широкия край на бухалката.

Сърцето му биеше учестено, сякаш бе пробягал голямо разстояние или бе тренирал на лежанката. Отначало откритието го въодушеви, изпълни го с детска радост, бетонира теориите му и потвърди следователското му майсторство. Помисли си колко ли щеше да се впечатли Болд, щом разбере, че подозренията му към Винс Уин не само са били основателни, но и точно в целта.

Току под горния край на бухалката имаше ръждиво петно и нещо, което приличаше на човешка коса. Пред него бе оръжието на убийството и макар че тепърва му предстоеше да свърже изоставянето на автомобила със захвърлената бухалка и да направи проверка на времето, връзката с Гейл изглеждаше неизбежна. С малко късмет случаят можеше да бъде приключен до обяд, а камерите и репортерите да си заминат.

Той надяна хирургически ръкавици и се озърна назад. Беше изгубил от поглед Гили в гората. А далеч долу проблеснаха за първи път пристигащи фарове. И зад тях още един чифт. Екипът му щеше да е тук до минути и той се надяваше Фиона да е сред тях, за да има с кого да отпразнува находката.

Коленичи и тъкмо посягаше към средната част на бухалката — за да не докосне нито ръкохватката, нито следите от кръв — когато фенерчето му освети релефен надпис с ръкописен шрифт, от който се четяха три букви: „тън“.

Той разбираше от бухалки — особено „Луисвил Слагър“ — и знаеше как са разположени логото и надписите върху различните марки. Това тук не съответстваше на нищо познато. Умът му автоматично заработи, мъчейки се да отгатне с името на кой играч е надписана тази бухалка и защо надписът е гравиран толкова високо. Завъртя я леко и се появи остатъкът от името: *Енгълтън*.

Звезден спонсор на Малката лига на Ууд Ривър: Майкъл Енгълтън.

Уолт замръзна, докато звукът от приближаващите се коли се усилваше. Смутен и замаян, той осъзна, че недиша. Тази бухалка трябваше да идва от колекцията с автографи на Винс Уин. Трябваше да докаже отвъд всякакво съмнение, че Уин е раздал правосъдие със собствените си ръце точно както бе заплашил, че ще стори.

Следващият образ в главата му бе този на Кайра Тулиевич, която беше надигнала бухалка и вървеше откъм къщата на Енгълтън към Уолт, докато той надничаше през прозореца на Фиона. Кайра, толкова травматизирана и измъчена, че не можа дори да произнесе речта си, без да я осени ярък спомен, който й попречи да продължи.

Колите се приближаваха. Уолт се поколеба с ръка върху бухалката.

— Може да е била открадната — изрече той на глас, после мигновено мълкна, мислейки за мъжа от планината, или производителя на амфетамини, или онзи, който бе опустошил къщата на Бъркхолдър.

Стиснал здраво бухалката, той я понесе, като я държеше ниско и я полюшваше в ритъма на крачките си. Отправи се бързо към чакащия джип. Беатрис се разлудува, като го видя да се приближава. Фаровете на пристигащите коли идваха все по-близо.

Гили Менкез изникна от нищото зад изоставената кола.

— Шерифе?

Уолт спря и премести бухалката така, че Менкез да не явижда.

— Да, Гили?

— Има ли още нещо, което да направя? — попита той.

— Иди да махнеш на колите да спрат, за да не повредят следите. Спри ги колкото можеш по-далеч оттук, и им кажи да угасят фаровете. Побързай.

Гили хукна. Малко след това, когато фаровете угаснаха, Уолт отвори багажника на джипа си, изгаси вътрешната лампа, уви бухалката в синя мушама — същата, която бяха използвали, за да преместят тялото на Гейл — и напъха вързопа зад раницата за спешни случаи, в ъгъла зад задната седалка.

Каза си, че само съхранява улика, крие я, за да не узнае никой за съществуването й, така че да няма възможност за изтичане на

информация към пресата, преди да я е регистрирал и анализирал както следва. Така че всяко доказателство, което тя предоставеше, да може да бъде използвано ефективно и правилно, преди да бъде опорочено от съда на общественото мнение.

Той не криеше улики. Не правеше нищо нередно.

Но тогава защо бе скрил бухалката от Гили? Защо я бе приbral на тайно място в багажника на джипа си, вместо да документира мястото на откриването ѝ със снимка — стандартната полицейска процедура при намиране на възможно оръжие на убийство?

Той затвори багажника и в този миг Фиона се появи в светлината на предните фарове на джипа. Зад нея изникна Бардж Леви, който носеше тежка раница в дясната си ръка. А миг по-късно и двама заместник-шерифи, единият от тях — Томи Брандън.

— Шерифе — извика Фиона, подмятайки две чанти с фотографска техника. Приличаше на скелет в слабата светлина. Крехка, бледа и изтощена, тя се приближи.

— Г-це Кеншоу — каза Уолт и гласът му изневери.

Цифровият часовник върху микровълновата печка в кухнята показваше 03:07. Уолт трябваше да избира дали да буди Лиза, или не, и реши да ѝ даде възможност да прекара поне част от нощта в собственото си легло. По халат и джинси, тя потегли с колата, с размътени очи, но радостна от възможността да се прибере у дома.

Когато вече я нямаше, той извади синия вързоп от колата и го внесе тайно през задната врата, като и за миг не се съмняваше, че може да го наблюдават. Отдавна бе научил две неща в полицейската си кариера: всеки имаше поне една опасна тайна и не съществуващето такова нещо като усамотеност.

Пуснал щорите, той внимателно разви мушамата и се втренчи в окървавената бухалка, като се чудеше какво, по дяволите, прави. Беше си подготвил разнообразни извинения: пазеше следствието от изтичане на информация, което евентуално би могло да заздрави защитата на Уин (макар че посвещението на Майкъл Енгълтън отслабваше тази версия); предпазваше първата наистина значима улика от възможността да бъде изложена пред всички; изолираше уликата, за да има възможност да проведе методично разследване и разпит на

заподозрените — най-вече Кайра Туливич. Убеден, че всичко ще бъде наред, стига да не замърсява или унищожава уликата, той уви внимателно бухалката в прозрачно фолио и го залепи за по-сигурно с тиксо.

Прерови гаража и намери един голям кашон, оряза го с макетен нож и го оформи грубо така, че да пасва на бухалката. Уви я в найлон и вестници и я сложи в кутията, която залепи с още тиксо. Влезе в Интернет, попълни етикет за бърза доставка, разпечата го и остави пакета върху масата в хола като паметник на лошата си постъпка.

Болд му бе предложил помощта си за ускоряване на обработката на уликите. Лабораторията в Меридиън би могла да свърши работата с предимство заради връзката с възможно убийство, но Уолт разполагаше с нелошо извинение да пренебрегне тази възможност и да прати бухалката на Болд. Един ден път до Сиатъл, един ден за обработка. Би трябало да получи резултатите за по-малко от четирийсет и осем часа, което бе каки-речи най-краткият срок, който би могъл да очаква от щатската лаборатория в Меридиън. Но действайки чрез Болд, той запазваше пълна тайна, което можеше да му бъде от голяма полза в бъдеще. В случай че бухалката уличеше някого, от когото се интересува Болд по случая „Вета“, това му даваше още по-голямо основание да използва лабораторията в Сиатъл.

Обаче тази нощ Уолт не спа добре. Мяташе се и се въртеше, а когато успя да задреме за малко, сънят му бе лек и неспокоен, насытен с кошмари и заплетени сценарии. Събуди се, раздразнен и уморен, и откара момичетата до лагера в мрачно мълчание, което всички усещаха. Дори Беатрис кротуваше, положила глава на кръстосаните си лапи, без да откъсва очи от него.

— Престани! — извика й той през стаята, докато си правеше пържени филии.

Тя премигна, отмести поглед, а после отново се втренчи в господаря си, като негова четиринога съвест, която отказва да го остави на мира.

В десет сутринта Уолт напусна офиса без обяснение, като каза на Нанси само, че отива до вкъщи и ще се върне след петнайсет минути.

Нанси свързваше такива необясними напускания със семейни или здравословни проблеми — и двете я притесняваха, тъй като след развода тя мислено бе поела ролята на негова настойница. Често вършеше негови лични задачи, които нямаха нищо общо с работата.

— Всичко наред ли е? — попита го тя. Въпрос, на който той нямаше нужда да отговаря, като се имаше предвид изражението му.

— Отлично — изльга Уолт.

— Ако мога да помогна... — добави Нанси и това го накара да забави крачка, докато се двоумеше дали да я смъмри, или да ѝ се извини. Не направи нито едно от двете. Продължи към вратата, замислено вперил поглед пред себе си.

— Съжалявам, че се обаждам толкова рано — каза Уолт, когато лицето на Болд изпълни прозорчето върху компютърния экран.

— Станах още преди часове — рече Болд. — Какво мога да направя за теб?

— Толкова ли съм прозрачен?

— Използваш скайпа — каза Болд — вместо телефона. Но се радвам, че се обади. Матюс има обяснение за нас.

— За какво по-точно?

— Първо, защо не ми кажеш за какво ме търсиш?

Уолт даде кратко и простишко обяснение за изпращането на бухалката — искал лабораторната работа да се извърши бързо. Не беше извинение, не предложи обосновка. Щял да бъде благодарен да му съобщят по телефона или имейла веднага щом разберат нещо. Болд прие всичко това нормално.

— А сега ти ми кажи какви новини имаш — помоли Уолт.

— Момичето в разсадника — рече Болд. — Как ѝ беше името?

— Марта Шарп. Маги.

— Матюс казва, че тя отглежда марихуана. Работи нощем, когато не ѝ е там мястото, и затова беше толкова чувствителна по въпроса, че не е била в разсадника след работно време. Прави го сама, за да има допълнителни доходи. Вероятно живее с един от родителите си, който е болен или зависи от нея. Изкарали сме ѝ акъла, като започнахме да душим наоколо, но важното е друго: Матюс смята, че тя сигурно е видяла нещо. За Гейл, имам предвид. Описах ѝ разговора и — това е нейната магия, шерифе — тя се включи и започна да ми го тълкува.

Знам, че може да звучи като измишльотина, но такава ѝ е работата и съм се научил да ѝ вярвам.

— Марихуана, казваш...

— Под земята може би. На изкуствено осветление. Но важното е, че тя е била там. Видяла е нещо и го крие, защото не може да обясни денонощното си присъствие в разсадника. Матюс каза, че подходът е да се хванем за нуждата ѝ от пари, да разберем причината за нея и да я подкопаем. Установяваш нуждата и после посочваш колко ще се утежни положението, ако бъде арестувана за отглеждане на марихуана. Нейният близък ще страда, ако тя влезе в затвора. Гарантираш ѝ, че ще изгориш наркотиците в замяна на онова, което знае, и всички са доволни.

— И ти би приел това? — попита скептично Уолт.

— Някой ден ще се срещнеш с Матюс. Тя наистина е неповторима... Аз бих дал на този подход седемдесет и пет процента шанс за успех. Тя вероятно ще му даде по-малко, но просто си е такава: скромна до безобразие.

— Нали ще ми се обадиш?

— Веднага щом получа вест от лабораторията.

Уолт не се обърна към лекуващия лекар, а отправи искането си направо към главния счетоводител на болницата — мъж, който бе работил заедно с него в спасителната служба. Телефонният разговор му отне пет минути и докато стигне до разсадника, вече разполагаше с нужната информация, за да убеди Маги Шарп.

— Диализата на майка ви — изрече той още преди да я поздрави.

Зад него заместник-шерифи Милнър и Тилбърт се бяха облегнали на решетката на патрулката си.

Маги Шарп загриза един от ноктите си. Очите ѝ неволно се стрелкаха към двамата заместник-шерифи. Не каза нищо.

— Не е нужно работодателят ви да узнае за това — успокои я Уолт за нейна изненада. — Няма да влезе във вестниците. Ще се отървете с общественополезен труд и дори той няма да бъде воден на отчет. Което означава, че няма да имате криминално досие. Предложението е еднократно. Ако информацията, която ми дадете, е достатъчно добра, ако ми кажете истината за видяното от вас онази

нощ и не се опитвате да шикаркавите, тогава хората ми няма да изтръгнат всяко дръвче и растение тук и да обърнат всичко с главата надолу. Предстои ви да вземете критично решение, Маги. То ще има дълготрайни последствия не само върху вас, но и върху майка ви и всички, които обичате.

Тя стоеше, вцепенена, и от очите ѝ бликнаха сълзи, макар че не подсмърчаше.

— Не знаех какво друго да направя — изохка жената. — Сумата е толкова голяма и като нямаме застраховка...

— Марихуана ли отглеждате?

Маги Шарп поклати утвърдително глава.

— Моите хора ще я изкоренят и ще се отървем от нея. Вие ще се съгласите да положите двеста часа общественополезен труд. Ако не спазите вашата част от уговорката, последиците ще са ужасни. Разбрахме ли се?

Жената кимна.

— Какво видяхте през онази нощ?

Тя кимна отново.

— Разважете ми.

— Един пикап. — Маги Шарп сведе глава и избърса сълзите с опакото на дланта си. — Чух го... чух как удари нещо. Сигурно е свърнал, за да избегне някой лос или сърна, но не съм видяла животното. Пикапът излезе от пътя — беше може би около два сутринта — от тази страна на магистралата и спря. Шофьорът се показа. Аз наблюдавах всичко това от втора оранжерия. В оранжериите няма никакви светлинни. Моите насаждения са под земята.

— Покажи ми.

Уолт се обърна към своите хора и им махна да дойдат.

В отворения парник жената издърпа един от палетите, които се използваха като под между различните редове. Огреба с една лопата петте сантиметра пръст и отдолу се показва дървен капак. Сложна маскировка, която би била невъзможна за разкриване. Капакът представляваше квадрат с размери близо два на два метра, а в ямата под него растиха над петдесет еднометрови стръка марихуана, натежали от червеникави пъпки. Имаше автоматична напоителна система и редица от лампи. Носеше се остьр аромат.

Докато заместник-шерифите слизаха в дупката, Маги Шарп посочи с ръка.

— Аз стоях точно там.

— Мъж ли беше, или жена?

— Мъж.

— Излезе от колата и после какво? — попита Уолт.

— Започна да се оглежда. Не знам какво търсеше. Беше далеч, а и през онази нощ беше тъмно.

— Да кажете нещо за пикапа?

— Струва ми се, че имаше рамка за фарове върху кабината. Или може би поставка за ски.

Описанието отговаряше на пикапа на градинара на Боутрайт. Уолт не можеше да свърже бухалката на Енгълтън с градинара, но за миг почувства слабо облекчение, защото това можеше да се окаже добре за Фиона и най-вече за Кайра.

— Цвят?

— Не можах да видя.

— Марка?

— Пикап. Само това мога да ви кажа. Не мисля, че кабината беше удължена, обаче наистина бе тъмно... Не знам със сигурност.

— И намери ли нещо? Този човек, който се оглеждаше?

— Остана навън в продължение на поне две минути. Може да е пикал. Може да е повръщал. Може да си е изкарал акъла от това, че е бълснал животно и е оцелял. Нямам представа.

— Беше сам, така ли?

— Не видях друг. От това разстояние и осветени отзад, облегалките за глави приличат на истински човешки глави, нали знаете? Видях само този, който излезе. Не знам дали вътре е имало някого.

— Използваше ли фенерче?

— Не, сър.

— И казвате, че сте го чули да бълска нещо?

— Сигурна съм. Затова излязох от дупката. Чух удара. Чух пищенето на гумите. Видях пикапа, спрял край пътя.

Тя стоеше с лице към него, извърнала очи. Уплашена. Потрепваше при всеки звук от изтръгването на растенията, долитащ откъм ямата.

— Значи в действителност не сте го видели как спира?

— Не, май че не. Но чух всичко.

— Рамка за фарове, казвате.

— Или поставка за ски. Да, сър.

— И кабината не беше удължена?

— Точно така.

— Фаровете? Помните ли стоповете отзад? Ще можете ли да познаете формата, по нея може би ще успеем да установим марката на пикапа?

Тя поклати глава.

— Не че нямам желание да опитам, но бях много далеч. Ако искате да погледна нещо, ще го направя. Разбира се. Но се съмнявам, че ще успея.

Заместник-шерифите долу почнаха да изхвърлят осветителните тела и изтръгнатите растения от дупката. Шегуваха се помежду си. Уолт не им направи забележка.

— Ще задържим осветлението. Като гаранция, че ще спазите думата си за общественополезния труд.

— Ще го направя. Обещавам, че ще го направя.

— Това беше глупава постъпка, Маги. В този щат можете да получите двайсет години за такова нещо.

— Да, сър.

— Не казвам, че не ви влизам в положението. Иска ми се да имах някакъв отговор какво да правите с майка си, но пътят не е този, който сте избрали.

— Не. Разбирам го. Бях отчаяна. Аз всъщност не пуша марихуана. Ще направя тестове или каквото кажете.

— Тестове в случаен момент ще бъдат част от споразумението ни.

— Редувайки така растенията, можех да изкарвам по две хиляди на месец. Предполагам, че просто беше прекалено лесно. Не казвам, че е било правилно.

— Двайсет години — напомни й Уолт.

— Разбирам.

— Ако се разбъбрите... ако чуя нещо за това, откъдето и да било, ще се наложи да повдигна обвинения. Строго погледнато, не мога да сключвам сделки като тази. Само от време на време правим

изключения. Тази вратичка ще се затвори, ако споменете за това пред някого.

— Няма, кълна се...

— Явете се в участъка утре. Търсете жена на име Нанси. Тя ще ви обясни за общественополезния труд и ще ви даде някаква литература за това, как се кандидатства за извънредна здравна помощ.

Тя увеси глава и кимна.

— Ще искам да разгледате и различни видове стопове.

— Добре.

Уолт извика към момчетата си в ямата, давайки им заповеди. После потегли право към окръжния съд, като знаеше, че този път ще си получи заповедта за обиск.

30.

Уолт тренираше Беатрис край пътя, докато чакаше Бардж Леви и Фиона. Кучешките тренировки му харесваха, смяташе ги за отпускащи и се радваше, че трябва да ги повтаря няколко пъти седмично, независимо дали по време на разходка в квартала, или по-официално, заедно с някои от другите служебни кучета.

Накара я да върви редом с него. Насочи я по миризма, като скри един парцал сред градинския чай и пачата трева. Беатрис се подчиняваше с радостно вълнение, доволна, че разполага с пълното внимание на Уолт. Наслаждаваше му се. Буквално се стрелна в храстите за парцала. Намери го и залая, докато Уолт не й даде знак да спре. Тя го последва безукорно, нащрек и за най-малките му движения, с наострени уши и високо размахана опашка.

Той коленичи и я обсипа с похвали, а тя му се радваше, като че ли този момент с него бе смисълът на целия ѝ живот. И Уолт я обичаше заради това.

Той измъкна няколко осила от козината ѝ и два пъти провери възглавничките на лапите ѝ за порязвания. Докато правеше това, Беатрис седна, без да ѝ заповядват, с високо вдигната глава и неуморно шаваш нос. Обърна се към пристигащите коли още преди Уолт да ги чуе.

Той срещна очите на Фиона през предното стъкло на субаруто и нещо недоловимо премина между тях, нещо, което той не успя да разбере поради липса на опит. Но му се стори, че тя моментално усети промяната у него и той съжали, че не умеет да прикрива по-добре емоциите си. Това бе нещо, в което трябваше да се усъвършенства. Видя му се странно, че една от първите му мисли при започването на тази връзка бе как да скрие какво мисли в действителност.

Фиона го дари със сдържан поглед на тревога и загриженост, който за него бе прекалено сложен за проумяване, прекалено скрит зад безмълвното, весело „здрасти“, което изльчваха очите ѝ. Не можеше да разбере какво точно вижда.

Мисълта за бейзболната бухалка вгорчаваше настроението му. Усети леко присвиване на стомаха. Замайване. Беатрис изскимтя и го побутна с мокрия си нос, изкарвайки го от обхваналата го за секунди вкамененост.

Волвото комби на Леви спря зад Фиона, той се показа през прозореца, присвил очи, и го поздрави.

— Всичко е готово — извика той.

Прозорецът на Фиона също бе свален, затова Уолт се приближи така, че и двамата да го чуват, и каза:

— Заповедта се отнася само за пикапа на градинаря, но ни дава достатъчно възможности, така че, Фиона, снимай всичко, което можеш. Бардж, ние с теб ще вземем отпечатъци от гумите. Първо ще ги намажем с мастило и ако получим прилично съвпадение, ще конфискуваме возилото. По-късно в гаража ще можем да вземем пълни отпечатъци. И тримата търсим каквito и да било следи от сблъсък или щети по пикапа, а Фиона ще ни помогне, като го снима детайлно отвсякъде, докато се преструва, че документира работата ни по гумите. Някакви въпроси?

— На мен ми спомена за лехите — обади се Фиона.

— Точно така. Те преправиха една от лехите. Презасадиха я. Ако видим някакви остатъци от онова, което са изкоренили, искам да бъде регистрирано. Ще попитам градинаря къде изхвърля градинските отпадъци. Може да ги събират на купчина, за да изгният и да образуват компост, което би означавало, че тъй или иначе е на показ, но е възможно да ми потрябват снимки.

Опита се да види нещо зад очите й, да разчете мислите й, да открие някакъв признак какво знае за бухалката и защо тя се е озовала до наетата от Гейл кола. Но видя само Фиона, видя двама им, трепетно притиснати един до друг, и осъзна, че вече е стигнал твърде далеч, за да бъде обективен. В края на краишата може би щеше да е нужен разговор с Болд, един независим поглед, за да го вика в правия път.

Стигнаха до портала и Уолт се обади по говорителя. Градинарят ги посрещна и прие заповедта през решетката, което се стори символично на шерифа.

Влязоха и паркираха. Уолт нареди на градинаря да стои далеч от пикапа си, когато онзи се приближи, за да каже, че са добре дошли да го огледат. Мъжът остана встрани, докато тримата се заловиха за

работка с ефективност, породена от дълга практика. Леви коленичи до предната лява гума, хванал в ръце амбалажна хартия и черна акрилна боя. Фиона обиколи пикапа, бавно правейки десетки снимки.

— Шерифе — извика Леви.

Уолт отиде при него.

— Съжалявам, че ти разбивам илюзиите. Тези наистина са „Гудрич“, но Брандън греши за модела. Не са с дълги нарези, а с кръстосани, подобрен вариант. Не са същите гуми.

— Не може да бъде — промълви Уолт.

— Боя се, че е така.

— Има рамка за фарове.

— Да.

— Сигурен ли си? Отпечатъците до трупа на Гейл... Може ли там да сме допуснали грешка?

— Шарките са съвсем различни, Уолт. Съжалявам.

— Е... — Главата на Уолт се замая. — И без това сме тук. Да вземем отпечатъците, за да ги имаме в картотеката.

— Слушам.

Шерифът се отдалечи, но после се обърна и се върна пак при Леви.

— Може да ги е сменил.

— Напълно възможно.

— Гумите нови ли са?

— Тези ли? Не са чисто нови, ако за това ме питаш. Но всеки си има по няколко комплекта. Това може да са зимните му гуми — за тежки условия са.

— Значи може още да пази старите вкъщи.

— Или отдавна да ги е изхвърлил.

— На сметището. — Окръжното сметище в Охайо Гълч имаше специална площадка за гуми. Уолт не изключваше възможността да прати там екип да потърси изхвърлени гуми с дълги нарези.

Той отиде при Фиона.

— Нещата може да опрат до теб — прошепна ѝ. — Някакви вдълбнатини? Каквото и да е?

— На мен ми изглежда в добра форма. Блести от чистота. Прекалено чист за камион на градинар.

Собствениците на пикапи в долината бяха известни с това, че лъската колите си до блясък. Безупречният вид не означаваше нищо.

— Снимай всеки сантиметър — нареди й той.

— Ясно.

— Какво се надявате да откриете? — извика градинарят.

— Ще разберем, като го открием — отвърна Уолт.

— Ако успеете, ще е изненада за мен — рече нагло мъжът.

На Уолт рядко му се случваше да изпитва отчаяние, но сега очите му се стрелкаха от заетата с работата си Фиона към имението на Боутрайт и чувството, че около него се сключват стени, се усилваше.

— Що за човек беше Керълайн Вета? — обърна се Уолт към градинара, за да отвлече малко вниманието му.

Уолт извади от джоба си снимките, като отдели тази на Гейл и я върна обратно.

— Ще размърдате ли паметта си? Помнете, че сме тук със заповед — каза той с надеждата, че мъжът не познава добре закона.

— Приятелка на г-н Уин. Да.

— Мила жена?

— Казах ви: няма как да знам.

— Какво е впечатлението ви от нейните отношения с г-н Уин или г-н Боутрайт?

— Аз мия прозорците. Надзиравам поддръжката на терена. Не съм папарак, шерифе.

— Произвеждате ли компост?

— Какво?

Уолт се зарадва на изненадата му и на ефекта, предизвикан от този въпрос.

— Зад къщата ли? — попита той.

— В трепетликовата горичка. Там отпадъците са изложени на източната светлина. Ранната светлина. Поемат колкото може топлина от нея.

— Покажете ми.

— Искате да видите кулите ми за компост? — Градинарят изглеждаше слизан.

— Ако не възразявате. Всъщност — каза Уолт, вече забелязал двете сенки с правилна геометрична форма в гъстата трепетликова

горичка зад прострятата се къща — мога да ги видя и оттук. — *Пред очите на всички, на показ, помисли си той.* — Фиона?

Тя дойде при него и двамата отидоха зад къщата, прекосявайки великолепен двор и минавайки покрай езерце с рибки. Уолт имаше дузина въпроси към нея, но не искаше да уцели неподходящ момент или да прозвучи подозрително. Трябваше да помисли как да продължи.

— Много си тих — каза тя.

— Налага се да обмисля доста неща — отвърна той искрено.

— Гумите...

— И за тях, и други работи.

— Мислиш, че ги е сменил?

— Възможно е. Разполагам само с възможности.

— Ясно.

— Какви са възможностите нашият планинец да е бил у вас? — Той се зачуди защо внезапно се бе насочил в тази посока и защо звучеше толкова уверено.

— Говорихме за това.

— Кайра е чула разни неща.

— Кайра си е въобразила разни неща.

Дали да повдигне въпроса за бухалката? За спешното отделение? Можеше ли да се застави да повярва в нещо от онова, което си мислеше?

В трепетликовата горичка въздухът бе значително по-хладен. Двете кули за компост бяха от зелена пластмаса и се състояха от секции, които можеха да се редят една върху друга. Капаците и на двете бяха затворени.

— Погледни там — каза Фиона, сочейки към къщата.

Уолт проследи ръката ѝ.

— Какво?

— Я! — възклика тя. — Чудя се какво ли има вътре?

Уолт се обърна. Един от капаците беше отметнат назад, отворен.

Те се спогледаха.

— Аз не съм полицейски представител — каза Фиона. — Затова искаше да дойда тук, нали?

Уолт не каза нищо.

— Работата е там — рече тя, — че се познаваме твърде добре. лично аз смятам, че това е хубаво, но ако ти мислиш другояче, ще

трябва да ми кажеш.

— Аз искам да те опозная по-добре — каза той. — Искам да ме допуснеш до себе си. И аз да те допусна до себе си. И да стигнем до момент, когато ще сме си толкова близки, че ще можем да си кажем и да си споделим всичко. Мечтая да стигнем дотам, че когато единият се смее, другият да знае защо, и когато единият от нас се кани да заплаче, другият вече да посяга към кърпичката. Нещо такова.

— Кърпичка ли? Това не го бях чувала от доста време.

— Аз съм старомоден.

— Нищо подобно. Ти си мечтател... Благодаря ти за това. — Тя надзърна вътре. — Сини и бели лилии — каза. — Искаш ли снимки?

Той пристъпи по-наблизо.

— Сини и бели ли? Доколкото помня, бяха... жълти, когато той работеше над лехата.

— Жълти ли? — рече Фиона. — Сигурно говориш за нашата градина. На Лесли и Майкъл. Те имат може би пет лехи, засадени с жълти лилии. Невероятно красиви са.

— Вашата градина — повтори той. Гласът му бе приглушен, гърлото — пресъхнало.

— Искаш ли да снимам тези? — попита тя.

Уолт кимна, неспособен да промълви и дума повече.

— Добре ли си?

Той я гледаше замислено.

— Уолт? Нещо не е наред ли? Кое?

Шерифът се опита да възпре думата, но не успя.

— Всичко — каза той.

31.

Уолт стоеше, огрян отзад от фаровете на джипа, и зловещата му сянка се простираше надалеч пред нозете му. Фиона паркира субаруто си край бунгалото и дойде при него.

— Искаш ли да влезеш? — попита тя.

— Тази леха е пострадала — отбеляза той, вперил очи в прясно разровената пръст.

— Сърните опустошават наред — обясни Фиона.

Уолт погледна към нея. Ярката светлина играеше по лицето ѝ.

— Кога точно изчезна Кайра?

— Не знам, може би ден-два след вечерята на Защитниците.

— При добър разчет на времето би могла да се отърве от отговорност.

— Не тръгвай в тази посока...

— Поязвай ми, никак не ми се иска. Но това са рисковете на професията.

— Нали не вярваш наистина, че Кайра...

— За нещастие не става въпрос в какво вярвам. А какво доказват уликите. Знаеш това. А преди да го докажат, те го намекват. В момента те намекват неща, които не ми се нравят. Поязвай ми, всичко това изобщо не ми харесва.

— Тя замина няколко дни след вечерята на Защитниците. Това е всичко. Беше разстроена. Заради мен. Заради онова внезапно видение по време на речта. — Фиона си поглеждаше дълбоко дъх. — Знаеш ли, имам някакъв странен спомен как идваш тук една нощ, но не съм съвсем наясно коя нощ беше или за какво сме говорили.

— За нищо не сме говорили. Защото ти не пожела да отвориш вратата.

— Това е абсурдно. Ако не съм отворила, значи ме е нямало въкъщи.

— Или не си била ти. Видях някого на дивана.

— На вратата ми няма прозорче.

— Да, знам.

Тя скръсти ръце.

— Е, може да съм била и аз. Но не обичам мъже да ме шпионират.

— Бях загрижен за теб. Тревожех се да не ти се е случило нещо.

— Е, не се тревожи. Добре съм.

— Ами Кайра? Тя добре ли е?

— Започваш да ставаш досаден. Може би е прекалено късно...

— Може би. Бих желал да докарам екип тук горе. Искам да я изключва от подозрение и това е най-доброят начин.

— Не ти ли трябва заповед за това?

— Трябва ли ми?

— Това не е моя собственост, Уолт. Аз или, предполагам, ти бихме могли да питаме Майкъл и Лесли, ако успеем да ги открием. Те са в Тибет или Бутан, или нещо такова. Тя се е оттеглила, за да медитира, така че кой знае? Може да минат седмици, дори месец или повече, преди да се върнат.

— Искам само да изключва Кайра...

— Добре, ясно! Разбирам го. Просто казвам, че не е лесно да намерим Майкъл и Лесли.

— Намери ги — помоли той. — Заради Кайра.

— Не е толкова просто.

— Не е и толкова сложно.

— Късно е — повтори тя.

— Искаш да си тръгна. — Той го изрече като твърдение. — А поканата ти от по-рано?

— Мисля, че не осъзнавах колко съм изморена.

— Защо... — Уолт се спря. Имаше някои въпроси, които отдавна искаше да ѝ зададе: защо името ѝ е в списъка на спешното отделение на болница „Сейнт Люк“; защо не му е отворила вратата онази нощ. Би могъл да я пита по всяко време, дори още сега. Но се въздържа, защото знаеше, че зададе ли ги веднъж, ще получи отговори, а не беше сигурен, че ги иска. Не помнеше някой път в работата си на шериф да не е искал отговори. Това чувство му бе толкова чуждо, че го смути и разтревожи. Фиона защитаваше Кайра и за да тръгне да разследва момичето, трябваше да мине през нея, а това бе последното, което желаеше.

— Помогни ми да я оневиня — помоли отново той. — Искам да я оневиня.

— Ще се опитам — каза тя. — Обещавам.

— Може да са я заплашили. Ако е имало нещо такова...

— Уолт, тя не беше тук през онази нощ.

— Да, но виждаш ли, това е част от проблема. Аутопсията не можа да установи точното време на смъртта: нощите са студени, дните — горещи. Това обърква всичко. Имаме свидетел...

Усети я как се напряга и забеляза, че се опитва да го скрие.

— Но това не ни дава ВНС. Времето на смъртта — обясни той.

— Не знаем коя нощ е било. Една от двете е. Но ти, изглежда, мислиш другояче. Можеш ли да ми помогнеш в това?

— Как?

— Обясни на Майкъл и Лесли колко важно е това за Кайра. Ако създават трудности, само ще влошат положението ѝ.

— Казах ти, че ще се опитам да ги открия. Невинаги е толкова лесно.

— Ще ти споделя нещо като приятел. Не като шериф. Може ли? Хайде за минутка да си представим, че не нося униформа.

— Добре. — Фиона притисна още по-здраво скръстените си ръце.

Уолт вдигна мрачния си поглед към тъмните дървета. Сенките, хвърляни от фаровете, играеха по очите му.

— Знам, че би направила всичко, за да я защитиш. Разбирам този подтик. Но не се меси в това. Законът е много ясен за подобни неща. Повярвай ми, не искам ти или Кайра да се забърквате. Но такива работи рано или късно се изясняват и тогава няма начин да се върнеш и да промениш казаното или стореното. Няма начин да го промениш.

— Някои случаи остават неразкрити — каза Фиона. — Потъват в архивите.

Той усети, че затаива дъх. Преди няколко секунди се бе чудил дали тя не е успяла по някакъв начин да подмени името на Кайра със своето в документите на болницата — дали не се жертваше заради младата жена. Не личеше Фиона да има рана на главата. Дали Кайра не бе заминала, за да скрие нараняванията си? Дали не чакаше контузията да заздравее, преди да се върне? Беше си мислил, че трябва да погледне медицинските протоколи. Но всичко това се бе изпарило от

мислите му, защото Фиона го отвличаше от разследването. Можеше ли да позволи случаят да потъне в архива? Можеше ли да стори подобно нещо? Преди месец дори не би се замислил върху такава възможност.

— Права си, късно е. И двамата не разсъждаваме трезво. — Той пристъпи към нея и я целуна по бузата. Тя обаче остана скована и неотзовчива. — Слушам те — прошепна Уолт.

— Аз... Паметта ми е объркана. — Сега той видя, че лицето ѝ е набраздено от сълзи.

Тя се обърна към него и срещна погледа му. Изглеждаше уплашена — или по-скоро ужасена. Той я притегли към себе си и я прегърна.

— Имам да ти казвам много неща — рече тя.

— Слушам те...

— Искам да ти кажа...

— Внимавай — прекъсна я той. — Някои неща може би е по-добре да останат неизречени. — Зачуди се откъде му бе дошло наум това. Не можеше, не би поискал от нея да предаде Кайра. Имаше и други начини. Можеше да не я замесва. — Почини си.

— Но аз искам... — започна тя.

— Премисли нещата до сутринта.

Фиона кимна. Сълзите ѝ оставиха следи по униформената му риза. Макар че тя не искаше да го пуска, Уолт я отблъсна нежно и тръгна обратно към джипа си. Спря се и погледна назад към нея в светлината на фаровете, като се чудеше как бе оставил такава възможност да му се изпълзне. Чудеше се що за човек е станал.

Кучето го лизна с език, когато се качи в джипа. Той избута Беа на задната седалка и потегли, като съзнателно избягваше да погледне в огледалото за обратно виждане.

32.

Като главен следовател по случая „Гейл“ Уолт трябаше да преглежда и подписва всички документи. Колкото по-дълъг и заплетен бе случаят, толкова повече бяха документите. Бюрокрацията не му бе чужда. Като шериф той отговаряше за личния състав и се грижеше за бюджета; на практика ръководеше немалка компания, чиято задача бе да разкрива престъпления и да поддържа реда — работа, която обикновено прехвърляше на други. Двамата с Нанси си бяха създали установен ред, ритъм в администрирането на службата, който му позволяваше, както в случая „Гейл“, да задържа вниманието си върху работата, която го интересува, докато другата дейност продължава да върви. Като всеки добър асистент Нанси бе изключително важна за процеса. Тя знаеше какво и кога трябва да бъде направено и се грижеше това да стане, преследваше го за подписи и осигуряваше присъствието му на нужните срещи с членове на окръжния съвет и политици.

Той приключи с подписването на една купчина документи и придърпа пред себе си следващата. Забеляза, че най-горните листове представляват опис на наетия от Гейл джип. Беше толкова съсредоточен върху обработката на бейзболната бухалка, открита край колата, че не обрна достатъчно внимание на нещата, намерени в автомобила — липсващия портфейл на жертвата, открит под седалката; следите от кръв не върху облегалката, а около стартера, по волана и по постелката пред седалката до шофьора; и договора за наем на колата, намерен в конзолната кутия... До този момент той не се бе замислял сериозно върху тези неща. В портфейла нямаше пари. От кървавите следи бе взета проба и изпратена в лабораторията заедно с договора за наем, който да бъде изследван за отпечатъци от пръсти. Колата бе прегледана отвътре и отвън за латентни отпечатъци, но откриха само няколко размазани петна.

Той запрелиства подробния опис, като се стараеше да го чете внимателно. Продължаваше да си мисли за това, как бе постъпил с

бейзболната бухалка, и се чудеше как ще я добави някога към същия списък. Болд му бе обещал бърза работа от страна на лабораторията. Той си отбеляза наум да се заеме с това по-късно.

Подмина реда, преди да спре рязко и да се върне. Беше вписана сред съдържанието на портфейла.

— Нанси!

Тя познаваше този тон и се втурна през вратата.

— Би ли проверила още веднъж това. Трябва да има грешка. — Той завъртя листа и посочи въпросния ред. — Някой е оплескал нещо. Почти съм сигурен, че Брандън каза, че тегленията от банкоматите са извършени с карта „Виза“ на същата банка. Тоест със същата тази карта. Не може да е в портфейла, ако е била използвана за теглене на пари в града, нали? Изясни нещата, моля те.

— Ясно. — Тя взе листа със себе си. Но Уолт стана от стола и я последва до бюрото ѝ. Надвеси се над нея, докато тя звънеше на Брандън. После протегна ръка за слушалката. Тя му я подаде, разочарована, че той се занимава с такива дреболии. Двете с Беатрис знаеха как да му влязат под кожата.

— Томи? Кредитната карта на Гейл. Беше „Виза“ от коя банка?

— „Пърчис Банк“ в Мобайл.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

Уолт покри слушалката с ръка и каза на Нанси:

— Разбери къде са вещите на Гейл. Особено портфейлът. В лабораторията, предполагам?

Нанси се върна при бюрото на Уолт, взе купчина документи и ги отнесе до своето. Прелисти няколко от тях и проследи с пръст един ред.

— Да. Още са в Меридиън.

— Поискай да ни пратят по имейла снимка на картата. И от двете страни. И искам тази карта да бъде проверена за отпечатъци.

Тя протегна ръка към него за телефона.

— Ела в кабинета ми — каза Уолт на Брандън и ѝ даде слушалката.

Брандън се опита да се вмести в един от двата стола срещу бюрото на Уолт. Видът му напомни на шерифа как се чувстваше

самият той, когато доброволно се наемаше да чете пред децата в детската градина.

Шерифът му подаде листа с описа, където сега се набиваше на очи един оцветен в жълто ред.

— Мама му стара... — въздъхна Брандън.

— Банките не издават две карти на едно и също име за една и съща сметка.

— Мога да ти кажа само, че май Бломпие се свърза с тях и ставаше дума за същата карта на същата банка. Беше теглена максималната сума в два поредни дни.

— А той е бил мъртъв.

— Да, това ми е ясно.

— А картата някак си се е върнала в портфейла му.

— Не твърдя, че разбирам нещо.

— Бломпие ми го поднесе на тепсия, а аз го пропуснах — изпъшка Уолт, размишлявайки на глас.

— Шерифе?

— Говорехме за камерите на банкоматите, за това, колко е удобно, че използваните банкомати не са имали камери като част от системата за сигурност.

— Да — кимна Брандън.

— Научихме за това по време на бракониерския случай. Помниш ли?

— Естествено.

— А също и заместник-шериф Бломпие. Той ми го спомена.

Напомни ми.

— Май изгубих нишката...

— Всички тези дървета... Гората беше толкова гъста там, където открихме наетата кола — тогава ми хрумна, че е цяло чудо, задето се е виждало топлинно изльчване.

— Вече съм сигурен, че изгубих нишката.

— Гили Менкез ми каза, че открил колата по топлинното изльчване. Бракониерският случай — Менкез се занимаваше с него от страна на Горската служба. Знаел е, че банкоматите нямат камери.

— Менкез? — Брандън не можеше да повярва.

— Трябва да намерим начин да го докажем. Какво ще кажеш за пътните камери? — попита Уолт.

— Какви пътни камери? Нямаме никакви пътни камери.

— Ти и аз го знаем, но дали е известно на широката публика?

— Ако знаех накъде биеш, шерифе, може би щях да мога да ти помогна. — Брандън стана и столът отново придоби нормални размери в очите на Уолт.

— Нанси! — извика шерифът, пренебрегвайки интеркома. — Свържи ме с Кеншоу.

— Веднага! — извика тя в отговор.

Брандън, с напълно объркано изражение на лицето, посочи към вратата на кабинета, безмълвно искачки разрешение да напусне. Уолт му позволи.

— Добре ще е да стане днес! — извика той на Нанси.

— Работя по въпроса.

Шерифът се обърна към Брандън.

— Намери Гили. Доведи ми го да си поприказваме.

— Менкез ли? И как предлагаш да го направя?

— Това не е молба, а заповед — каза Уолт.

Телефонът му иззвъня. Нанси го бе свързала.

Брандън си тръгна, клатейки глава.

Уолт вдигна телефона.

— Шерифе? — каза Фиона. Звучеше изключително професионално.

— Трябваш ми — рече Уолт.

За сигурност и секретност на вратата на Командния център в участъка нямаше прозорец. Но Уолт имаше чувството, че може да проникне с поглед вътре, където Фиона работеше по негова молба. Той стоеше пред вратата, развълнуван като че ли ще става баща, а в ушите му ехтеше гласът на прокурора. Накрая събра кураж да почука и да влезе.

— Защо? — попита я той.

Тя седеше сама в огромното помещение, което би могло да мине за университетска аудитория, и това я правеше да изглежда дребна. Лаптопът ѝ бе свързан към голям HD телевизионен экран.

Тя го изгледа неразбиращо, откъсвайки вниманието си от экрана.

— Семейство Енгълтън отхвърлиха молбата ми да претърся имението. — Той се смути от изненадата, изписана на лицето й.

— Не знам... — каза тя.

— Защо? Защо им е да го правят?

— Предупредих те: те не обичат да им се бъркат в личния живот.

— Става дума за разследване на убийство.

— Става дума за дома им. Тяхното светилище. Лесли е... Опитах се да те предупредя. Тя е маниачка на тема енергийни центрове. Чакри. Би погледнала на това като на оскверняване на всичко, което е изградила там горе. Мирът и спокойствието са най-важни за нея. Не би позволила група непознати мъже да ровят из вещите ѝ. Тя просто си е такава. Не е нещо лично или преднамерено.

— Наистина ли вярваш в това?

— Мислиш, че аз съм поискала от нея да ти откаже?

— Не съм споменал такова нещо.

— Лицето ти току-що го каза.

— Трябва да извърша този обиск — решително рече той, давайки отдушник на своята неудовлетвореност. — Кайра има нужда от него.

— Добре дошъл си в имението. Знаеш това.

— Трябва да бъде законен, разрешен обиск.

— Аз се свързах с тях. Това е кажи-речи всичко, което мога да направя.

— Можеш да направиш повече — настоя той.

— Пак заповядай — отвърна Фиона.

Уолт направи още няколко крачки към нея, но все още ги делеше половината стая.

— Знаеш как ще изглежда това, нали?

— Как ще изглежда?

— Защитаваш ли я?

— Наистина ли е нужно да ме питаш?

— Това ли е отговорът ти?

— Ако се интересуваш дали бих положила усилия да предпазя едно невинно момиче, което е видяло повече, отколкото му се полага, тогава ще ти отговоря с „да“. След всичко, което е преживяла, определено не заслужава да я подлагат на такова изпитание, когато единственото ѝ престъпление е, че е объркана. Но ако питаш дали действително съм направила нещо такова, отговорът е „не“. Само че не

ме отписвай, шерифе. Няма да позволя никой, дори и ти, да я побърка отново точно в момента, когато най-сетне е започнала да се взема в ръце. Не я намесвай в това, моля те.

— Знам, че е трудно.

— Изглежда, виниш мен за решението на Енгълтън, макар че аз само живея там. Искаше да се свържеш с тях и аз те свързах. Адски бързо, бих добавила. И ето какво получавам за благодарност!

— Благодаря ти — каза той.

— Така е по-добре. Има ли нещо друго? Защото бях заета доброволно да си губя времето, за да ти помогна с тези изображения.

— Аз не съм врагът — прошепна той.

— Никога не съм те смятала за такъв.

— Ако успея да постигна някакъв успех... Не разбиращ ли?

— Може би не.

— Появрай ми.

— Ако намекваш, че заставам между теб и значката, когато всъщност стоиш там, закичен с нея, искаш прекалено много. Не мога да го направя.

Той посегна към значката, забодена на ризата му. В този миг на вратата се почука, той пусна значката и се обърна да отвори.

— Търсят те от Сиатъл. — Нанси погледна към Фиона зад него, после погледът ѝ заигра между двамата. — Мога да им кажа, че ще се върнеш по-късно — предложи тя.

— Не — рече Уолт. — Ще се обадя. — А на Фиона каза: — Добра работа. Продължавай.

Остана втренчена в гърба му, с поруменялото си гневно лице.

— Слушам, шерифе — процеди тя през зъби.

Нанси задържа вратата отворена, за да мине Уолт, но бе достатъчно умна, за да не погледне отново към Фиона.

— Всичко наред ли е? — попита тя, докато вървяха по коридора към кабинета му. — Положението изглеждаше малко... разгорещено.

— Болд ли е? — попита той, без да ѝ отговори.

— Някаква жена на име Матюс. Попита дали имаме скайп или видеовръзка и аз ѝ казах, че мога да уредя нещо.

— Наистина ли?

— Не е нужно да звучиш толкова изненадано.

— По-скоро впечатлено. Вкъщи Кевин върши тази работа. Понякога и Лиза.

— Тя прави прекалено много за теб — каза Нанси.

Вече бяха стигнали до кабинета. Нанси заобиколи бюрото му и заработи на клавиатурата, като избягваше да го гледа, знаейки, че е прекрачила границата. Тракането по клавишите звучеше по-силно от обикновено.

— Не трябваше да казвам това — рече тя.

— Имаш право на мнение.

— Нима? — Тя мина покрай него, отиде до вратата на кабинета и я затвори. — Добре тогава.

Прииска му се да можеше да си върне думите назад.

— Всичко това не ми влиза в работата, но си станал твърде зависим от Лиза. Гарантирам ти, че тя ти взема пари само за около една трета от времето, защото иначе досега да си останал без дом, като се има предвид колко часове прекарва тя там. За момичетата е достатъчно лошо, че ги мъкнат насам-натам. И когато са на твоя територия, трябва ти да си с тях, а не някаква гувернантка, леля или бавачка, на която ѝ се плаща на час. Но тя никога няма да ти каже това. Никога няма да ти спомене колко се нуждае от нея собственото ѝ семейство и колко злоупотребяваш с търпението ѝ. Ти имаше големи проблеми, Уолт. Никой не го отрича. Нуждаеше се от Лиза да те замества, докато стъпиш на краката си, и така стана. Но прекарваш прекалено дълго време тук. Много повече, отколкото преди, и не мисля, че дори го забелязваш. Работата може да ти помогне да преодолееш донякъде сърдечната болка и никой не би те укорил за това, но двамата сме заедно от много отдавна. Казвам ти само, че трябва да продължиш напред. — Нанси си пое дълбоко дъх, а след това въздъхна. Когато той не отвърна нищо, му каза: — Кликни на зеления телефон в отворения прозорец на монитора. Тя би трябало да отговори. — Остана на мястото си секунда по-дълго от необходимото, въздъхна отново и излезе.

Уолт не помръдна. Направи усилие да запази спокойствие, поклати глава и тръгна към бюрото си.

33.

Дафни Матюс беше хубава жена, и то като се има предвид, че компютърното видео по никакъв начин не я ласкаеше. Тъмнокоса красавица с енергичен поглед и намек за покана в донякъде приглушения й глас, тя събуди интелектуалното любопитство на Уолт. Прииска му се да прекрачи през екрана и да прекара няколко часа с нея. Навяваше му мисли за Клеопатра — загадъчна, съблазнителна, адски интелигентна — а още не бе казала нищо, освен „здрасти“ и „радвам се да се запознаем“.

— Сержантът помоли да се свържа с вас.

— Много съм ви благодарен.

— Нещо ново, което да добавите към случая?

Уолт я запозна с част от новостите, но не с всички, и имаше чувството, че тя някак си усеща, че той крие нещо от нея. Може би бе свикнала и просто го очакваше от всички ченгета.

Гледаше как ръката ѝ се движи, докато тя си водеше бележки за откриването на кървавите следи от Беа. Видя я как препрочете бележките. Очите ѝ се стрелнаха към него и пак се сведоха. Чуваше тихото ѝ дишане по тонколонките на компютъра.

— Няма нищо по-лошо от непоискан съвет — каза тя.

— Смятайте, че съм го поискал — отвърна той.

— Сержантът сериозно се интересува от вашия случай и вярва, че е възможно и дори вероятно той да има връзка със случая „Керълайн Вета“. Точно затова помоли за тази среща.

— Няма проблем от моя страна. Наистина. Ние със сержант Болд... Присъствието му тук бе добре дошло. Сработихме се добре, мисля. Той говори за вас с голямо уважение.

— И за вас също.

— Радвам се да го чуя.

— Сержантът иска да ви запозная с моето мнение за жертвата и с някои от нещата, които забелязах при разглеждането на случая.

— На всяка цена. Целият съм в слух.

— Добре. Първо, търсите мъж между...

— Защо? — прекъсна я Уолт.

— Защо мъж ли? Защото го е убил с един удар по главата.

Уолт изведнъж усети силното туптене на сърцето си. Подразни го шума от въздуха, минаващ през вентилационния отвор в стената. Това, за което тя намекваше, беше толкова просто. Нещо, което той не бе отчел.

— Един удар — повтори той.

— Да. Ударът е попаднал високо в задната част на главата на жертвата. Един-единствен фатален удар, който по мое мнение би изисквал значителна сила. Съдебният лекар може да ви помогне по този въпрос.

— Да, така е...

— Значи сте наясно.

— Да — повтори Уолт. — Честно казано, не се бях замислял много над тези неща.

— На мен това ми е работата — каза тя, опитвайки се да му спести неудобството. — Предполагам, че не е невъзможно и жена да нанесе този удар, но аз работя с вероятности. Статистика. А статистически бихме поставили този случай при мъжете. Още нещо: една жена сигурно ще нанесе удар отстрани на главата, а не от горе надолу. Повечето жени не са размахвали бухалка или брадва толкова често като мъжете и се учат да замахват от дясното на ляво. Ако са взели бухалка за самозащита, ще замахнат от дясното на ляво. Гейл е ударен в горната част на черепа, с насочен право надолу удар, сякаш нанесен от човек, който цепи дърва. Слушайте, всичко това са предположения, нищо чудно да греша — случва се често, повярвайте ми.

— Не. Добре се справяте. Продължавайте.

— Вероятно е между... да речем, между двайсет и четирийсетгодишен — пак отчасти заради значителната сила, нужна, за да повалиш човек като Гейл с един удар. Силен е и се намира в добра форма. Гейл има няколко рани по дланите и предмишниците — може би получени при самозащита. Но предполагам, че ги е получил след удара. Мисля, че убиецът се е промъкнал скришом до него. Изненадал го е в гръб. Това ни дава допълнителна информация: става дума за човек, който умеет да се промъква, ловец. А ударът по главата е

нанесен с цел да го убие, не да го рани. Всичко е било предрешено още в началото на този замах.

Дафни Матюс мълкна за миг, сякаш да събере мислите си.

— Що се отнася до Гейл — продължи тя, — доколкото разбираме... от контакта ви с членката на „Анонимните наркомани“, целта на пребиваването му във вашия район е, меко казано, необичайна. Противно на образа на освободен престъпник, жадуващ за отмъщение, в светлината на това, което знаем сега, бих предположила, че е бил изпълнен с угризения човек, който се възстановява от своята зависимост. Обикновено такива хора, тръгнали по дванайсетте стъпки, са в приподигнато настроение, дори изпълнени с оптимизъм, разкайващи се, готови да простят и изпитващи нужда от прошка. Дали могат да прибегнат към насилие? Разбира се. Не твърдя, че мога да предскажа как е било в този случай, но статистически не бих сложила Гейл много високо в списъка на възможните убийци на Керълайн Вета и го казах на сержанта. Ако е бил там за осъществяване на деветата стъпка, тогава мисля, че по-скоро трябва да гледаме на него като на човек, търсещ помирение. Той е дошъл, за да се извини, да изкупи грешките си. И работата е там, че вече го е бил приел вътрешно. Приел е грешките си, което е определящо за състоянието на ума му. Той е предал контрола над живота си на един нов човек и вероятно се е дистанцирал от някогашния Гейл. Дори жена като Керълайн Вета да е мърморила, да го е обвинявала, да е крещяла, да е бесняла, неговите реакции вероятно биха били две: да стои там и да търпи, да го приеме; или да се обърне и да си тръгне. Просто не мога да си представя, че би я пребил до смърт, особено пък с такава жестокост.

Уолт я слушаше изумен.

— С какво помага това на разследването ви? — попита тя риторично. — Дава ви представа за емоционалното състояние на Гейл. Да речем, че се е срещнал с Керълайн Вета. Да речем, че като си е тръгнал, тя е била жива. Да речем, че после научава за смъртта ѝ, жестоката ѝ смърт, и е достатъчно запознат със системата, за да знае, че ще е първият заподозрян. Това го поставя в трудно, дори отчаяно положение. Той предполага, че някой като сержанта е по петите му. Още не е приключил с деветата стъпка. Това може да звучи абсурдно, но хората, възстановяващи се от зависимост, са силно целеустремени, шерифе. Влизат в програмата и за някои от тях вече не съществува

нищо друго. Само за това живеят. Той е дошъл в Сън Вали, за да свърши нещо. Може би влиза без позволение в имението на онзи агент. Може би обмисля да установи контакт, но също така се страхува, че вестта го е изпреварила. Емоционалното му състояние е лабилно. Той се намира в процес на възстановяване, преоткриване на себе си. Някой стреля по него. Кой знае как би реагирал на това? Моето професионално предположение е, че ще си тръгне. Може да се върне някой друг ден, далеч в бъдещето, за да извърши стъпката, но няма да насиљва нещата. Контактът ще започне и ще завърши там. Ако след това агентът се е свързал с него, дали той би се съгласил да се срещнат? Мисля, че да. И не забравяйте: той е изпълнен с желание да прощава и да му простят. Въпреки че са стреляли по него, съмнявам се, че би се отнесъл с подозрение към срещата.

— Би отишъл право там.

— Възможно е. Но не забравяйте, че той е бил обладан от нехарактерна за него наивност. През първата година от възстановяването човек е като в розов облак... Би могъл да налети на всичко беззащитен... И изглежда, че е станало именно така. Някой се е промъкнал до него и го е ликвидирал. Гейл е бил много едър мъж. И двамата знаем, че ударът би трябвало да е решаващ и нанесен без предупреждение. Гейл се е намирал с гръб към убиеца и не е очаквал нападението. Мисля, че и двете неща са важни за вас.

Уолт се усети, че си нахвърля бележки.

— Да — каза той. — Благодаря.

— Открихте ли мястото на извършване на престъплението?

— Не. — *Отказаха ми заповед за обиск*, помисли си той.

— Убиецът се е прокраднал тайно — продължи тя. — Не мога да си представя, че мястото е било добре осветено. Бих казала, че трябва да има препятствия, зад които нападателят да се крие, за да успее да се промъкне достатъчно близо, без да го видят или чуят. Сержантът спомена, че сте открили наетата кола в гората. Само че да се прокраднеш така в гората, е много трудно, ако не и невъзможно.

— А може би убиецът се е криел, а Гейл се е натъкнал на него.

— Има много неща, които трябва да се вземат предвид.

— Не е задължително да го е познавал, нали? След като е бил ударен отзад.

— Аз бих разгледала два варианта: първия, че е било случайно нападение — предполагам, че е възможно, но такъв удар... един удар, който убива, намеква за умисъл; втория, да се е случило на някое отдалечено място, където той не е видял или чул убиеца. И може в случая да разсъждавам като градско момиче, но ми се струва, че той е бил заведен там, бил е поканен... Поне за мен, това говори за предварително обмисляне.

— Бил е някой, когото познава.

— Аз невинаги съм права. Ако бях, щях да изкарвам много повече пари.

Той се усмихна срещу екрана. Собственият му образ се виждаше в едно малко прозорче в горния ляв ъгъл.

— Това ще ми бъде от помощ.

— Надявам се. Не искам да ви обърквам разследването.

— Не го обърквате, дори напротив.

— Ние със сержанта... сме на ваше разположение, ако имате нужда от нас. По всяко време.

— Щом Болд ви е включил в това, сигурно подозира, че случаят е свързан с Вета.

— Не мога да говоря от името на сержанта.

— Той каза ли ви за разсадника? За нашата свидетелка?

— Да.

— И какво ви е мнението? Да ѝ се доверя ли? Мога ли да вярвам на онова, което е видяла?

— Ако ви лъже, само ще загуби.

— И аз така виждам нещата.

— Изхвърлянето на тялото... Това не ми е съвсем ясно. От една страна, имаме физически силен извършител, който вероятно е планирал нещата предварително; от друга страна, тялото е намерено край пътя. Разбира се, виждали сме трупове до по-усамотени магистрали. Достъпът за коли е лесен. На места, които не се посещават често от хора. Предполагам, че вашето място отговаря на това описание. Но както спомена сержантът, в онзи район има много други места, където да изхвърлиш труп, освен край единствената пътна артерия на долината. Според казаното от вашата свидетелка, шофьорът на онзи камион не е изхвърлил нищо, а по-скоро е приbral нещо.

— Това е едно тълкувание.

— Сержантът спомена кражба на кола. Без съмнение, възможен сценарий. Силните мъже носят бейзболни бухалки в колите си. Това би било удобна възможност. И се връзва с предварителния замисъл и изхвърлянето на тялото.

— Но от друга страна, имаме само едни отпечатъци от гуми. Само едни. И ако жената е видяла това, което казва, значи от онзи пикап нищо не е било изхвърлено, а аз нямам представа какво означава това — каза шерифът раздразнено. — Предполагам, че тя не е разбрала какво става, тъй като едната диря от гуми е ключов момент.

— Възможно е. Свидетелите в доста случаи са...

— Ненадеждни — допълни той. — Въртим се в кръг. Освен това имам заподозрян. От лабораторията ще установят, че кървавите следи по обувките на Уин съвпадат с кръвта на Гейл. Когато това стане, вече ще търсим средство, а не мотив.

— На ваше място не бих се съредоточавала толкова върху Винс Уин — предупреди го тя.

На Уолт не му се слушаше повече. Искаше да прекъсне връзката.

Тя обаче продължи:

— От всички хора агентът на Гейл би трябвало да знае най-добре до каква степен Мартел Гейл представлява опасност. Какви неприятности би могъл да причини. Той се е грижил за него по време на процеса. При осъждането. Гледал го е на терена. Бил е свидетел на караниците в съблекалнята. — Тя си бе направила домашното. — Гейл е с двайсет килограма по-тежък и десет-двойсет сантиметра по-висок от Винс Уин. Уин е показал какво оръжие предпочита при стрелбата в задния си двор: човек не тръгва на лов за лъвове с въздущен пистолет. А също и не напада Гейл с бейзболна бухалка. По-скоро с двуцевка. Обсъдихме това със сержанта. Трябваше да го убеждавам. Наясно съм, че уликите — косвени, а може би и други — ви насочват в определена посока, и в никакъв случай не смятам да ги оспорвам. Но ако трябва да опиша убиеца му, независимо дали е планирал предварително нещата, или не, бих го определила като човек, който е действал с неохота... Съзнавам, че изглежда противоречно, но другият вариант е да обясним този единствен удар с престъпление от страсть — последен убийствен изблик на ярост, толкова мощн, че е бил нужен само един удар. Ударът е бил един и може би изобщо не е бил предназначен да го убие.

— Това е противоречие... — съвсем се оплете шерифът.

— Може би просто се опитвам да си вържа гащите. — Тя се изсмя на шагата си.

Уолт се почувства неловко. Мислеше си, че и жена би могла да нанесе такъв удар — някоя невероятно разярена дама... избесняла срещу мъже като Мартел Гейл, който има в досието си насилие върху жени. Няма значение, че ударът е бил един — човешките същества са способни на необикновени яростни изблици...

Той се зачуди дали Кайра Туливич е играла софтбол в гимназията, или пък в дома на родителите ѝ са се отоплявали с дърва, както все още правеха в много от къщите в долината. И ако е така, то кой в семейството ѝ е въртял брадвата...

34.

След като се свърза с Ройъл Макклуър и повика племенника си Кевин в участъка, Уолт се върна в Командния център по искане на Фиона.

— Готово — каза тя.

Шерифът седна до нея и насочи поглед към централния плосък еcran на залата.

— По-добре е горе, на стената — обясни тя, — заради разстоянието. Нямах време да наглася всичко идеално. Стопкадърът помага, защото видеото накъсва.

Тя натисна бутона за възпроизвеждане и Уолт изгледа трисекундното накъсано видео.

— Изумително — възхити се той.

— Така ли мислиш?

— Това Кечъм ли е изобщо?

— Улица в Сиатъл. Но изрязах и налепих пътните знаци и изглежда достатъчно познато, за да излъже погледа.

— Благодаря ти.

— Беше ми забавно. Едно по-различно предизвикателство.

— Ще ми покажеш ли как да го пусна?

— Мога да го направя и аз.

— По-добре аз — настоящ той. — Има психологически момент.

— Както искаш — отвърна Фиона.

Обясни му как да борави с видео софтуера, което се оказа доста просто, и това на свой ред го накара да се зачуди защо бе предложила да остане и да му помогне. Единственото, за което се сещаше, бе, че иска да подслушва, за да е в крак с разследването, и това го беспокоеше.

— Къде се отнесе? — попита тя.

Уолт присви очи.

— Тук съм.

— Не мисля така.

— Имам много неща, за които да мисля.

— Изведнъж доста охладня.

Шерифът мразеше да е толкова прозрачен.

— Така ли? Не е било умишлено.

Нанси го спаси, като почука и отвори вратата на Командния център.

— Кевин идва насам. Чух се с Макклуър, пратил е молбата ти по имейла. А Брандън ми каза да ти предам, че той е тук — човекът, с когото си искал да се видиш. — Тя беше достатъчно умна, да не споменава имена.

Фиона се изправи, погледна отвисоко Уолт и каза:

— Успех. Тъй като това е моят лаптоп и ще ми трябва, ще изчакам в стаята за отдых. — Мъчеше се да измъкне от него покана да остане.

— Благодаря ти — отвърна той за нейно раздразнение. После се обърна към Нанси: — Добре. Кажи на Брандън да го въведе. Искам да поговорим на четири очи.

Гили Менкез влезе в Командния център, смутен и объркан. Явно бе впечатлен от размерите на стаята и изобилието от свръхmodерна аудио-визуална апаратура. Отиде до Уолт на предната маса, където Фиона бе оставила лаптопа си. Видео прозорчето на екрана над главите им бе черно.

— Какво става, Уолт?

— Надявах се, че ти ще ми кажеш.

Гили седна до него в стола, който доскоро бе заемала Фиона. Държеше ръцете си стиснати здраво в скуга.

— Не съм сигурен какво имаш предвид — каза той.

— Аз те пощадих, Гили.

— Знам. Благодарен съм ти за това, шерифе.

— А ти как ми се отплащаш?

Гили не можа да се насили да погледне Уолт в очите.

— Не знам за какво говориш.

— Помисли, преди да кажеш нещо, Гили. Засега още не намесваме адвокати. Това би могло да се промени.

Гили се осмели да го погледне, но не издържа и отклони очи.

- Пиян ли си, Гили? В момента, имам предвид? Пил ли си?
- Две бири. Кълна се, това е всичко. Добре съм.
- Трябаш ми с бистра глава.
- Казах, че съм добре.
- Хубаво тогава — поклати глава Уолт. — Това ще влезе в показанията ти. — Шерифът надраска бележка.
- За какво говориш?
- Ще ме разиграваш ли, Гили?
- Кълна ти се, шерифе, нямам представа за какво говориш.
- Преди десет-петнайсет години човек на моето място щеше просто да спука от бой човек като теб. Нямаше да си приказваме така.
- Не искам да те ядосвам, шерифе.
- Някои неща не зависят от нас.
- Това, изглежда, го засегна дълбоко.
- Е, ще ми разкажеш ли всичко, или трябва аз да ти го обяснявам? — попита Уолт.
- Аз... не... знам за какво говориш.
- Шерифът пое дълбоко дъх и изрече с тих, суров глас:
- Проклет да си, Гили.
- Менкез рискува да му хвърли още един поглед, но пак не успя да го задържи.
- За първи път заподозрях нещо — обясни Уолт, — когато видях колко гъста е гората над джипа на Гейл. Ти обясни, че си засякъл топлинното му излъчване. Не мисля, че е така. Ако всички не се бяха изсипали веднага на мястото, може би щях да видя следите ти на дневна светлина. Знаеш, че съм добър следотърсач. Трябаше да разбера защо не успя да ги задържиш далеч оттам. Трябаше да проумея какво става.
- Шерифе, аз... — Той наведе глава.
- Връщането на банковата карта. Това беше бързо мислене от твоя страна.
- Не знам нищо за това, шерифе.
- Но беше глупаво. Можеше просто да я изхвърлиш. Да я метнеш в някой контейнер. Предполагам обаче, че тогава си започнал да се замисляш върху нещата: как да направиш да изглежда, сякаш току-що си попаднал на колата на Гейл, след като всъщност си я открил много по-рано.

— Не знам нищо за никаква банкова карта.

— Бломпие спомена бракониерския случай. Банковата карта. Липсата на камера на онзи банкомат. Твоят бракониерски случай, Гили — случаят, с който се занимаваше ти. Само няколко от нас знаеха, че онзи банкомат няма камера. Ти знаеше. Затова си избрал него. — Уолт му даде малко време да осмисли всичко. — Това, че не ми каза за джипа, не е точно престъпление. Не е нещо, за което можеш да влезеш в затвора. Да си загубиш работата, може би. Но не и затвор. Когато си изтрезнял и си усетил колко си го загазил, си решил да върнеш картата в портфейла и да ме оставиш да намеря джипа на Гейл. Мислел си, че ако открием, че картата още е в портфейла, това може да оправи нещата. Но ние знаехме за тегленията от самото начало.

Никой не би могъл да наведе главата си повече, отколкото Менкез пред Уолт.

— Нямам представа за какво говориш, шерифе.

— Сигурен ли си, че искаш да го изиграем така, Гили? — Уолт посегна към лаптопа. — Трябва да изясня нещата. И да знам какво си намерил, когато си попаднал за първи път на джипа. Нужна ми е ясна верига от доказателства, а ти прецака това. Сега вече не мога да я получа и ти си виновен. Но ще имаш някаква ценност за мен, ако си признаеш и ми разкажеш точно какво се е случило, точно какво си намерил и какво си видял. Ако продължаваш да ми се правиш на ударен, не ме интересуваш.

Менкез остана превит напред.

— Дали вече си загубил работата си? — попита риторично Уолт.

— Подозирам, че да. Дали те чака затвор? Засега не. Ограничи щетите, Гили. Действай умно.

— Нищо не съм направил.

— Гили...

Той се наведе към Уолт и прошепна глухо:

— Не разполагаш с нищо.

Шерифът отпусна пръсти върху интервала на клавиатурата. Черно-бялото видео тръгна по екрана над тях и привлече вниманието на Гили. Но вървеше прекалено бързо, за да може той да види точно какво има на него.

Уолт натисна бутона за превъртане и пусна клипа отначало.

Екранът показваше изглед отвисоко към тиха улица със знаците на кечъмски заведения от двете страни. На една пресечка по-нататък се виждаше знакът на „Интермаунтин Банк“. Краткият клип течеше като поредица от стопкадри — сякаш заснет от охранителните камери на банка. В кадъра навлезе пикап на Горската служба, отдалечи се по улицата и паркира пред банката.

— Познаваш ли този камион? Пътни камери, Гили. Знаеше ли, че Кечъм има вече пътни камери?

Лицето на Менкез стана пепелявосиво. Погледна към Уолт, а после пак към екрана горе, докато шерифът пускаше отново клипа.

— Виждаш ли датата? — попита Уолт. — Дни преди да обявиш, че си намерил джипа. И на тегленето също има дата.

Менкез облиза пресъхналите си устни. Приличаше на изхвърлена на брега риба.

— Можем да те включим в програма за лечение, Гили. Можем дори да го направим, преди всичко да излезе наяве, така че службата да плати. Ще излезеш чист, трезвен и здрав, и може би дори ще запазиш работата си.

— Имам деца. Семейство. Тези пари ми трябваха. Иначе нямаше да ги взема.

— Ти си пропиваш заплатата, Гили. Виждам го непрекъснато. Това не е нещо ново за мен. Позволи ми да ти помогна.

— Не исках да ти обърквам нещата. Намерих джипа. Кълна се, щях да ти кажа. Но на пода имаше портфейл. Той си беше написал PIN кода на листче, пъхнато в портфейла. Колко глупав трябва да си, за да постъпиш така? Сякаш сам ме молеше да го направя.

— Искам да ми разкажеш всичко подробно. Трябва ми всеки детайл точно както е станало.

— Включително и бухалката ли? — попита Гили.

Уолт усети как пулсът му се учестява и положи всички сили да скрие изненадата си.

— Как така никой не откри бухалката? — попита Гили. — Да не би случайно това да има нещо общо с теб, шерифе?

Уолт не смяташе да отговаря.

— До последната подробност — каза той.

— Включително и бухалката? Или не бива да я споменавам? От друга страна, може би това подлежи на договаряне. Вероятно всеки от

нас има нещо, което другият иска. Сигурно и двамата имаме нещо за криене. Може би ще се споразумеем.

— Трябва да знам точно какво си направил — каза Уолт. — Веригата от доказателства е компрометирана. Няма да издържи в съда, но трябва да знам уликите. Не си играй с мен, Гили.

— Но тогава ще трябва да обясня и за бухалката. Тя също е улика, нали?

— Остави аз да се тревожа за това.

— Да, хрумна ми, че се тревожиш за това.

— Внимавай накъде биеш...

— Ние вече сме стигнали там — и ти, и аз. Няма къде другаде да отида, освен на лечение и в затвора, нали, шерифе? Или може би ще ме черпиш едно и пак ще сме си дружки.

— Не бих разчитал на това.

— Видях те да отиваш до багажника на черокито точно когато всички се появиха. Не забелязах да вадиш нещо оттам, така че може би си приbral нещо. Искаш ли да си поговорим за улики, шерифе?

Уолт побутна бележника към Гили.

— Давам ти трийсет минути. Всяка подробност, точно както е станало. Какво си намерил, кога си го намерил, какво си направил.

— Ще включва хвърлянето на онази бухалка в гората — каза Менкез, като си пое дълбоко дъх. — Точно така: тя лежеше върху портфейла. Не видях кръвта по нея, преди да я отместя. Но като я видях, я захвърлих. Това ще попадне тук — каза той, потупвайки по бележника, — освен ако не поискаш обратното.

— Видя ли кой караше джипа?

— Не. Двигателят беше студен, когато го открих.

— Каза, че имало кръв.

— Петно от кръв на бухалката. Познавам засъхнала кръв още щом я зърна, шерифе. Когато човек дебне бракониери в продължение на трийсет години, не остават много неща, които да не е виждал.

— Бухалката и портфейлът са били на пода. Ами нещо друго? Имаше ли нещо друго, което да е ценно за нас?

— Може би да, може би не...

Уолт усети, че е нямало. Побутна бележника още по-близо към Менкез. Имаше нужда от няколко минути, за да опази бейзболната бухалка като доказателство. Надяваше се, че Болд ще вдигне телефона.

— Точно както е станало — нареди той. Изправи се и тръгна към вратата.

— Както кажеш, шерифе. — Гили Менкез нададе гъргорещ смях.

— На харизан кон зъбите не се гледат — рече Уолт.

Беше се свързal през телефона в кабинета си, където разговорът щеше да бъде записан. Чувстваше се като жонгльор, който непрекъснато добавя нови топки към подхвърляните във въздуха. Но това си имаше граница и той бързо се приближаваше към нея.

— Има проявени отпечатъци — каза тихо Болд, сякаш се извиняваше. — Три различни комплекта. Когато ми се обадиха за последно, ги бяха пуснали в системата за разпознаване. Не знам защо се бавят толкова. Момент, ще те сложа на изчакване.

Телефонната линия онемя. Минаха трийсет секунди, после още толкова... Чак след около две минути се чу пропукване и Болд се върна.

— Забавянето било от страна на системата за разпознаване на латентни отпечатъци. Имейлът им блокирал. Резултатите били готови, просто не сме ги получили. Моят човек току-що се обади. Опасявам се, че няма съвпадения. Той каза, че ще ни ги прати от друг имейл. Като ги получа, ще ти ги препратя.

Уолт му благодари и помоли да му върнат бухалката с бърз куриер.

— И всички документи, моля.

— Протоколът за доказателствата. — Болд не пропускаше много.

— Ще съм ти благодарен.

— Говорил си с Матюс.

— Умна жена.

— Почекай — каза Болд. — Току-що ги получих. — Уолт чу тракане по клавиатура и миг по-късно в долния ъгъл на екрана му се появи съобщение за пристигнал имейл.

— Бърза работа — възхити се Уолт.

— Тя ми предаде разговора ви. Надявам се, че нямаш нищо против?

— Нали работим заедно — каза Уолт.

— Някакви резултати за онези следи от кръв?

— Така и не стигнаха до лабораторията. Адвокатът на Уин, Евърс, ги блокира. Обувките остават на склад. Ще имаме късмет, ако ги получим до следващото хилядолетие.

— Трябва да е свързано или с твоя, или с моя случай — рече Болд. — Той не се е порязал, докато се е бръснел.

— Моят заместник-шериф малко се престара. Ако му вземат показания, ще загубим доказателството.

— Кървава сянка... — каза Болд.

— Това не го разбрах.

— Ще загубиш като доказателство кръвта върху обувките — обясни Болд. — Но остават самите обувки.

— Опасявам се, че изтървах нишката.

— Така е... — усмихна се Болд. — А аз мисля, че току-що я улових. Направи ми услуга — прати ми производителя и размера на обувките, а?

— С удоволствие.

— И гледай ако не друго, поне да убедиш съдията, че си струва да задържи Уин в града до изясняване на доказателствата. Може да ми е нужно той да изяви претенции към обувките и не искам да отива никъде. Не искам друг да го направи вместо него.

— Ще се обадя на когото е нужно. Ще ми съобщиши ли резултата? — попита Уолт.

— Ти ще си първият, който ще разбере — обеща Болд.

Двамата приключиха разговора и Уолт отвори имейла, който съдържаше девет прикрепени файла — сканирани латентни пръстови отпечатъци с висока резолюция. Автоматичната система за разпознаване на латентни отпечатъци представляваше национална база данни за престъпници от всичките петдесет щата. Фактът, че отпечатъците не бяха дали резултат, не слагаше край на всичко...

Повечето щати, включително Айдахо, също поддържаха бази данни с отпечатъци на здравни работници, учители, полицаи, политици, съдии, адвокати и дори някои пастори и свещеници. Имаше също така национални бази данни за федерални служители. С едно натискане на копчето Уолт можеше да задейства допълнителни търсения в тези бази данни.

Тогава щяха да бъдат генериирани списъци с възможни кандидати, а резултатите щяха да бъдат изследвани щателно от специалисти по

латентни отпечатъци. Това можеше да отнеме от часове до дни, а понякога и седмици, в зависимост от това, как Уолт маркира заявката, и от натовареността на апаратурата. Възможните убийства се местеха на върха на списъка. Ако го квалифицираше като тежко нападение, това би смъкнало заявката надолу.

Две жени живееха непрекъснато в имението на Енгълтън. Едната беше дребничка, едва навършила двайсет и една, а другата — речна водачка, която с лекота бе измъкнала давещо се дете от бушуваща река.

Уолт написа имейл със заявката и го адресира до няколко служби — както щатски, така и федерални. Пръстът му се поколеба над бутона за пращане.

— Кевин е тук — раздаде се гласът на Нанси по интеркома.

Уолт отмести ръка от клавиатурата. Надигна се рязко и колелцата на стола проскърцаха.

35.

Уолт гледаше как племенникът му работи на своя лаптоп „Мак“ от другата страна на бюрото. Физическата прилика с мъртвия брат на Уолт — високите скули, почти неизменната набола брада, идеалните зъби, мрачната сурова красота — му напомняше колко му липсва пиенето на бира на задната веранда, игрите на софтбол, общата им неприязън към баща им. Беше се опитал да запълни липсата за Кевин след смъртта на Боби и вечно щеше да се чуди доколко това се е отразило на провала на собствения му брак. Двамата с Кевин бяха преживели трудни времена заедно. Като го гледаше сега, съсредоточен, концентрирал цялото си внимание върху едно нещо, той още повече му напомняше за Боби.

До лаптопа лежеше у малена цветна разпечатка на човешки череп, с извити стрелки, които сочеха една област на темето, която приличаше на пъзел. В тъпия край на стрелките с почерка на Макклутър бяха написани мерки, докато върховете им сочеха мястото на удара, който бе довел до смъртта на Мартел Гейл.

— Стандартната бейзболна бухалка е дълга 107 сантиметра — рече Кевин. Седеше срещу чичо си, от другата страна на бюрото на Уолт, и отвореният еcran на лаптопа бе обърнат към него.

— Добре.

— Ще го направя по два начина — с различни видове захват. Ела от тази страна.

Уолт заобиколи бюрото и се приведе над Кевин, опрял ръка на рамото на момчето. На екрана се виждаха две анимирани фигури, които приличаха на манекени, върху едноцветен фон. Няколко кутийки със софтуерни инструменти бяха разпръснати по екрана, извън централния прозорец, а в една от тях имаше две по-малки човекоподобни фигурки.

— Отдясно е жертвата — обясни Кевин. — В целия си 195-сантиметров ръст. Шибан гигант. Отляво е убиецът му. Бухалката е в мащаб, а от Гугъл взех средната дължина на ръцете за конкретния ръст.

Ти ми даде 163 сантиметра, затова този отляво е 163 сантиметра. Виж какво става.

Той пусна анимацията. Фигурата отляво — която в ума на Уолт не бе „този“, а Кайра Тулиевич — вдигна бейзболната бухалка и с бавно движение, кадър по кадър, я стовари върху главата на Гейл. Кевин начерта с мишката стрелка към областта на удара и после посочи разпечатката от лявата си страна.

— Изобщо не прилича — разочаровано въздъхна Уолт.

— Прекалено е нисък — каза Кевин, имайки предвид фигурата на Кайра. — Той е бил ударен отгоре по темето. Дори ако му дам по-свободен замах — каза той, като нагласи бухалката в ръцете на Кайра и пусна анимацията за втори път, — бухалката попада горе-долу на същото място. Проблемът е, че този човек просто не е достатъчно висок, за да стигне до темето на жертвата. Затова го вдигнах с едно стъпало нагоре. С осемнайсет сантиметра. Защото човекът с бухалката може да е стоял на стъпало, когато го е халосал. — Той премести подробната фигурка. — И макар че сега е по-добре, всъщност е прекалено високо. Искам да кажа, ако жертвата е на идеално разстояние... да. Може да се нагласи така, че да отговаря... — Той премести Гейл напред и този път, като пусна анимацията, бухалката се стовари точно върху темето на Гейл. Уолт потрепери, представяйки си картината на живо. — Но ако разстоянието не е най-идеалното, бухалката пада с цялата си дължина върху темето, образувайки бразда, а не дупка.

— Значи не става — рече Уолт.

— Просто казвам, че са необходими идеални условия — обясни Кевин. — Едно стъпало допълнителна височина и идеално разстояние между двамата. Предполагам, че можеш да опиташ дузина пъти и ще извадиш късмет, ако се получи в един или два от тях. Ударът не е много вероятен.

— А кой е вероятният удар?

— Това е друга работа. Има два варианта. — Кевин смени фигурата на Кайра с друга, по-висока, от кутийката с инструменти. — 183–185 сантиметра. Няма значение дали е държал бухалката с една, или с две ръце. Дълчината на ръцете му го компенсира с излишък. Замахът е средно свободен... — Той довърши нагласянето на сцената и задвижи новата фигурка. Бухалката се вдигна високо във въздуха и се

стовари, като краят ѝ уцели темето на Гейл — точно както бе предположил Макклуър. — Това си е право в десетката.

— 183–185 сантиметра — замислено изрече Уолт и гласът му издаде неговото облекчение.

Кевин погледна учудено към него.

— Какво толкова му е важното? — Той не изчака отговор. — Пък и не съм казал, че това е единственият вариант, нали? — Когато седнеше зад компютър, племенникът ставаше надменен. Уолт се замисли дали да не го сгълчи, но не искаше да си развалят отношенията. — Ето нещо, което бях забравил: повдигане на пръсти. Когато замахваш наистина силно с бухалка... — Той стана и демонстрира, като замахна високо над главата си, при което се надигна на пръсти. — Ясно ли е? — Отпусна се пак на стола и заработи на лаптопа, сменяйки високия нападател с малко по-нисък. Фигурата се надигна на пръсти и бухалката се стовари по начин, който напълно съответстваше на бележките на Макклуър. Кевин маркира някои области на графиката и накара нападателя отново да се изправи.

Уолт се върна към по-раншната си мисъл: в имението на Енгълтън живееха само две жени. Преди минутка Кевин почти бе изключил Кайра.

— Колко е висок? — попита мрачно Уолт.

Кевин премести стрелката на курсора до темето на фигурата на нападателя и я спря неподвижно там. До стрелката се появи жълт правоъгълник, в който бяха написани мерките: 68 инча.

— Колко прави това в сантиметри? — рече сухо Уолт. Вече знаеше отговора — това бе неговата височина, когато носеше ботуши.

Кевин накара програмата да извърши превръщането. В правоъгълника се появи ново число: 172,7 сантиметра.

— Метър и седемдесет и два — рече Кевин. — Или по-точно метър и седемдесет и два, а когато е изправен на пръсти — около метър и осемдесет и пет.

Уолт си спомни как я бе целувал. Лекичко се бе надигнал, за да достигне устните ѝ.

Той благодари на племенника си и учтиво го помоли да си тръгне, обещавайки, че може би ще успее да му уреди някакъв хонорар като консултант. Кевин отвърна, че парите не го интересуват, макар и двамата да знаеха, че не е така. Момчето носеше багажа на

посетителите на хотел „Сън Вали“ и се грижеше за румсървиса. Колко дълго щеше да продължи това?

Уолт затвори вратата на кабинета си, върна се на стола и се втренчи в имейла, който очакваше изпращане — неговата заявка за проверка на отпечатъците. Проблемът му не бе, че не можеше да мисли ясно. Той изобщо не можеше да мисли. Числото „метър и седемдесет и два“ се бе забило в главата му като клин, като бейзболна бухалка в темето му. Мислите му се върнаха към идеалните условия на Кевин: по-дребен човек, застанал на стъпало, на точно определено разстояние от Гейл; или по-едър човек, който с лекота би го убил. Но именно последната възможност не излизаше от ума му, последната възможност, която набираше сила в него като цунами...

Той натисна бутона за изпращане и компютърът издаде свистящ шум, който показваше, че имайлът е пратен.

— Някои случаи остават неразкрити — беше казала тя. — Потъват в архивите.

По онова време той си бе помислил, че защитава Кайра.

36.

Брандън беше вдигнал краката си по чорапи върху масичката за кафе в караваната, беше пъхнал ръка в пакета с чипс и вперил поглед в бейзболния мач по телевизора.

— Мисля, че вие двамата трябва да си поговорите — изрече той с пълна уста.

Гейл, която се занимаваше със сметките върху онова, което минаваше за кухненска маса, не вдигна очи.

— Ние си говорим.

— Просто казвам...

— А аз ти казвам, че си говорим.

— Може би трябва да помислим дали да не си вземем по-голямо жилище.

— Да бе. Сигурно ще стане. Едва успявам да платя тока.

— А и трябва да помислиш върху онова, за което говорихме...

Тя продължи да попълва чека, без да вдига поглед.

— А може би ти трябва да работиш извънредно — изгледа го Гейл.

— Нещата са в застой. Знаеш — каза Брандън.

— Тогава си намери някаква работа като охранител. Знаеш ли колко хора тук имат бодигардове?

— Искаш да работя по осемнайсет часа на ден? Наистина ли?

— Няма нищо подходящо за мен. Да не мислиш, че ще се хвани като сервитърка, или нещо такова? — Тя побутна купчината чекове към края на масата. — Трябва да ги подпишеш.

Мобилният телефон на Брандън иззвъня в спалнята отзад. Той се изправи с мъка, като разпия чипса, и се промуши покрай Гейл, за да стигне до телефона, преди да се е включила гласовата поща. Именно дребните неприятности дразнеха Томи Брандън — прихващането на обажданията от гласовата поща, косачката, която не щеше да пали, прекъсването наекса за избягване на бременност, отрупаният с козметични продукти плот в банята... Можеше да остави войните,

икономиката и незаконната емиграция на другите. На него му беше достатъчно едно работещо дистанционно.

— Да? — изляя той в телефона, който изглеждаше като играчка в огромната му длан. — Главанак? Чакай, не толкова бързо! Така е по-добре. Сега ли? Сигурен ли си? Да, информацията си струва. Не прави нищо. Не казвай нищо. Върви да си обръща бургерите и остави това на мен.

Той захлопна телефона и моментално го вдигна пак. Натисна бутон за бързо набиране.

— Това съм аз — Томи. Главанака казва, че нашият човек в момента е в „Казиното“. Един негов приятел е барман там и му се обадил. Заподозреният има пред себе си бургер и бира... Да, пет до седем минути максимум... — Той тръгна бързо по тесния проход в караваната и откри черното яке, окачено на пирон до вратата — на гърба му с големи жълти букви пишеше: „ШЕРИФ“. Върна се в малката спалня, притиснал ухо към телефона, препаса на кръста си кобура с пистолета и го закопча. — Добре, ще се обадя... Ще чакам. Обещавам.

Прибра телефона в джоба си. Целуна Гейл по бузата, докато минаваше бързо покрай нея. Ръката му вече бе на вратата.

— Доскоро.

— Жилетката ти! — напомни му тя.

Той я държеше зад предната седалка на пикапа. Спря се за секунда на прага, мислейки си, че само една жена на полицай може да разбере какво става единствено по края на един телефонен разговор.

— Да — каза Брандън.

— Пази се. Не прави нищо глупаво.

Докато тичаше към автомобила, той се чудеше дали е изпращала Уолт по същия начин през всичките тези години и дали сега просто не го е сменила с един по-нов модел... Това го караше да се чувства евтин. Припомни си дузина разговори, започнати от шерифа, някои завършени, други — не. Беше момент като от „Зоната на здрача“, сякаш бе пристъпил в друг живот, различен от онзи, който му се струваше, че живее.

— Боже — промърмори Брандън, като дръпна вратата на пикапа и се намести зад волана. Затръшна я зад себе си. Гумите изсвириха, когато натисна газта. Напъха слушалката в ухото си и набра номера.

— Полицай се нуждае от помощ... — каза той, като профуча покрай един знак „Стоп“ и излетя с поднасяне на магистралата.

Напълно забрави за жилетката зад седалката.

— Само един ли? — промърмори на себе си Брандън, когато патрулката на кечъмското полицейско управление отби до тротоара от другата страна на главната улица и паркира.

Нощният живот в Кечъм се ограничаваше до тази редица от барове и ресторани, дълга две пресечки, със светофари в двата края. Островърхата сграда на „Казиното“ — уместно вдадена няколко метра по-навътре от другите сгради на главната улица, сякаш основната част от населението я отбягваше — не бе предназначена за хора със слаби сърца. Нито пък за туристи. Ако в Кечъм имаше рокери, щяха да се събират тук. „Казиното“ беше дом за заклетите пияници, за хората, висящи по баровете, и за местните жители с предпочтения към тениски, които разкриват татуировките им. Блузите на жените бяха прилепнали, а червилото им — ярко. В някои нощи бе толкова празно, че човек можеше да играе боулинг по средата на заведението, а пък в други бе толкова претъпкано, сякаш се провеждаше някакъв конгрес. Когато Брандън се приближи към външната врата — отворена, за да влиза въздух — стената се тресеше от музиката на „Олман Брадърс“.

Подкреплението му бе заело позиция до задната врата на „Казиното“, в случай че планинецът побегне, но Брандън не можеше да даде на полицая никакво описание и нямаше как онзи да различи човека. А когато някое ченге (или в неговия случай — заместник-шериф) влезеше в такова заведение, това беше като да светнеш с фенерче под хладилника — хлебарките задължително се разбягваха.

Брандън пристъпи през вратата и притисна гръб към дъската за обяви, покрита с реклами на използвани рибарски лодки и групи за отказване на алкохола и наркотиците. Остави якето си закопчано до пъпа, точно колкото да скрие кобура си. Висок метър и деветдесет и три, той имаше ясен поглед над главите на хората към клиентите скучени около бара, към масата за билярд в дъното или редицата от двойни маси отлясно. Двама души, седящи на отделни маси, имаха пред себе си празни червени пластмасови опаковки и салфетки, оцапани с мазнина и кетчуп. И единият, и другият можеше да е

планинецът. Би могъл да е практически всеки в заведението, като се имат предвид брадите, петната от пот и рошавите коси.

Брандън огледа тримата зад бара — двама мъже и една жена — които се движеха спокойно, но със светлинна скорост, за да задоволят нуждите на клиентите. Крановете за бира течаха непрекъснато, като всяка пластмасова чашка или халба се сменяше с друга. *Конска пикня*, помисли си Брандън.

Беше се надявал да срещне очите на някого от мъжете зад бара и се изненада, когато жената със суворите черти го погледна и кимна лекичко наляво, към втория от двамата на масите. Брандън не даде знак, че е видял, беше достатъчно умен да не я свързва със себе си.

За миг си спомни, че жилетката му е останала зад седалката на камиона. Чу гласа на Гейл да му напомня. За миг се замисли дали да се върне да я вземе.

— Здрави, заместник! — извика гръмко мъжки глас отляво на Брандън, предназначен като предупреждение за клиентелата. Беше един от барманите, наричаше се Стоун, когото Брандън веднъж бе арестувал, задето бе счупил предния прозорец на колата на приятелката си с пощенската ѝ кутия, изтръгната от земята заедно с двайсеткилограмова буца бетон.

Макар че предупреждението на Стоун не предизвика масово изнасяне, някои в помещението замръзнаха и неколцина започнаха да се промъкват към изхода. И двамата мъже пред червените опаковки останаха залепени на столовете си. Дори не вдигнаха поглед.

Брандън не помръдна. Нямаше да позволи на един барман да диктува развитието на нещата. Погледна часовника си: шерифът можеше да пристигне по всяко време в следващите няколко минути. Може би и още някое друго подкрепление. Това сътношение му харесваше много повече от двама на един. Намести слушалката в ухото си с надеждата, че може да иззвъни, че шерифът е близо.

Въпреки оповествянето на Стоун немного от блуждаещите погледи се спряха върху него. Може би на никого не му пукаше; а може би онези, на които им пукаше, вече бяха изчезнали. Това, което не му харесваше, бе хладнокръвието на двамата заподозрени до далечната стена. Нито един от тях не трепваше.

Слушалката в ухото му избръмча. Той я докосна, за да приеме обаждането.

— Да?

— Хванах един беглец — обяви ченгето от Кечъмското управление.

— Пусни го — каза тихо Брандън.

— Как така? Закопчал съм го и го водя към патрулката.

— Не, не, не. Пусни го. Върни се на поста си. — Брандън прекъсна разговора. Идиот! Грешката на полицая не бе, че е арестувал неправилния човек, а че е напуснал поста си. Беше го оставил без подкрепление.

Извади телефона от джоба си и натисна бързо набиране.

— Флеминг — раздаде се гласът на шерифа в ухoto му.

— Къде си?

— Тъкмо минавам покрай болницата. Пет минути и съм при теб.

— Ако действам, предната врата остава неохранявана.

— Ясно.

— Подкреплението ми освободи задния вход. Отвсякъде съм открит.

— Виждаш ли нашия човек?

— Да. Може да е един от двамата, които са пред очите ми.

— Той вижда ли те?

— Не мога да кажа със сигурност, шерифе.

— Дръж се, Томи. Чуваш ли ме? Поне този път се дръж.

— Всеки момент ще се случи нещо. Много ми се иска да греша.

— И на мен. На две минути от теб съм. Ще поема предната врата.

— Край.

Той пъхна телефона обратно в джоба си. Усети издутината на пистолета в кобура. Спомни си за жилетката зад седалката... *Това ли ме спира?* — зачуди се той. Дали бе позволил предупреждението на Гейл да го разколебае точно сега, когато дългът трябваше да надделее над вечно съществуващия страх от смъртта? Шумът от заведението започваше да го дразни. Той намери огледало зад бара, което му позволяваше да наблюдава двамата мъже, без да е с лице към тях.

Мъжът на втората маса, по-далечният, бръкна под масата и дясната ръка на Брандън потърси собствения му пистолет под якето. Онзи извади руло от банкноти, не оръжие, и на Брандън му се стори, че е спретната пачка от стоточки, плюс няколко по-дребни банкноти.

Непознатият отдели десет и пет долара и ги остави на масата, после върна парите в джоба си.

Мъжът стана и Брандън го видя прекалено късно. Онзи стреля веднъж в тавана. Всички в помещението се приведоха едновременно. Всички, освен Брандън, който единствен бе обучен да не го прави. Посягаше към оръжието си, когато онзи изстреля втория куршум.

Брандън беше отхвърлен наляво. Болката бе гореща, пареща, но не всепогъщаща, както си я бе представял. Усети как дъхът му секва и главата му моментално се замая. Чу как някъде навън се захлопва врата на кола и разбра, че е шерифът. Зачуди се дали е чул изстрелите.

Мъжът, който го бе пристрелял — техният планинец — разби с един стол прозореца до масата си, прокара крака на стола по долния ръб, за да почисти парчетата стъкло, и скочи на тротоара отвън.

Шерифът нахлу през вратата, направи една крачка покрай него и се надигна на пръсти, моментално забелязал счупения прозорец.

— Тук — изкашли Брандън, свличайки се към пода.

Шерифът се извърна.

— Мамка му! — изруга той, като прибра оръжието си в кобура и коленичи до своя заместник. — Някой да ми помогне! — Посегна към радиото, закачено на униформата му. — Ранен полицай. Искам линейка...

Брандън се мъчеше да пребори пурпурната мъгла, напираща по края на погледа му, бореше се срещу образа на припламващото дуло на пистолета. Този изблик на светлина обсебваше мислите му, завладяваше го.

— Дръж се! — чу някакъв глас той.

Шерифът? Не беше сигурен откъде идва това. Брат му? Свещеник? Нямаше бяла светлина. Нямаше пътуване през спомените от целия му живот. Само тази тъмно пурпурна ивица, напираща от ръбовете като разширяваща се локва кръв. Това и пронизващият студ. Студ като никой друг. Студът на страха. Студът на непознатото. На чистия ужас. Нямаше я топлата ласка на любовта. Нямаше ангели. Само този студ, който го теглеше надолу и неумолимо го скриваше от погледите...

Уолт бе тръгнал към джипа си с намерението да последва линейката до болницата, когато се озърна назад към „Казиното“ и струпаните заместник-шерифи, които сега работеха на местопрестъплението. Стори му се иронично и неприемливо, че когато на някой заместник му трябваше подкрепление, се появяваше един местен полицай; но когато някой заместник биваше прострелян, мястото почваше да гъмжи от служители на закона. Трябваше да промени това.

Качи се в джипа, като избути настрами влажния нос на Беа, и тогава зърна стола, лежащ сред море от разбито стъкло на тротоара. Човек от персонала на бара се приближаваше към него с метла в ръка.

Уолт се измъкна от колата и изкрештя:

— Ей, ти! Спри! Да, ти! — Затича се към разпиляното натрошено стъкло. — Отдръпнете се, моля! — нареди Уолт.

— Аз непрекъснато чистя счупени стъкла, шерифе. Бива ме в тая работа — рече мъжът. — Ще бъда внимателен.

— Не става въпрос за това — каза Уолт, изумен, че е възможно наоколо да има дузина заместник-шерифи и местни полицаи и никой от тях да не е достатъчно близо, за да го чуе, ако го повика. И никой да не обръща внимание на действията на своя началник. Нещата трябваше да се променят. — Заместник-шериф! — изрева Уолт.

За секунди се появиха трима: един от другата страна на разбития прозорец, а другите двама излязоха иззад ъгъла към гърба на заведението.

— Дай ми ръкавици — заповядда Уолт, обръщайки се към най-близкия, Крамер, който бе от другата страна на липсващия прозорец.

— Искам този стол да бъде прибран и опакован. Искам да го хващате за края на седалката — не за краката и не за облегалката. Ясно ли е?

— Да, сър.

— Виж дали имат чист чувал за смет.

— Няма проблеми — каза служителят на „Казиното“ и облегна метлата на външната стена. — Да ви донеса ли?

— По-добре донеси два — рече Уолт. — Отивай. — Обясни на заместник-шерифа как иска да бъде свършена работата и че трябва да се отнася към стола като към оръжие на престъплението. Че заместник-шерифът ще отговаря лично за регистрирането на стола като доказателство и на следващия ден трябва да го изпрати в

лабораторията в Меридиън за пълен анализ на пръстовите отпечатъци.

— Освен това искам всяко парченце стъкло да бъде събрано на ръка. Стъклото от тротоара и счупеното стъкло в рамката. Искам да бъдат прибрани в найлонова торба, запечатани и надписани. Замиnavат за лабораторията заедно със стола и трябва да бъдат изследвани за кръв.

— Посочи през прозореца: — В опаковката от храна има клечка за зъби, която може би е била в устата на нашия стрелец. Тя трябва да бъде изследвана за ДНК. Резултатите да бъдат проверени във всички известни бази данни. Тази нощ бе пристрелян един от нашите и макар положението му да не изглежда толкова тежко, колкото можеше да бъде, заемаме се здравата с това. Действайте щателно и по правилата, без никакви процедурни издънки. Обмисляйте по два пъти всичко, което ще сторите, и го правете както трябва от първия опит. Дължим това на Томи. Ясно ли е?

— Ясно.

— Тогава някой да опъне лента тук и да огради местопрестъплението отвътре и отвън. Някой да почне за разнообразие да действа като заместник-шериф, става ли?

Двамата в края се раздвишиха, също и Крамер. Уолт се зачуди дали да не се извини за избухването си. То бе предизвикано по-скоро от беспокойството му за Томи Брандън, отколкото от грешките на неговите хора.

Но не се поправи. Втурна се обратно към джипа, като се надяваше, че е вдъхнал страх на екипа си. И се изумяваше колко дълбоко го е засегнало раняването на Брандън.

37.

От мига, в който Гейл влезе в спешното отделение, Уолт усети, че тя обвинява него за стрелбата. Не го каза, но не се и налагаше. Първия поглед, с който го удостои, той изтълкува като „Как можа?“, а втория — като „Обзалахам се, че си страшно доволен“. Не му трябваше преводач. Беше живял с нея повече от десет години.

Тя седна в другия край на малката чакалня. Уолт ѝ даде пет минути, но ѝ трябваха по-малко от три, за да стане и да се премести по-наблизо, само през една седалка от него.

— Той носеше ли си жилетката? — Беше вперила поглед право напред, както и Уолт.

— Не.

— Казах му да я сложи.

— И си била права. Така е трявало да направи. Тя беше в пикапа му.

— Хванахте ли онзи? — попита Гейл.

— Не. Работим по въпроса.

— Да, виждам, че се скъсвате от работа.

Бързо стигнахме до обвиненията, помисли си Уолт.

— Пробил е левия му дроб. Не са засегнати главните артерии и кръвоносни съдове. Ще го задържат тук няколко дни.

— Все едно ти пука.

— Нямаше да съм тук, ако не ми пукаше. Знам, че си разстроена. Ако искаш да си го изкараш на мен, няма проблеми.

Очите ѝ мятаха мълнии. Не беше сигурен дали го е чула.

— Тук си само защото ще изгубиш гласове, ако не изглеждаш загрижен за заместниците си.

— Но само ти и аз знаем това — рече той саркастично.

Тази забележка успя да предизвика реакция от нейна страна — Гейл хвърли разярен поглед към него, а после го върна върху рецепционистката.

— Да ти го научум — изрече безизразно тя.

На върха на езика му имаше дузина отговори. Той ги преглътна.
Как да утешиш някого, когато още се чувстваш неловко в близост до него? — зачуди се Уолт.

— Той ще се оправи — каза шерифът. — Това е важното.

— Как можа да го пратиш на такава задача без свастино подкрепление? Що за некадърна служба управяваш? Що за началник би позволил на подчинените си да направят такова нещо?

— Скапан началник — каза примирено той. — Може да остане тук само три дена, ако дробът му издържи. Намира се в добра форма. Това ще му помогне.

— Сигурно си се надявал, че онзи го е убил.

Уолт се наклони рязко към нея, при което Гейл трепна и се отдръпна, но той се овладя в последния момент.

— Нима? — процеди Уолт през стиснати зъби. Изправи се и застана с лице към нея. Тя изглеждаше уплашена. — Знам, че вероятно няма да го направиш, но много бих искал да му кажеш, че си ме заварила тук, когато пристигна. Че мисля за него.

Гейл сведе глава. След дълго мълчание прошепна:

— Предупредих го да си носи жилетката.

Стори му се, че май плаче.

— Ако Томи бе започнал да се вслушва в чужди съвети, щеше да му е за първи път.

Устните ѝ се разтеглиха в горчива усмивка и тя вдигна поглед към него. Очите ѝ бяха налети със сълзи.

— Така си е.

— Той извади късмет. Всички извадихме късмет. Ако щеш вярвай, но това е един от хубавите дни.

Тя кимна смутено.

— Странно, нали?

— Поздрави го от мен. Ще намина по-късно. Трябва да свърша някои работи.

Тръгна към плъзгащата се врата. Тя се отвори автоматично.

— Ще му кажа — извика Гейл след него.

Това го накара да спре. Постоя така за момент, с гръб към нея. После продължи през двете плъзгащи се врати и излезе навън, сред нощните звуци на жабите. Включи своя „Блекбъри“ и радиото си и

тръгна със скована крачка към джипа, докато на екрана на телефона започнаха да изскачат пристигащите съобщения и имейли.

— Казвам се Майкъл. — Беше третото от седемте съобщения на гласовата поща, които Уолт се бе заел да прослуша. — Разбрах, че сте искали да говорите с мен. Аз съм — или по-скоро бях — настойник на Мартел. Настойник от „Анонимните наркомани“ тук, в Ню Орлиънс. Звъннете ми, ако искате да поговорим. — Мъжът продиктува номер, който Уолт надраска в бележника си.

Кучето го побутна отзад, искаше от него да потегля. Но джипът продължаваше да стои с включен двигател на паркинга на болницата. Отсреща, на тухлената стена на сградата, бяха окачени четири големи фотографии на щастливи здрави хора. Те представляваха една илюзия и Уолт се възмущаваше от присъствието им тук.

— Назад! — заповяда той.

Беа се отдръпна, скимтейки протестиращо.

Уолт изслуша останалите съобщения, като си водеше бележки, и търпението му вече се изчерпваше, когато най-сетне набра номера.

— Шериф Уолт Флеминг — представи се той на мъжа, който вдигна.

— Майкъл. Ще използваме само малки имена. — Човекът говореше с онова подчертано провлачване на думите, което бе характерно за жителите на Луизиана.

— Съгласен съм — каза Уолт.

— Разбрах, че сте ме търсили, шерифе.

— Искам да ви задам няколко въпроса за посещението на г-н Гейл в Айдахо. Надявам се, че бихте могли да осветлите донякъде нещата...

— Всичко, което се споделя в програмата, е поверително. И това с най-голяма сила важи за разговорите между настойник и подопечен.

— Вижте, аз изпитвам голямо уважение към програмите за възстановяване. Но в конкретния случай, предвид факта, че г-н Гейл е мъртъв, а вие можете да предоставите изключително важна за следствието информация, трябва да ви помоля да нарущите секретността.

— Ще ви кажа онова, което мога. Няма да навредя на други хора или да ги подложа на риск. Това противоречи на програмата.

— Ако някой убиец обикаля на свобода, всички сме застрашени.

— Ще го имам предвид, шерифе.

— Един от вашите членове тук смяташе, че Мартел — той мина на малкото му име, за да накара Майкъл да се чувства по-комфортно — е изпълнявал деветата стъпка.

— Нямам причина да опровергая това.

Тогава Уолт разбра: Майкъл би предпочел да отрече или потвърди нещо, казано от него, вместо сам да предостави информация.

— В района на Сън Вали има две личности, свързани с професионалния футбол, към които смятаме, че може да са били насочени добрите намерения на Мартел.

— Така ли?

— Един собственик на отбор и един агент. Бившият агент на Мартел.

— Интересно...

— Той дал ли ви е някакви основания да смятате, че има намерение да посети някого от тях двамата или и двамата?

— Възможно е.

— Не звучите много убедено.

— Имате добър слух — каза Майкъл.

— Тогава някой друг?

— Възможно е.

— Партньор?

— В известен смисъл.

— Значи не сътборник.

— Много добре.

— Различен партньор: някой човек от програмата.

— По-студено.

— Можете просто да ми кажете — предложи Уолт.

— Ние, хората от програмата, не нарушаваме закона, шерифе. Но почти всички сме се сблъсквали с неговите представители. Така че не съм ви голям почитател, ще ме прощавате. Сътрудничим на закона, когато е необходимо. Щом ни помолят. Но съвсем друга работа е да го правим доброволно, поне що се отнася до мен.

— Значи ще си играем на въпроси и отговори. — Уолт не бе искал да казва това. Прозвуча злобно.

— Нещо такова. Топката е във вашето поле, ако желаете да гледате на нещата по този начин.

— Той е дошъл тук за изкупление, за преминаване през деветата стъпка.

— С такова впечатление останах. Да.

— Различен партньор — предположи Уолт, разсъждавайки на глас. — Връзка. Жени, не мъже. Керълайн Вета.

— Виждате ли? Добър сте в това.

— Можете ли да потвърдите за Керълайн Вета?

— Мога да потвърдя за „жени, не мъже“. Нямам имена за вас.

Множествено число, помисли си Уолт. Керълайн Вета и поне още една.

— Той е споменал Сиатъл и Сън Вали — каза Уолт.

— Не точно.

— Сиатъл и Айдахо.

— Да.

— Не е било свързано с футбола.

— Всичко в живота му беше свързано с футбола.

— Срещнал ли се е с Керълайн Вета? Свърза ли се с вас?

— Свърза се с мен. Разговаряхме всеки ден. Това беше много важно за него, пътуването имам предвид. Деветата стъпка е едно от най-трудните неща, които правим. А също и от най-плодоносните.

— И той ви е признал как са минали нещата с Керълайн — заяви Уолт.

— Мартел така и не успял да се срецне с приятелката си в Сиатъл. Не спомена име. Останах с впечатлението, че може да е говорил с нея, вероятно по телефона, но срещата им лице в лице не се е състояла. — Провлаченият говор на мъжа поставяше ударения върху глаголите и речта му изглеждаше чужда на Уолт.

— Защото тя е била убита.

— Не мога да потвърдя това.

— Той ви се е обадил, след като тя е била убита.

— Когато ми се обади втория път, беше в паника. Така че казаното от вас звучи логично...

— Той се е паникьосал. Знаел е, че ще обвинят него.

— Когато човек се е сблъсквал веднъж със закона, знае за какво става въпрос.

— Досещал се е, че ще бъде заподозрян. Че обстоятелствата сочат към него.

— Не го каза с думи, но да, останах с такова впечатление.

— Майкъл, той извършил ли е това престъпление? Убил ли е Керълайн Вета?

— Изобщо не са се срещали лице в лице. Той не би ме изльгал. Особено за това.

— Бил е уплашен.

— Мисля, че разбираше колко лош момент е улучил.

— Посъветвали сте го да се махне оттам.

— Да.

— Да продължи нататък.

— Правилно.

— Спомена ли кой може да е убил Керълайн Вета? — Уолт чуваше равното дишане на мъжа през шума от запаления двигател и дрезгавото пъхтене на Беа откъм задната седалка.

— Не... не и направо.

Уолт обмисли предпазливия отговор на мъжа.

— Не е бил уплашен — помъчи се да отгатне той, — бил е ядосан. Мислел е, че знае кой е убиецът.

— Беше развълнуван. Вярно е.

— Подозираше ли някого?

— Това би било предположение от моя страна. Не мога да го направя.

— Разбира се, че можете. Моля ви да направите предположение. Повярвайте ми, аз филтрирам цялата тази информация.

— Смятам, че гневът му бе насочен към някого, към определен човек. Но ви предупреждавам, че не знам самоличността на този човек, нито пък той ми подсказа по някакъв начин кой може да бъде.

— Пътуването до Сън Вали беше свързано с жена или с този човек?

— А може би и с двамата? Не съм сигурен, че мога да дам точен отговор.

— Жена — каза Уолт. — Като в Сиатъл. Дошъл е да извърши деветата стъпка спрямо жена, бивша любовница или поне някоя, която

е наранил по някакъв начин — нещо, което е изисквало изкупление.

— Айдахो бе споменат в първоначалния му план. Така че да, сигурен съм, че сте прав.

Една от четирите фотографии на външната стена на болницата показваше момиченце с латински черти. Няколко от зъбите му още никнеша, беше ококорено и усмихнато. За миг тази снимка преля в друга: чернокожо момченце с почти същата усмивка на една веранда. Между двете фотографии имаше изненадваща прилика. После Уолт си спомни къде бе видял снимката на чернокожото момче... И ръката му с телефона посегна към волана, той се отблъсна назад и опря глава в облегалката.

— О, по дяволите — изпъшка.

Гласът на Майкъл се разнасяше тихо от блекбърито и Уолт го доближи отново към ухото си.

— Добре ли сте? Шерифе?

— Извинете ме — каза Уолт. — Изпуснах телефона.

— Не знам какво друго мога да ви кажа.

— На този номер ли ще бъдете?

— Да.

— Много ми помогнахте.

— Не звучите особено доволно.

— Ще ви се обадя пак. — Уолт прекъсна връзката и прибра телефона.

Фотографията върху стената на болницата отново си беше истинската, с веселото латинско момиченце. Но лицето на другото дете — онова на снимката на Фиона — се спотайваше под повърхността и тровеше мислите му.

38.

В осем вечерта Уолт гледаше „Дисни Ченъл“ с дъщерите си и във въздуха витаеше ароматът на бургери и домашни пържени картофки. Ники лежеше на пода и играеше на нинтендото си, като едновременно с това гледаше предаването — нещо, което Уолт не одобряваше, но специално тази вечер не смяташе да го прави въпрос. Това обаче му напомни, че докато се опитва да намали своята зависимост от помощта на Лиза, върху него лежи отговорността да бъде постоянен. Момичетата се бяха научили да се промушват през съществуващите пролуки, а понякога и цели проломи, между неговия начин на отглеждане, дисциплината на Лиза и страхът на майка им как да се отнася с тях. Извличаха изгода от тези разлики, като настройваха възрастните един срещу друг, цитираха правила от някой друг лагер, които вероятно изобщо не съществуваха, и успешно използваха чувството на вина на Уолт срещу самия него. В това имаше поне две лоши неща: първо, всичко им се разминаваше и, второ, учеха се да манипулират другите, вместо да понасят последствията. Той би могъл да им отпусне известна свобода заради трудното им положение — нали постоянно ги дърпаха в различни посоки — но заради самите тях бе време да установи ясни правила. И да се погрижи, доколкото му е по силите, Гейл да се придържа към същата програма.

— Ники, телевизията или нинтендото, не и двете — каза той.
— Мама ми позволява.
— Искаш ли да ѝ се обадя? Ако каже, че не е така, ще ти взема нинтендото за една седмица.

Тя затвори нацупено конзолата и я избута със сумтene настани.

— Това предаване е скучно — възропта Ники.
— Не е — възрази Емили. — Аз го харесвам.
— Защо не почетеш, Ники? След предаването ще почетем заедно. И тримата.
— О, татко... — оплака се Емили. А на сестра си каза: — Видя ли какво направи?

— Не съм.

— Напротив!

— Момичета! — повиши глас Уолт. — Сега телевизия, а после ще четем. — Вгледа се в тях, като си мислеше, че тези деца оказват по-голямо влияние върху живота му, отколкото работата и всичките му постижения. На училищните събирания той се представяше с думите: „Аз съм бащата на Ники и Емили“. Мислеше, че това обобщава всичко.

Компютърът му издаде звук откъм хола.

— Скайпът... — викнаха двете момичета почти едновременно.

— Ще се обадя — обяви Уолт. Докато вървеше към масата, добави: — Но когато свърши това предаване, не започвайте да гледате ново.

— Да, да... — съгласи се Ники, звучейки напълно неискрено.

Трябаше да поработи и върху това нейно отношение.

— Имаш ли химикалка? — попита Болд, след като Уолт влезе в скайпа.

— Да.

— В момента не можем да оставяме документална следа, макар че се работи по въпроса.

— Получи ли имейла ми с информацията за обувката на Уин?

— Да. Благодаря ти за това. Ей сега започвам. Изчакай една секунда.

— Слушам те, когато си готов.

— Това са имайлите от електронния списък: всички хора, които са поискали да бъдат уведомени при освобождаването на Гейл. Казаха ми, че за някои от тях били издадени ограничителни заповеди. Други пък били негови жертви. По времето, когато го тикнали в затвора, срещу него имало цял куп обвинения в нападение. Тук са двайсет и два адреса. Ще ти ги прочета бавно. Започвам.

На видеоекрана Болд наведе огромната си глава, върху която очилата за четене, поставени на носа му, изглеждаха дребни като играчка. Зае се да изрежда търпеливо имайлите от списъка, като внимателно отбелязваше главните букви, долните черти и точките.

Уолт повтаряше всеки имайл след него. За някои от тях бе лесно да се определи получателят по името, други нямаше да е трудно да се

проследят заради хост сървъра — името на футболен отбор или позната компания. Пет бяха твърде общи и следователно — неясни.

— Тези ще са трудни — отбеляза Уолт.

— Мога да помоля Бъди Корнел да издири истинските имена. В системата им вероятно има останали имейли от тези хора и предполагам, че поне някои от тях се подписват с името си, като пращат писмо. Той трябва само да намери имайлите и да ги прочете. Стига да общуваме по телефона или по друг начин, който не оставя документална следа, мисля, че Бъди ще ни помогне.

— Ще съм ти благодарен.

— Ще проверя какви са възможностите.

— Мога също така да потърся в Гугъл имайл адресите. Понякога върши работа. И да се обадя на хостинг компаниите. Налагало ни се е да го правим и преди и някои от тях сътрудничат доста охотно.

— Освен това тук имаме информатори — каза Болд, — които са истински магьосници в тази област.

— Анаграми — прозвуча момичешкият глас на Ники иззад рамото на Уолт.

— Здравей, млада госпожице — каза Болд от екрана.

Не се наложи Уолт да се обръща, защото камерата, която показваше лицето му в едно малко прозорче, показваше също и стоящата от лявата му страна Ники.

— Родителите на моите приятелки... — поясни тя — те правят анаграми от имената си, за да не ги знаеш кои са. Заради всички онези страшни работи, за които говориш в училище, татко. Може да са анаграми.

На екрана Болд прикри усмивката си.

— Заслужава си да проверим — каза той.

— Изглежда, дъщерите ми ще ми помогнат — усмихна се Уолт.

— Не мога да споря с това. Ще се обадя на Бъди като резервен вариант.

— Много съм ти задължен.

— И още веднъж ти благодаря за информацията за обувките. Мисля, че ще успеем да се справим с това до утре по някое време, ако си свободен.

— Тук съм — потвърди шерифът.

Прекъснаха разговора. Уолт прегърна Ники с една ръка.

— Добре, момиче... Изглежда си намери работа. Ще ти удвоя джобните, ако разшифроваш тези имена.

— Ами аз? — оплака се Емили.

— Ти ще вземеш половината имена, а Ники — другата половина. Тя започва първа. И двете ще получите допълнителни джобни, а времето за четене се отлага с половин час.

— Ура! — изкрешя Ники прекалено близо до ухото на баща си.

Момичетата се заловиха за работата с ентузиазъм и той осъзна, че са развлечени от това, че са нужни. Този факт разкри пред него един крещящ пропуск в бащинските му отговорности: той се грижеше за дъщерите си, но рядко искаше от тях да се грижат за него. Докато принтерът в другата стая тракаше, Уолт осъзна, че това важи не само за момичетата. Чувстваше се неудобно, когато хората му предлагаха помощта си — гледаше на щедростта като на дълг, а не като на дар. Дори и на работното си място имаше проблеми да прехвърля работата си на другите и се радваше, че разполага със заместник-шериф, който да върши това вместо него.

Уолт седеше и обмисляше грешките, които бе допуснал с Гейл и продължаваше да допуска с момичетата, когато Ники му донесе няколко листа с разпечатки...

— Задраскахме онези, които изглеждаха безсмислени — обясни Емили.

— И сложихме стрелки на тези, които звучат като имена — добави Ники.

Уолт погледна часовника си: двете се бяха занимавали с това малко повече от час, доволни да намалят времето за четене. Той беше твърде зает с Лари Кинг и с тревогите за недостатъците на характера си.

Похвали ги за свършеното, остави листовете върху масичката за кафе и отиде в тяхната стая. В продължение на четирийсет и пет минути четоха някаква история за пет деца в Дисни Уърлд след смрачаване. Момичетата си легнаха с неохота, което бе нещо обичайно, особено през лятото, когато слънцето залязваше чак в девет и половина, а небето оставаше светло доста след десет часа.

Въодушевен от техните усилия, той избута листовете настрани и се зае да преглежда някои документи от куфарчето си, докато мина единайсет. Летърман атакуваше яростно здравните предложения на

администрацията, когато Уолт свърши с работата за вечерта. Изключи телевизора и без да иска, бутна резултатите от усърдната работа на момичетата на пода. Листовете се разпиляха.

Не може да се обясни защо окото вижда определено нещо или ухото чува... Не може да се обясни защо Уолт бе способен да погледне земята в гората и без усилие да различи следи от животни там, където други не забелязваха нищо. Не може да се обясни как един музикант долавя порой от ноти в пълната тишина. Уолт се бе навел и събиравше падналите листове, когато зърна първо една дума, отбелязана с ръчно нарисувана стрелка, а после и друга.

„Шоу Кен“

Очите му зашариха по листа, а пръстите му го напипаха и го вдигнаха по-наблизо, докато той продължаваше да стои приведен над масичката за кафе. И двете бяха задраскани, определени от Ники или Ем като безсмислици.

„А Фино“

Беше зачертано по такъв начин, че можеше да се чете като *Фине* или *Фино*.

В горния край на листа имаше необикновено дълго URL, съставено от уебсайта и низа за търсене. Уолт забърза към компютъра и внимателно набра адреса в лентата на браузъра. Сърцето му бе свито, устата — пресъхнала, дишането му стана учестено. Знаеше отговора, но следователят в него не би му позволил да прави прибързани заключения, нуждаеше се от солидно доказателство. Той провери повторно всяка буква в дългия адрес, защото не му се искаше да го въвежда отначало, и като се увери, че е точен, натисна „ентър“.

Екранът стана бял. Уолт усети, че затаява дъх, докато уебстраницата зареждаше. Превъртя надолу списъка с резултати. Листът лежеше до клавиатурата му.

„Фино“

— Не... — промълви той.

Имейл адресът Anon.Weakfish@gmail.com се разшифроваше до *Фино А Шоу Кен*. Фиона Кеншоу.

Уолт местеше поглед между листа и екрана, неспособен да повярва, като се мъчеше да се убеди, че трябва да има някаква грешка. Явно момичетата бяха въвели неправилно адреса. Но надеждното му окоолови истината: колкото и да проверяваше, това нямаше да промени резултатите. Ники и Емили бяха свършили отлична работа.

Той се отгласна от масата. Кракът на стола му се запъна и Уолт едва не се катурна по гръб, но протегна крака и възстанови равновесието си. Само че когато се изправи и тръгна из стаята, залиташе леко и очите му не можеха да се откъснат от екрана и от листа с работата на дъщерите му. Закрачи неспокойно насам-натам. Отиде до кухнята, отвори една бира и отпи жадно от кутията, докато продължаваше да мисли какво ли означава всичко това. Разбира се, знаеше... Но не можеше да си позволи да повярва. Затова полагаше усилия да пренареди доказателствата в нещо смислено, което предполага различен поглед върху нещата.

Успя да откъсне очи, колкото да погледне часовника си: 11:28. Откачи блекбърито от колана си и го задържа в длан, после крадешком погледна към стаята на момичетата. Ето това бе конфликтът между работата и семейството — този момент и подобни на него. Извънредните задължения, които професията му налагаше, и фактът, че той им позволяваше да му пречат.

Намери в указателя на блекбърито номера на Майра. Жената на брат му или Кевин охотно щяха да дойдат и да останат в къщата заради дъщерите му, ако ги помолеше. Племенникът му вероятно и без това беше буден.

Отново заработи с телефона и палецът му се поколеба върху зеления бутон — този път избраният номер бе на Фиона. После се отказа.

Доказателството на електронния списък още не беше достатъчно — трябваше да пристигне в писмена форма или от Болд, или от Бъди Корнел, за да бъде от полза за прокурора. Уолт бе допуснал грешка —

„Глупава грешка“, помисли си той — като поиска от Болд да притисне хората си да удостоверят доказателството, да го изпратят официално. Можеше ли сега да оттегли молбата си, без да предизвика подозрения? Готов ли беше да направи това за нея? Смееше ли да прави такива прибързани заключения, без да й даде шанс да обясни нещата?

Но си каза, че заключенията му не са прибързани. Първо, настойникът на Гейл от „Анонимните наркомани“ му бе съобщил, че Гейл изкупува вината си към жени, и той си бе спомнил снимката на ококореното чернокожо момченце на стената на Фиона, снимка на жертвите на урагана Катрина: в Ню Орлиънс, родния град на Гейл. Сега имайл адресът от електронния списък му даваше пряка връзка между Гейл и Фиона.

Като се прибави и непостоянното й държане напоследък, изведнъж Уолт започна да вижда подозренията си към Кайра — и реакцията на Фиона към тях — в нова светлина. Спомни си разговора с Винс Уин в нощта на стрелбата в задния му двор и как Уин бе споменал, че е получил съобщение за освобождаването на Гейл по имайла с близо две седмици закъснение; свърза това, основателно или не, с пребледняването на Фиона, когато бе погледнала към телефона си по време на вечерята на Защитниците. Дали тя също не бе получила имайл онази вечер? Дали мъжът в дъното на конферентната зала, човекът, когото Кайра бе сбъркала със своя похитител Рой Коутс, не е бил всъщност Мартел Гейл? Ако Кайра е знаела за миналото на Фиона, бе възможно да се е поставила на нейно място, да е приела беспокойството й като свое, без да осъзнава разликата. Двете момчета, паркиращи колите, бяха описали мъжа като грамаден, все едно излязъл от някой комикс: това съответстваше на размерите на тъпкания със стериоиди Гейл.

Ако отидеше с колата си да я види, какво извинение би могъл да даде по-късно, че не е използвал правилото за достатъчно основание, за да извърши обиск на имението? Вече не се нуждаеше от разрешението на Енгълтън. Трябаше да се отърси от емоциите си и да обмисли това по- внимателно. Накъде водеха уликите? Кое бе твърдо доказателство и кое се свеждаше до спекулации? Какво щеше да покаже или да загатне неговият архив? В службата се водеха подробни записи на всичките му имайли, телефонни обаждания, разговори по радиото, неофициални срещи, разпити. Би ли могъл да разплете този

възел, за да предпази Фиона от обвинения? Това ли искаше? И готов ли бе да го стори?

През цялата си дългогодишна кариера в служба на обществото се бе гордял, че никога не е фалшифицирал случай и не се е поддал на корупцията. Службата му получаваше дарения във вид на джипове, автобуси, лодки, каравани и пари в брой... Той никога не бе взел за себе си дори туба бензин или петаче. Бе имал много възможности да предпази приятели от обвинения за шофиране в нетрезво състояние или да им опрости глобите за паркиране. Никога не го бе правил. Но с Фиона беше различно. Той не само можеше да прости на една жена, че се е защитавала срещу човек като Мартел Гейл, но и след като близо две години след разпада на брака си бе избягвал жените, сега бе открил единствената, с която бе готов да рискува... и ето какво получаваше в отплата. Изглеждаше напълно възможно тя да е пребила до смърт един мъж.

Изчисти с палец полето за търсене върху екрана на телефона и набра „Ф“ в празната лента. Поколеба се.

Но обажданията от мобилния му телефон се записваха в публичния архив. Той погледна към телефона в кухнята. Съдът лесно можеше да изиска информация за обажданията от дома му, от работата, имейла... Той изруга: целият му живот подлежеше на публичен надзор.

Зърна компютъра. Ники имаше акаунт в „Хотмейл“, който ползваше за чат. Той ѝ го бе направил. Знаеше паролата. Пристъпи към масата, спомняйки си, че „Скайп“ позволява на потребителя да се обажда навсякъде по света.

Включително и на десет километра нагоре по магистралата.

39.

Уолт помоли Фиона да излезе от бунгалото и я поведе нагоре по хълма до края на една от съмнително осветените, но странно ярки цветни лехи, където бе замъкнал два градински стола. Беатрис патрулираше в гората, като кършеше съчки и сумтеше, когато нещо ѝ влезеше в носа.

— Защо е тази секретност? — попита Фиона.

Най-близката лампа бе на доста голямо разстояние зад тях, до ъгъла на бунгалото. Дългите им сенки се простираха напред, повтарящи движенията им, а лицата им бяха потънали в тъмнина.

— Не те виждам много ясно — каза тя.

— Вероятно е за добро.

— Уолт, какво става?

— Това е сложно за мен...

— Кое по-точно?

— Никога не съм правил подобно нещо.

— Подобно на кое?

Той остави свиренето на щурците да ѝ отговори. В клоните на две ели от другата страна на лехата с жълти лилии се бе сгущила стара дървесна къщичка. Присъствието ѝ намекваше за деца, каквито семейство Енгълтън никога не бе имало, и гледката се стори много тъжна на Уолт.

— Разследване като това — на вероятно убийство — върви или праволинейно, или в кръг. Когато случаят е твой, се надяваш, че ще е лесен. Бързо разрешим и лесен. Когато нещата се проточат, случайте често остават неразкрити.

— Говориш за твоя случай.

— Получава се така, че някои доказателства са необорими, а други — съмнителни. Някои можеш да представиш на съда, а други — не. Освен това съществува и онази неясна област, когато при появата си доказателството е слабо, но после укрепва, след като го обработят в лабораторията или нещата се навържат както трябва. Става дума за тази неутрална територия, когато ти като следовател знаеш нещо, но не

можеш да го докажеш. Поне за момента. Това прави ситуацията опасна като минно поле, защото ако направиш погрешна стъпка, можеш да предупредиш заподозрения или адвоката му с какво разполагаш и те ще блокират използването му още преди да си се сдобил с ясното доказателство.

— Нарочно ли увърташ? — изгледа го подозрително Фиона.

— И за да станат нещата още по-трудни — продължи той, сякаш не я е чул, — всеки от нас може да бъде принуден да свидетелства в съда за всичко сторено или казано в който и да било момент. Включително и в настоящия. Включително и аз. За първи път в кариерата ми не ми се иска да застана на свидетелското място. — За миг шерифът мълкна замислено. — Има бази данни — сега вече ги има какви ли не — за всичко: от отпечатъци на пръсти до ДНК — продължи Уолт. — На известни престъпници, разбира се. Но също така и на държавни служители, федерални и щатски. Учители. Военни. Айдахо поддържа база данни с отпечатъците на жертви на насилие. В случай че открият някое тяло или стане отвлечане. Доброволно е, но особено при непълнолетните, родителите почти винаги дават съгласието си. — Той направи пауза, давайки й време да го осмисли. — Ей сега, по пътя за насам... Днес беше един от онези дни, когато всички данни се изсипват наведнъж. Tokу-що получих на гласовата поща съобщение от лабораторията. Методът е следният: компютрите вършат черната работа с претърсването на базата данни, а после хората поемат нещата, като внимателно преглеждат вероятните съвпадения. Непълнолетните, жертвите на насилие под осемнайсетгодишна възраст, почти винаги са в системата. — Той се постара да прозвучи колкото може по-конкретно. — Трябва да те попитам нещо... официално... така че обмисли внимателно отговора си... Знаеш ли къде е Кайра Туливич?

— Имаш ли нещо против да си сипя чаша вода?

Той отвърна, че не възразява. Няколко минути по-късно Фиона донесе лимонада и за двамата. Остави своята в поставката за чаша на градинския стол и се зае да рисува шарки на запотеното стъкло.

— Спечели вниманието ми — каза тя.

— Трябва да отговориш на въпроса.

— Не. Не знам къде е. Но предполагам, че си намерил отпечатъците й върху нещо. — Прозвуча като твърдение, а не като

въпрос.

— Не мога да го потвърдя или да го отрека, макар че ми се иска — рече Уолт. — Друго мога да ти кажа, защото е съмнително доказателство... Получих имайлите от електронния списък — имайлите на хората, които може да са застрашени от Мартел Гейл.

Тя въздъхна дълбоко, вперила поглед право напред.

— За да мога да ти помогна — каза той, докосвайки ръката ѝ, — а аз искам да ти помогна, защото те обичам — трябва да знам. Трябва да знам всичко.

Изминаха няколко минути. Мълчанието му тежеше.

— Моля те — наруши тишината той. — Не те питам като шериф.

— Опитах се да попреча на публикуването на снимката ми във вестника. Опитах се да те накарам да ми помогнеш. Знаех си, че някой ще я види. Знаех си, че той ще разбере. — В продължение на дълго време Фиона не каза нищо.

Той си припомни как бе отдал опитите ѝ да спре публикуването на снимката на фалшива скромност. Само ако му беше обяснила тогава...

— Спешното отделение — каза Фиона. — Събудих се с цицина на главата и без ясен спомен какво се е случило. Затова, докато ти слобождаваш всичко, аз се опитах да го проумея от своя страна. Все се надявах, че нещо ще ми помогне да си спомня. Но засега нямам особен успех.

Уолт усети, че го залива облекчение. Тя бе решила да говори. Беше се страхувал, че ще се затвори и няма да го допусне до себе си.

— Може би ще е по-добре да говорим хипотетично, когато е възможно — предложи той. — Невинаги ще е възможно.

— Не те моля да ме защитаваш.

— Не съм казал, че ме молиш. А и не е нужно... Но все пак е по-добре да говорим хипотетично.

— Само че аз ти казвам, че не знам. Не мисля, че мога да ти помогна.

— Един имайл адрес — анаграма на твоето име — е в електронния списък на хората, застрашени от Мартел Гейл.

— Съжалявам, че не ти признах. — Минаха още няколко минути. Beатрис се появи от тъмното и легна до Уолт; той посегна надолу и погали кучето по главата. — Не исках да знаеш. Нито ти, нито някой

друг. Особено пък ти, след като... Сещаш се. Ние. Страхувах се какво ще си помислиш.

— Ти и Гейл.

Сянката ѝ върху речните камъни, оградили градината, кимна леко.

— Смятах, че вече съм го оставила зад гърба си.

— Може и така да е.

— Не. Не и сега. — Фиона отново мълкна и той зачака напрегнато. — Дойдох тук, за да се махна от всичко. От него. Да се махна и да не се връщам. А за Кайра... Ние с нея си приличаме по това — продължи тя. — Именно то ми позволи да се сближа с нея, да ѝ помогна да се възстанови. Онази реч на вечерята на Защитниците бих могла да я изнеса и самата аз, Уолт. Марти — Мартел — беше ужасен... Хора като него са коварно нещо. Страх те е да ги напуснеш, а знаеш, че не можеш да останеш. В такъв случай, при такава ситуация, трябва да търпиш много работи. И е изключително трудно да се измъкнеш. Но най-лошото са етикетите, които лепят хората, и как гледат на теб другите, след като вече са те дамгосали... А аз не исках това. Желаех да започна на чисто. С теб. Ти си се сблъсквал с тези неща. Не исках да знаеш, нито да гледаш на мен по този начин.

— Нямаше да стане така. Няма да стане...

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

— Мислиш ли, че не съм виждал подобни работи? Казвам ти: няма да стане. Аз не съм като него.

— В крайна сметка нещата се свеждат до това, че бях egoистка. Това бе грешка от моя страна.

Той се помъчи да овладее забързаното си дишане. Беше едновременно ядосан и уплашен, че ще се поддаде и ще започне да я вижда така, както тя се боеше.

— Трябва да я защитя — каза Фиона. — Тя няма нужда от повече неприятности. Проблемът е мой, не неин. Ако тя има нещо общо... Ами, виж, той си го е заслужил. Няма да я подложа отново на това...

— Не говоря за нея — призна Уолт. — Точно оттам произтича конфликтът.

Фиона го погледна изненадано.

— Сериозно ли? Но аз предполагах... аз мислех... Тя си тръгна веднага след като се случи. Просто предположих...

— Някои от най-важните улики са още съмнителни, Фиона. Затова разговаряме. Затова съм тук.

— Тоест? Помогни ми да разбера, Уолт. Не знам нито какво ни е положението, нито накъде отиваме. Защо си тук?

— Защото за първи път от дълго време се страхувам да съм прав. Бих направил... ще направя... почти всичко, което е по силите ми, за да ти помогна. Да те защитя. Да те опазя от това.

Тя продължи да се взира в мрака.

— Когато го намерихте сред онези боклуци... Когато го видях...

Уолт си спомни колко зле изглеждаше тя и как той бе приписал това само на ужасното състояние на трупа.

— Тогава — там, край пътя — го видях за първи път от двайсет и шест месеца и девет дена — каза Фиона. — Поне си мисля, че беше той. Нека те попитам нещо: убийството му в същата нощ ли е станало като моята злополука? Това ли имаше предвид, като каза, че не говориш за Кайра? Времето съответства ли?

Той остана безмълвен, чудейки се как да ѝ отговори, без да нанесе непоправима вреда на отношенията им. Никога преди не се бе намирал в такова положение. Това бе нова територия за него.

— Съпадението във времето не ми убягна — каза му тя. — И вече мога да чуя въпросите. Защо не съм съобщила за нарушаване на ограничителната заповед? Защо поне не съм казала на теб или на някого другого за връзката си с него, когато съм имала тази възможност? Ще ти призная защо: паникъсах се. Тайната ми още бе в безопасност. Самоличността ми, ролята ми в процеса бяха засекретени от съда; дори ти не би могъл да узнаеш, че аз съм жената, която свидетелства срещу него. Това го съобразих. Никой не би могъл да направи връзката между нас. Трябваше само да си държа устата затворена и да оставя мъртвеца на мира. Но се оказва, че съм подценила следователя. Трябваше да се сетя, че ще стане така.

— Направила ли си нещо, за да предпазиш Кайра? — Въпрос, който се налагаше да бъде зададен, но когато излезе от устата му, прозвуча по-скоро като обвинение.

— Моля?

— Извини ме, че питам, но ти каза, че не можеш да позволиш тя да бъде заподозрена. Какво имаше предвид? Направила ли си нещо, за да я защитиш?

— Мислиш, че съм пречила на следствието.

— Ти контролираш удостоверяването на уликите. Просто трябва да знам...

— Имаш предвид моите снимки? Шегуваш ли се? — Тя отново се извърна. — Това не е честно.

Той потърси правилните думи, чудейки се какво ли е законовото определение за заговор.

— Не е честно... от моя страна — поправи се тя. — Дали съм си мислела за това? О, да. Взех отпечатъци от гумите на камиона, след като бе върнат в гаража. — Тя остави думите да висят във въздуха и Уолт изпита чувството, че ще се пръсне от напрежение. — От правилната марка са. И шарката е същата. Не мога да съм сигурна дали съвпадат, или не. Не съм забелязала нищо, което да ме кара да твърдя, че съвпадат, но трябва да призная, че се чудих какво бих направила, ако е така. Мислех... осъзнах, че вероятно бих могла да подменя снимките в офиса. Искам да кажа, всичко е в електронен вид. Ти вероятно щеше да ми дадеш достъп, ако те бях помолила. Дали съм мислила за това? Да. Но дали съм го направила?

Той задиша малко по-леко. Не можеше да зададе логичния следващ въпрос: „Къде беше ти онази нощ?“. Доста простиčък въпрос. „Дай обяснение за раната на главата си, която е регистрирана в болницата.“ Всъщност той едва не я попита за двете неща. Но се спря, защото знаеше, че правилата ще го обвържат, ако някой от отговорите се окаже уличаващ. Той не само че не искаше отговорите, но дори не щеше да лъже за това, дали е задавал въпросите, ако се стигнеше дотам.

— Видях я как едва не те нападна онази нощ, когато обикаляше около бунгалото. А и в дома ми нямаше следи от кръв или нещо такова. Нямаше нищо, което да намеква... Помислих си, че може би е станало отвън. И ако е така, ми беше доста ясно кой го е направил.

— Лилиите — каза той. — Полените не бяха от лилиите на Винс Уин. — На по-малко от пет метра пред тях, просната като килим пред дървената къщичка, имаше леха с жълти лилии. — Тялото е било влачено през леха с лилии. Завлекли са го нагоре по хълма — много нависоко — и са го хвърлили оттам. То се е изтърколило по сипея и е спряло сред купчината клони отстрани на магистралата. Уликите, с които разполагаме, подкрепят тази хипотеза. Просто ни трябваше

известно време да ги навържем. На това му викаме необоримо доказателство.

— Фактът, че тя си тръгна, без да каже нито дума. Фактът, че не отговаряше на обажданията ми. Фактът, че взе пикапа, което е абсолютно забранено. Аз я познавам, Уолт. Това изобщо не е в стила ѝ. Но чуй ме: тя не би могла да понесе това. Разбираш ли? Няма да го преживее. Ако наистина го е направила... ако е подложена отново на нещо такова... В момента тя е неописуемо крехка и е така от доста време насам. Твърде е млада.

Дали не трябваше да ѝ каже още веднъж, че не говори за Кайра? По-добре не. Той отпи от лимонадата и се замисли.

Способността му да устоява на корупцията в продължение на няколко мандата бе най-важната черта на характера му. Не беше само въпрос на гордост, но и на идентичност, толкова дълбоко вкоренена в него, че само при мисълта за противното му призляваше. Той търсеше начин да се справи със сегашния проблем, без да нарушава принципите си. Да остане верен на себе си, но и да ограничи косвените щети. *Да служа и да защитавам*, помисли си Уолт.

— Идеята на моята работа — усети се, че шепне той — е да служа на обществото, и то безпристрастно, да се отнасям справедливо и еднакво с всички. Идеята е, че именно аз правя обществото по-безопасно. Признавам, че това е наивно виждане, но така стоят нещата. Правя го по-безопасно за живот и работа, като ограничавам или премахвам страхът. Колкото и клиширано да звуци, фактически страхът е най-големият враг. Страхът ограничава всички ни. Страхът от болест често е по-лош от самата болест. Същото е и със страхът от престъпление. Затова аз трябва да поддържам нивото на престъпленията ниско и да арестувам онези, които ги вършат, и тези две неща трябва да стават съгласувано.

— Осъзнавам колко трябва да ти е трудно. Толкова съжалявам, Уолт.

Той отново си пое дъх, сякаш му бе за последно. И тежко въздъхна.

— За теб е още по-трудно, знам. Мога да извъртам законите, Фиона. Не мога да ги нарушавам.

— Ясно. Аз не искам от теб нито едното, нито другото.

— Казаха, че тази нощ ще вали — подхвърли шерифът.

— Уолт...

— Изслушай ме — рече той умолително. — Една мълния може да запали пожар. Малък горски пожар, който да изгори един-два акра, преди помощта да пристигне. Ти се намираш доста високо на този хълм. И си на около километър и половина от пожарната на Ийст Форк? Сигурно ще пристигнат за по-малко от десет минути. Повероятно пет. Пет минути след обаждането.

— Уолт?

— Проблемът при такъв малък пожар е... че трябва да внимаваш с вятъра, за да не се прехвърли на някоя сграда. Тази нощ няма много вятър, което е добре. Знаеш ли какво е интересното на кървавите следи в дивата природа? Запазват се много дълго време. Могат да бъдат засечени седмици, месеци, а понякога и години по-късно. Дъждът не ги уврежда много. Нито пък снегът или ледът. Но горският пожар... огънят е нещо, което ги унищожава.

Един бухал се обади от горските дебри. Беа надигна глава, но после сякаш размисли. Уолт забеляза как Фиона тежко прегъльща, лимонадата в чашата ѝ беше непокътната.

— Разбирам — каза тя.

— Това е нож с две остриета — предупреди я той. — Когато съобщят за пожар, разбира се, пожарната се отзовава, но също и ние. Пояявяваме се на мястото. В такъв случай имаме достъп до собствеността.

— Не мога да го направя.

— А кой е казал да правиш нещо? — отвърна той, като че ли това и през ум не му бе минавало. — Би било съвсем неуместно от моя страна да правя подобно предложение. Говорех просто за мълниите по принцип. Ако тук стане пожар, ти без съмнение ще съобщиш за него. И пожарната ще пристигне бързо. — Той се надигна от стола. Беа скочи на крака.

Фиона не помръдна от мястото си.

— Толкова усилия положих да оставя това зад гърба си. — Говореше, загледана право пред себе си, сякаш гората я слушаше.

— Когато доказателството укрепне — а това ще стане — ние ще предприемем необходимите действия. Това ни е работата.

— Само че... — каза тя. — Човек като него. Той съсипва нещата завинаги. Хората все говорят за втори шанс, но такъв не съществува.

Предупреждаваха ме, но не исках да повярвам.

— Дори след пожар е нужен само малко дъжд и гората пораства отново. Понякога по-хубава отпреди. Предполагам, че същото важи и за цветните лехи.

— Ти слушаш ли ме изобщо? — попита тя язвително.

— Важното в случая е дали ти ме слушаш — каза той.

— Това, което искаш... е невъзможно.

— Не искам нищо — заяви Уолт. — Мисля, че вече го изясних.

Просто понякога стават нещаствия...

— Не говори така. Дори не си го мисли. Това не е в стила ти. Направиш ли нещо такова, то ще застане между нас завинаги. Няма да ни свърже. Не се заблуждавай. Ще стои между нас като нещо, за което ще съжаляваш и за което вечно ще ме виниш. Обещай ми, че няма да го правиш.

— Съсредоточи се върху онова, за което говорихме.

— Знам какво искаш. Просто мисля...

— Не мисли! — прекъсна я той. — Има време за мислене и време за действие.

— Така ли? Не съм съгласна.

— Не превръщай това в проблем, какъвто не е — предупреди я той. — Помни какво ти казах за разследванията. За доказателствата. Безброй неща разваляме, защото сме недоволни от това, което имаме.

— Не ме укорявай.

— Не укорявам никого за нищо. Перифразирам Шекспир: „Безброй неща разваляме, защото сме често недоволни от доброто“^[1].

— Ти вече си хвърлил вината върху мен.

— Аз не обвинявам хората, Фиона, аз ги арестувам. И нямам планове да извършвам арести в близко бъдеще.

— Нямаш такива планове за момента — уточни тя.

— Да, за момента — каза той, следейки мисълта ѝ. — Не разполагам с никакви твърди доказателства.

Бухалът се обади отново, последван от един койот. Тръпки пробягаха по гърба на Уолт.

— Струва ми се, че ще вали — каза Фиона.

— Трябва да вървя. Оставих Кевин вкъщи, а е късно дори за него.

— Твърде късно ли? — попита тя.

Той мина зад стола ѝ и се наведе да я целуне по бузата. Остана долепен до нея, докато усети влагата на сълзите ѝ. Избърса ги с пръсти и притисна глава към нейната.

— Не си сама — прошепна той. — Вярвай ми.

Тя поклати глава и лицата им се докоснаха.

— Говоря сериозно.

Фиона кимна и отново се загледа самотно пред себе си.

— Върви си — прошепна тя.

Шерифът повика Беа. Кучето скочи и тръгна покорно редом с него, докато стигнаха до джипа.

---

[1] Цитат от „Крал Лир“ (превод: Валери Петров). — Б.пр. ↑

40.

Уолт излезе да изпрати Кевин до колата и му благодари, че бе наглеждал спящите му деца.

— Какво излезе от онази бейзболна бухалка? — попита племенникът.

Двамата стояха на предната веранда, щурците свиреха с всички сили, а във въздуха виташе мириз на прясно окосена трева и горящи въглища. Това бяха любимите летни нощи на Уолт, но му се искаше да бе пропуснал точно тази. Гледаше отнесено.

— Бухалката — повтори Кевин, като имитира с ръце удар от горе надолу.

Уолт потрепери, чудейки се как ще се справи с всичко това.
Някои случаи остават неразкрити.

— Нещата са поверителни, нали знаеш? — Произнесе го като укор и моментално съжали.

— Няма значение. Просто питах.

— Все още работим върху нея. Благодарен съм ти за сътрудничеството.

— Не сме на пресконференция.

— Съжалявам. Затрупан съм с грижи.

— Изобщо нямаше да забележа — рече саркастично Кевин.

Изглежда не му се тръгваше. Наблизаваше един часа.

— При теб всичко добре ли е? — заинтересува се Уолт.

— Ами да, предполагам.

— А майка ти?

— Също. Макар че е чалната.

— Намеренията ѝ са добри.

— Мислех си да поканя Самър у нас.

Ето я причината за бавенето му. Самър бе момиче, което Уолт добре познаваше — момиче, заради което племенникът му едва не бе намерил смъртта си. И все пак той я харесваше. И двамата я харесваха.

— На гости ли? Добра идея.

— Виждаш ли, работата е там, че не мога да я помоля да остане с нас. Мама totally е обсебила другата спалня, а аз нямам намерение да спя на дивана и да се разкарвам по бельо. Но дори да успеем да получим другата спалня, банята е само една — тази в коридора — а това хич няма да е готино.

— Тя би могла да отседне тук — предложи Уолт, разбрал накъде клонят нещата.

— С момичетата! Да, и аз си мислех за това. Да се грижи за тях — даже бихме могли да го правим заедно. Мислиш ли, че ще стане? Наистина ли?

— Не са много гимназистките, които биха се съгласили да отседнат в дома на шериф. Може би ще е по-добре първо да се разбереш с нея. На твоето място не бих хранил големи надежди.

— Тя не мисли толкова лошо за теб.

— Аз тикнах баща й в затвора.

— Вярно. — Племенникът сякаш бе забравил за това. — Да. Добре. Но мога да я питам, нали? Ти си съгласен.

— Да.

— Ще бъде само за няколко дни. Три или четири. — Кевин като че ли сам се убеждаваше или имаше нужда от насърчение.

— Пътят е твърде дълъг, за да се разкарва само за един дълъг уикенд. Покани я за цяла седмица. С твоята работа едва ли ще прекарвате кой знае колко време заедно.

— Надявам се, че ще успея да си поразместя графика.

— Така може и да стане.

— Ама сериозно: нали не възразяваш?

— Не възразявам. За мен е удоволствие.

Все едно слънцето бе изгряло посрещ нощ. Кевин се усмихна широко, надигна се на пръсти и разпери ръце, като че ли се готвеше да полети.

— Мирише ми на дъжд.

— Така е.

Уолт остана на верандата и го погледа как се отдалечава с колата, помахвайки му с ръка.

Когато се обърна да влезе в къщата, телефонът му избръмча, сигнализирайки за получен есемес, което бе рядкост за него.

„Обади се, като се събудиш.

Б.“

Уолт позвъни на мобилния телефон на Брандън.

— По дяволите! Не исках да те будя, шерифе!

— Не си, Томи. Бях буден.

— Защо будуваш по това време? — попита Брандън.

— И аз бих могъл да те питам същото.

— Ти не лежиш с мушнат в гърдите маркуч.

— Не, но се чувствам каки-речи по същия начин. Иначе как си, като изключим маркуча? — попита Уолт.

— Благодарен съм ти, че си стоял тук. Гейл ми каза.

— Тревожех се за теб, Томи.

— Добре съм. Ще ми напомпят спадналата гума и си тръгвам оттук. Може би още утре, ако съм късметлия. Някаква следа от онзи, дето ме гръмна?

— Работим по въпроса.

— Значи нищо.

— Избяга. Аз обаче съм оптимист. Горската служба претърска лагерите западно от магистралата под Колд Спрингс. Хора като него си имат определен модел на действие. Няма да стигне далеч.

— Шибни му един от мен, като го хванеш.

— Да, това е точно в моя стил — рече саркастично Уолт. — Какво има, Томи?

— Исках да провериш стаята за доказателства.

— Какво да търся?

— Тук нямам кой знае какво за правене, освен да гледам маркуча или да зяпам през прозореца.

— Да...

— Затова си зяпах през прозореца и видях един ястреб да кръжи в небето.

— Томи, нямам нищо против да си поговоря с теб, но е късно.

— Как мислиш, дали не може случаят с онзи пикап да е бил именно такъв? Не сърна, а ястреб?

Звуците на ноцта изпълниха главата на Уолт като бучене.

— Не ми е съвсем ясно накъде биеш, Томи.

— Ястребите се хранят с мърша. Например с прегазени от коли животни. Няма да е първият път, в който виждаме катастрофа, предизвикана от сблъсък с ястreb или орел.

— Това променя ли нещо? — попита Уолт.

— Пикапът удря ястreb и излиза от пътя.

— Е, и? — попита Уолт. Погледна часовника си, внезапно изпитал огромна умора.

— Шофьорът знае какво е блъснал — рече Брандън, размишлявайки на глас. — Може би има размазани остатъци по предното стъкло. Спира и слиза от камиона. Твоята свидетелка ни каза за това.

— Слушам те. — Уолт бе приседнал на ръба на пейката. Напрегна се.

— Автомобилът, следата, която открихме, няма нищо общо с Гейл — предположи Брандън. — Шофьорът изобщо не е видял трупа. Вниманието му е било насочено към откриването на птицата.

— Птицата...

— Маховите пера — поясни Брандън.

— Иска ми се да кажа, че следя мисълта ти, Томи, но не е така.

— На кого му пука за някаква си мъртва птица? — попита Брандън. — Е, вярно, може да е искал да се върне и да стъпче гадината, задето го е накарала да излезе от пътя. Но не мисля, че случаят е бил такъв. Мисля, че е искал маховите пера.

Уолт премести телефона на лявото си ухо.

— Маховите пера — повтори той.

— Рамка за фарове на покрива на пикапа. Що за глупак трябва да е този?

— Може да е от Спасителната служба — възпротиви се Уолт. — Или пожарникар доброволец.

— Или просто обикновен тъпанар.

— Страхотно.

— Пикап, накичен с всякакви гъзарии? Селски фукльо.

— Може да е ловец?

— Не подценявай ловците — предупреди го Брандън.

— Това си е твоя теория, Томи. Каквато и да е тя.

— Не обикновен ловец, а стрелец с лък.

Уолт чу дишането си в телефона.

— Перата, казваш...

— Човече! — изсумтя Брандън. — Ястребът го изкарва от пътя. Шофьорът знае какво е бълснал. Озовава се на банкета, може би дори вижда в огледалото как ястребът се мъчи да отлети. Тръгва назад да види жертвата си...

— Нашата свидетелка потвърди това — каза Уолт, спомняйки си за жената в разсадника.

— Всеки стрелец с лък знае, че е престъпление да вземеш перата на дива птица. Но този ястреб го е изкарал от пътя. Направо си го е просил. Той не рискува да го глобят, като вземе цялата птица, но отскубва няколко пера. Че кой ще забележи?

— Ти — каза Уолт.

— Можем да проверим това. Нали? Аз прибрах птицата. Намира се в хладилника на стаята за доказателства.

— Значи при издирването трябва да включим оглед на предната решетка на пикап.

— Може да се окаже по-лесно. Ако птица се забие в решетката на автомобила, няма да го изкара от пътя. Но ако се бълсне в предното стъкло, това е съвсем друга работа.

— Счупено предно стъкло.

— Червеноопашат мишев? При движение с 80–90 километра това е като да бълснеш шибан камък.

— Ще проверим сервизите за поправка на стъкла.

— Пикап с рамка за фарове — каза Брандън. — Това трябва да стесни възможностите. Ако хванем този човек, той може да е видял Гейл, а може и да не е. Но бих искал да си поговоря с него.

— Ще се радвам да се върнеш при нас — каза Уолт.

Първите едри дъждовни капки падаха на алеята пред къщата му. Светкавица проблесна високо в небето на север.

— Дръж ме в течение, шерифе. А, и в случай че някой пита: дневната програма на телевизията е досадна.

— Ще предам тази информация.

Уолт стоеше до леглото си. Беше си свалил ризата и се събличаше по шорти, когато чу бученето на тежки машини в далечината. Тъй като живееше само на две пресечки от градската пожарна, разбра точно какво става. Прекоси стаята, грабна радиото от скрина и се обади на диспечера.

Огънят беше на север. На 125-а миля. В района на Колд Спрингс. На мястото бил пратен патрул. Уолт закопча панталона си и поsegна към кобура, като същевременно звънеше на Кевин.

Петнайсет минути по-късно племенникът се върна по долнище от пижама и тениска. Слезе от очуканото си „Субару“ и се размина с Уолт на предната веранда, без да промълви и дума.

Уолт забърза към джипа.

41.

Проблясъци от синя и бяла светлина играеха по върховете на дърветата, когато шерифът се присъедини с джипа си към фалангата от пожарни и други коли на спешните служби. Фиона, облечена в тениска и долнище на пижама с дълги крачоли, стоеше на вратата на бунгалото си, скръстила ръце, за да се предпази от студа. Косата ѝ висеше разчорлена и тя изглеждаше едновременно уморена и уплашена. Вниманието ѝ бе насочено нагоре по хълма, където във въздуха още се виждаха рехави облачета дим. Четирима униформени пожарникари, въоръжени с брадви и лопати, потушаваха последните остатъци от огъня — заровените в земята корени, които можеха да продължат да тлеят с дни.

Тя не видя пристигането му. Но когато Уолт нареди на Беатрис да не мърда, Фиона явно чу гласа му и се обърна към него, скрита зад сериозното си изражение като зад воал. Единственото, което той разбра, бе, че тя го е чула през виковете, шума на помпите и дизеловите двигатели и е познала гласа му само по една изречена дума. Незнайно защо, това му вдъхна надежда.

Огънят бе опожарил площ от един акър върху хълма, опърляйки кората на ели и боровете и унищожавайки лехата, където само преди часове бяха стояли Уолт и Фиона. След себе си бе оставил черен слой овъглени борови иглички и сива пепел от тревата на моравата.

Пристигна нова патрулка само секунди след него. В нея имаше двама заместник-шерифи: Бломпие и Чалмърс. Те излязоха от колата и погледнаха към Уолт за инструкции.

— Претърсете главната къща. Уверете се, че е празна.

Той тръгна бавно към Фиона, чудейки се какво ще ѝ каже.

— Кълна ти се — изпревари го тя. Наведе глава, шептайки: — Знам как изглежда, но не е така.

— Нищо не съм казал.

Тя снижи гласа си толкова, че едва се чуваше:

— Кажи ми, че не си замесен в това, Уолт. Ако си го направил заради мен...

— Аз ли? Нямам нищо общо.

— Наистина ли?

— Сериозно ли мислиш, че бих направил нещо подобно?

Взряха се един в друг сред проблясъците на разноцветните светлини.

Дали да повярва на тази преструвка? След като бяха обсъждали точно това? Или тя просто играеше по зададените от него правила? Опитваше се да поддържа прикритието?

— Мълния... — каза той.

Фиона не продума, но изсумтя насмешливо. Сетне изведнъж стана сериозна, вдигна глава. На лицето ѝ бе изписан зараждащ се ужас.

— Аз бях заспала — прошепна тя, макар и отбранително. — Огънят можеше да изгори бунгалото... Можех да...

Тръпка пробяга по тялото ѝ.

За един кратък миг Уолт се изкуши да ѝ повярва, но после мигът отмина.

— Ти ли съобщи? — попита той.

— Подуших го — каза тя. — Благодарение на климатиците на Айдахо. В противен случай... Кой знае?

Малко къщи в района притежаваха каквото и да било климатици. Нощем през лятото температурите падаха до пет градуса, така че бе достатъчно да отвориш широко всички прозорци, за да охладиш дома, а после да ги затвориш преди осем сутринта. Една къща с добра топлинна изолация можеше да се запази прохладна през целия ден.

— Може би това ти е спасило живота.

— И аз казвам същото.

Той продължаваше да чака някое смигване или таен знак от нейна страна, но те липсваха. Явно тя не смяташе да му дава никакъв шанс да си навлече неприятности.

— Добре тогава — съгласи се той.

— Не ми ли вярваш? — Изрече го така, сякаш току-що ѝ бе хрумнало.

— Разбира се, че ти вярвам.

Проблясващите светлини продължаваха да играят по лицето й. Тя го изгледа изпитателно. Изучаваше го.

— Трябва да продължа с работата... — каза Уолт. — Вземи си яке или някаква дреха, тук навън е студено.

— И така ми е добре — успокои го Фиона.

— Студено е. Вземи си яке — повтори Уолт и тръгна към един пожарникар, когото бе разпознал като командира.

— Някакви идеи?

— Сигурно е от мълния — предположи мъжът. Беше висок, широкоплещест и имаше плътен глас. — Най-вероятно.

— Да — съгласи се Уолт.

— Обикновено пада върху дърво, но не съм специалист.

— Ясно — каза шерифът с желанието да спрат дотук. — Имате ли нужда от нещо?

— Всичко е наред. До трийсет-четирийсет минути ще приключим. След час-два ще пратя няколко души тук, горе, да проверят дали няма повторно възпламеняване. Може да я предупредите, за да не се уплаши. — Той посочи към Фиона.

— Добре.

Уолт се обърна да слезе обратно по хълма.

— Шерифе?

— Да?

— Формата на пожара е необичайна, ако това ви интересува. Би трябвало да имаме крушовидна форма, насочена нагоре, ето така. Но ако забелязвате, тук е обърната. Откога огънят върви надолу?

— Това има ли някакво значение? — попита Уолт. — Не го споменахте, когато ви попитах.

— Просто ми се струва особено, нищо повече. Дали има значение? Не мога да твърдя, че не е мълния, а палеж. Нали? Но е необичайно. В случай че ви интересува. Това е всичко.

— Разбира се, че ме интересува — каза Уолт малко прекалено отбранително.

— Не виждаме често подобно нещо, даже никога.

— Разбрах — сопна се Уолт.

— Добре де, добре. — Мъжът се намуси, обърна се и със замах стовари брадвата си върху земята, разпилявайки пепел и пръст.

Уолт не можеше да е сигурен, но му се стори, че го чу да промърморва под нос нещо като: „Задник!“.

А най-лошото бе, че вероятно си го заслужаваше.

— Шерифе? — извика заместник Линда Чалмърс от входната врата на къщата. Малко по-навътре се очертаваше силуетът на заместник-шериф Бломпие.

На Уолт му бе нужна секунда, за да зърне фигурата между тях — дребното момиче, което Линда бе стиснала здраво за ръката. А след още миг осъзна, че това е Кайра Туливич. Умът му извърши разпознаването, а после очите му се преместиха към Фиона, чиято изненада изглеждаше твърде неподправена, за да предизвика съмнение. Боса, Фиона прекоси алеята почти на пръсти. Погледна нагоре по хълма към Уолт, а после отново към Кайра, повтарящи неговите движения.

— Открихме я в една стая встрани от винарската изба — обясни Чалмърс, когато Уолт стигна до тях.

— Тайна стая. С котлон, химическа тоалетна и електрогенератор — допълни Бломпие.

— Каква тайна стая? — попита Фиона, стигайки до тях.

— Бломпие, дай ми якето си — нареди Уолт.

Заместник-шерифът си свали якето и Уолт го заметна през раменете на Фиона. Тя го придърпа плътно около себе си и сякаш се смали.

Кайра изглеждаше уморена и не можеше да откъсне очи от Фиона. Именно този неин напрегнат, втренчен поглед заинтересува Уолт. Това не бе поглед на дъщеря към майка или на приятелка към приятелка, а съдържаше в себе си неверие, загриженост. Точно така, помисли си той, момичето се боеше за нея, изльчваше съчувствие. Дали Кайра ги бе подслушала, докато разговаряха в градината? Дали тя бе запалила огъня? Дали тя бе убила Мартел Гейл, както намекваха уликите? Уолт нямаше друг избор, освен да действа според наличните доказателства.

— Кайра — каза той с приглушен глас, — бих искал да дойдеш с мен до участъка, за да си поговорим.

— Веднага ли? — намеси се Фиона. Опитваше се да привлече вниманието на Кайра.

Уолт моментално повиши тон.

— Да. Веднага. Засега само моля, но нещата могат да станат и по-сложни.

Кайра остана съсредоточена върху шерифа.

— Разбира се. Съгласна съм.

42.

Уолт не би се наел да обяснява нещата лично на никой посетител — всеки от неговите заместници или сержантът на приемното бюро можеше да опише достатъчно добре процедурите и практиките. Но жената, която седеше сама на редицата от столове, разделена на две от маса със списание „Пийпъл“ и копия от бюлетина на Западната асоциация на шерифите, не беше коя да е.

— Откога не записвате разпитите на видео? — рече ядосано Фиона.

— Записваме ги — каза спокойно Уолт. — Не би било уместно...

— Глупости!

— ... да си в стаята.

— Един часът сутринта е.

— И какво от това?

— Трябва да я разпиташ утре.

— Дай да не започваме отново... Правя каквото трябва. Кайра е тук доброволно.

— Е, и какво? Мислиш, че е някакъв заговор ли? — профери тя.

— Стига, Уолт!

— Специално ти си работила тук достатъчно дълго, за да си наясно кое как се върши.

— Опитваш се да не правиш изводи — каза тя.

— Точно така.

— Дрън-дрън... — язвително каза Фиона.

— Всичко това е доброволно. За събиране на информация.

Смяташ, че съм неспособен да мисля безпристрастно?

— Аз съм ѝ нещо като настойник. Трябва да бъда с нея.

— Тя не е непълнолетна.

— Уведомихте ли родителите ѝ?

— Това зависи от нея. Не мисля, че го е направила.

— Адвокат?

Това беше проблемна точка. От нея зависеха възможностите за упражняване на натиск при разпита.

— Тя не е поискала адвокат и няма причина да иска. Не е обвинена в нищо. Само събираме информация.

— Уолт... — укорително го изгледа Фиона.

— Съжалявам, че дойде чак дотук. Не се опитвам нарочно да те държа настани. Разбери го, моля те. — Той остана прав. Не искаше да се въвлича в спорове.

— Не можеш да проведеш този разпит без присъствието на адвокат. Тя не разбира. Защо не ме погледнеш? Погледни ме, моля те.

— Той се обърна. — О, боже — каза Фиона. — Наистина ли би направил такова нещо?

— Какво нещо? Това е доброволно. Необходимо е.

Тя стана и понижи глас, като същевременно го стисна за ръката.

— Мислиш, че така ми помагаш по някакъв начин? Това ли е?

Виждам го в очите ти.

Как бе възможно подобно нещо? Как можеше тя да отгатне толкова безпогрешно мислите му? Искаше му се да се махне, да се върне зад вратата на зоната с ограничен достъп, в своя свят, но пръстите ѝ се стегнаха още по-силно.

— Слушай — каза тя с тон, който Уолт предпочиташе да не чува.

— Ако го лепнеш на нея, ще бъда принудена да... Няма да позволя да я обвинят в това.

— Тя не е обвинена, Фиона. Но начинът, по който се държиш, не помага с нищо. Остави ме да си върша работата. Знам какво правя. — Думите му увиснаха за секунда във въздуха.

— Но може би си забравил на кого го правиш.

— Имаме улики — сериозни улики — които трябва да се вземат предвид. Въпреки добрите ти намерения, в които вярвам, съществуват установени процедури. Ние сме едва в началото. Ако тя отговори на въпросите честно, ще излезе оттук засега. Намесим ли адвокат, това ще навреди на разпита. В такива случаи ме притискат в ъгъла и нещата стават сложни. Хайде да не стигаме дотам. Да го избегнем.

— Ти я натопяваш.

— Нищо подобно! — Уолт бе повишил глас и той отекна във високия таван. Рецепционистката от другата страна на прозореца не вдигна глава.

Той заговори по-тихо.

— Чуй ме. Загрижен съм за това момиче, както и за теб. По някое време ще трябва да ми се довериш. Дори да не ти се вярва, аз знам какво правя.

— Тя е невинна.

— Добре. Значи няма за какво да се тревожиш.

Фиона тръгна към вратата, поглеждайки го хладно, за да подчертава отвращението си. После размисли.

— Не — каза. — Няма да си ходя. Няма да ти направя тази услуга. Ще стоя тук. Ще чакам.

— Както искаш — отвърна Уолт и се скри зад вратата на своето убежище.

Мърмореше си сам, докато крачеше по коридора към първата стая за разпит, където зад видеокамерата го чакаше заместник-шериф Линда Чалмърс. Истината бе, че в боравенето с камерата нямаше нищо сложно — друг път бе искал от Фиона да прави записите, за да ѝ отпусне малко допълнителен доход и за да има възможност да я вижда. Така тя бе започнала да навлиза в работата му и да влияе на начина му на вземане на решения и макар че той усещаше скритата в това заплаха, нямаше желание да го промени.

Уолт отвори вратата и се взря в младата жена от другата страна на масата — уплашена, несигурна. Заместник-шериф Бломпие седеше на стола отляво, до стената. Уолт се настани на единствения стол, обърнат срещу Кайра.

— Добре ли си? — започна той. Нещо в него се промени в мига щом седна. Един глас в главата му обяви: *Играта започва. Установи връзка. Промени езика си. Контролирай емоциите. Манипулирай.*

Празният стол от лявата ѝ страна, предназначен за адвоката, го тормозеше. Дали не трябваше да повдигне обвинения срещу нея, за да се лиши от крехкото предимство, че не я представлява защитник? Това щеше ли да помогне на някого?

Кайра се бе втренчила в него, смутена и уплашена. Той си напомни, че измамата може да има всякакъв облик и не зависи от възрастта. Не можеше да каже дали тя ще се опита да го разиграва, или не. Зашеметеното ѝ изражение изглеждаше достатъчно истинско. Но в тесните граници на тези стаи за разпит човек се учеше да избягва тълкуванията, да пренебрегва красотата на заподозрения или

татуировките, или липсата на езикови умения и да продължава да дълбае. Затова той отдели секунда, за да се намести добре в стола си, вече взел решение. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, и въздъхна. Опра ръце на масата, изльчвайки решителност — езикът на тялото му бе също толкова отработен и важен като всяка дума и интонация. Той живееше за тези моменти.

Погледна назад. Чалмърс му кимна: камерата записваше.

— Искате ли чаша вода, кока-кола или нещо друго?

— Не, благодаря, добре съм.

— Разбирате ли защо сте тук?

Тя кимна.

— За да поговорим.

— Точно така. Имате ли някакви въпроси?

— Не разбирам. Защо аз? Какво съм направила?

— За какво мислите, че сте тук?

— Заради онзи, убития.

— Говорите за Мартел Гейл.

— Предполагам.

Уолт отвори папката и плъзна една снимка пред Кайра. Можеше да избира между два варианта: снимка от Националната футболна лига или от местопрестъплението — с полуизяденото лице на мъжа. Не беше изключено при някои разпити да избере снимката от местопрестъплението, но не и тук. Не и с нея.

— Виждали ли сте някога този мъж?

Тя кимна.

— Важно е да отговорите на глас — каза Уолт.

— Да — отвърна тя.

— Моля ви, опишете при какви обстоятелства го видяхте за последен път.

— За единствен път, искате да кажете.

— Добре, тогава за единствен път.

— Вие бяхте там — каза тя. — Беше в ноцта на вечерята на Защитниците. — Уолт затаи дъх, но продължи да се владее. — Бях го виждала... Тя ми го беше показвала... Няма значение. Знаех кой е, това е всичко.

Уолт се поколеба, изправен пред дилема. Знаеше за кого говори Кайра. *Някои случаи остават неразкрити*. Чувстваше се длъжен да

попита коя е тази „тя“, но добре разбираше, че не бива да го прави. Остро съзnavаше присъствието на камерата, насочена към тила му.

— Знаели сте кой е — каза той и думите му прозвучаха като твърдение.

— Футболистът.

— Следите професионалния футбол, така ли?

— Не точно.

— Но сте познавали защитник, който не играе в лигата от няколко години. Можете ли да го обясните?

— Знаех кой е. Не помня откъде. — Очите ѝ се сведоха към масата, а раменете ѝ се превиха напред и той си помисли, че дори първокурсник би познал по езика на тялото ѝ, че лъже.

— Като го видяхте... това ли беше моментът, в който спряхте за секунда речта си, обръщението си? Права сте: аз бях там и помня как... прекъснахте.

— Възможно е.

— Фактът, че видяхте този мъж ли предизвика подобна реакция? Защо? — Защо не можеше да се застави да я попита коя е жената, за която бе споменала? Защо толкова упорито обикаляше по края?

— Рой Коутс — каза тя, назовавайки мъжа, който брутално я бе изнасилил преди няколко години.

Уолт трепна при споменаването на това име. Паметта му още пазеше зърнестия образ от уебкамера на жестокото сексуално насилие, което бе преживяла тази млада жена. Умът му нямаше бутон за изтриване, а понякога му се искаше да има.

— Не знам защо точно — продължи Кайра. — Не очаквам и вие да разберете. Но когато този човек отвори вратите в дъното на залата и надникна вътре, аз видях не него, а Рой Коутс. Това ми се случва каки-речи непрекъснато. В супермаркета, на улицата. Може да е на всяко място. Просто го виждам. Той ме гледа така, както ме гледаше. Сякаш знае какво ще ми направи, а аз нямам никаква представа. Нещо такова. Така, както гледат хората, когато знаят някаква тайна, която ти не знаеш. Това предизвиква у мен ненавист. Иде ми да повърна. Да закрещя. Да му издера очите. Да го кастирирам. Да го убия. — Тя се овладя, излизайки от това подобие на транс.

Уолт бе разтърсен. Никой от двама им не бе искал Кайра да произнася тази дума.

— Не че бих го направила — добави тя бързо. — Не исках да прозвучи така. Слушайте: това бе единственият път, когато видях този мъж. Казвам ви истината. Онази вечер в залата. Не съм го виждала оттогава до момента, в който поставихте тази снимка пред мен. — Кайра протегна ръка и докосна фотографията. — Не се изразих никак добре.

Така е, помисли си Уолт.

— Рой Коутс — уточни той. — Искали сте да убияте Рой Коутс.

— Точно така. Но той е мъртъв. Вижте, знам това. Ясно? Знам, че е мъртъв. Но какво знае умът и какво чувства останалата част от теб, са две различни неща. А в онзи момент аз видях Рой Коутс и всичките спомени се върнаха.

— И това е единственият път, когато сте виждали Мартел Гейл?

— Да.

Уолт дръпна снимката и я прибра в папката. Работата му прекалено често ставаше мръсна. В такива моменти се чудеше защо той, защо полицията? Защо се подлага на тези неща?

— Къде живеете?

— В момента съм отседнала в имението на Енгълтън и наглеждам собствеността.

— Къщата на Лесли и Майкъл Енгълтън.

— Да.

— В главната къща или в бунгалото за гости?

— Фиона живее в бунгалото. Аз се грижа за главната къща.

— Фиона Кеншоу. Нашата полицейска фотографка.

— Да.

— Откога живеете в дома на Енгълтън?

— Те заминаха на пътешествие. За цялото лято. Там съм... не знам... от два месеца може би. Остава още около месец.

— Двамата с вас сме се виждали там — каза Уолт.

— Да.

— Вие ме дебнехте с бейзболна бухалка в ръка.

— Да. Съжалявам за това. Там, в гората, обикаля онзи човек. Онзи, дето го търсите. Беше тъмно. Не знаех, че сте вие. Пък и надзъртхахте през прозореца. Помислих ви за воайор, или нещо такова.

Уолт усети, че се изчервява неконтролирамо.

— Кажете ми за бейзболната бухалка.

— Не знам. На Майкъл е, предполагам. Той има цял куп такива сред спортните вещи в гаража. Ние с Фиона... и двете слагаме по една бухалка до вратата. Знаете. За в случай, че се появи онзи.

Всъщност Уолт не знаеше, не беше чувал за това. Не си спомняше да е виждал бейзболна бухалка до вратата на бунгалото на Фиона. Дали там бе имало такава? Дали не бе преместена? Дали не бе оставена в наетата кола? Това бе опасна територия. Той кривна леко встрани.

— За какво служеше бухалката?

— Знаете. Когато си уплашен. Такива работи.

— Да ударите някой досадник, така ли?

— Не че някога съм го правила или бих го сторила. Но предполагам, че да. Най-близко до това бях, когато щях да цапардосам вас. Но не го направих. Дори паяци не мога да убивам. Трябва да моля Фиона да ги стъпче. Да я викам в къщата. Тя като че ли от нищо не се смущава.

Защо трябваше постоянно да се връщат към Фиона?

— Ако човек като Мартел Гейл дойде в имението, без да съобщи за пристигането си, и го видите в тъмното... Голям мъж. Огромен мъж. Ако ви нападне. Ако ви уплаши. Тогава всяка реакция от ваша страна би могла да се смята за самоотбрана. Разбирайте ли?

— Разбирам какво казвате, но не се е случило така.

— Важното при един доброволен разпит... Ами, като начало записваме всичко на видео, както знаете. Освен това никой от нас не може да си върне думите назад. Изключително важно е да кажете истината от първия път. От съвсем първия. Да се придържате към истината, независимо колко е трудно да я изречете. Законът... не е черно-бял, както може би си мислите. Всъщност той не действа така. Ние обикновено мислим за него по следния начин: че нещо или е правилно, или е грешно. Но на практика той действа доста по-различно. Някой идва неканен във вашата собственост, и то по време, когато непознат човек вандалства из именията на съседите. Може би идва късно през нощта, когато е трудно да го видите добре. Изненадва ви и вие се отбранявате — Кайра клатеше яростно глава, — особено ако сте препатила жена, чието минало прави твърде силната реакция разбираема. Тогава на нещата се гледа по различен начин. На всеки случай се гледа по различен начин.

— Това не се е случвало.

— Само казвам, че е по-добре да се придържате към истината.

— Така правя. Не съм го извършила аз. Няма нищо такова. Видях го веднъж в залата. Това беше всичко. Само онзи път.

А няколко минути по-късно Фиона напусна без предупреждение, помисли си Уолт. Беше я последвал навън и бе разпитал момчетата, паркиращи колите. Те почти бяха идентифицирали посетителя като Мартел Гейл.

— Ние... моите заместник-шерифи... претърсиха имението на Енгълтън. Не намерихме бейзболна бухалка до входната врата на главната къща — каза Уолт. Пропусна факта, че и в бунгалото не бяха намерили такава. — Открихме онези, за които споменахте, в спортния шкаф. Но до входната врата нямаше нищо. Можете ли да ни кажете къде се намира онази бухалка?

— Нямам представа.

— Изчезнала ли е?

— Нямам представа.

— Защо?

— Нямам представа къде съм я оставила. В онази нощ, когато ви видях, нали помните? Не знам какво направих с нея. Нищо чудно да съм я оставила навън. Все едно, аз и без това не стоях в главната част на къщата. Бях в тайната стая.

— И защо?

Тя изглеждаше така, сякаш я е защлевил.

— Напускали ли сте имението?

— Да.

— С коя кола?

— Предпочитам да не казвам.

— Страхувам се, че трябва да ви помоля да отговорите на въпроса.

— С пикапа. Не бива да го карам. Разбирам, издънихи се. Но го карах. Ходих до Йелоустоун, както предложи Фиона. Но къмпинг зоната беше претъпкана, затова спах в пикапа две нощи, после не издържах и се върнах тук.

Точно както каза Фиона.

— Контактували ли сте с г-ца Кеншоу по време на отсъствието си? — Не му беше приятно да я замесва отново. Не можеше ли да

намери някакъв начин просто да сложи край на това?

— Не, не съм.

— Но вие току-що казахте...

— Тя ми досаждаше. Оставяше ми разни съобщения... Де да знам, държеше се като родителите ми. Просто не се интересувах.

Отговорът изглеждаше репетиран. Тя бе очаквала този въпрос далеч преди началото на разпита. Това го накара да спре. Колко от всичко дотук бе репетирано? Колко неща бе пропуснал заради собствената си заинтересованост от резултата от разпита? Дали щеше да забележи нещо при преглеждането на записа?

— Ако се опитвате да ме накарате да кажа нещо за Фиона, няма да го направя.

Сърцето на Уолт се сви. Можеше ли да нареди на Чалмърс да спре камерата? Можеше ли да прекъсне разпита?

— Какво според вас искам да кажете за г-ча Кеншоу?

Кайра впи очи в неговите.

— Няма да го кажа — повтори тя.

— Разкажете ми за онази нощ — подкани я Уолт.

— Коя нощ?

— На дванайсети срещу тринайсети.

— Няма нищо за разказване.

— Някой е дошъл в имението — пристигнал е сджип. — Спекулациите бяха част от всеки разпит, но той знаеше, че стъпва по тънък лед. — Ако не сте го видели, както твърдите, трябва да сте го чули. Можете да чуете пристигащите коли, нали?

— Има звънец, който се включва. Свързан е с електронното око на портала.

Това беше нова информация за Уолт.

— Значи звъни, когато влиза някоя кола — каза той.

— Да. Ето колко голяма е къщата. Вътре не можеш да чуеш нищичко. Порталът все едно е в друг окръг. Без звънца вероятно изобщо няма да разбереш, че отвън има някого.

— Късно вечерта на дванайсети.

— Казах ви: не съм го видяла.

— Но сте чули звънца.

— Звънцът звъня няколко пъти. Не съм скочила веднага да видя какво става.

— Не сте ли?

— Не съм.

— Значи сте свикнали на среднощни посетители? — Той твърде късно осъзна какво е казал. И какво е попитал.

— Видях колата ви отвън два-три пъти. Полицейската ви кола.

Той затвори очи и пое дълбоко дъх, доволен, че камерата не хваща лицето му. Тук, в тези стаи, никога не бе имал проблеми с мисленето. Един разпит би трябвало да изостри ума му, да завладее вниманието му. Колкото по-надълбоко копаеше, толкова по-бързо пясъкът се сипеше отгоре му и го затрупваше. Шерифът си напомни, че не разпитват него. Напомни си, че не е нужно да реагира на всичко или да го обяснява. Той командаваше нещата.

— Значи намеквате, че наистина сте погледнали навън, като сте чули звънца?

Тя изглеждаше зашеметена.

— Може би... Предполагам.

— Погледнахте ли навън онази нощ, или не? Късно вечерта на дванайсети или може би в ранните часове на тринайсети?

Очите ѝ издадоха всичко: в тях имаше потайност, страх и бурни емоции.

Прекъсна го чукане по вратата. Идеше му да изкреши. Никога не биваше да го прекъсват по време на разпит. Той се овладя, кимна и позволи на Бломпие да отвори.

— Шерифе — каза рецепционистката с напрегнат глас. — Питър Ериън е тук.

Ериън, млад адвокат, който напоследък печелеше твърде много случаи според Уолт, можеше да е тук само по една причина. Но шерифът продължи играта.

— Е, и?

— Казва, че представлява г-ца Туливич.

Уолт затвори вратата.

— Г-це Туливич, свързвали ли сте се с адвокат? Не знаем нищо за...

— Не, не съм.

Фиона! — осъзна той. Гневът му се бореше с примирението. Имаше чувството, че са му изкарали въздуха. Помнейки, че всичко това се записва на видео, Уолт запази хладнокръвие.

— Извинете ме за момент. Ще направим почивка в разпита — каза той заради видеозаписа.

Беше изигран от възможна заподозряна. Тъкмо мислеше, че е намерил пролука, която да използва, начин да накара системата да работи за него. А Фиона бе обърнала всичко това с главата надолу.

— Но щом тук има адвокат...

— Работите не стават така. Ей сега се връщам.

Отвън в коридора той каза на заместник-шерифа:

— Заведи г-ца Кеншоу в стая за разпит номер две, ако обичаш.

— Фиона ли? — поискава да уточни заместник-шерифът.

— Стая за разпит номер две — повтори Уолт. — Аз ще приема г-н Ериън в кабинета си.

— Да, сър.

Той изчака да разиграят сценката. Затвори вратата на кабинета си и прие първо Ериън.

— Шерифе, бих искал да се срещна с клиентката си, ако не възразявате.

— Тя не е твоя клиентка, Питър. Не се е обаждала на адвокат, а ти не можеш да търсиш клиенти в тази сграда. Знаеш правилата.

— Часът е един сутринта и съм дошъл да видя Кайра Тулинич.

— Седни в чакалнята, ако искаш, но няма да я видиш, преди да съм свършил разговора си с нея.

— Нейната настойница ме нае...

— Кайра Тулинич не е непълнолетна и ти го знаеш.

— Тя се намира под грижите и отговорността на...

— Ако искаш, отнеси го до съда, г-н адвокат. Но не тук. Не тази нощ. Тя е дошла тук доброволно и остава доброволно.

Ериън се изправи.

— Утре играта ще се промени, шерифе. Ще стане по-лесна за мен и по-трудна за теб. Може би ще помислиш върху това. Не обичам да ме вдигат от леглото в един сутринта. Развалят ми настроението за другия ден.

— Вземи приспивателно. Ще спиш като бебе. — Уолт отвори вратата на кабинета. — Лека нощ, г-н адвокат.

След това отиде при Фиона в стая за разпит номер две. Тя изглеждаше самодоволна и уверена, но това бе крехка маскировка.

— Ядосан си ми — каза тя.

Той се втренчи отвисоко в нея, без да трепне.

— Налагаше се да го направя — каза Фиона. — Тя има право на защита.

Очите му се стрелнаха към звукоизолираната врата, за да се уверят, че е пътно затворена.

— Наистина ли смятате, че правилният подход е да ме разигравате? И двете? Предполагам, имате някакъв план как да завърши този маскарад. Би ли ми намекнала какъв е точно?

Тя отвърна на погледа му.

— Какво означава това?

— Има труп и се нуждая от отговори. Вие с Кайра сте в центъра на нещата.

— Мислиш, че аз съм го убила?

— Ти защитаваш нея. Тя защитава теб. Наистина ли смяташ, че не забелязвам? Наистина ли мислиш, че можеш да продължаваш така? Става дума за убийство, Фиона. По-сериозно от това няма накъде.

Тя присви очи.

— Тревожа се за теб.

Той удари по масата. Тя се дръпна назад.

— Убийство! Говоря за пожара. Говоря за бейзболната бухалка от колекцията на Майкъл Енгълтън. Говоря за това, че вие с Кайра сте подхванали игра, която бързо губи сила и няма да издържи. Искаш да намесим и адвокати, така ли? Предпочиташ Питър Ериън да се залови с това вместо мен? Боже! — Той задиша дълбоко, опитвайки да се успокои. — По-добре е вие двете да спрете с това. Имам план — който ти току-що силно усложни. Адски се надявам и ти да имаш, защото всичко това ще се стовари върху вас — и върху теб, и върху Кайра.

— Мислиш, че аз съм запалила пожара? Още ли се преструваш, че не си го направил заради мен? Искаш да говорим, така ли? Ами, говори.

— Аз ли? — попита той невярващо. — Хей, говорим за мен.

— И аз трябва да ти повярвам?

Той посегна през масата и хвана ръцете й в своите.

— Сега. Тук и сега. Погледни ме в очите и ми кажи, че не си запалила онзи пожар.

— Не съм запалила онзи пожар.

Умът му препускаше ясно.

— Не може да бъде — глухо отрони той.

— Казах ти, че не съм...

— Кайра? Мислиш ли, че тя може да ни е подслушала?

— От къщата? Не мисля, Уолт. Оттам не можеш да чуеш нищо.

Тя е като крепост. А ако е била в тайната стая — стая, за чието съществуване дори не знаех — наистина ли смяташ, че е възможно?

— Изобщо не биваше да въвличаш в това Питър Ериън. Освободи го. Мога да оправя нещата, ако ми дадеш тази възможност.

— Да те оставя да натопиш Кайра? Няма да стане.

— *Някои случаи остават неразкрити* — отвърна той.

— Какво?

— Ти ми го каза.

— Така ли?

Това подложи на изпитание търпението му и той с мъка остана седнал.

— Да, каза го. Опитвам се да повдигна обвинения срещу нея. Ти не бива да се бъркаш.

— Ще се бъркам. Няма да позволя такова нещо. Тя е преживяла...

— Това е работата ми. Моят свят. Не се бъркай.

— Това заповед ли е, шерифе? — Целият живот се бе отцедил от нея. Тя се отпусна безсилно на стола.

— Ако не успея да попреча на Ериън, ако той се добере до нея, тогава планът ми отива по дяволите. Затова вие двете трябва да престанете с това. — Между тях увисна тишина, изпълнена с призрачния шепот на вентилацията. — Тери Хог е най-добрият криминален адвокат в града. Обади се на него.

— Какъв план? — попита Фиона. — Каза, че имаш план.

— Имах — поправи я той. — Но след като замеси Ериън, доказателството ще излезе наяве и това ще се обърне срещу нея.

Ала едно съмнение не му даваше мира: неидентифицираните отпечатъци върху бейзболната бухалка; упоритото настояване на Фиона, че не е запалила пожара; вероятната височина на нападателя на Гейл. Детайлите започнаха да се слобяват по неочекван начин.

— Пожарът не е бил предизвикан от мълния — каза той. — Не може да говориш за пожар и два часа по-късно той да се възпламени спонтанно. Виждаш ли как се нарежда всичко, ако го поискаме? Кайра

губи самообладание на вечерята на Защитниците. Неуравновесена е. Напада го, както едва не нападна и мен онази нощ. После взема пикапа и бяга. Връща се и се крие. Подслушва ни и запалва пожара. Повечето от това е подкрепено с улики. Моят план... Е, аз поне имах такъв. Надявам се и ти да имаш.

Фиона присвиваше очи, изглеждаше сякаш или ще заплаче, или ще припадне.

— Добре ли си? — попита я той.

— Една минутка само. — Тя остана да седи, дишайки тежко.

Уолт не бе сигурен какво да прави — необичайно чувство за него.

— Трябва да видя Катрин. Трябва да говоря с Катрин.

— Коя е Катрин?

— Катрин — каза Фиона, сякаш това бе някакъв отговор. Изправи се и забърза към вратата.

— Не ме зарязвай така — каза той.

Тя го погледна, обърна се и изчезна от стаята за разпит.

43.

— Сякаш се отвори врата, или нещо такова... — каза Фиона.

— Добре. — Катрин кръстоса крака и приглади блузата си.

Фиона трябваше да чака половин час, докато психоложката приключи сеанса си с друг клиент. Катрин бе отложила следващата си среща, за да я вмести в разписанието.

— Ще ме хипнотизираш ли?

— Може и да няма нужда. Разкажи ми за това.

— Уолт спомена... Започна да говори за онази нощ. И не знам... както казах, сякаш се отвори някаква врата.

— Случва се. Искаш ли да ми разкажеш за това?

— Не съм сигурна какво има да се разказва.

Катрин я дари с лукава, но размекваща усмивка, сякаш знаеше, че има много за разказване.

— Той беше там — заяви Фиона.

Катрин си замълча. Не я попита за име. Почти не помръдна.

Фиона имаше чувството, че се намира в центъра на вихрушка и около нея летят листа и клечки, и върху всички тях има написано нещо. Думи. Имена. Части от изречения. Беше като магнитна игра с думи за хладилник — стотици мисли или части от мисли, които очакваха някакво подобие на ред. Инстинктът я подтикваше да ги спре, да се опита да улови една-две от тях и да започне да ги подрежда, но колкото повече посягаше към тях, толкова по-надалеч се отдръпваше вихърът.

Усети, че очите ѝ се изпълват със сълзи, още преди да е разбрала какво става, преди да има възможност да се защити. Листата се приближиха.

— Ама че копеле — прошепна тя сухо.

— Тук си в безопасност — напомни ѝ Катрин.

— Мръсник...

— Не бързай.

— Той просто пристигна, разбираш ли? Без да се обади. Изведнъж изникна на вратата, сякаш съм го чакала... Какъв негодяй! Толкова типично за него. — Тя подсмръкна и избърса носа си с китка.

Катрин се приведе напред и ѝ подаде хартиена кърпичка.

На Фиона тя ѝ се стори като бяло знаме, затова отказа.

— Не знам защо беше дошъл. Помислих, че може би, за да ме убие. Нали разбираш? След процеса и всичко останало. Но това дори не беше той. Не беше онзи Марти, когото познавах. Когото бях познавала. Няма значение.

Тя вдигна замъгления си поглед към безстрастното лице на Катрин. Как успяваха хората да правят това? Да стои там невъзмутимо, докато другият човек си излива душата? Все едно чакаше кексът да се изпече. Ако имаше и една плетка...

— Отстъпих навътре и той ме последва, без да съм го канила. Когато заговори, не приличаше на себе си. Сякаш през него приказваше някой друг. Изобщо не можех да го възприема. Нещата не се връзваха. Той да говори тихо и учтиво, а аз — високо и настоятелно... Наредих му да се маха, но той просто спря и се обърна. Хей, та аз говоря за Марти, за Гейл Стихията... Казах му да почака и той отново спря, все едно го контролирах. Аз да контролирам него! И таз добра! Та значи, той отново спря. „Какво правиш тук“, попитах го и той заговори на вратата, с гръб към мен. Ръката му беше на дръжката. Може би не искаше да се намира там. Това ми се въртеше в главата: този човек се появява, а дори не му се иска да е тук. Той сякаш ми четеше мислите — винаги съм смятала, че умее да го прави. Каза на вратата, че участвал в програма и това било част от стъпките на тази програма... И аз го прекъснах. Презрително. Оскърбително. Марти Гейл да се превъзпита! Да бе, да... А той ме изчаква да свърша, учтиво, бих добавила, а после подхваща наново, сякаш го е репетирал, а може и да е, знам ли? Че това било нещо, което трябвало да свърши заради мен и заради себе си. Заради двама ни. Искаше да разбера, че това не е дар, не е примирие, а е нужно за неговата душевна чистота и че за целта трябва да ми се извини. — Фиона въздъхна и се замисли за миг. — Той произнася тази дума — продължи тя — и в същия момент поглежда назад към мен. Все едно ме прободе с копие в сърцето. Извинение. От Марти. Знаете ли колко време съм чакала такова нещо? Тази дума: *извинение*? След всички ужасни неща, които преживях с

него. Онзи ад. Онзи безкраен ад. Бях прекалено слаба, за да го напусна, а той бе прекалено силен, за да ми го позволи. Той беше просто Марти. Прекалено непредсказуем и опасен. И ето го пред мен, но в този случай не важеше поговорката „по-добре късно, отколкото никога“. „Никога“ ме устройваше прекрасно, благодаря. А той ми се извинява... Сетне се обръща към мен. Сълзи, истински сълзи се стичат по лицето му. Казва, че не може да се познае какъв е бил, какви неща е правил... — Фиона присви устни и осъзна, че погледът ѝ се е избистрил. — Мисля, че пристъпи към мен — спомни си тя. — Аз сигурно съм направила крачка назад. Това, което му се е случило, е станало по-късно. Може би, когато съм паднала, се е приближил да ми помогне. Може би К... Може би някой се е появил и го е видял приведен над мен. Откъде да знам? Ама че копеле!

— На това място ли свършват спомените ти? — попита Катрин.

— Не помня как съм си ударила главата. Но предполагам, че това е станало. Защо? Какво? Да не би да казваш, че не съм си удряла главата? Да не би да твърдиш, че спомените ми прекъсват тук, защото съм му направила нещо? Затова ли ме гледаш така?

— Как по-точно? — безпристрастно попита Катрин.

— Не ми излизай с тези номера! — избухна Фиона. — Така!

Така, както ме гледаш сега.

Катрин отклони поглед. Но семето беше посъто и Фиона потъна в бездна от отчаяние. Тъмно, студено, безмилостно място.

— Мислех си, че уж трябва да ми помогнеш — изпъшка Фиона.

44.

— Ако искате да говорите отново с нея, ще трябва да повдигнете обвинения.

Питър Ериън излъчваше самоувереност, която обезоръжаваше заседателите и печелеше съдиите. В колежа се бе занимавал със сърфинг и беше красив като от реклама на „Армани“. Дори в девет сутринта в очите му имаше холивудски блясък. Говореше като жител на Южна Калифорния, въпреки че по произход бе от Сан Франциско.

Работата беше там, че Уолт харесваше Ериън. Мислеше си, че ако самият той бе станал адвокат вместо полицай, вероятно щеше много да прилича на него. От време на време подхвърляше шаговито на младия адвокат защо не смени страните и не стане прокурор, но си спечелваше единствено присмех.

Голите хълмове, които се виждаха през прозореца на кабинета на шерифа, изглеждаха пълни с живот на слънчевата светлина. Така му се искаше да тръгне по баирите!

— Искам да видя уликите по случая.

— Виж, Питър, уважавам положението ти. Добър си в това, което правиш, и двамата го знаем. Но по-добре не изисквай уликите. Това е един от редките случаи, когато е в интерес на клиентката ти просто да си излезеш през вратата и да оставиш всичко на мен. Аз харесвам Кайра.

— Това няма да стане.

— Позволи ми да поговоря пак с нея тази сутрин, за около час. Насаме. Всички ще спечелят.

— Първо ме запознай с уликите. — Ериън го изгледа втренчено — поглед, който целеше да го сплаши, но не успя. — Накарай ме да повярвам.

— Не прави това. Знаеш, че няма да стане.

Интеркомът на Уолт се обади.

— Шерифе, когато имате минутка...

По природа Уолт не беше суеверен. Някои полицаи бяха: слагаха портфейлите си по определен начин в задния джоб, носеха значките си обърнати или имаха талисмани. Някои поглеждаха календара сутрин и определяха какво ще правят според прищевките на нумерологията. Уолт не беше от тях, но това прекъсване изигра същата роля. Нещо в избора на момент, нещо в изражението върху лицето на Ериън, нещо неразличимо, неопределено — някакво такова странно нещо го накара да постъпи по начин, който той усещаше, че е в разрез със собствените му действия. Въпреки това го направи. Протегна ръка, изчака Питър да я стисне и посочи към вратата на кабинета.

— Уликите — каза Ериън — или няма разговор.

Вече взел решение и определил стратегията и плана си, Уолт каза:

— Ще запозная Дъг със случая. — Говореше за окръжния прокурор Дъг Анстед. — От там нататък ние поемаме нещата.

Ериън изглеждаше засегнат. Насили се да се усмихне — получи се по-скоро озъбване — и тръгна към изхода.

— Лошо решение, шерифе.

— Лошо решение беше, че г-ца Кеншоу ти се обади, адвокате.

Стомахът му се сви. Едно беше да се озовеш случайно в опасно положение, а съвсем друго — да се поставиш доброволно в него. Той винеше Фиона; винеше себе си, че бе гледал на всичко през изкривената призма на емоциите. Чувстваше се глупав и уязвим, и отлично съзнаваше, че именно дребните решения определят успеха или провала — много повече, отколкото големите. Уолт обикновено се придържаше стриктно към процедурите, затова от чувството, че импровизира, му се гадеше. Обзе го съжаление. Съжаление, че изобщо бе копал толкова надълбоко.

Върна се спокойно зад бюрото си и вдигна телефона.

— В „Ууд Ривър Глас“ — съобщиха му — са сменили пукнато предно стъкло на „Форд F-150“ следобед на тринайсети. Камионът имал рамка за фарове върху кабината.

Точно в момента не му се занимаваше с изчезналия пикап, но пък и не искаше да пропуска шанса да се сдобие с нова улика. Смяташе да намери Дъг Анстед и да съставят обвинението.

— Разполагаме ли с име? — попита той.

— Доминик Фанчели. Живее на „Алтурас Драйв“...

— ... номер осемнайсет — довърши Уолт.

— Ами... да. — Това бе изречено със смесица от разочарование и изумление. — Но щом сте знаели...

— Просто щастливо предположение — рече шерифът.

— Аха...

— Издайте заповед за издирване на форда — нареди Уолт. — И накарате един патрул да мине — съвсем тихичко — покрай дома на Фанчели. Ако пикапът е пред къщата, уведомете ме незабавно.

— Ясно.

Той си позволи една лека усмивка — удовлетворение от малката победа. Не искаше да стъпи накриво. Трябаше да се посъветва с прокурора как да подходи към това. По ирония на съдбата най-честата причина да губи дела беше законът.

Обади се на Томи Брандън, защото така бе най-справедливо: Брандън беше направил връзката между червеноопашатия мишелов и стрелеца с лък. Чувстваше се добре от мисълта, че може би ще успее да направи услуга, и то точно на Лиза.

Брандън вдигна още при първото позвъняване, сякаш бе седял до телефона, чакайки обаждането му.

— Чувстваш ли се достатъчно силен за пътуване от около километър и половина на юг? — попита Уолт.

— Ти как мислиш?

— Мисля, че току-що си излязъл от болницата.

— Казах ти: сапунените сериали не ми понасят.

— Бъди готов за тръгване. Ще ти се обадя веднага щом разбера нещо.

— Пикапът ли?

— Да. Гледал ли си „Малък голям човек“? С Дъстин Хофман?

— Това е един от любимите филми на Гейл — отвърна Брандън.

Не, един от моите любими филми, искаше да го поправи Уолт.

Тя просто случайно беше в стаята тогава. Но си затрая.

— Помниш ли сцената с индианеца? — попита той. — Онази, в която умира. Или се опитва да умре?

— Страхотна сцена.

— „Понякога магията действа“ — изрецитира шерифът.

— Да, помня.

Уолт се помъчи да изтрие от ума си втората част на фразата: „А понякога не“.

45.

Дъг Анстед прегледа уликите, застанал край дванайсетата дупка на голф игрището „Вали Кльб“. Той и партньорът му пропуснаха три други групи пред себе си и с всяка следваща нетърпението на мъжа нарастваше. Лек ветрец подвиваше краищата на листовете в отворената папка и караше Анстед да се бори със съдържанието ѝ. Стикът за голф бе стиснат между коленете му и дръжката стърчеше малко като фалос.

— Честно казано, Уолт, не съм възхитен.

— Нима? — Шерифът разбираше риска от настоящия си — и единствен — план. Беше възнамерявал да го изиграе в момент по свой избор, а не на Ериън. Но ето че сега се намираше тук.

Законът можеше да бъде приятел или враг, а през последните няколко дни Уолт търсеше начин да убеди Анстед, че има доста добри доказателства срещу Кайра. Също като него Анстед бе на изборна длъжност. Уолт разчиташе на това.

— Ще бъде адски непопулярно да обвиня това момиче. По дяволите, тази година тя държа реч пред Защитниците. И двамата бяхме там.

— Така е.

— Тя е нещо като местен герой.

— Разполагаме с бухалката — напомни му Уолт.

— Бухалка, по която има три комплекта отпечатъци. Тя вече е признала, че я е пипала. А разходката до Йелоустоун? Това не е наказуемо, доколкото знам.

— Не.

— Ами Фиона? — попита Анстед. — Тя виждала ли е Гейл в имението? Потвърди ли нещо от това?

Уолт не можеше да си позволи да лъже. Анстед имаше компетентен екип. Мъжът беше амбициозен — говореше се, че е хвърлил око на поста „главен окръжен прокурор“. Щеше да проучи случая из основи.

— Г-ца Кеншоу се появила в спешното отделение рано на следващия ден. Удар по тила. Малко е неясна за подробностите. Казва, че се спънала в табуретка.

Анстед го изгледа с подозрение.

— Разпита ли я? Официално, имам предвид?

— Предпочитам да не го правя. Тя не е съвсем на себе си. Всичко, което каже, всичко, което измъкнем от нея, ще бъде отхвърлено заради психичното ѝ състояние. Когато ефектите от този удар отшумят... Но знае ли човек кога може да стане това?

— Твърди, че не си спомня, така ли? Доста удобно.

— Отпечатъците, които откряхме върху бухалката, не са нейните. Не е тя тази, която е заминала, без да каже на никого, и при връщането си се е скрила в мазето.

— За бога, Уолт, това момиче Туливич е преживяло истински кошмар. Плаши се от собствената си сянка. Ако се захванем с нея, по-добре да сме адски сигурни, че знаем какво правим, а тук не виждам такова нещо.

Уолт запази лицето си безизразно.

— Имаме доказателствата от медицинската експертиза — напомни му той. — Полените. Гейл е бил в имението на Енгълтън.

— Всички знаем, че заседателите обичат тези неща. Но съдиите се нуждаят от повече убеждаване. А никъде тук не виждам лабораторно сравнение между цветята в имението на Енгълтън и полените, открити по трупа на Гейл. Нали?

— Подобно изследване може да отнеме седмици. — Всъщност семейство Енгълтън бяха отказали на Уолт да вземе улики от имението.

— Това не е мой проблем. — Анстед му връчи папката и се обърна към тринайсетата дупка. — Играеш голф, нали?

— Да.

— Трябва някой път да направим една игра.

— С удоволствие.

Анстед погледна за втори път към тринайсетата дупка. Партьорът му изглеждаше готов да избухне, когато още една група стигна до грийна на дванайсетата.

— Ами Фанчели? — попита Уолт. — Проследих пикапа, защото мислех, че има важно отношение към убийството на Гейл, само че

един от заместник-шерифите ми проумя, че не е така. Обаче мога да го използвам. И двамата можем да го използваме...

— Ще бъде доста рисковано. Съмнявам се, че някой се е опитвал да приложи този федерален закон в последно време.

— Да не забравяме онзи колективен процес срещу Северозападната електрокомпания в Уайоминг.

— Там ставаше дума за птици, които са се изпържили на високоволтовите кабели, а не за ловец с лък, който е оскубал прегазен ястреб. Това е федерален закон, а не щатски.

— Но го има черно на бяло.

— Да, има го. Само че не е изпробван.

— Разбираш какво целя.

— Да. Изобретателно е, а също така и важно, мисля. Мръсник като този го спипваш както можеш.

— Това имах предвид. — Шерифът си помисли: *Пък и гласоподавателите ще го одобрят.*

— Аз не само ще те подкрепя по отношение на Фанчели — каза Анстед, — но и ще свикам пресконференция, на която ще изложа всичко публично, с надеждата, че това ще ни помогне да пресечем финала.

Изненада.

— Ще искам да си до мен — допълни той.

— Няма проблем — каза Уолт.

— Искаш ли моите момчета да го разгласят?

Ако уведомяха пресата, може би Фиона щеше да бъде пратена да снима ареста. Уолт потрепери при тази мисъл.

— Май по-добре не.

— Сигурен ли си? Това е адски добър коз, статия на първа страница и снимка на онзи в белезници. Предубеждаване на заседателите, сещаш се... — Той побутна леко Уолт по рамото. Шерифът отбеляза, че нещата почват да стават прекалено дружески.

— Ще съобщя в кантората ти, когато го приберем. Какво ще кажеш?

— За кога говорим? — Явно не искаше журналистите да го спипат, докато играе голф. Не би изглеждало добре.

— Мога да изчакам около час — рече Уолт.

— Ти си добър човек, Уолт — отвърна Анстед, широко ухилен. Приведе се към него. — Играем на вързано, по двайсет долара на дупка, а с Тим това е като да вземеш близалката на бебе. Само че не си го чул от мен.

— Моите хора ще се обадят в кантората ти, като го приберем — повтори Уолт.

— Ще искам да си до мен.

— Ясно.

— Но за да ме накараш да се заема с Туливич, ще ти е нужно нещо много повече. Тя е задънена улица, Уолт. Там ни чакат само неприятности.

— Добре. — Шерифът се опита да прозвучи разочаровано, докато вътрешно ликуваше от предвидимостта на мъжа. Не за първи път доказателствата в някой случай не достигаха, макар че престъпникът бе ясен.

— Не бих се захванал с това дело, освен ако не накараш мъртвеца да стане и да я посочи с пръст. — Анстед се усмихна. Съвършените му зъби блеснаха на загорялото му лице. Уолт стоеше пред следващия главен прокурор и двамата го знаеха.

— Случаят може да остане нерешен — предупреди го Уолт, отново крийки радостта в гласа си.

— Страхотна игра — отбеляза Анстед, като вдигна стика си, но изгледа Уолт в очите с известно подозрение. Беше доловил облекчението му.

— Страхотна игра — повтори Уолт.

46.

Шерифът бе съсредоточил цялото си внимание върху малката дървена къщурка пред себе си.

Тя бе една от дванайсетте къщи в квартал, датиращ от 80-те, и бе изработена от трупи, имаше горскозелени первази и асфалтови покривни плохи. До входната врата стояха два планински велосипеда, заедно с чифт работни ботуши и кучешка паничка. Фордът бе паркиран на алеята. Домът на Лиза беше отляво — очарователна къщичка с редица от дървени цветя на моравата отпред, които бяха боядисани в основните тонове. Между две от цветята бе опънат малък брезентов транспарант, на който пишеше: Детска градина „Алтурас“. Когато не се грижеше за дъщерите му, тя водеше детската градина.

Уолт не виждаше къщата на Лиза. Той едва съзираше и тази на Фанчели. Вместо това, седнал в колата си до мълчаливия Брандън — чиято ръка бе поставена в превръзка през рамото — Уолт забелязваше само ужаса, на който бе станала свидетел Лиза; чуваше ударите на рамката на леглото в стената, както ги бе чула тя; повдигаше му се, както беше станало с нея.

— Той едва ли ще ни създава проблеми, как мислиш? — рискува да се обади Брандън.

— Имаме нужда от него.

— Как така?

— Нашата свидетелка Маги Шарп твърди, че пикапът му е бил там онази нощ.

— И сега това акция ли е, или не?

— Съжалявам, че те разочаровах.

— Какво става, шерифе?

— Трябва да действаме внимателно.

— И аз съм тук, защото...?

— Защото ти харесва.

— Вярно е.

— А аз имам заповед за обиск, която се налага да изпълня. Само че засега ще трябва да я изпълним, без той да разбере какво става. Нека си мисли, че е заради перата.

— Значи засега се оглеждаме за явни неща.

— Точно така.

— За което имам грижата аз.

— Започваш да схващаш — каза Уолт.

— А ти ще го омайваш с приказки.

— Ще се постараая.

— Ами ако не се стигне дотам? Ако вземе да драсне?

— Не можем да си го позволим — възрази Уолт. — Точно затова сме тук. Точно затова сме ти и аз вместо някой друг. Не бива да го уплашим. Не бива да му позволим да узнае истинската причина, поради която сме дошли, нито коза, който можем да изиграем. Това не е арест. Имаме късмет, че го открихме. Ти си единственият, на когото имам доверие, че ще изпълни това както трябва. Другите, след като са наясно с престъплението, може да позволят на чувствата да вземат връх.

— Разбирам.

— Затова, като влезем, запази спокойствие.

— Въпреки факта, че този е първокласен мръсник и нищо не би ми харесало повече от това, да направя ареста му колкото се може по-неприятен. Например да му изкълча едно-две рамена — подсмихна се Брандън.

Както във всички участъци, хората на Уолт понякога използваха номера със съпротивата при задържане. Изливаха негодуванието си от системата върху заподозрените, като се стараеха арестът да е възможно най-болезнен, защото системата явно се отнасяше твърде меко с тях: затвори с телевизия и прясна храна; по един час дневно на открито, гимнастически уреди. Някои от заподозрените заслужаваха да гният в карцера и всички го знаеха. Заместник-шерифите, извършващи ареста, смятаха за свой дълг да накажат престъпника до границите на допустимото, а понякога и мъничко отвъд тях.

— Не и този път, Томи.

— Ясно.

— Ти си единственият, на когото имам доверие.

— Разбрах.

Брандън пое задната страна на къщата. Заобиколи откъм далечния край, оглеждайки за прозорци без мрежи, докато отиваше да покрие вратата. Застана на ъгъла, на няколко крачки от нея, но така че да има изглед и към един прозорец, който би могъл да послужи за измъкване. Цъкна веднъж с радиото.

Уолт, който чакаше край предната врата, чу сигнала и почука, а секунда по-късно натисна и звънеца. Ууд Ривър Вали не беше място, където жителите надничаха навън, преди да отворят. На прага застана едно красиво момиче. Носеше свободна риза, която скриваше фигурата й.

— Баща ти тук ли е? Доминик Фанчели?

Може би заради това, че Уолт използва официалното му име, тя стоеше и се взираше в него, неспособна да заговори. После кимна.

— Доведен баща — успя да каже най-сетне.

— Би ли му предала, че шерифът е тук, моля те? Шериф Уолт Флеминг.

— Добре. — Тя си пое дълбоко дъх. — Татко! — Прозвуча някак неестествено. Сетне се поколеба, прегълътна и добави: — Шерифът е дошъл да те види!

На Уолт му се стори, че лицето ѝ стана по-бледо, докато се чуваха приближаващите се стъпки. По-начумерено. Той разбираше какви са рисковете от идването му тук. Ако мъжът усетеше какъвто и да било признак, че тя е говорила с полицията за положението си, това би могло да го вбеси. Можеше да я пребие до смърт. Задачата на Уолт беше да измъкне колкото се може повече признания от него, а после да раздели двамата и да се погрижи нещата да си останат така. Когато Фанчели се появи от другата страна на мрежата на вратата, шерифът вдигна ръка и натисна два пъти бутона на микрофона. Сега Брандън знаеше, че Уолт е установил контакт. Въпреки това обаче заместник-шерифът нямаше да напусне поста си, докато не получи втори сигнал.

— Доминик Фанчели?

— Да?

Нямаше нужда Уолт да се представя.

— Имам няколко въпроса за вашия „Форд F-150“.

Лицето на Дион забележимо се отпусна. Бръчките върху челото на Доминик се изгладиха.

— Нима?

— Может ли да вляза?

Фанчели бутна мрежестата врата, но вместо да пусне Уолт вътре, излезе навън. Шерифът сметна това за ловък ход, който ясно сочеше с какъв човек си има работа.

— Затвори вратата — каза Фанчели на дъщеря си.

Момичето се подчини, но изражението й зад гърба на пастрока ѝ издаваше силно любопитство и страх.

Уолт реши да изиграе коза с Брандън. Цъкна три пъти с радиото и Брандън заобиколи откъм далечния край на къщата. Приближи се до тях. Забавяше ход край всеки прозорец, за да надникне вътре. Въпреки превързаната ръка фигурата и държанието му бяха страховити. Той бе човек, на когото обръщаш внимание, когото държиш под око във всяка една ситуация. Като голямо куче, което седи вътре и следи с очи всички в стаята. Брандън се приближи бавно до предницата на форда и когато Уолт се обърна към него, му кимна лекичко. Това бе потвърждение, че е видял следи от сблъсъка с птицата, което вдъхна на Уолт допълнителна увереност.

Фанчели бе подобаващо объркан.

— Какво има, шерифе?

— Заместник-шериф Томи Брандън — представи го Уолт.

Томи кимна на мъжа, но остана на два метра от него. „Ако погледите можеха да изпепеляват...“, помисли си Уолт.

— Какво става? — обърна се Фанчели към Брандън, но той не отговори нищо.

— Г-н Фанчели...

— Дон.

— Понякога сме поставени в ситуация, когато ни се налага да искаме доброволни показания от цивилен гражданин. Не настояваме да се забърквате, но за да сме откровени, не е изключено в някой бъдещ момент да бъдете привикан за разпит или дори да ви призоват да дадете показания в съда. Ако не искате това да стане, ще направим всичко, което ни е по силите, за да ви защитим и да го предотвратим.

Ефектът беше точно такъв, на какъвто Уолт се надяваше. Първо, беше залъгал заподозрения, карайки го да мисли, че появата им няма нищо общо с неговите действия; второ, беше му внушил, че те са зависими от него, вдъхвайки му фалшивата самоувереност.

— За какво става дума?

— Смятаме, че вашият „Форд F-150“ може да е излязъл от магистралата през нощта на дванайсети срещу тринайсети този месец.

Фанчели успя да си придаде безпристрастна физиономия, макар че очите му се стрелкаха нервно между Уолт и Брандън.

— Да, така е — призна той.

Уолт скри облекчената си въздишка. Беше се притеснявал, че може да му се наложи да спори с мъжа за тази част от историята.

— Имаме свидетел — каза той, за да бъде съвсем убедителен.

— Нима?

— Идентифицира пикапа ви — обади се Брандън с дълбокия си баритон.

— Някой беше прегазил лисица. Кривнах, за да я избегна, и загубих контрол.

— Случва се — каза Уолт, тайно впечатлен от самообладанието на мъжа. Научаваше за Фанчели повече, отколкото той би искал. Това беше стадият на изпитване: възможността да проучи заподозрения и да се опита да го разшифрова. Намери правилния шифър и ще можеш да отключиш всички врати, издигнати пред истината.

— Значи вие сте шофирали — продължи Уолт. — Вие сте били зад волана?

— Автомобилът е мой.

— Спели сте и сте слезли от него — каза Уолт и видя как този детайл хвана Фанчели неподгответен. — Знаете ли, повечето хора, които познавам, биха отишли да разгледат предницата на колата, за да видят дали няма никакви щети.

— Аз не съм бълснал нищо — заяви Фанчели. — Казах, че на пътя имаше лисица и завих, за да я избегна.

— Да, споменахте го — рече Уолт. — Имах предвид, че повечето хора биха излезли от колата, за да проверят за щети. Иначе защо да излизате, вместо просто да се върнете на магистралата?

— Още не разбирам за какво става въпрос.

— Оставихте ли двигателя да работи?

— Това пък какво общо има?

— Фаровете. Има общо с фаровете.

— Фаровете ми са добре. И двета светят.

— При този модел, F-150, дори ако двигателят е изключен, фаровете продължават да светят още шейсет секунди. Направено е с

цел безопасност, за да можете да стигнете до вратата на дома си.

— Каква е тая работа с фаровете, шерифе?

— Вие сте излезли от колата и сте отишли зад нея.

— Така твърди нашият свидетел — каза Брандън.

— И какво от това? Бях си изкадал акъла, като излетях така от пътя. Трябаше да се изпикая. Да не мислите, че ще пикая в светлината на фаровете? Затова се отдалечих от пикапа. Голяма работа!

— На мен ми звучи логично. — Уолт погледна към Брандън, който кимна. — Но това не ни интересува.

— Направо ви повярвах — рече Фанчели.

— Работата е там, че сте били зад автомобила...

— А фаровете са били включени — добави Брандън.

— Добре де. И какво?

— Ами — каза Уолт, — като сте се връщали в кабината, сте идвали откъм задната страна. Нали така?

— Да речем.

— Интересува ни какво сте видели, докато сте се връщали.

— Тук вече не разбирам.

— Може би сте забелязали нещо или някого в близост до пикапа...

— Например?

— Нещо необикновено, каквото и да е?

— Не се сещам.

— Искаме да помислите за това. И да ни кажете всичко, което може да сте видели и да ви се е сторило необичайно.

— Нищо не съм забелязал. Изпиках се, върнах се и потеглих.

Уолт положи усилия да не издаде разочарованието си. Запази безпристрастното си, леко отегчено изражение на обществен служител, който си върши работата.

— Ловувате ли с лък, г-н Фанчели?

— И какво, ако ловувам?

— През последните три години да сте кандидатствали за разрешително за лов на мечки?

— Това не е престъпление, нали?

— Доколкото знам, не — рече Уолт.

— Добре тогава.

— Закарали ли сте форда до „Ууд Ривър Глас“ за смяна на предно стъкло следобед на тринайсети?

Маската на Фанчели се пропука. Челото му се изопна, очите му се присвиха и той пренебрегна Брандън, сякаш не беше там. Цялото му внимание бе приковано в Уолт. Беше разпознал врага си и го следеше с поглед на ловец.

— Какво става тук?

— Помните ли какво сте казали на механика? На работника в „Ууд Ривър Глас“? За това, какво е пукнало предното ви стъкло?

— Беше камък.

— Знаете ли, че в сервиси като „Ууд Ривър Глас“ се правят снимки на щетите за застрахователни цели?

— Не.

— Някои го правят — каза Уолт. — Онези, които искат да им се плати.

— Е, и?

— Чували ли сте някога израза „Защо да го правим по трудния начин, като има лесен“?

— Какво искате да кажете, шерифе? Трябва да се прибирам вътре.

— Сигурен ли сте, че е била лисица, г-н Фанчели?

— Може да се бъркам с един друг случай, когато излязох от пътя. Май е точно така. Лисица ли казах? Беше птица. Птица се блъсна в предното ми стъкло.

— Каква птица?

— Откъде да знам?

— Може би е паднала някъде зад камиона ви?

— Може да сте я видели — намеси се Брандън, — докато сте пикаели.

— Там имаше един мъртъв ястреб — рече Фанчели. — Мислите, че е същата птица? Но какво значение има всичко това?

— Бихме искали да видим стрелите ви, Дон — каза Уолт. — Изработвате ги ръчно, нали?

— Откъде...? Какво ви интересуват стрелите ми? Да не би някой да е застрелял някого? Не съм бил аз.

Уолт извади заповедта за обиск и я връчи на Фанчели.

— Имаме разрешение да претърсим къщата. — Той кимна на Брандън, който избута Фанчели и влезе вътре.

Уолт зърна Дион. Тя беше стояла точно зад вратата, слушайки всичко.

— Там имаше труп! — изтърси Фанчели.

Уолт се напрегна.

— Моля?

— В храстите имаше труп. Мъж. Едър кучи син.

Вече в къщата, Брандън спря и се извърна.

— За кое място говорим? — попита Уолт.

— Пред пикапа ми. Онази нощ.

— Видели сте труп?

— Да.

— И съобщихте ли за това?

— Не съм. Не.

— Защо?

Фанчели изглеждаше объркан.

— Бихме могли да сключим сделчица, а? — предложи той. — Аз видях трупа. Разполагам с това, от което се нуждаете, затова може би ще си затворите очите за туй-онуй?

— За какво?

— Дяволски добре знаете.

— Трябва да го чуя от вас.

— Перата... Взех няколко ястrebови пера. Птицата беше мъртва. Самият закон си е тъп, мен ако питате. Взех няколко махови пера. Вашата заповед — това търсите, нали? Стрелите ми. Няма да ги намерите там вътре. Имам работилница в гаража. Нещата ми са там. Ще ви разкажа за трупа, а вие ще си затворите очите за перата. Ставали?

— Първо ще трябва да видим перата — каза Уолт.

— Разбира се, няма проблем.

Фанчели заведе Уолт и Томи Брандън в малкия гараж отзад. В ъгъла имаше работна маса, на която бяха струпани разнообразни материали. Въздухът бе застоял. Няколко нощни пеперуди се бълскаха яростно в стъклото, мъчейки се да избягат.

— Дайте да уточним — предложи Уолт, като оглеждаше едно още неизползвано парче от ястrebово перо, — вие не сте съобщили за

трупа, защото сте взели ястребовите пера и не сте искали да се замесвате.

— Абе, помислих си да се обадя на 911 или нещо такова. Ама вие проследявате всички разговори, нали? Прав ли съм? Просто не щях да се забърквам.

— Ястребовите пера са били по-важни за вас от мъртвия човек.

— Уолт го произнесе като твърдение.

— Знам, че звучи тъпло.

Шерифът изчака Брандън да заеме позиция зад Фанчели, приготвил здравата си ръка.

— Доминик Фанчели — произнесе официално Уолт. — Арестуван сте за нарушаване на Закона за рибата и дивеча.

Преди Фанчели да се усети, Брандън го бе хванал здраво за едната ръка. Без никакво усилие завъртя мъжа към Уолт, който му щракна белезниците.

— Какво става тук, по дяволите? Мислех, че имаме сделка!

Уолт заговори високо, за да го надвика:

— Повикай екипа. Искам да разглобят тази къща пирон по пирон.

Върху лицето на Фанчели изведнъж се изписа ужас.

— Какво, по дяволите, правите?

— Върша си работата — каза Уолт и зърна през мръсните прозорци на гаражната врата отчаяното лице на Дион Фанчели, която изглеждаше така, сякаш ѝ се иска да изчезне.

47.

Двете жени седяха една срещу друга сред пищното великолепие на първия от трите хола в дома на Енгълтън. Питър Ериън бе малко встрани от тях, на стол с бродирана тапицерия, който проскърцваше при всяко негово движение. Беше извикал Фиона в къщата, искайки помощта й, за да „установи контакт“ с новата си клиентка, която досега отказваше да отговаря на въпросите му. Беше късен следобед, най-горещото време от деня, и щорите бяха пуснати, скривайки величествения изглед към Болд Маунтин на запад.

— Успокой се, Кей — рече Фиона.

Кайра присви устни.

— Всичко е наред.

— Не, не е. Мисля, че те забърках в неприятности.

Ериън изглежда бе наясно, че не бива да ги прекъсва или да си води бележки, или да реагира по какъвто и да било начин, който би накарал клиентката му внезапно да мъкне. Седеше неподвижно като пластмасов манекен. Но погледът му намери очите на Фиона и се опита да й предаде нещо, което на нея й бе трудно да изтълкува.

— Нали знаеш, че имах проблеми да си спомня какво се е случило?

Кайра вдигна лице към Фиона, но не каза нищо.

— Постигнах известен напредък в тази посока.

Кайра изглеждаше загрижена.

— Така, като гледам — каза Фиона, — истината не може да ни създаде неприятности. Разбираш ли? Каквото е, това е. Станалото — станало. Всички тук търсим именно това — истината. Какво се е случило. Не е голяма работа.

— Голяма е, ако ти докара неприятности.

— Мислиш ли, че това ще стане?

Кайра погледна първо към адвоката си, а после към Фиона.

— Да, мисля.

— Аз не бих се тревожила.

— На мое място щеше да се тревожиш — каза Кайра.

— И защо?

— Защото... знаеш.

— Кажи ми.

— Аз оставил бухалката там.

— Къде?

— Пред вратата. Онази нощ, когато шерифът дойде и аз го дебнех.

— Коя врата?

— Входната врата. Тук. — Тя посочи.

— Добре. И какво стана с бухалката?

Очите на Кайра се стрелнаха към Ериън, после се върнаха на Фиона.

— Ами вече я няма там.

— Слушай — каза Фиона, — той е на твоя страна. На наша страна. Каквото и да чуе, няма значение, защото те представлява.

— Ами ти? Кой представлява теб?

— Не съм аз тази, която се нуждае от адвокат — възрази Фиона.

Кайра сведе глава.

— Кей?

— Ами ако се нуждаеш?

— От адвокат ли?

Тя поклати глава утвърдително.

Фиона погледна към Ериън, който ѝ даде знак да продължи.

— В нощта на вечерята на Защитниците ти го позна, нали?

Тя кимна.

— Марти е бил там. Ти си го видяла. По-късно ми каза и аз не ти повярвах, а сега знам, че трябваше. Извинявай за това. — Кайра сви рамене. — Просто... просто не ми се виждаше възможно.

— Аз се вцепених.

— Сигурно съм минала точно покрай него. Осъзнаваш ли? Получих онзи имайл и веднага си тръгнах, и ако не съм минала точно покрай него, сме се разминали на косъм. Ако ме беше намерил там, нищо от това нямаше да се случи. Нищо нямаше да протече по този начин. Той е търсил мен.

— Точно от това се страхувах. Затова се вцепених.

— Всичките тези години... Нали знаеш колко ме беше страх от него? Ти си единствената тук, с която съм говорила за това. Заради онази работа с Рой Коутс... имахме нещо общо, ти и аз. Знам, че искаш да ме защитиш, но вече не е нужно да упорстваш, защото аз си спомних. От нещо, което Уолт — шерифът — спомена. Не знам. Просто спомените се върнаха изведнъж. Сякаш нещо се отключи. Катрин казва, че се случват такива работи. Предупреди ме, че ще стане така, а аз не ѝ повярвях. Но то стана. Не съм си спомнила абсолютно всичко. Тя казва, че е нужно време. Но това, което си спомням, е много ясно. Той беше там... дошъл да ми се извини, Кайра. Не да ме нарани. А да се извини. Изкара ми акъла. Бях ужасена от него. И от факта, че ми се извиняваше. Мисля, че не бях на себе си. Направих крачка назад и сигурно съм се спънала в табуретката и съм си ударила главата.

— Но аз те видях с бухалката — изтърси Кайра, сякаш забравила за Ериън. — Видях те как го удряш.

— Мен ли?

— По главата. Отзад.

— Аз? — ахна изумено Фиона.

— Пред бунгалото ти. Бяхте двамата.

— Но... видяла си мен?

— Какво трябваше да направя? Не исках да разбереш, че съм видяла. Не исках никой да разбере. Колата потегли. Неговата кола. Не караше той, това е сигурно. Не и след този удар. Аз се качих в пикапа и заминах. Не знаех какво друго да направя.

— Аз? — повтори Фиона. — Видяла си мен?

Кайра плачеше. Наведе глава.

Фиона заобиколи масичката за кафе, седна до нея и я прегърна. Кайра подсмърчаше.

— Не исках да те забърквам в неприятности.

Фиона потисна собствените си сълзи.

— Но аз мислех, че ти си го направила.

— Аз ли?! — Кайра се облегна назад и се втренчи в лицето на Фиона. — Сериозно?

— А Уолт... Той смята, че сме го направили заедно. Че се прикриваме една друга.

Кайра избухна в смях, докато сълзите ѝ продължаваха да се стичат.

— Какво?

— Да, знам, че е абсурдно.

— Ама наистина ли?

Фиона кимна.

— Какво ще правим сега? — попита Кайра. После погледна към адвоката си.

— Имат някаква улика — каза Питър Ериън. — Съдейки по чутото, предполагам, че става дума за бейзболната бухалка. Това може да ни нанесе голяма вреда. Шерифът не искаше да ми каже, така че за нас е по-добре, че вече го знам. А и те още не са повдигнали обвинения срещу вас. Срещу която и да е от вас. Предполагам, че прокурорът е разубедил шерифа, и то с основание: доказателствата не са му харесали. Или пък може би чакат още резултати от лабораторията, или нови свидетели. Или може би заради положението ви в обществото. Вие сте нещо като знаменитост — каза той на Кайра.

— А може просто да чакат всичко да се навърже. Важно е да вземем предвид и това. Не по-малко важно е вие двете да изложите точно какво си спомняте. Да го запишете точно както си го спомняте. Аз ще съм единственият, който ще притежава тези документи. Ако бъдат повдигнати обвинения, мога да поискам достъп до уликите. Ако шерифът подготвя дело срещу двете ви, това е по-сложно и ще отнеме повече време. В даден момент той ще се опита да настрои някоя от вас срещу другата. Това е доста елементарен подход. Аз трябва да присъствам на тези разпити.

— Пред бунгалото не съм била аз — каза Фиона. — Готова съм да се обзаложа, че съм била вътре и съм лежала в безсъзнание на пода, макар да не го знам със сигурност.

— Това е голям облог — каза Ериън. — Не съм сигурен, че бихте искали да го направите.

— Е, не съм била аз — каза Кайра. — Аз го видях. Не съм го направила.

— Нямаше ли други коли? — попита Ериън Кайра.

— Не видях такива. А и не съм чула звънеца от портала.

— Обвинението може да излезе с тезата, че е била едната или другата от вас, или както казвате, че мисли шерифът, че сте били и двете и се прикривате една друга.

— Само че не е вярно — възрази Кайра.

Лицето на Ериън посърна.

— Тук говорим за закона. Истината е само една малка част от уравнението. — Той изчака малко, докато двете проумеят думите му.
— Значи вашите родители са ви канили да отседнете у тях?

Кайра кимна. Бяха говорили за това по-рано, докато пътуваха към имението.

— Обаче аз не искам.

Фиона се намеси:

— Кайра, трябва да го направиш. Може би това е възможността, която чакаш.

— Не искам да го виждам.

— Ами ако баща ти се е променил?

— Той не се променя.

— Всички се променяме — каза Фиона, — ако другите ни дадат шанс.

Кайра кимна лекичко.

— Но само за тази нощ.

— Недей да съдиш прибързано — посъветва я Фиона.

— Не искам да те напускам.

— Трябва да си изясним някои неща — каза Фиона. — Да напишем някои неща. С мен всичко ще е наред.

— Мога да ви закарам — предложи Ериън.

— Ще си събера нещата — каза Кайра, като стана и неохотно пусна ръката на Фиона.

— Какво мислите за всичко това? — попита Фиона Ериън, когато останаха насаме.

— Вярвате ли й? — заинтересува се той.

— Напълно.

— А откъде знаете, че сте се спънали в табуретка? Ами ако сте получили раната извън бунгалото?

— Мислите ли, че не ми е хрумвало?

— Как смятате, възможно ли е?

— Питате дали съм го мразела чак толкова? Да. Мразех го. Но дали бих направила такова нещо? Никога.

— „Никога“ е твърде голяма дума.

— Никога — повтори Фиона.

Ериън извади портфейла си и измъкна от него една визитна картичка.

- В случай че имате нужда от мен.
  - Нямам.
  - И все пак, в случай че имате — каза той.
- Фиона взе картичката.

48.

Откъм хола се чуваше телевизорът, по който вървеше филм на „Дисни“, а Уолт работеше на компютъра си на масата в трапезарията. Беше се свързал със сървъра на офиса и довършващо доклада за ареста на Фанчели. Вече бе говорил с помощник щатския прокурор в Бойси, който му бе обещал, че обвинението по Закона за дивеча ще издържи. Уолт вярваше, че с малко задкулисни разговори ще успее да издейства на Фанчели максималната присъда от глоба и една година затвор. Което бе малко вземедие за истинското му престъпление, но по-добре от нищо.

Обискът в дома на Фанчели не бе успял да открие никакви следи от изdevателство над деца — нито сувенири, нито видеоклипове, — но арестът на мъжа включващ задължително вземане на ДНК проба, а именно към това се стремеше Уолт. Надяваше се с нейна помощ до края на седмицата да докаже, че Фанчели е забременил доведената си дъщеря. Тогава мръсникът щеше да прекара на топло доста повече от година. Докато привършващо доклада си, Уолт се чувстваше рядко добре и си мислеше, че това е една от хубавите му вечери.

— Хей, татко — извика Ники от хола.

Сигурно имаше рекламна пауза, защото обикновено момичетата не се интересуваха от съществуването му, докато гледаха филм.

— Да?

— Ти май щеше да ни правиш къщичка върху дърво.

Това беше семеен въпрос, който изникваше през около шест месеца. Уолт се бе противил на идеята заради големия труд, който се изискваше, и вероятността това да се окаже само мимолетен интерес. И което бе по-важно, осъзнаваше, че това не е за момичета. Мислеше за дървените къщички сред клоните като за момчешки царства и бе убеден, че на дъщерите му бързо ще им доскучае, но сега вече се съмняваше в това.

— Права си — отвърна той. — Съвсем бях забравил.

— Можем ли да си построим?

Сега Емили също се бе надигнала и го гледаше развълнувано.

— С перденца и кофа, с която да качваме разни работи.

Той се зачуди дали във филма, който гледаха, нямаше никаква подобна къщичка, скована сред клоните на старо дърво. Те лесно се впечатляваха.

— Перденца ли? Защо не?

— Кога? — извика Емили прекалено високо.

— Скоро, нали? — добави Ники.

Тези въпроси го удариха като юмрук в гърдите. Всичко се свеждаше до време. Това бе нещото, което не му достигаше и го караше да се чувства измамен, а също и измамник. Не бе толкова важно, че нямаше време за себе си, но се отнасяше нехайно към дъщерите си, а даже и работата му понякога страдаше. Той смяташе себе си за човек, който умеет отлично да си разпределя задачите, но откъде да намери четири часа, за да построи къщичка върху дърво с децата си? А ако не можеше да намери четири часа, за да бъде с тях, какво говореше това за него?

— Този уикенд — отвърна той.

— Наистина ли? — попита Ники, която внезапно бе поела ролята на говорителка.

Тази промяна привлече вниманието на баща й. От двете Ники се бе отдръпнала много по-дълбоко в себе си след развода. Повишиението й в говорителка и охотата, с която Емили го позволи, бе от голямо значение за него.

— Наистина — отвърна той. — Тази събота.

За негова изненада момичетата скочиха от пода, размахвайки ръце, и затанцуваха, което накара Уолт да осъзнае, че е пропускал такива очевидни неща. Възбудата им нямаше почти нищо общо с къщичката.

— В събота — повтори той и видя как думите му предизвикаха още по-бурна радост.

Прииска му се да имаше фотоапарат. Искаше да запечата въодушевлението върху лицата на дъщерите си, искаше му се да разбира по-добре трудностите на бащинството и твърдо реши да изпълни обещанието си.

Сега, когато идеята за къщичката узря, той започна да обмисля кое дърво или дървета в задния двор би могъл да използва, както и да

съставя план за постройката. Да построиш къщичка сред клоните, не беше просто начинание, а Уолт не бе кой знае колко сръчен в ръцете. Той потърси в Гугъл планове за подобни къщички и получи половин миллион резултата. Превъртя надолу страницата, но после си промени решението и цъкна на линка „Изображения“ в горния край, за да види с какво се е захванал.

Върху екрана имаше малка снимка на дървена къщичка — същата като последната, която бе виждал: тази в гората в имението на Енгълтън. Тази, близо до която бе седял, когато подхвърли на Фиона, че един малък пожар ще разчисти хубаво нещата.

Домашният му телефон иззвъня и го прекъсна. Той неохотно стана, за да отговори. Всички, които искаха да се свържат с него, го търсеха на мобилния, затова Уолт предположи, че или е за момичетата, или е някакъв рекламен агент. И двата варианта го дразнеха. Той вдигна телефона.

— Тук е Уолт — каза и мълкна.

— Шериф Флеминг? — Беше тънък, плах гласец с испански акцент и първата мисъл на Уолт бе откъде жената се е сдобила с телефона му, който не бе включен в указателя.

— На телефона.

— Казвам се Виктория Менкез. Аз съм жената на Гилермо. Познавате Гилермо. Работи за Горската служба.

— Да, госпожо Менкез.

— Моят Гилермо, той не си дошъл вкъщи.

Веднъж вече бяха подвели Уолт да търси Гили. Той усети как на върха на езика му нагира сарказъм, но го прегълтна.

— Сигурен съм, че е добре — каза Уолт. — Обадихте ли се на приятелите му?

— Той не добре — възрази тя. — Той каза, че направи нещо за вас, когато излезе тази сутрин. Затова ви се обаждам. Защо той се не обажда? Защо не идва за вечеря?

— За мен ли? — изтърси Уолт прекалено бързо. Последното, от което имаше нужда, бе да обикаля кръчмите и да дири Гили Менкез. Канеше се да й предложи да потърси в графата „Барове“ на телефонния указател, но се овладя.

— Горската служба — каза той. — Трябва да носи радио или нещо такова?

— Обадих се. Не отговаря. Само запис: „Офисът отваря в осем сутринта“. Знам кога отваря офисът. — Сега пък самата тя стана саркастична.

Уолт погледна към часовника в кухнята. Беше по-рано, отколкото си мислеше. Звуците от филма на „Дисни“ го смущаваха — в тях имаше прекалено много смях за сегашния му разговор.

— Мисля, че трябва да се обадите на някои от приятелите му.

— Вие сте негов приятел, нали? Гилермо казва какъв добър човек сте.

Това заседна като кост в гърлото му.

— Слушайте, г-жо Менкеz, ще бъда честен с вас. Бих ви предложил да позвъните в любимите му кръчми. Имам чувството, че ще го намерите там.

— Но той каза, че работи за вас.

— Страхувам се, че не знам нищо за това. Не съм виждал Гили — Гилермо — и не съм говорил с него повече от седмица.

— Каза, че сте търсели някого и той можел да го намери. Моят Гилермо може да открие всекиго в гората. Казва, че вие сте добър почти колкото него.

Кикот се надигна в гърлото на Уолт, но той го прегълтна.

— Така ли ви е казал? — попита той. — Че търся някого?

— Той направи грешка, шерифе. Знае това. Каза ми. А аз му казах: „Като направиш грешка, я оправяш“. Ето за какво отиде той днеска в гората. Оправяше я.

И тогава сякаш мислите в главата на Уолт се сблъскаха, както му се случваше толкова често. Като че ли една идея не можеше да се махне от пътя на друга, така че нямаше къде да идат, освен да се натресат една в друга. И изведнъж двете мисли породиха трета. Именно това — изображението от Гугъл в комбинация с приятната напевна реч на тази жена — подтикна Уолт да прекрати разговора колкото можеше по-любезно.

— Включете на запис — извика той на дъщерите си. — Идвате с мен.

От колата се обади на Майра. Дъщерите му бяха на задната седалка, препасани с колани, а Beатрис размахваше опашка, удряйки ту едната, ту другата.

— Идвам към вас — каза той, преди снаха му да успее да промълви и дума. — Трябва да ти оставя момичетата за около час. Ще се справиш ли?

— Уолт? Аз...

— Ще го направиши ли за мен?

— Разбира се.

— Там съм след десет минути.

— Заключи вратата и стой близо до телефона!

— Какво става, Уолт? — разтревожи се Фиона.

— А още по-хубаво, направо се измитай оттам.

— Няма. — Тя замълча и се чуха пуканията по телефонната линия. — Трябва да поговорим.

— По-късно. В момента трябва да се качиш в колата си и да се махнеш оттам. Не, не. Остани. Така е добре. Но заключи здраво. Имаш ли някакво оръжие?

— Ако се опитваш да ме уплашиш, справяш се отлично.

— Имаш ли оръжие, или не?

— Имам пистолет.

— Само че... — Той се запъна. Как не я бе попитал за това по-рано? Кой ще напада мъж с бейзболна бухалка, ако в чекмеджето има пистолет? Не можа да се сдържи: — Обучена ли си да го използваш?

— Уолт, какво става?

— Идвам в имението. Ще вляза пеш. Повиках подкрепления, но в Кери се е удавил някой. Както и да е, засега съм само аз. Знаеш ли как да използваш пистолета?

— Да.

— Тогава го дръж подръка. И не прави глупости: може човекът, който влезе през вратата ти да съм аз.

— А кой друг би могъл да бъде?

— Точно там е въпросът — рече Уолт. — Случайно да си забелязала нещо разместено напоследък? Нещо да липсва? Може би дрехи? Бельо?

— Какво те е прихванало?

— Да разбирам ли, че отговорът е „не“?

— Не съм се замисляла за това.

— Ами замисли се. — Предполагаше, че му остават още пет до седем минути път. Харесваше му да я държи на телефона, да чува гласа ѝ толкова близо.

— Не съм изгубила нищо. Двете с Кайра си оставяме дребни подаръчета. Знаеш: курабийки, диви цветя. Момичешка работа.

— А в последно време?

Мълчанието ѝ се проточи твърде дълго.

— Фиона?

— Направо тук ли идваш? Ела направо тук, моля те.

— Фиона. Говори ми.

— Сега ще взема пистолета, както ме посъветва. Вече заключих.

— Канеше се да ми кажеш нещо...

— Не съм.

— Мисля, че се канеше.

Мобилната връзка пропукваше. На тази отсечка от пътя сигналът не беше идеален. Джипът на Уолт се приближи до мястото, където бяха открили трупа на Гейл, и го подмина. Скъсаната жълта полицейска лента плющеше на светлината на фаровете.

— Той е мъртъв, нали? Лицето му беше толкова зле... Ами ако не е бил той? — разтревожи се Фиона. Въпросът на Уолт за подаръците всъщност бе освободил един друг спомен: как Гейл влиза в бунгалото ѝ с букет цветя. Тя ги бе открила, изсъхнали, на масичката за кафе, след като се върна от болницата, и бе помислила, че са от Кайра. Но сега знаеше, че Кайра по това време вече е била заминала. Не може да са били от нея. Само от него. Представата, как това чудовище ѝ подарява цветя, бе трудна за възприемане.

— Идентифицирахме тялото — каза Уолт. — Не се тревожи. Седи спокойно. Аз идвам.

Той излезе от магистралата, но пое по десния разклон към имението на Бъркхолдър, вместо към това на Енгълтън. Измина двайсетина метра, загаси фаровете и спря, изключвайки двигателя. Нареди на Беатрис да върви до него и по напрегнатия му шепот тя усети, че това не е тренировка. Реагира подобаващо: движеше се близо до левия му крак, тихо и нащрек, носът и очите ѝ работеха усилено. Двамата тръгнаха бързо през мрака.

Нагоре по хълма, на фона на нощното небе, върху което сияеше яркият Млечен път, се очертаваше силуетът на пилона за знаме на

Енгълтън. Вдясно от него и още по-нагоре по хълма се виждаше друг силует с правилна геометрична форма — северозападният ъгъл на дървената къщичка на Енгълтън, скована високо между три ели.

Минути по-късно Уолт прескочи оградата от летви край портата, а Беатрис се промуши между тях, настигна го и продължи да го следва без допълнителна команда. Уолт гледаше да стои в прикритието на изкуствено насадените трепетлики, които оформяха горичка след горичка, докато алеята се виеше нагоре по хълма. Стигна до края ѝ, където тя се разширяваше в паркинг между бунгалото на Фиона и гаража на главната къща, а една пътека водеше към входната врата. Той остана приведен и изчака, докато успокои сърцебиенето си и овладее дишането си. Бе отпуснал ръка върху гърба на Беатрис, която пъхтеше до него.

Потупа я по главата за награда и докато се изправяше, допря леко ръка от външната страна на крака си, подсилвайки заповедта да го следва. Заобиколи къщата отдясно и се приближи откъм гърба ѝ, вместо да прекоси мамещото открито пространство на мястото за паркиране. Подмина няколко лехи с жълти лилии, които му напомниха за пожара, а после и за разговора му с Фиона край дървената къщичка. Движеше се тихо, придържайки се към сенките, а Беатрис пристъпваше край него.

Когато най-после стигна до югоизточния край на главната къща, Уолт остана приведен. Право пред него се простираше ивицата обгорена земя. Той пое нагоре по хълма, дървената къщичка сега се намираше непосредствено от дясната му страна. Стълба от борови летви бе прикрепена към една от трите ели, на които се крепеше къщичката — доста голяма постройка на пет метра от земята. Той даде знак на Беатрис да остане на място, промъкна се приведен до основата на стълбата и започна да се катери. Беатрис следеше зорко действията му и носът ѝ се надигаше все по-високо с всяко изминато стъпало.

В къщичката се влизаше през отвор в пода, закрит с капак. Уолт се спря току под него. Извади фенерчето и беретата си, като ги хвана с една ръка, докато се държеше за стълбата, и използва гърба си, за да бълсне и да отхвърли капака. Синкавата халогенна светлина на фенерчето обля пищно обзаведената вътрешност, озари плакати, завеси, ръчно плетено килимче, смачкани салфетки на пода, маса с детски размери, осияна с полуизядена храна и отворени консерви от

супа, и попадна върху Гили Менкез, набутан в ъгъла, с посинял език и изцъклени неподвижни очи.

Уолт се метна в къщичката и се завъртя, очаквайки да види някого от другата страна на вдигнатия капак, но помещението бе празно. Той затаи дъх и се приближи към Менкез, като все още не можеше да повярва съвсем, че тук няма никого. Лъчът на фенерчето освети сводестия таван и под него една мъничка площадка, до която водеше въжена стълба.

Пипна Гили Менкез, беше топъл. Беше мъртъв от не повече от трийсет минути. По-вероятно десет или петнайсет. Уолт съобщи възможно най-спокойно за това по радиото, но никой не му отговори — сигналът се губеше заради неравностите по терена. Той опита с телефона и успя да се свърже.

— Искам да блокирате входа на магистралата — обясни на диспечерката. — Пратете в имението линейка и съдебен лекар. Всеки свободен заместник-шериф да се включи в издирването. Искам да покриете Грийнхорн и един екип да претърси Колд Спрингс. Свържете се с Роджър Хилабранд и обкръжете имението му. Този човек може да е някъде там. Може да е изчезнал отдавна.

Ботите на Гили бяха напоени с вода. Подметките му бяха набити с кафява кал. В подгъва на панталоните му имаше заседнал плевел, заедно с борови иглички и дребни частици дървесна кора. Но вниманието на Уолт бе привлечено от кехлибарените семенца на полска трева. Както и от осилите, набити в чорапите. В гората не можеш да намериш трева, освен на поляните, а в момента му идваше наум една конкретна поляна: Гили се бе върнал във високопланинския лагер, който бяха открили — същия, който трябваше да наблюдава, когато се бе напил до безсъзнание. Уолт си представи как Гили, майстор следотърсач, хваща дирята оттам и я проследява до имението на Енгълтън. Представи си го как стига право до дървената къщичка и се зачуди колко ли изненадан е останал, щом е вдигнал капака.

Докато слизаше по външната стълба се подхлъзна и успя да се улови в последния момент. Като видя това, Беатрис скочи, но не напусна мястото си. Той я забеляза и това му напомни колко е ценна за него. Върна се в къщичката и внимателно прибра две от захвърлените салфетки, без да ги докосва с пръсти. Малко по-късно ги поднесе към изтънчения нос на Беатрис и даде една команда:

— Намери го.

Кучето, което досега едва потискаше енергията си, буквально се изстреля напред, забило нос в земята, и изпълни странните си кръгове и връщания в основата на стълбата с изумителна скорост. После, махайки възбудено с опашка, се обърна към господаря си и спря в очакване. Беше уловила миризмата.

— Намери го — повтори той и посочи към гората.

Беатрис се втурна в мрака и Уолт я последва, като вече набираше на мобилния си телефон номера на Фиона.

— Какво става? — попита тя още преди да се е уверила, че е той.

— Тук ли си?

— Слушай ме внимателно и прави точно каквото ти казвам — рече Уолт. — Разбираш ли?

— Добре.

Не беше проверил субаруто й. Не беше претърсил главната къща. Вярваше на Беатрис, но знаеше, че съществува минимална вероятност кучето да следва дирята на Гили, а не на убиеца.

— Заключваш ли колата си? — попита той.

— Какво, по дяволите...?

— Искам да ме слушаш внимателно, Фиона. Отговаряй на въпросите ми и прави каквото ти казвам.

— Защо си задъхан? Какво става?

— В момента съм в гората над теб. Заключваш ли колата си?

— Не.

Автомобилът й беше възможно скривалище. Ако убиецът бе забелязал приближаването на Уолт и бе напуснал дървената къщичка, докато Уолт обикаляше около главната къща, сега можеше да се намира къде ли не — включително на задната седалка на субаруто, чакайки заложник.

— Вратите и прозорците ти залостени ли са?

— Да. Плашиш ме.

— Добре. Искам да си нащrek. Хората ми идват насам. Може да им отнеме известно време. Приближават се тихо по моя заповед. Бъди така любезна да не застреляш някого от заместник-шерифите ми. Но ако някой се опита да нахлуе в дома ти, първо стреляй, а после задавай въпроси. Разбра ли?

Тишина.

— Моите хора няма да нахлuyят при теб. Във всеки случай не и без да предупредят. Слушаш ли ме?

— Какво, по дяволите, става, Уолт?

— Не е била Кайра — каза той.

— Казвах ти! — рече тя възмутено.

— Онзи човек... Нашият планинец. Живял е във вашата дървена къщичка. — Чу по телефона ахването й. — Поне през част от времето. Бил е там горе.

— В къщичката ли? В нашата къщичка?

— Остани нащрек. Моите хора ще се появят след десетина минути. Слушаш ли ме?

— Няма пак да бъда жертва, Уолт.

— Няма да се стигне дотам.

Беатрис продължаваше нагоре през гората, теглейки Уолт в тази посока. Той можеше да я повика да се върнат, да се погрижи Фиона да влезе в субаруто и да се увери, че то е безопасно.

— Просто ти казвам.

— Няма да позволим това да се случи.

— Ние?

— Ти и аз.

Мълчанието се проточи. Уолт ставаше нетърпелив.

— Добре — каза тя накрая. — Добре.

Той въздъхна, прибра блекбърито си и последва шума от вървящата напред Беатрис. Тя продължаваше целенасочено и решително и нейната концентрация го накара да се върне към непосредствената задача. Потънал в мрака на гъстата иглолистна гора, движейки се по-скоро по инстинкт, отколкото с помощта на зрението си, воден от звуците на куче, на което бе започнал да вярва и да разчита, той продължаваше напред полусляп, полуужасен, решен да изтласка Фиона от ума си, но неспособен да го стори. Катереха се все по-нагоре. Беатрис го водеше по криволичеща животинска пътека. Движеха се бързо.

Уолт стъпваше леко и почти безшумно и се чудеше дали скъсяват разстоянието до убиеца на Менкез. Дали мъжът знаеше, че Уолт го преследва? Изпитваше ли угрizения за убийството? Шерифът допускаше, че той би си намерил извинение за това, че е цапардосал Мартел Гейл по тила с бейзболна бухалка. Но удушаването на

рейндър от Горската служба, независимо дали бе извършено в пристъп на паника, или не, трябваше да му се отрази по-силно. Уолт си го представи отчаян, обезумял, търсещ някакъв начин да се спаси от стореното. Не го смяташе за луд, въпреки че бе скочил през прозореца на „Казиното“. Взломът у Бъркхолдър бе умно планиран и замаскиран като дело на мечка — това не бе почерк на откачен човек.

Двамата с Беатрис вече се движеха много бързо. Уолт почти тичаше, а Беатрис спираше да го изчака и пак се стрелваше. Когато най-после му позволи да я застигне, се бе привела напред, опряна на предните лапи, и всеки сантиметър от тялото ѝ потрепваше, от което той разбра, че са близо.

Потупа я по главата и по гърдите и ѝ даде знак да стои на място. Промъкна се през някакви храсталаци толкова тихо, колкото е възможно за човек или животно. Вярваше, че е невидим, по-бърз и по-способен от противника си, независимо, че онзи се смяташе за планинец. Сега бяха в царството на Уолт, мястото, където той се чувстваше като у дома си, място, с което се отъждествяваше и от което извличаше своята същност. Можеше да остави съвещателните зали и човешките взаимоотношения на другите — на него му беше достатъчна непрогледната гора и мотивацията, че трябва да залови убиеца.

Пред очите му се откри изглед към поляната: тя бе пуста. Телефонът в джоба му завибрира. Уолт не му обърна внимание и той скоро спря. Звездната светлина придаваше синкав оттенък на тревистото поле, върху което изоставеният лагер в далечината приличаше на грозен белег. Уолт посегна през клонките на дивата череша и хвана стиска полска трева. Узрелите семена изпадаха. Бяха същите като онези, които бе намерил по панталоните на Гили. В най-сухите части от поляната тревата липсваше и се бяха образували продълговати голи петна. Уолт излезе на откритото, но остана приведен и се придържаше към края на гората, където се издигаше стена от сянка.

Цъкна веднъж с език и Беатрис дотича по-бързо, отколкото очакваше. Направи ѝ знак с ръка и тя застана до него, готова да го следва. От мястото на което се намираше, Уолт можеше да погледне назад и вниманието му бе привлечено от един по-тъмен откос сред неподвижното море от трева: някакъв човек, сам, се бе движил от

място, много близко до онова, където Уолт бе стоял присвят преди малко, в посока към изоставения навес и лагерния огън.

Той остана напълно неподвижен, докато очите му търсеха други аномалии. Лесно забеляза утъпканата пътека, използвана от редките туристи — пътя, по който той и другите се бяха приближили към лагера. Сега можеше да си представи Гили там, как е уловил някаква следа в гората и я следва бързо като всеки следотърсач. Развълнуван. Целеустремен. Тъй като линията водеше в тази посока, той си представи убиеца на Менкез някъде по-нагоре, близо до навеса или вече далеч оттатък, следващ пътеката, която прехвърляше билото и водеше към дерето Грийнхорн.

Уолт зърна проблясъци на фарове през дърветата долу вдясно. *Линейката*, помисли си. Бе изправен пред избора дали да се опита да пусне Beатрис отново по миризмата, или да тръгне по същата пътека, по която двамата с Брандън бяха следвали влюбените туристи. Опита се да мисли като своя противник или поне да реагира като него. Какво би видял той във фаровете? Опасност или любопитен факт?

Мъжът се бе показал като безочлив — бе живял поне през част от времето в дървената къщичка, на метри от две жени. Дали това, че бе проснал с бухалка Мартел Гейл, показваше някаква привързаност към Фиона? Дали същата съдба не бе очаквала и Уолт, когато Кайра го беше прекъснала, докато надзърташе през прозорците на бунгалото? Дали пристигащите фарове биха разбудили любопитството на убиеца? Би ли могъл той да устои на изкушението да види дали е разкрит и каква реакция ще предизвика?

Уолт се върна към онова, което го бе довело тук — единственото, на което можеше да се довери. Извади салфетката от задния си джоб, подаде я на Beатрис да я подуши и заповяда отново:

— Намерѝ го.

49.

— Не можете да се качвате там! — извика Фиона, когато шофьорът на линейката сложи крак на първото стъпало на стълбата.

— Моля? — възмутено я изгледа мъжът.

Неговият партньор, лекарят, се приближи откъм далечния край на колата.

— Госпожо, смяната ни свършва след четирийсет и пет минути. Работим от дванайсет часа. Наредено ни е да свършим определена работа тук и ще съм ви благодарен, ако не се бъркате.

— Да приберете труп — каза тя.

Предположи, че е така, защото Уолт беше казал, че хората му идват. Беше я предупредил да бъде нащрек. Това — че линейката бе пристигнала без сирени и сигнална лампа, че Уолт бе напуснал района веднага след като излезе от дървената къщичка (защото тя бе наблюдавала всичко) — сочеше към очевидния извод.

— А вие коя сте? — поинтересува се шофьорът на линейката.

Лекарят беше нов, иначе щеше да я познава.

— Аз ли? — Канеше се да си каже името, но после премисли. — Аз съм полицейски фотограф. Не можете да влезете вътре, преди да свърша, а още не съм започнала.

— Можете ли да докажете самоличността си?

— Почекайте тук — каза тя на лекаря, а на застаналия в подножието на стълбата шофьор нареди: — Не мърдайте!

Протакай, помисли си Фиона. Върна се, понесла чантата с фотографските принадлежности и портфейла си, и показа на лекаря служебната си карта.

— Ако искате да направите снимки, вървете да ги правите. Но имате пет минути.

— По-скоро половин час — каза тя.

— Казах ви, смяната ни свършва след четирийсет минути — рече той. — Вижте, ако работата бе толкова важна, тук щеше да гъмжи от

заместник-шерифи — не съм ли прав? Дошли сме само да приберем тялото, нищо повече. Повикаха ни и трябва да свършим работата.

— А аз трябва да свърша моята.

— И аз ви давам пет минути. Вече са четири, след като изгубихте една в излишни приказки. Изчакай — извика той на другаря си.

Шофьорът се дръпна от стълбата.

Фиона преметна чантата с фотографската техника през рамо, приближи се до стълбата и започна да се катери.

С всяко следващо стъпало страхът ѝ от онова, което можеше да намери вътре, растеше.

50.

Щом Уолт чу приближаваща се сирена, макар тя все още да бе далеч, сърцето му подскочи. Изрично беше наредил да не ги включват и едва когато сирената отмина и загълхна на север, той осъзна, че патрулката пътува по друго повикване. Козината на Беатрис се бе напълнила с осили, докато обикаляше по поляната, сумтейки и бързайки да улови изгубената миризма. Уолт я наблюдаваше отдалеч, без да ѝ се пречка, но бе готов да я последва. Щом вдигна очи, видя хиляди акра държавна гора, които планинецът вече познаваше добре, след като ги бе проучвал няколко месеца. Това даваше на мъжа несъмнено предимство, докато пък Беатрис представляваше ответният удар на Уолт.

Закъснелият размисъл не беше от полза за никого, най-малко пък за него. Сега разбираше последиците от неизреченото напрежение, на което бе подложил Гили Менкез. И за разлика от Гили на него щеше да му се наложи да живее с последиците. Започваше да разбира как бе позволил уликите да оформят неоснователни подозрения и се чудеше доколко собствените му чувства са спомогнали за това. Застанал сам насред поляната, му се искаше да закрещи, да моли за прошка, макар и да не бе сигурен кого точно.

Извади телефона си и погледна пропуснатото обаждане. Беше от диспечерката. Провери отново радиото си — още не работеше, въпреки че се бе изкачил по-нависоко. Не можа да се сдържи и се обади.

— „Спешни служби“ — отвърна външно спокоен женски глас.

— Флеминг се обажда. Къде е подкреплението?

— Имаме линейка на мястото, шерифе. Що се отнася до патрулите... Изглежда всички, освен Хъксли са заминали за Кери заради онова удавяне. Хъксли беше от другата страна на Галена. Пътува на юг към вас.

Проблемите с бюджета бяха свили вечерната смяна до шестима полициаи в четири патрулни коли. Той прокле окръжния съвет заради

орязаните финанси и собствените си заместник-шерифи и диспечери, задето бяха позволили да възникне липса на патрули. Не за първи път група отегчени заместник-шерифи се струпваха на едно място.

От офиса на Уолт се бяха обадили и на Кечъмското полицейско управление.

— Ами Кечъм?

— Верижна катастрофа на четири коли с пожар и ранени на кръстопътя в седловината. Имат два патрула на местопроизшествието. Линейката ви ни е нужна там час по-скоро. Току-що ги отзовах.

Съсредоточил цялото си внимание върху Беатрис, Уолт не бе видял отдалечаването на фаровете.

— Трябва ми подкрепление, Глория.

— Да, сър.

— Искам този район да бъде блокиран и претърсен, както говорихме. Става дума за заподозрян в убийство, по дяволите — избухна той, проявявайки рядък изблика на емоции. — Искам всички заместник-шерифи, които са на повикване, тук горе. Искам всеки, с когото разполагаме, който и да е той, веднага. По букви ли да ти го кажа?

— Разбрано. Задействам веригата от повиквания.

Това беше неособено деликатна нападка срещу Уолт от страна на много бдителна диспечерка. Глория си разбираше от работата и той не бе прав да ѝ се кара. Достатъчно бе да издаде заповед за задействане на повикванията. Избухването му не бе помогнало на никого.

— Благодаря ти — каза той.

Това я свари неподгответна.

— Няма проблем, шерифе.

— Погрижи се да стане — не се сдържа да добави той. После затвори.

Лъчът на фенерчето му следваше наглед безцелното кръжене на Беатрис, докато тя започна да смалява зоната, което подсказа на Уолт, че трябва да тръгне към нея. Както и да действаше обонянието ѝ, накрая движението ѝ се свеждаха до малка площ, от която се стрелваше право напред, внезапно съсредоточена върху миризмата. Този момент бързо наблизаваше и когато тя улови ясно дирята, оставена от убиеца, се обърна, за да се увери, че Уолт внимава. Изглеждаше едва ли не горда от него, щом откри, че се приближава зад

гърба ѝ, и развълнувано се втурна към края на поляната, озърна се назад още веднъж и се скри от поглед. За миг Уолт загуби самообладание — преди да изчезне, тя бе забила нос в земята и се насочваше надолу, към имението на Енгълтън.

51.

Фиона се бе забавила повече от петте минути, които ѝ бяха отпуснати за първоначално документиране на останките на Гилермо Менкез. Затова се изненада, като чу линейката да пали двигателя и да потегля. Вместо това тя бе очаквала укори.

— Хей? — извика Фиона през отвора. — Там ли сте?

Всъщност вече не бе останало нищо за снимане. Тя бе направила дузина снимки на покойния и още толкова на вътрешността на къщичката, като през повечето време усещаше тръпки по кожата си — както от факта, че е сама с труп, така и от мисълта, че някой е живял тук горе. Всичко свидетелстваше за това, дори и миризмата. Нямаше съмнение, че постройката е била използвана за скривалище, и от мисълта, че се намира само на метри от бунгалото ѝ и от главната къща, ѝ призляваше.

Когато излезе от дървената къщичка и се заспуска по стълбата, тя се озърна назад и видя нагоре по хълма слаба светлинка, която мигаше насреща ѝ, докато се спускаше неотклонно през гората.

Увиснala на стълбата, Фиона посегна да извади телефона си, за да се обади на Уолт и да поисква потвърждение, че човекът, който се спуска към нея, е той, но телефонът не беше у нея. Беше го оставила в спалнята заедно с пистолета. Изведнъж бунгалото и главната къща ѝ се сториха съвсем различни след доказателствата, че някой е живял в къщичката, и наличието на труп тук горе. Тя се замисли за тайната стая, в която се бе крила Кайра, но не можеше да се насили да влезе нито в главната къща, нито в бунгалото си. Фенерчето се движеше през гората със скоростта на тичащ човек, насочвайки се надолу по хълма — право към нея.

Сега тя чу звъненето на телефона откъм бунгалото. Направи две крачки в тази посока, но спря, представяйки си как някой се крие там и я чака. Телефонът продължи да звъни глухо, докато мелодията се повтори още три пъти и мълкна. Телефонът... Пистолетът... Фенерчето вече не се виждаше.

За нищо на света нямаше да влезе там.

Тя погледна нагоре. Може би най-безопасното място бе в дървената къщичка — да влезе и да застане върху капака, за да попречи на отварянето му — но не и ако това бе леговището на убиеца, не и ако трябваше да го дели с един труп. Уолт не беше ли казал веднъж, че най-доброто скривалище е да останеш на открито? Тя зърна купчината от цепеници за горене, а зад нея — друга купчина от трупи. Една пътека водеше от задната част на езерцето към гората. Къде щеше да се чувства в по-голяма безопасност: бродейки из празна къща с размери на хотел или сгушена в гората, опряла гръб в някое дърво? Фенерчето трябваше да е на Уолт. Той едва ли беше на повече от десет минути път.

Тя остави чантата с фотографските принадлежности в подножието на стълбата и забърза към купа от дърва — неспокойна, развълнувана и с чувството, че през цялото време има някой на крачки зад нея. Озърташе се нервно, уплашена от собствената си сянка.

Стигна до дървата и между тях имаше набутана бейзболна бухалка. Липсващата бейзболна бухалка на Кайра, вероятно сложена там от някой градинар. Или може би беше бухалката, стояла пред нейното бунгало. Тя я обхвани с длан и стисна здраво.

Чувството беше хубаво.

52.

Уолт следваше тичешком Беатрис надолу по хълма. Схемата бе позната и на двама им: тя го изпреварваше, следвайки миризмата, после се връщаше на няколко метра от него, за да се увери, че още я следва. Когато излезе на една пътека, Уолт изключи фенерчето и го закачи обратно на колана си. В гората беше тъмно, но пътеката се виждаше като бледа лента и Уолт я следваше с лекота, като забавяше ход само от време на време, когато тя свиваше или заобикаляше някоя стърчаща от земята скала, или пък бе затъмнена от плетеница оголени корени.

Макар да се радваше, че следва миризмата, и въпреки че разбираше странната нужда на убиеца да се върне на местопрестъплението, това никак не го успокояваше. Фиона не вдигаше телефона си. Този факт сам по себе си го караше да тича с всички сили към къщата на Енгълтън почти без да изостава от Беатрис, и по този начин окурожаваше кучето да бърза напред. Но Уолт не можеше да се мери с нея. Тя бе решила, че това е някаква гоненица, и бързо го изпреварваше.

Минаха две минути, в които Уолт се спускаше стремително по водещата надолу пътека. А после и пет. Отсъствието на Беатрис — фактът, че не се бе върнала при него — започна да го тревожи. Да не би усещането за игра да бе надделяло над задължението ѝ да следва миризмата? Дали той не я бе объркал с тичането си? Не можеше да бъде сигурен, гората му бе непозната, но имаше чувството, че ще стигне до имението всеки момент.

Беатрис изквича. Това бе вой на болка, който го хвърли в паника и ужас, сякаш бе извикала някоя от дъщерите му. *Пази се, когато ловецът се превърне в плячка.* Първият му и единствен извод беше, че убиецът по някакъв начин е разbral, че кучето го следи; че подтиквайки я да бърза, Уолт я бе засилил право в капана — че това изквичаване бе предсмъртният миг на Беатрис, един последен отчаян опит да го предупреди.

Той реагира интуитивно и мигновено — вече тичаше слепешката, с всички сили. Между него и кучето съществуващо нещо повече от връзка. Нещо, което не би могъл да обясни на друг човек, без да прозвучи глупаво или дори детински. Това бе нещо като семейна обич. Обич завинаги.

Извличаването ѝ ехтеше в ушите му. Изгаряше го отвътре. Плач на бебе в нощта. Зов за помощ. Погледът му се замъгли, очите му се овлажниха — дали от тичането, или от сълзи. Той ги избърса, но пред себе си виждаше само размазан тъмен пейзаж, в който бледата лента на пътя се виеше като река под краката му.

Сред всичко това зърна геометрична форма: покрива на къщата на Енгълтън.

А после усети болката.

Тя прониза и двата му крака. Изглежда не беше видял някакъв дънер напряко на пътя и се строполи по лице, изпускайки пистолета, когато протегна ръце напред, за да се задържи. Мозъкът му сякаш изтръпна. Болката се стрелна от потрошението му пищяли нагоре през коленете, slabините, стомаха и избухна в главата му, и той нададе вик на агония.

Чернота плуваше по ръба на съзнанието му. Уолт се претърколи и придърпа крака към гърдите си, като се гърчеше и се мъчеше да си поеме въздух. *Дишай и ще ти мине!* — каза си той, колкото и абсурдно да беше това. Не можеше да си позволи да припадне. Някъде от мъглата от болка се появи Фиона, на колене, стисната бейзболна бухалка в ръка. Въпреки очевидното доказателство, на Уолт му трябваха няколко секунди, за да свърже бухалката с ужасната болка в краката си, но дори като го направи, не можа да повярва. Сред силния звън в ушите си и вътрешните си стонове я видя да изрича нещо с устни: „Съжалявам...“.

После зад нея като призрак се появи планинецът. Изплува от мрака, привлечен от крясъка на Уолт или от някакво шесто чувство, което го бе уведомило за присъствието на Фиона. Независимо дали бе ненормален, или пресметлив убиец, който разбираше цената на един заложник, той се насочи право към жената, която бе прекалено погълната от злополучната си грешка, за да го усети. Само че той не искаше нея.

Фиона изпища и се претърколи настани, щом мъжът сграбчи бухалката от ръцете ѝ. Отпусна я край тялото си като бейзболен хитър, който пристъпва към хоумплейта, взирайки се надолу към питчъра — Уолт.

Планинецът можеше да е обхванат от демони, можеше да копнее за мъст или да бе дрогиран и със замъглен ум — но така или иначе и двамата знаеха какво смята да прави той с бухалката, когато пристъпи още една крачка напред. Фиона, която бе издрапала заднишком понадалеч и сега се намираше на около пет метра от тях, също зърна бъдещето — видя накъде клонят следващите десет секунди. Дали за да защити него, или себе си — Уолт не можеше да разсъждава върху това, все още погълнат от болката — тя се претърколи на колене и започна да опипва килима от борови иглички, което отначало му се стори странно. *Пистолетът*, осъзна той в проблясък на разум. Тя търсеше пистолета му.

Някакво движение се мярна в разлюяното периферно зрение на Уолт. Беатрис се появи с куцукане на пътеката, вдигнала предната си дяснa лапа. Кучешката физиономия — дали Уолт си въобразяваше, или действително я видя ясно в мрака? — изльчваше разказание и силна загриженост при вида на господаря си, който се гърчеше на земята, със застрашително изправения над него великан в маскировъчни дрехи.

Уолт, който не можеше да чуе нищо заради бученето на кръвта в ушите си, усети как Фиона пълзи из храстите, шарейки наляво-надясно с ръце, търсейки пистолета му. Видя как убиецът на Мартел Гейл и Гили Менкез се обръща към жената, явно осъзнал, че тя представлява по-голяма заплаха, и през болката успя да промълви една-единствена дума:

— Дръж!

Беатрис изквича отново, стъпвайки на ранения си крак, и се метна през въздуха като снаряд — оголила дузина блестящи бели зъби.

53.

Уолт смяташе инвалидната количка за неудобство въпреки необходимостта от нея. Ортопедът му бе казал, че макар да няма нищо счупено, цяла седмица не бива да ходи. Шерифът прекарваше колкото се може повече време зад бюрото си, за да скрие своята недъгавост, и състоянието му го накара да направи преоценка на онова, което го определяше като личност.

Нанси влезе, за да го изкара с количката навън.

— Мога и сам — сопна се той.

— На старини ще бъдеш голям сладур, знаеш ли?

— Може и да не докарам дотам.

— Няма, ако продължаваш да действаш без подкрепления.

— И вината за това трябва да е моя, така ли?

— Там, в гората, имаше ли някой друг, освен теб? Да съм пропуснала нещо? — Тя хвана дръжките на инвалидната количка и Уолт не възрази. Зад гърба му тя извъртя очи.

— Ами... — каза той поради липса на свестен отговор. Понякога я мразеше.

— Сигурен ли си, че си готов за това?

— Чувствам се отлично. — А друг път я обичаше.

— Работата може да почака.

— Не, не може. Аз не мога. Той не може. Трябва да стане сега.

— Да, шефе.

— Млъкни.

— Да, шефе.

Тя го откара в стая за разпит номер едно, която бе също толкова безлична и скучна като стая за разпит номер две, но се намираше една врата по-близо до receptionта.

Уолт смяташе за някакъв божествен замисъл факта, че той трябва да е човекът, който ще провежда разпита, а тя — човекът зад видеокамерата. Липсваше само Беатрис, която в момента бе бинтована и спеше на пода в кабинета му. Един осил се бе забил във

възглавничката на предната ѝ лапа и тя бе тичала с него, скачала с него и той бе потънал толкова надълбоко, че се наложи Марк Ейкър да го отстрани с операция.

Обвиняемият, в син затворнически комбинезон, би спечелил конкурс за двойник на Чарлз Менсън^[1]. Разчорлена черна къдрава коса. Небръснат. Кафяви очи като на басет. Питър Ериън мъдро се бе измъкнал от защитата на този човек, оставяйки го на един служебен адвокат на име Крофърд — младок с жълто около устата. Крофърд се мъчеше да се отърве от стреснатия си вид на новак, който го караше да изглежда сякаш него са обвинили в убийство.

— Шерифе — започна Крофърд, — моят клиент възразява срещу това, някоя предполагаема жертва на неговите...

— Ей, ти! Затваряй си човката — обади се обвиняемият. Ръцете му бяха в белезници, така че не можеше да добави към думите си ударението, което явно би искал.

Уолт остана доволен от скастрянето. Сега вече Крофърд официално беше зрител. Адвокатът се озърна към видеокамерата и Фиона, после се отказа от повече протести.

— Не ми пuka кой си — заяви сухо обвиняемият. — Че защо? Не е като да съм те убил. — Той се усмихна. Едно време можеше и да е имал хубави зъби. Погледна право към Фиона, а следователно и право в обектива на камерата. — Не можех да го оставя да те бълска така. Да те събаря по този начин.

Уолт трябваше да се погрижи за някои дежурни въпроси — име, възраст, настоящо местожителство — но реши засега да остави нещата на самотек. Фиона бе предупредена да не говори с мъжа.

— Камерата работи ли? — попита я Уолт.

Тя кимна.

— Можеш да излезеш.

Тя се отдели от триножника и се промуши покрай инвалидната количка. Наведе се към него и прошепна:

— Не ме е бълскал.

Уолт кимна. Тя затвори внимателно вратата. Присъствието ѝ бе свършило онова, на което се бе надявал — нямаше защо да я мъчи повече.

— Вие пристреляхте един от моите заместник-шерифи — каза Уолт. — Взехме отпечатъците ви от стола, с който разбихте прозореца.

Ще ги сравним с онези, взети при регистрацията ви, и това ще ви докара дълга присъда при максимално строг режим. Щатът Айдахо не е особено любезен към хора, които стрелят по служителите на реда. Така че нищо не пречи да ми разкажете всичко.

Тогава, за изненада на Уолт, Ранди Даулинг си призна за двете убийства и за стрелбата по Брандън. Убил Гейл в пристъп на гняв заради това, че бълснал Фиона и я наранил — така изглеждало от наблюдателната му позиция зад прозореца на хола.

— Моята собствена жена ме напусна. Сигурно се досещате за това, прав ли съм? След като съм такъв непрокопсаник? Така си мислите, нали? Взе децата със себе си. И всичко това заради пари. Защото си загубих скапаната работа. Аз съм експерт-счетоводител. Обзалагам се, че знаете. Човек като вас знае всичко, нали? И още как. Ама не ме познавате. Не съм такъв, за какъвто ме мислите. Завършил съм колежа на Централна Юта. Бях сред първите двайсет и пет от моя випуск. Знаете всичко това, не ви казвам нищо ново. Само искам да влезе в записа. Аз бях като него — каза той и посочи с окованите си ръце към Крофърд, който се дръпна назад. — Даже изглеждах като него. Изглеждах така, че бихте си купили застраховка от мен. Но толкова едър мъж да бълска хубава жена като нея! Праснах го хубавичко с бухалката по главата. Заковах го. Мислех, че е свършил, ама оня изрод се надига и тръгва към мен като Франкенщайн. Божичко! Все едно съм се опитал да прережа секвоя с моторен трион. Та оня върви към мен, а аз отстъпвам слепешката. Не мога да повярвам, че се е изправил отново! Очите му се взират право напред — бих се заклел, че не ме вижда — и точно когато си мисля, че ще ми види сметката, пада на колене, а после се просва по лице в градината. Край. Като зомби. „Нощта на живите мъртвци“. Не можех да повярвам!

Уолт и друг път бе виждал самопризнания, при които виновникът явно копнее да се изповядда, но честно казано, не го бе очаквал от този. Отначало бе преценил мъжа по дивашкия му вид и бе решил, че си има работа с невеж човек. Когато Нанси му донесе малкото информация, която бяха успели да открият за него, Уолт накара да я проверят повторно. Сега обаче мъжът потвърждаваше онова, което бяха узнали. Някъде по-нататък той щеше да бъде обявен за жертва на икономиката от съчувстващата преса или от някой

политик, търсещ допълнителни средства. Чудесен пример за всичко, което би могло да се обърка.

— Произвеждали сте амфетамини — каза Уолт, като мислеше, че с тази реплика би могъл да подхване разговор.

Крофърд се приведе напред, но не за дълго, защото Даулинг го възпря със скръбен поглед.

— И каки-речи всеки цент от тях отиваше в плика, който пъхах под вратата на дома на тъща ми. Мога да се грижа за семейството си. Не сме хора, които да живеят от купони за храна.

— Разкажете ми за дървената къщичка.

— До гуша ми дойде да бягам, знаете ли? Вашите хора — хора като вас и като онзи другия — обърнаха гората да ме търсят. Знаете ли какво е чувството? Когато се отнасят с теб като с животно, започваш да се държиш като такова. Вие ме накарахте да дойда на това място. Вие и хора като вас. Не щяхте да ме оставите на мира. Знаете ли колко хора живеят в тези гори, шерифе? Повече, отколкото си мислите. И ще откриете, че тези, другите, си имат дървени къщички, по-хубави от домовете на много хора. Включително и от моя. Ама че работа! Да не мислите, че ми харесваше там? Да сера в дупка? Да ми прилошава от водата? Що за страна е тази, в която дори не можеш да пиеш вода от потока? Как сме позволили да се случи такова нещо?

— Значи вие го убихте?

— Обикновено спях денем и обикалях гората нощем. Така е по-безопасно. Има по-малко от вашите. Освен този. Пияница. Бях го виждал и преди. Не представляваше истинска заплаха. Не и докато не си подаде главата от пода на дървената къщичка като мармот. Изкара ми акъла! Помислих си, че иска да ми вземе къщичката. Затова го ритнах — в гърлото, както се оказа. Хванах го за косата. Вдигнах го. Сигурно съм счупил някоя кост в гърлото му или нещо такова. Ларинксът може би. Човекът посиня пред очите ми. Не исках да стане така. Не съм убиец.

— Двама мъже са мъртви.

— Да, но то просто... се случи.

— Какво стана с тези мъже? — попита Уолт.

— Току-що ви казах.

— Вие сте ги убили. Мартел Гейл и Гилермо Менкез.

— Щом казвате.

— Вие го казвате, г-н Даулинг, не аз. Заявявате ли, че сте ги убили?

— Убих ги. Извлякох Гейл нагоре по хълма и го хвърлих. Разбирате, че не се гордея с това. Не съм никаква измет... Не съм от тях. Не ми хареса да го правя. Нямаше такова нещо. То просто... се случи. Като си помислите: писано е било да се случи. Човек като мен. Вие и всички други като вас направиха това. Заради вас стана.

Даулинг все още дрънкаше за икономическото неравенство в долината, когато Уолт остави вратата да се затвори зад инвалидната му количка.

Фиона се бе облегнала на стената отсреща със сурво изражение на лицето.

— Е? — попита тя.

Уолт поклати глава.

— Лудите са по-лесни.

— Не призна ли?

— О, напротив, призна. Изобщо не оказа съпротива. Гили ни заблуди, като взе банковата карта. Този човек е приbral парите от портфейла на Гейл. Оставил е картите. Гили се появил и свил картата. Мислеме, че търсим един човек, а са били двама.

Фиона не каза нищо. Това не я интересуваше.

— Относно лудите ли? — попита той. — Имах предвид, че е по-лесно да живееш с мисълта за тях. Да спиш. А човек като този ще ме преследва в сънищата.

— Защо?

— Защото сме могли да го избегнем. Но не е нужно да измъчва и твоите сънища. Най-малкото, което мога да направя, е да те предпазя от това.

Тя приклекна, за да могат да се гледат в очите. Уолт сметна тази поза за смътно сексуална и още веднъж си напомни, че с тази жена се намира на опасна територия.

— Би ми харесало — каза тя.

Той вече беше забравил какво е казал.

— През последните не знам си колко години не исках нищо друго, освен независимост. Да се грижа сама за себе си. Сама да се пазя — да се защитавам — или каквото е там. Да не съм зависима от никого. Да не вярвам на никого.

— Звучи ми самотно.

— Горе-долу толкова самотно като разведен мъж с две малки дъщерички, предполагам — каза тя.

— Не мога да споря с това.

Една жена заместник-шериф влезе в дългия коридор. Уолт изгледа Фиона и тя се изправи и се облегна на стената, за да й направи път. За своя чест заместник-шерифката мина, без да ги погледне. Уолт си помисли, че Фиона изглежда секси дори така, облегната на стената.

А това си беше проблем.

— Това е ужасно сложно — каза той.

— И все пак невероятно просто — контрира тя, като си позволи една усмивка.

— Но е сложно. — Трябваше той да има последната дума.

— Исках да кажа, че не бих възразила някой да ме пази от някои неща. Стига този някой да ми позволява и аз да го пазя в замяна. Няма да бъда държанка, но не си падам по свободните връзки.

— Трупаш точки — каза той.

— В графата с плюсове, надявам се.

— В графата с големи плюсове.

— Ще я караме полека — каза тя.

— Погледни ме — отвърна той, сочейки към инвалидната количка. — Това на какво ти прилича?

---

[1] Известен масов убиец. — Б.пр. ↑

54.

— Отново вкъщи, отново вкъщи, ихааа! — извика Емили.

Отдавна не бе проявяваща такъв ентузиазъм. След като баща им бе прикован към инвалидна количка, двете момичета се бяха нагърбили с приготвянето на вечерята — полуготово руло „Стефани“ на микровълновата и картофено пюре на прах — и бяха невероятно горди от постижението си.

— Познавате Фиона — каза Уолт.

— Разбира се! — отвърнаха момичетата почти едновременно.

— Тя ще остане с нас тази вечер. За да ми помага. Може би ще ми помогне да ви сложа в леглото и тогава ще си тръгне.

— Няма проблем — каза Ники. — На него ли искаш да помагаш, или на нас?

Фиона обмисли възможностите. После остави куфарчето на Уолт в скута му и влезе в кухнята с момичетата.

Той се оплака престорено и изтъркаля количката си в трапезарията, за да се обади по скайпа на Болд в отговор на получения от него имейл.

— Чу ли? — попита Болд, когато ликът му се появи на екрана.

— Кое да чуя? — попита Уолт. — Мислех, че се обаждаш заради Даулинг?

— Така е. В косвен смисъл е така — рече грубо Болд. — Но тъй като новината дойде от твоята служба, мислех, че вероятно вече си чул.

— Следобедът беше натоварен.

— Получиха се лабораторните резултати за кръвта по обувките на Уин: кръвната група съвпада с тази на Керълайн Вета. Предстои ДНК експертиза. До няколко дни. Но ако пиех, вече щях да гръмна шампанското.

— Винс Уин?

— Свада между любовници. Не могъл да понесе факта, че го е изоставила. Убил я от ревност.

— Той изяви ли претенции към обувките? Мислех, че ти трябва моята помощ за това?

— Кървава сянка — каза Болд. — Имаме кървава сянка на мястото на убийството на Вета, суха следа от обувка сред морето от кръв. Формата на обувката е характерна. Неповторима. От марката на Уин. Това ни осигури нужната заповед. Потта по обувките му ще съдържа необходимата ни ДНК. Свършено е с него.

— Винс Уин — каза Уолт, все още шокиран.

— Сега мога да оправдая разходите си за идването дотам — пошегува се Болд. — И между другото исках да ти предам следното.

— Казвай.

— Баща ти се обади.

Ето, почва се — помисли си Уолт.

— Надуваше се от гордост като паун за това, как синът му — неговият син — решил случай с няколко убийства. И не, Уолт — прекъсна го детективът, преди той да успее да заговори, — не се обади, за да ме похвали за моята роля в това. А за да mi разкаже за теб. За да се изфука с теб.

Уолт оставил думите да се повъртят в главата му. Откри, че е безполезно да се противи на оформящата се усмивка.

— Без майтап? — каза той, позволявайки изумлението да проличи в гласа му.

— Никакъв майтап няма. И знаех, че трябва да го чуеш от първа ръка.

— Благодарен съм ти.

— Предполагах, че ще е така. Горд като паун, казвам ти.

— Това означава много за мен.

— Така е.

Повече, отколкото си мислиши.

— Брей — каза Уолт, — Винс Уин.

— Знам.

— Ти му беше хвърлил око от самото начало.

— Недей — каза Болд. — Не омаловажавай славния си миг.

— Толкова ли съм прозрачен?

— Всички сме имали бащи. Бащи и синове — не е лесно.

— Не.

— Но... не знам...

— Да, слушам те.

— Ще си тръгвам — каза Болд.

— Не ме забравяй.

— И ти също. Като ти потрябвам на свидетелското място, там
съм.

— Само си търсиш нов повод да пилееш служебни пари.

— Твърде добре ме познаваш.

Образът изчезна.

Уолт се втренчи в тъмносиния еcran.

— Какво има? — извика Фиона от кухнята. — Нещо важно ли?

Той се зачуди как да отговори. Зърна собственото си отражение в стъклото на екрана. То още се усмихваше. Уолт посегна и изключи монитора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.